

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A close-up photograph of a man's torso and hands. He is wearing a white dress shirt and a dark tie. His hands are positioned near his collar, appearing to adjust it. The lighting is soft, highlighting the texture of the shirt and the skin of his hands.

INDEBTED #5

FOURTH DEBT

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR
PEPPER WINTERS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Fourth Debt
INDEBTED #5

PEPPER WINTERS

**Dördüncü Borç (Indebted #5) Telif
Hakkı© 2015 Pepper Winters Pepper
Winters tarafından yayımlanmıştır**

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazılı izin alınmadan elektronik veya mekanik de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde çoğaltılamaz veya iletilemez.

Eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç olmak üzere, yayıncının izni.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da . Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitap tekrar satılamaz veya başkalarına verilemez. Eğer bu kitabı paylaşmak isterseniz kitabı başka bir kişiyle paylaşıyorsanız, lütfen paylaştığınız her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, satıcıya iade etmeli ve kendi kopyanızı satın . Yazarın eserine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Yayımlanmıştır: Pepper Winters 2015: pepperwinters@gmail.com

Kapak Tasarımı: Ari at Cover it! Tasarımlar:

<http://salon.io/#coveritdesigns>

Düzeltilmen tarafından: Jenny Sims: <http://www.editing4indies.com>

Son Okuma Erica Russikoff: <http://www.ericaredits.com> Son

redaksiyonu yapan: Ellen Blackwell & Ellen Windom

Canstock Photos'tan El Yazması Görüntüler:

<http://www.canstockphoto.com>

Bu hikaye karanlık romantizmden hoşlanmayanlar için uygun değil, rahatsız edici durumlar ve şüpheli rızalar. Seksi, , karanlığın yanı sıra renk de var, ama bu bir atlıkarınca değil, bir rollercoaster.

(Ek bir uyarı olarak, lütfen bunun bir uçurum olduğunu unutmayın. Hikâye çözüldükçe cevaplar da verilmeye devam edecektir. Bu kitapta altı tane

toplam.)

Uyarı alındı... borçlar ve ödemeler dünyasına girin.

Bu kitabı benzer düşünen okuyucularla birlikte okumak ve soru-cevapların yanı sıra serinin diğer kitaplarının ön kopyalarını kazanmak istiyorsanız

Pepper Winters ile oturumlar için lütfen aşağıdaki Facebook grubuna katılın:

[Borçlu Seri Grubu Okundu](#)

İçindekiler

Önsöz

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Beşinci

Altıncı

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm

On Birinci Bölüm

On İkinci Bölüm

On Üçüncü Bölüm

Bölüm On Dört

Bölüm Bölüm

Bölüm On AltıOn

Beş On Altı

On Bölüm Yedinci

Bölüm Yirminci

Bölüm On Sekizinci

On Dokuzuncu

Yazar Hakkında

Oynatma Listesi

Diğer Kitaplar

PEPPER WINTERS'IN DİĞER ESERLERİ

Pepper Winters, New York Times, Wall Street Journal ve USA Today Uluslararası En Çok Satanlar listesinde yer almaktadır.

Karanlık Romantik kitapları arasında

Karanlıktaki Canavarlar Üçlemesi

Tess Gözyaşları (Karanlıktaki Canavarlar #1)
'inQuintessentially Q (#2Karanlıktaki Canavarlar)
Twisted Together (Karanlıktaki Canavarlar #3)

Indebted Serisi

Borç Mirası (Borçlu #1) Borç
Birinci Borç (Borçlu Serisi #2)
orçlu Serisi İkinci (B#3(BBorç)
Üçüncü Borç Serisi #4)orçlu)
Dördüncü (Borçlu Serisi #5

Grey Romance kitapları arasında

Yok edildi

Yaklaşan sürümler:

7inci Temmuz 2015: Yıkım ve Kural (Pure Corruption MC #1)

*2015'in sonları: **Yasak Kusurlar** (Tek Başına Çağdaş Romantik)*

*2015 sonu: **Son Borç (Indebted #6)***

*2015 Sonu-2016 Başı: **Je Suis a Toi (Karanlıktaki Canavarlar Novellası)***

*Ocak 2016: **Günah ve Acı (Pure Corruption MC #2)***

Gelecek bültenlerden ilk siz haberdar olmak için lütfen Pepper'ın Bültenine katılın (sizi asla spam'lemeyeceğine veya rahatsız etmeyeceğine söz veriyor).

Pepper'ın Bülteni

Ya da onu web sitesinden takip edin

Pepper Winters

HAYATIN ŞAKALARI NE KADAR KOMİK.

Son birkaç gün. Bu bir şaka olmalı, değil mi?

Hiçbir mantıklı cevap son yetmiş iki saatte gördüklerimi, duyduklarımı ve yaşadıklarımı anlamlandıramazdı.

Kız kardeşim.

En iyi arkadaşım ve ikizim.

Yaşadığı *bu* muydu? Ona böyle mi davranılıyordu?

Geri istediği şey *bu* muydu?

Lanet olası neden? Neden bu deliliğe geri dönmek istesin ki?

Parçalanmış bir evde büyüdük, bizi doğumumuzdan itibaren içine çeken bir imparatorluğa zincirlendik. Ama güvende tutulduk, sıcak tutulduk ve sevildik. Birlikte büyüdük. Her şeyi paylaştık.

Ama şimdi... Kız kardeşimin kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Ama sonra *o* bana geldi.

Varlığından bile haberdar olmadığım bir kadın.

Şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı yaratıktı.

Ama *o* bana bir meleğin ayakları ya da kanatlarıyla gelmedi. Hayatıma girdi ve benden yardım istedi.

Ve iyi ya da kötü... Ona yardım ettim.

"BIRAKIN BENİ!"

Daniel deli bir sırtlan gibi kıkırdadı, parmakları pazıma saplandı. Adımlarına ara vermeden beni salondan uzaklaştırıp evin derinliklerine doğru götürdü.

Gitmek istemedim. Onunla *hiçbir yere* gitmek istemiyordum.

"Beni geri götür!"

Ölmüş olamaz!

Kıpırtısız ve kanlar içinde yatıyor olması öldüğü anlamına gelmiyordu.

Tam olarak bu anlama geliyor.

Başımı salladım, o korkunç düşüncelerden sıyrıldım. *O yaşıyor.* Yaşıyor olmalıydı.

Başka bir cevaba tahammül edemezdim. Kötülüğün iyiliğe galip geldiği bir dünyada yaşamayı reddediyordum. Bu doğru değildi, hayat bu kadar acımasız olamazdı.

Her zaman .

Zihnim annemin görüntüleriyle doldu. Babamın ıssızlığı. Parçalanmış çocukluğum. Kötülük ilk günden beri bizi kukla gibi oynatıyordu. Şimdi neden farklı olsun ki?

O ölmedi!

Hıçkırıklarımı yuttum.

Lütfen ölme.

Daha çok mücadele ettim. "Bırak onu göreyim. Bunu yapamazsın!"

Daniel daha yüksek sesle kıkırdadı. "Yalvarmaya devam et, Weaver. Sana bir yararı olmayacak."

O ölmedi!

Dizlerimi kilitledim, her adımda ona karşı koydum. "Dur!" Geldiğimiz yoldan baktığımızda, salonun kapısı çok uzakta görünüyordu; çürüyen bir koridorun sonundaki parlak bir fener. "Onlar senin kardeşindi, sen deli psikopat. Hiçbir şey hissetmiyor musun?!"

*Lütfen ona gitmeme izin ver. O hayatta
olmalı... Lütfen ikizimin hayatta kalmasına
izin verin...*

Tüm bunlar bir kabus olsun!

Jethro'nun öldürülmesiyle başa çıkamazdım; V'yi de öldürselerdi klinik olarak delirirdim.

"Rahatladığımı hissediyorum. Artık onların saçmalıklarına katlanmak zorunda değilim." Dişlerini gösterdi. "Cut hepimize bir iyilik yaptı."

Kes ölecek.

O kötülüğün vücut bulmuş haliydi. Dayanılmaz acılar içinde ölmeyi hak ediyordu.

Öldüklerine inanmayı reddediyorum.

"Dur dedim!" Daha sert kıpırdandım ama Daniel'ın parmakları etimi parçalamayı başardı. Tüylerim diken diken olurken, buz damarlarımı sürekli donduruyordu. Her saniye bitmek bilmeyen bir işkenceydi. Jethro olmadan yaşayamazdım.

şekilde bitemez!

"Kazanamayacaksın, Weaver." Daniel daha sert çekti. "Olanları kabul et ve bana itaat et."

Jethro ve Kes yere yığıldığında yaşadığım boşluk çok uzun sürmemişti. Cut beni Daniel'a teslim ettiği an -hayatımı hasta oğlunun kontrolüne teslim ettiği an- o uyuşukluk battaniyesini kaybetmiştim.

Daha önce hiç yaşamadığım bir acı, kalbimi yeri doldurulamaz küçük parçalara ayırdı. Her düşüncem cinayet ve ölümle kanıyordu. Benim feryatlarım Jasmine'inkilere karışmıştı. Vaughn'un küfürleri ve bağırışları kederle boğulmuştu.

Hiç bitmeyen bir döngüydü.

O öldü.

O öldü.

Beni terk

etti.

O öldü.

O öldü.

Gitmiş.

Tanrım, durmasını istedim. Bunun sona ermesini, bu tımarhane prodüksiyonunun perdesinin düşmesini ve yönetmenin 'kes' diye bağırmasını istedim. Her şeyin

hayal ürünü olabilir.

Ama ya doğruysa?

Ölmüştür.

O öldü.

Beni terk etti.

Daniel'ın kucağında çöktüm, dayanılmaz bir üzüntü bombardımanına tutuldum. Eğer bu gerçekse, başka neyin önemi vardı? Artık uğruna savaşıacak kimsem yokken geleceğimin ne olacağı neden umurumdaydı ki?

Vaughn...onun için savaş.

Tex... onun için savaş.

Ciğerlerim parçalandı. Onlar için savaşabilirdim ama sonuçta bana ihtiyaçları yoktu. Jethro'nun bana ihtiyacı olduğu gibi değil. Sonunda bana açılmıştı - sonunda beni içeri almış ve sevgisinde bana yeni bir yuva vermişti. Ama şimdi yeniden dışlanmıştım; onsuz bu boş araziye hazmedemiyordum.

O öldü. O

öldü.

Kayboldu.

Sırtımdaki kayanın, ebedi keder kayasının ağırlığına yenik düşerek tökezledim. Dengede durmaya çalışmadım. Bir topun içine ve bir daha asla hareket etmemek istedim.

O... öldü.

"aşkına." Daniel beni ayağa kaldırdı. " gel! Yürü.

Dediğimi yap yoksa-"

"Hayır!" Sesim koridorda yankılandı, korkudan buz gibiydi. Her nasılsa, yasım şiddetli bir kırbaça dönüştü ve içimi öfkeyle parçaladı. "Söylediklerini asla yapmayacağım. Şimdi bitirsen iyi olur çünkü senin gibi bir pisliği dinlemeyi *reddediyorum!*" Kolumu tutan elini tırmaladım, ama sadece Beni Jethro'nun yatak odasından sürüklediği zamanki Cut gibi kıpırdamadı ya da cevap vermedi. "Asla! Beni duyuyor musun? Benden bu kadar."

Çaresizlik zihnimde öfkeli delikler açtı. Jethro'nun yanına çökmek ve kanını alıp ona geri vermek istedim - onu hayata dönmeye zorlamak için. İkizime sarılmak ve ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim - paniğini gidermek için. Ve Kestrel'e veda etmek, yaptıklarına ne kadar minnettar olduğumu bilerek onu etere göndermek istedim.

Ama ben bunların hiçbirini yapamadım.

Daniel'ın kısıkaçlı tutuşu beni kafese kapattı ve beni onun kandırılmış kucağında çürümeye terk etti.

Piç kurusu.

Hasta ve sapkın *piç*.

Öfkem kontrolden çıktı ve hayatımda ilk kez kendimi ona teslim ettim. Nefret kasırgasına kollarımı açtım ve avazım çıktığı kadar bağırdım. "Siktir git, Daniel. Siktir git! Seni de sikeyim, Cut'ı da sikeyim, hepinizi sikeyim!"

Dünya durdu. Daniel

donda kaldı.

Titredim.

Sonra bana tokat attı.

Başım yana doğru savruldu. El izi yanağımı alev alev yanan bir ateşle süsledi ve her şey kontrolden çıktı.

"Seni küçük amcık." Beni ileri doğru çekti. Onun ataleti bana hiçbir şey vermedi

ona rastlamaktan başka seçeneğim yoktu. "Küçük öfke nöbetini geçir. Devam et, çılgılık at ve kendini göster. Ama bu gerçekleri değiştirmeyecek." Parmak uçlarını alev alev yanan yanağımda gezdirerek mırıldandı: "Az önce

kendin. Önce bana itaat etmeyeceğini söyledin, ama sonra beni becereceğini ..." Kıkırdadı. "Siktir git' kısmını ciddiye alıyorum." Kazma onun parmaklarını yanaklarıma sokarak beni öptü. "Seni becermem için beni dinlemek zorunda değilsin. Bana itaat etmek zorunda bile değilsin. Kardeşlerim üzerinde sahip olduğun güç sona erdi Weaver. Göreceksin."

Jethro.

Yüzümü kolumdan tuttu ve beni koridora doğru çekti.

Jethro, Kestrel ve Vaughn'dan gittikçe uzaklaşıyor. Daha da cehenneme.

O öldü.

O öldü.

O bir şey değil.

İçindeki her şey inançsızlıkla çılgılık attı. Ölmüş olamaz. O sadece *yapamadım*. Onu tekrar görmem gerekiyordu. Onu görmeden nasıl devam edebilirdim?

Olanlara inanabiliyor muydum? Tek istediğim onun gibi vazgeçmekken nefes almayı ve var olmayı nasıl umabilirdim?

Bir gözyaşı tsunamisi daha yuttum. Ruhum inanmıyordu. Ama içinde bulunduğum koşullar aksini söylüyordu. Artık hayatım buydu - bu sonsuz sefalet.

"Bu yanına kalmayacak."

Daniel omzunun üzerinden bakarak kıs kıs güldü. "Neyden kurtulacaksın?"

Geleceğimi öldürüyorsun.

Sahip olduğum her türlü mutluluk şansını öldürdüm.

"Her şeyi."

Tek şey... yüzyıllardır bundan paçayı sıyırmış olmaları.

Her adımda biraz daha öldüm, atan kalbimi Jethro'nun yanında bıraktım. vücudu soğudukça. Birbirimizden uzaklaştıkça kendimi daha az insan gibi hissediyordum. Sanki bizi birbirimize bağlayan bağ her an kopacak ve beni acı içinde, boş ve yalnız bırakacaktı.

O öldü.

O... öldü.

Bu...gerçekten...bitti...

Daniel'ın tokadının ateşini söndüren soğuk gözyaşları yanaklarımı lekeledi.

Yoğun uyuşukluk uzuvlarımı ele geçirdi. Uyku... beni çağırıyordu. Tek istediğim onun kabarık beşiğine düşmek ve kaybolmaktı.

Daniel beni evin derinliklerine, fuayelerin dehlizlerin yanından geçirerek daha önce hiç girmediğim bir kanada sürükledi.

Her adımım acı veriyordu; her nefesim bıçak gibiydi. Gözlerim monogramlı halıdan hiç kalkmadı. Vazgeçmek istedim ama içimdeki bitmek bilmeyen savaşma arzusu hiç dinmedi. Her ne kadar anlamsız olsa da kendimi ona karşı koymaya zorladım. "Baban az önce iki kişiyi öldürdü. Sen değil misin

Sana da yapacağından mı korkuyorsun? Çok fazla insan biliyor, Daniel.

Medya, internet

."

"Birkaç lanet tweeter ve sosyal medya paylaşımının bizi durdurabileceğini mi sanıyorsun?" Beni sert bir çekişle kollarına itti.

"Hayalperest olmayı bıraktığını sanıyordum." Dudakları alaycı bir ifadeye büründü. "Ama yine de isteyerek geri döndün. Bu da seni başına gelecekleri hak eden aptal bir sürük yapıyor."

Onun için geldim.

Ama şimdi gitti.

Kollarında geri çekildim. Kalbimdeki son canlılık da yok oldu. Hayatımın aşkının gözlerimin önünde öldüğüne tanık olmuşum. İki cinayete ve mahvolmuş bir sürü hayata seyirci kalmıştım. Yapamazdım... Daha fazla başa çıkamazdım.

Battım...

Teslim

oldum.

İçim buharlaştı.

Şoktayım.

Daniel kıkırdadı ve beni tanımadığım koridorlara doğru çekmeye devam etti. Dikkatimi vermeyi bıraktım, iyi bir koyun gibi takip ederken daha önce hiç geçmediğim bir eşığe takıldım.

Beni ileri doğru itti. "Yeni evine hoş geldin, sürtük."

Ayağım takıldı, kollarım döndü, zihnim baş dönmesine karşı savaştı. Arkamdan gürültülü bir çarpma sesi geldi. Bir kapı. Bir hapishane kapısı.

Zor nefes alarak etrafımda döndüm. Ne söyleyecek sözüm ne de enerjim kalmıştı. Hastaydım, dehşete düşmüştüm, kalbim kırılmıştı. Ama tüm bunlara rağmen hissizdim.

Kaderimi kabullenmiş, gerçeği kabullenmiş ve nihayet tüm bunların ne anlama geldiğini görmüştüm.

O gerçekten, gerçekten öldü.

Daniel bana doğru yürüdü.

Ayaklarım otomatik olarak geri geri gitti -bilinçli bir talimatla değil, ilkel bir kendini koruma ihtiyacıyla. Gerçekte, ne olduğu artık umurumda değildi. Sanki tavanın güvenliğinden kendimi izliyor, zavallı talihsiz Weaver'a bakıyor, artık içinde yaşamadığım zaman kan ve kemiğe ne olduğunu umursamıyordum.

O öldü.

O öldü.

Ben de ölmek istiyorum.

Daniel beni odanın içinde dolaştırmayı hiç bırakmadı. Bulanık gözlerle sayvanlı yatağının üzerindeki zengin zümrüt rengi brokarı, paha biçilmez antikaları ve yosun rengi duvarları inceledim. Yeşilin tonları sanki iç mekânı ormanlık bir vadiyle takas etmişiz gibi görünüyordu.

O, kasvetli geyiği vurmak için tüfeğini kaldıran avcıydı.

Ben o geyiğim.

Ellerini uzattı; yüzü manik bir şehvetle parlıyordu. "Artık tamamen benimsin Weaver. Odamda kilitli, benim kurallarına bağlı, benim merhametimdesin. Kahretsin, bu iyi olacak."

Kulaklarım onun sesiyle çınladı. Görünüşü gözlerimi yaşarttı. Gitmek istedim, Jethro'yu yıldızlara kadar kovalamak istedim. İntihar aklıma yatmadı.

Kendi hayatımı almak aklıma . Bu bir ölüm kalım, öldürme ya da hayatta kalma meselesi değil, bir dünyadan diğerine geçme meselesiydi.

*O ölü değil. Sadece
evrim geçirdi.*

Ve bensiz gitmesini istemedim. Biz bir çifttik. Bir ikiliydik.

Bu varoluşla işim bitti.

Zihnim gitmişti - odaklanmamış ve yavaş. Ama bedenim hâlâ hayatta kalmak istiyordu. Ayaklarım Daniel'ın her bir adımında geriye doğru takılıyordu ama hiç incelik yoktu. Kontrolünde kimse olmayan bir robot gibi hareket ediyordum.

Tavandaki sığınağımdan, aşağıdaki hayalperest kıza acıdım. Neden geri adım atıyordum? Neden kaçınılmaz olanı uzatıyordum? Daniel beni ne kadar çabuk yakalarsa, o kadar çabuk canımı yakacak ve sonunda beni Jethro'ya gönderecekti.

Bırak gitsin.

Oluruna bırak.

İçerideki uyuşukluk dışarıdaki acıyı engelleyecektir elbette.

Her şeyi durdurmak en iyisiydi. Düşünmeyi, nefes almayı, hayatta kalmayı bırakmak.

Dizlerim kilitlendi. Sabit durdum.

Daniel kaşlarını çatı. Hastalıklı dansımıza devam etmediğimde durakladı. Başını eğerek bir tuzak aradı. "Bu kadar kolay mı pes ediyorsun, fahişe?"

Cevap vermedim. Ne bir omuz silkme fısıltısı ne de bir göz kırpması. Jethro'yla yeni bir başlangıç ve zorluklara son vermeyi vaat eden yeni bir boyuta baktım.

Daniel nefesinin altından homurdandı. "Cidden pes mi ediyorsun?" Öne atılarak saçlarımı yakaladı ve terli ellerinin arasına aldı.

"Kardeşime yaptığın gibi benimle dövüşmeyecek misin?"

Haklıydım.

Hiçbir acı kaydedilmedi. Acı ya da rahatsızlık yok. Duyularım anlamsız bir dekorasyondur.

"Karşılık verin! edersen spor nerede kalır?"

Saçlarımı çekiştirerek gözlerimi onunkilere dikti. Odaklansaydım, onun iğrenç yüzünü görebilecektim. Keskin kemik yapısı, küçük siyah keçi sakalı ve geriye taranmış koyu renk saçları karşısında irkilirdim. Eğer hala koku alma duyum olsaydı, tıraş losyonunun kalın notaları altında gizlenemeyen misk kokulu heyecanını içime çekerdim. Ve eğer dokunma duyum olsaydı onun vücut ısısının benimkine bulaştığını, bir hastalık gibi içime sızdığını hissederdim.

Ama bende bunlardan hiçbirisi yoktu, bu yüzden hiçbirini fark etmedim.

Gördüğüm, duyduğum, hissettiğim tek şey bir boşluktu: yüzümde sessiz rüzgâr ve önümde boşluktan başka bir şey yoktu.

Ağız öfkeyle burkuldu. "Siktir , Weaver. Artık benimsin. Kendiniz için ne söyleyeceksiniz?"

Kafa derimdeki yanık, yanaklarımdaki buz gibi gözyaşlarını kovaladı. Kalbim, hayatımın aşkına bir kurşun isabet ettiği anda pes etmişti. Eğer bir tepki istiyorsa, bunu alamayacaktı.

Bu sefer olmaz, seni piç.

Hiçbir şey.

Hiçbir şeyim yok.

"Kardeşlerim öldü. Bu sana nasıl hissettiriyor?" Hiçbir şey.

Hiçbir şey hissetmiyorum.

"Cevap ver, amcık! Sana dokunmamı ne kadar istemediğini söyle. Benden ne kadar korkuyorsun!"

Hiçbir şey.

Hiçbir şey umurumda değil.

Jethro gitmişti. Daha önce kimsenin öldüğünü görmemiştim. Ne bir cenazeye katılmış ne de bir hayvanın ölümüne şahit olmuşum; kendi annem bile ölmek yerine ortadan kaybolmuştu. Ölümle ilk kez karşılaşmıştım ve bu iki adam sevgimi kazanmış, beni bambaşka bir insana dönüştürmüştü.

Eski Nila, Hawksridge'e girdiği gün ölmüştü. Ama bu yeni Nila, sevgilisi paha biçilmez halının üzerinde kan kaybından parça parça yok olan soluk bir fotoğraftı.

Daniel beni ondan uzaklaştırdı. "Kendine gel!"

Vertigo beni mide bulandırıcı kucağına aldı. İlk defa onunla savaşmadım. Halının üzerine yuvarlandım, kırık beynim sayesinde inişli çıkışlı bir döngü ve mide bulantısının beni ele geçirmesine izin verdim. Normalde bu en kötü cezaydı ama şimdi gerçekle yüzleşmekten daha iyiydi.

Halıdaki titreşimler beni Daniel'in yakınlığına karşı uyardı. Üzerimde yükseliyor, yüzünü öfke kaplıyordu. "Dikkatini bana ver, Weaver!" Çizmesi siyah bir meteor gibi fırlayıp karnıma çarptı.

Ciğerlerimdeki hava patladı.

Acı duyularımı ele geçirdi - hissetmek istemediğim bir acı çünkü bana ölmediğimi hatırlatıyordu... özgür değildim. Hâlâ buradaydım, bu anlamsız delilik ve aldatma oyununun içindeydim.

O öldü.

O öldü.

Yapayalnızım.

Daniel beni tekrar tekmeledi.

Çizmesi karnıma çarparak göğsümde beyaz bir acı yarattı.

Acı.

Ve acıyla birlikte hayat geldi.

Yalnız değilsin.

Vaughn. Babam. Hâlâ önemli bir ailem vardı. Terk edemeyeceğim insanlar.

Ben ölmedim.

Vazgeçme lüksüm yok.

Jethro ve Kes, dünyayı yeterince uzun süre kirleten adamlar tarafından öldürülmüştü. Buna son vermek için atalarım bir söz vermiştim. Şimdi de onlara bir söz verdim.

Aileni öldüreceğim.

Bunu sonsuza dek bitireceğim.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Enerji uzuvlarıma zıpladı. Acı beni pervasızlaştırdı, sahte bir cesaret verdi. Ben bundan daha güçlüydüm. bunu kanıtlamamış mıydım? Katlandığım her borçla, saf küçük bir kızdan bir kadına dönüşmüştüm.

Ben bundan daha cesurum.

Geriye doğru koşarak Daniel'in bir sonraki tekmesiyle aramda olabildiğince mesafe bıraktım.

Ellerini kalçalarına koyarak soğuk bir şekilde güldü. "Sonunda oynamaya karar , ha? Yeterince uzun sürdü."

Öksürerek morarmış karnımı tuttum ve kendimi ayakta durmaya zorladım.

Bana yaklaşmadı, yeniden toparlanmam için zaman verdi. Dövüşmemden hoşlanıyordu, canlı ve çılgılık atmamı istiyordu.

Piç kurusu.

"Seni öldüreceğim," diye fısıldadım, her nefes alışımında ırkiliyordum. Kıkırdadı ve bana doğru ilerledi. "Ne dedin sen?"

Daha uzun durarak, onunla gözlerimi kilitledim. Tekmesi kaburgalarımı ama ses tonuma çelik girdi. "*Seni öldüreceğimi* söyledim."

Bir elini siyah saçlarında gezdirerek gülümsedi. Ruhunu kirleten kötülük onu boğuyordu - dış görünüşü iyi kemikleri ve seksapeli olsa da çekici değildi. Bana göre o bir trolldü, kokuşmuş bir dışkı yığınıydı.

"Denediğini görmek isterim." Aramızdaki mesafeyi her seferinde bir botla kapattı.

Geriye doğru savuşturdum. "Geldiğini göremeyeceksin."

"Bunu yapmak için yeterince yaklaşamayacaksın." Kendini beğenmiş bir şekilde göz kırptı. "Benim yanımda bir hiçsin."

Dişlerimi gösterdim. "Hiç beklemediğin bir anda olacak."

"Bu asla ." Kaslarını esnetti. "Ben yenilmezim." "Sen insansın."

Bu da seni öldürülebilir yapar.

Her kelime beni güçle doldurdu. İnanç ve güven, uyuşukluğumu ve kederimi bir kenara itti.

Jethro ve Kes ölmüştü. Ama bu benim sonum değildi. Bir amacım vardı. O amacı *tamamlayacaktım*.

"Neden geri döndüğümü bilmek ister misin? Neden kaçmadığımı ya da saklanmadığımı?" Damarlarımdaki kar kalbime doğru yol aldı. "Seni mahvetmek için geri döndüm." Ağzımda tükürük birikti. Daha cesur olsaydım yüzüne tükürebilirdim. "Onun için döndüm ama artık bitti."

alacağım, Tanrı olsun. Kerkenez'in de. Ve kendimin. Ve kardeşimin. Ve annemin, büyükannemin ve Weaver kadınlarının nesillerinin.

Bu sonun başlangıcıydı.

Borç Mirası geçersiz ve hükümsüzdü-Cut bunu görmüştü. Şahinler'i katletmenin ve bir işkence hanedanını söndürmenin zamanı gelmişti. Her saniye beni daha da güçlendiriyor, içimi garip bir kabullenişle dolduruyordu. Mutluluk benim hayat yolum değildi ama yıkım öyleydi. O yıkım aracı ben olacaktım.

Daniel başını salladı, delilikle parlıyordu. "Onun ölümünü izlemek için mi geri geldin? Ne kadar düşüncelisin."

"Yanlışı. Bunu bitirmek için geri geldim." Karanlık ruhumun etrafına yerleşerek kalan tüm ışığı yok etti.

O öldü.

O öldü.

Ama sözümü tutacağım.

Jethro'yu kurtaramamıştım ama onu terk etmeyecektim. "Kendime bir yemin ettim." Gözlerimi kısıtım, sulanmayı bıraktıkları için mutluydum. -Ona dehşet yerine güçle bakabileyim diye. "O yeminin ne olduğunu bilmek ister misin?"

Sertleşti. "Senin hakkında hiçbir şey bilmek istemiyorum Weaver." Dudaklarını yaladı. "Boşver onu. Üç şey bilmek istiyorum ve üç şey

sadece."

Tiksintiyle ürperdim. "Yeminim seni yok etmek içindi. Babanın sonunu getirmek için.

Seni bitirmek için. Ne yaparsan yap-"

Öne atıldı ve eliyle ağzımı kapattı. Avucu beni susturdu ve kalbimin nefretle çarpmasına neden oldu. "Ah, bu çok kaba. Bilmek istediğim üç şeyin ne olduğunu sorman gerekiyordu, saçma sapan konuşman değil. Saçmalık." Altın rengi gözleri -Jethro ve Kestrel'inkilere çok benziyordu-parıldadı. "Devam et... sor bana."

Ben başımı sallarken parmakları yanaklarımda titreşiyordu. Konuşamıyordum ama bu her molekülde çığlık atmamı engellemiyordu.

Asla!

Öfkesi etrafımızı sarmıştı. "Peki. Sormana gerek yok, çünkü zaten söyleyeceğim." Vücudunu benimkine bastırarak beni sıkıştırdı. "Üç şey, kaltak. Çığlıklarının kulaklarımda nasıl çınlayacağını bilmek istiyorum." Parmaklarını ağzımdan çekip tuzlu dokunuşuyla dudaklarımda gezdirdi.

"ellerinin benimle savaşırken nasıl hissedeceğini bilmek istiyorum." Avuç içi boğazımdan aşağıya, elmas yakamın üzerinden göğüslerime doğru süzüldü.

Gittikçe daha da alçalırken gözlerimi kapattım.

O kokuşmuş parmaklarıyla göbeğimi avuçlarken dişlerim alt dudağıma kenetlendi. Jethro'nun yatağını paylaşırken giydiğim ince külot ve tişört beni savunmasız bırakmıştı. "Ve senin amının tadının benimkinde nasıl olacağını bilmek istiyorum.

dilini." Hiçbir uyarıda bulunmadan halıdan kaldırdı ve duvara fırlattı.

Omzum mumlu bir meyve portresine çarptı. Dizlerimin üzerine çöktüm. Acı alevlendi, korku kabardı ve baş dönmesi beni benden almak için elinden geleni yaptı.

O öldü.

O öldü.

Sakın etme.

"Sana istediğimi elde ettiğimi göstereceğim. Bana saygı duymayı öğreteceğim." Yumruklarını sıkış, üzerimde yükseliyordu. "Benim hakkımda düşündüğün bu değil mi? 'Hata' yapan şımarık bir velet olduğumu mu? Bu aile için yeterince iyi olmadığımı ya da kendi Weaver'ıma eziyet edecek kadar iyi olmadığımı mı?" Sesi öfkeyle derinleşti. "Tahrif edilmiş videoyu gördüm, Nila."

Gözlerimi onun çizmelerinden ayırmadan ayakta durmaya çalıştım.

Tekmelemeye hazır bir şekilde durdu. "Kes'in aptal olduğunu hep biliyordum ama onu asla hayalperest biri olarak görmedim. Cut'ın sen olmadığını herkes anlayabilirdi. Kötü bir şekilde eklenmiş bir filmi satın alacağıma inanmak tam bir alaydı.

Benim bir fahişeyle olan görüntülerimi. Senin yüzünü bile onun vücuduna doğru şekilde yerleştiremedi. O kaltağın şeklini bozduğum ve Jethro'nun onu kurtarmaya çalıştığı geceyi hatırladığım gerçeğinden bahsetmiyorum bile."

Elini saçlarımdan tutarak bana doğru uzattı. "deneseydi hayatta kalabilirdi. Onu öldürdü, istediği şeyin bu olduğunu söyledi. Yaptığım şeyle yaşayabilmesinin tek yolunun bu olduğunu söyledi. Ben buna saçmalık derim."

Başını salladı, gözleri çılgına dönmüştü. "O her zaman bir korkaktı ve Kes de her zaman lanet bir aptaldı. Jet bize ilaç verdi ve yalan söyledi ama onu kandırdı. Cut sana Üçüncü Borç'u ödeyecek. Kes o kalitesiz filmle çuvalladı - tüm Hollywood'daki en iyi kurgulanmış video olabilirdi ve ben onu satın almazdım." Beni yavaşça ayağa kaldırarak, "Neden biliyor musun?" diye tısladı.

Kes gerçek bir dosttu. Jethro gerçek bir aşikti.

Onlar öldü.

Onlar öldü.

İki arkadaş gitti.

Kalbim yeniden kırıldı ama umutsuzluğun derinliklerine gömülmek yerine bir şey oldu. Öfkem ısındı, daha parlak ve daha güçlü hale geldi, kederi bir kenara itti.

Bir şeyler değişiyordu... inşa ediliyordu, *gelişiyordu*.

"Cevap ver bana!" Daniel beni sarstı. "O boktan videoyu neden asla satın almadığımı söyle."

Hiddet öfkeye, öfke de hiddete dönüşerek fokurdayan bir intikam karışımı yarattı.

Karşısında gururlu ve yenilmez bir şekilde durdum. "Nedenini biliyorum. Çünkü sen tecavüz ve işkence gibi şeyleri hatırlayan hasta, dengesiz bir sapıksın."

Kahkahalarla havladı. "Lanet olsun, anlıyorsun."

Nefes , ruhumu içimde çalkalanan öfkeye sattım. Masumiyetimden vazgeçtim. Huzur ve saflığın tüm benzerliklerini takas ettim. siyahlık beni tüketiyor.

Jethro kafamı karıştırmıştı. Beni borçların ödenebilir olduğuna inandırmıştı. Sonunda kazanacaktık çünkü hak etmiştik. Nezaketi zalimliğini gölgede bıraktı, gönderdiği mesajları karıştırdı.

Ama Daniel.

Artık kafa karışıklığı yoktu.

Daniel'in bana tecavüz edeceğini, sakat bırakacağını ve öldüreceğini güneşin doğuşu kadar kesin olarak biliyordum. İçinde ne merhamet ne de şefkat vardı.

O fantezi bitmişti.

Ama bu bilgiyle birlikte aklım başıma geldi. Artık nefretle sevgiyle ya da acıyla şefkatle savaşmak istemiyordum.

Daniel'la uçurumda buluşmak ve o beni öldürmeden önce ben onu öldürmek istiyordum. "Seni yok edecek kadar şey biliyorum, Daniel Hawk."

Kalbim son kez çarptı, yapacağım şey için kendini aşırı korudu. Kötü adam olmayı hiç planlamamıştım. Ama ruh eşimi kaybetmeyi de hiç planlamamıştım.

Daniel hırladı, "Sen ölü bir kadınsın." Elmas yakamın altından boğazımı sıkarak beni duvara sıkıştırdı. "Dünyadaki son günlerini acılarla doldurmak istiyorum. Göreceksin. İşim bitmeden seni öldürmem için bana *yalvaracaksın*."

Nefesim kesildi. Tüm içgüdülerim onun sıkı parmaklarına yapışmamı istiyordu. Ama yalvarmadım ya da yakarmadım. Uyuşukluk yerini soğukluğa bıraktı ve içinde durumu daha önce hiç olmadığı kadar iyi anladım.

Ben bir katilim.

Sadece bunu gerçekleştirmek için bir silaha ihtiyacım vardı. "Akbaba!"

Daniel dondu, yüzünü kapıya döndü. Eli boğazımı hiç bırakmadı, öfkesi avuçlarının arasından süzülüyordu.

Başımı çeviremiyordum ama çevremde ikinci hedefim duruyordu. En küçük oğlunu öldürdükten sonra öldüreceğim adam.

Bryan Hawk.

"Bırak onu biraz. İşte iyi bir çocuk." Cut çenesine bir anahtar vurdu; Daniel'ın yatak odasının girişini açtığına şüphe olmayan bir anahtar. Eşiği aşarak görüş alanına girdi.

Daniel beni kendine yaklaştırdı, etrafımda döndürdü, böylece önünü. Eliyle göğsümü avuçlarken nefesi kulağımda yankılanıyordu, sanki ben övünülecek bir ödölmüşüm gibi.

Umurumda değildi. Bedenim de ruhum gibi uyuşmuştu.

Kırmızı yüzlü, gözyaşlarına boğulmuş Yasemin babasının arkasından içeri girdiğinde gözlerim açıldı. Acımı içime atmamış olsaydım, gözyaşlarına boğulur ve onun acısını paylaşırdım.

Neden buradaydı? Babasının yaptıklarından sonra onun etrafında olmaya nasıl dayanabilirdi?

İki kardeşi .

Ailesinin yarısı, onları her şeyden koruması gereken adam tarafından yok edildi.

Onu öldürmeye çalışmıştı ama o yine de onunla aynı havayı solumaya devam ediyordu.

Neden?

"Ne yapıyorsun?" Daniel homurdanarak göğsümü yoğurdu. "Sen dedin ki _."

"Ne dediğimi biliyorum." Cut sinsice yaklaştı, bakışları benim kuru gözleri ve yumuk elleri. Çenesi titriyordu ama tek duygu buydu. "Bir şey gün ışığına çıktı."

Jasmine bana baktı. Bir şeyler doğru görünmüyordu. Elmacık kemikleri soluk tenini kesiyordu, normalde düzgün olan saçları dağınık ve karışık. Ama öngörülemezlikten ve neredeyse... dengesiz bir çılgınlıktan bahseden bir kenarı vardı.

O öldü.

O öldü.

Tabii ki başa çıkamazdı.

"Çık dışarı!" Daniel bir adım geri çekildi ve beni de kendisiyle birlikte sürükledi. Bacaklarımız birbirine dolandı ama karşı koymadım. Onu öldürecek gücüm vardı ama yalnız kalmalıydık. Tek yolu buydu.

Cut anahtarı cebine soktu. "Buzzard, dinle-"

"Hayır, *beni* dinle." Jasmine tekerlekli sandalyesinin kenarlarını iterek Cut'ı geçti ve süpersonik bir hızla bize doğru ilerledi. "Bırak onu gitsin, Dan!" Daniel irkildi.

Jasmine'in küfretmesi yanıltıcı hayatında hiç küfretmemiş gibiydi. Bu kadar alçalmayacak kadar mükemmel görünüyordu. Bununla birlikte, yüzündeki akıl almaz parıltı Bronz gözlerinde ve bembeyaz yüzünde iki kardeşin ölümünü izlemekten kaynaklanan bir zayıflık belirtisi yoktu.

Kalbi kırılmıştan ziyade öfkeli görünüyordu.

Neler oluyor?

Daniel'ın bakışları Cut'a kaydı. "Bu da ne-" "Ne diyorsa onu yap," diye emretti Cut.

Daniel meme ucumu çimdiklerken yutkundum. "Bok gibi yapacağım. O benim. Hepimiz karar verdik."

"Babanı dinle, çocuğum." Bonnie ortaya çıktı, odaya girdi ve iki elini bastonuna dayadı.

Kahretsin, hepsi burada.

Tüylerim diken diken oldu.

Melankolim ve yeni tomurcuklanan öfkemle Bonnie'yi unutmuştum. Sadece iki kurban saymıştım. Kirli mezarlarda boğulacak, solucanlar tarafından yenecek iki adam.

Üç hedefim var.

Diğerlerinin intikamını almak için çalınacak üç hayat.

Daniel geri çekildi ve beni de kendisiyle birlikte sürükledi. "Hiç şansın yok. Çıkın dışarı. Hepiniz. Kapı lanet olası bir sebepten dolayı kilitliydi."

Bonnie homurdandı, sesi yavrularına ders vermek üzere olan boz ayı gibiydi. "Bırak onu. Bir daha söyletme bana."

Bırakayım mı? Sanki bir köpeğin çiğneme oynucağıymışım gibi.

İçimdeki fokurdayan karanlık ona saldırmak ve ses kutusunu parçalamak istiyordu. Ayaklarımın dibinde kanamasını istedim.

Tıpkı onun gibi.

Jethro'nun kanı bu evi lekeledi.

Onunki de olacak.

"Bu saçmalık," diye tükürdü Daniel, beni kendisinden uzaklaştırarak. Serbest kaldığım anda Jasmine bana doğru yuvarlandı ve soğuk parmaklarıyla bileğimi yakaladı.

Midem çalkalandı.

Olayların bu şekilde gelişmesi hoşuma gitmedi. Daha fazla karışıklık istemedim.

Daniel siyah ve beyazdı. Ben de siyah ve beyazdım. Ölüm ya da yaşam, iki seçeneğim vardı. Bu itiş kakış gri bir alandı ve eğer acımasız zihniyetimi kaybetmeme izin verirsem, devam edemezdim.

O öldü.

O öldü.

Geri gelmeyecek.

Keder beni tekrar yıkamakla tehdit ediyordu.

"O benim. Ben en büyükleriyim." Jasmine sandalyesini döndürerek beni Bonnie ve Cut'ın yüzüne doğru sürükledi. "Kabul ettin. Söyle ona."

Omzumun üzerinden Daniel'a baktım, arkamda olduğu gerçeğinden nefret ediyordum.

Gözlerimi o küçük sürüngenden ayırmak istemedim.

Sen yürüyen ölü bir adamsın, Buzzard.

Zihnim, çalınan dirseğimin kaburgalarının arasından kaydığı görüntülerle dolup taşı. Boğazını kesmek. Taşaklarını kesmek.

"Geçerli bir argümanın var, Jasmine." Bonnie başını salladı. "Bugünkü karmaşa sona erdiğinde bunu daha ayrıntılı tartışacağız."

Nefesimi tuttum. Bugünün karmaşası mı? İki torununun sanki önemsiz bir *talihsizlikmiş* gibi bahsetti.

Kim bu insanlar?

"Hayır, onun benim olduğunu duymak istiyorum. Hemen şimdi." Tırnakları etime batıyor, derimi parçalıyor, hilal şeklinde kesikler oluşturuyordu.

Hiç ürkmedim.

Jaz'ın gözleri benimkilerle buluştu. Onlar da en az benim kadar cansız ve soğuktu. İkimizin de içinde bir düğme tetiklenmiş ve bu yeni dünyada kaybolmuştuk.

"Sen bana aitsin, Nila Weaver. İki kardeşimin ölmesinin sebebi sensin." Beni kendi boyuna çekerek tısladı, "Bunu ödeyeceksin. Yaptığın şeyin bedelini sana çok ağır ödeteceğim."

Ne?

Uyuşukluktan daha kötü bir bulut beni tüketti.

Salonda her şeyini kaybetmişti. Kendini bile kaybetmişti.

Kimdi bu kadın? Elbette, Jasmine bana karşı hiçbir zaman aşırı dostça davranmamıştı. Hatta kardeşini kurtarmak için onu en son ziyaret ettiğimde benden ölmemi istemişti. Ama hiç bu kadar uzak ve büyük ölçüde değişmiş birini görmemiştim.

Yine de ne bekliyordum ki? En kötüsü gerçekleşmişken neden bana karşı yumuşasındı ki?

Cut araya girdi. "Bunu daha uzun süre tartışacağız. Ama Daniel'in onun üzerinde tam hak sahibi olamayacağına katılıyorum. Sen benim kızımsın ve halefimsin. Sen imparatorluğumuzun içini dışını biliyorsun, Daniel ise henüz eğitilmedi. Son borçların ortak mülkiyetine sahip olmanız adil olur. ödemesi gereken acı."

Dudağımı ısırdım, gözlerimi Yasemin'den ayıramıyordum.

Bu ne anlama geliyordu? Üç yerine dört mezar mı kazmam gerekecekti? Jasmine'i öldürmeyi hiç istemedim. Ama bana bir sebep verirse yapardım.

Artık onlara karşı bendim. Bir daha geri adım atmayacaktım.

İşkence görmekten bıktım.

Sıra onlarda.

Daniel ellerini öfke nöbeti geçirir gibi havaya kaldırarak ileri atıldı. "Ama söz vermiştin."

Cut burnunu çekti. "Hiçbir şey için söz vermedim. Miras yine sana kalacak ama son zamanlarda tüm kuralları yıktığım için çifte miras söz konusu olabilir.

Primogeniture sona erdi. Artık her şeye bakıyorum."

"Ama bu adil değil! Kurallar var, sözleşmeler var!"

"Evet ve eğer o kurallara uysaydım, o da sende olmazdı, seni nankör," diye tersledi Cut. "Bu fırtınanın şifrelerini çözmek için birkaç güne ihtiyacım var. Belgeler tamamlandıktan sonra doğru bir şekilde ilerleyebiliriz. değiştirilmiştir."

Bekle. Belgeler mi? Ne değişikliği?

Daniel gülerek yanına kaydı ve elini saçlarına doladı. Uzun saç telleri bileğine dolanarak beni Jasmine'den uzaklaştırmak için mükemmel bir ip oluşturdu.

Ama o bırakmadı. Tırnakları bileğime daha da battı ve beni kavga eden iki kardeşin arasına sıkıştırdı.

"Bırak onu. O benim!" Jaz frene bastı.

"Ben istediğimi aldıktan sonra onu alabilirsin." Daniel beni kendisine doğru çekti.

İki parçam iki şahin tarafından yakalanmış, sendeleyerek ve sallanarak haykırdım.

Aman Tanrım.

Kavgalı bir ailenin ortasındaki bir pinyataydım; çekiştiriliyor, yutuluyor ve sonunda yarılıp ölene kadar dövülüyordum.

Odayı kokutan deliliğe yüksek sesle güldüm.

Jasmine de soyunun geri kalanı gibi deliydi. Onun da gitmesi gerekiyordu.

O öldü.

O öldü.

Hepsinin kötü olduğu yerde o iyiydi.

"Kesin şunu!" Bonnie çılgık atarken Cut da aynı anda kükredi, "Kendinize gelin!"

Hawk kardeşler veletler gibi didişmeyi bıraktılar. Cut ve Bonnie'ye baktık, nefes nefese kalmışlardı, bir aptallık döngüsüne hapsolmuşlardı.

"Tanrı aşkına." Cut bir elini yüzünde gezdirdi. "Rol yapıyorsun iki yaşındaki çocuklar gibi. İkinize de kayışla vurmak için iyi bir fikrim var." Bakışları çocuklarının üzerine düştü, yakıcı ve yoğun. "Aile toplantısı yapana kadar kilit altında tutulacak. O zaman ona ilk kimin sahip olacağına ve ne yapacağına karar verebiliriz. cezalar bölünecektir."

Jasmine alay etti, "Gördün mü Dan. Bırak onu." "Önce sen bırak."

"Tanrım, tam bir moronsun." Jasmine bıraktı. Verdiği kesiklerden anında kan sızdı ve bileğimden aşağı süzüldü.

"Sen sadece hiç sevişmemiş bir sakatsın." Daniel beni attı. "Her zaman çok kolay oldu, kardeşim. "Kazadan beri."

Kulaklarım diken diken oldu. Jasmine'i çevreleyen gizem havası daha da kalınlaştı. Onu bitirmeden önce hakkındaki her şeyi bilmek istiyordum. Tıpkı Bonnie, Cut ve Daniel hakkında her şeyi bilmek istediğim gibi. Onların geçmişini bir tılsım gibi taşıyacaktım. Onlar bilinmezliğe gömülmeden önce hikâyelerini bilen son kişi ben olacaktım.

Jasmine burnunu çekti. "Değersiz, geçersiz kız kardeşin kazandığı için kızgınsın. Artık en büyük benim; dolayısıyla benim sözüm kanundur."

"Kendini fazla kaptırma, Jaz," dedi Cut.

Daniel onu görmezden geldi. "Hiç de öyle değil." Ellerini Jasmine'sandalyesinin tirabzanlarına onu sıkıştırdı. "Artık bok listemde bir yerine iki kadın var." Bir parmağını boğazında gezdirdi. "Yerinde olsam dikkat ederdim."

İterek, Cut'ı kasıtlı olarak omuzlayarak yoldan çekti, Bonnie'ye kaşlarını çattı ve odadan çıktı.

Ortadan kaybolduğu an kaslarım titredi. Her nasılsa, kaçınmışım. Şoka girdim ve öldürmeye hazır bir şekilde çıktım. Ve benden nefret eden başka bir Hawk'a teslim edilmişim.

Cut annesine bakarak başını salladı. "Hiç öğrenmiyorlar amına koyayım."

Bonnie güldü. "Sen de öğrenmedin canım. Hem de uzun bir süre."

Bir kolunu onun kırılğan omuzlarına doladı. "Bu kadar korkunç olabileceğimi hayal edemiyorum."

Görünüşte normal olan bir bağa tanıklık ederken tırnaklarım avucuma battı. Kötülük nasıl bu kadar çok katmana sahip olabilirdi? Nasıl olur da bir an bu kadar açıkken, bir sonraki an aile bağları ve hiyerarşi tarafından gizlenebilir?

Bonnie bastonunu Cut'ın ayağına vurdu. "Ne yaptığını unutmuyorsun, değil mi? Çünkü sana haberlerim var, sen daha kötüydün. Hem de çok. daha kötü." İlerleyerek adamın elinden kurtuldu. "Ama yaptığın pisliği düzelttim. İşleri yoluna koydum. Senin de düzelterek inancım tam."

Cut başını salladı. "Aynen öyle, yapacağım." Gözleri gergindi ama pürüzsüz cilasındaki birkaç çatlak dışında, iki çocuğunun tetiğini çektiğini asla tahmin edemezdin.

O öldü.

O öldü.

Hepsi benim yüzümden.

Jasmine'e yaklaşıarak sadece onun duyabileceği şekilde fısıldadım.
"Seni vurmaya çalıştı ama Jethro seni kurtardı. Hiç utanman yok mu senin?"

Gözleri benimkilere odaklandı. Düşünceler ve duygular yüzünde titreşti ama cevap vermedi.

İhaneti canını yakmıştı. Jethro ve Kes onu sevmişti. Onun için *ölmüşlerdi*. Karşılığında kim onları sevdiğini iddia edebilirdi ki, onları vuran adamlar aynı evde kalmaya devam etsin?

Midem bulandı. "Beni hasta ediyorsun."

Elleri tekerleklerinin jantlarının etrafında sıkılaştı. Kepenkler gözlerinin üzerine kapandı ama yine de yanıt vermedi.

Gözyaşlarım acıdı ama söyleyecek başka bir şeyim yoktu. Tek bir sözüm vardı, onu da iyi olurdu, böylece kardeşini gerçekten kimin sevdiğini öğrenebilirdi. "Bunun için seni öldüreceğim. Tıpkı onları öldüreceğim gibi."

Daha uzun oturdu. Gözlerini bana kilitleyerek, "Sanırım göreceğiz, değil mi?" dedi. Sesini yükselterek kapıyı işaret etti. "Kaderin tartışılacak ve karara bağlanacak. Odana git. Bizi yalnız bırak."

Bileğimi ovuşturdum, yaptığı kanı . Hareket beni gümüş tekerleklerle çıkışa doğru sürükledi.

"Git dedim." Beni Cut ve Bonnie'nin arasına iterek durmadı.

Cut uzanıp beni kendine çekerken tüylerim diken diken oldu. Nemli yanaklarıma yapışan siyah saçlarını kenara itti. Altın rengi gözleri güçle parlıyordu. "Korkarım sen geldiğinden beri zaman dilimimiz hızlandı. Emma keyifli bir süre boyunca benim kontrolümdeydi. Jethro'nun da aynı şeyi yapabileceğini umuyordum. Ama... beceriksiz oğullar yetiştirdim ve kızımın daha iyisini yapabileceğini ummak zorundayım."

Yasemin arkasını dürttü. "Bırak onu baba. İtaat konusunda eğitilmesi gerekiyor." Bacakları gül rengi bir battaniyeyle örtülü kalmıştı ama öfkesi yanaklarını alevlendirmişti. "Jet'le sorunu buydu. Hiç söz dinlemedi. Ona aksini öğreteceğim."

Birini nasıl bu kadar yanlış yargılayabildim? Bunca zaman Jasmine'in yarı yarıya akli başında olduğunu, kardeşine koltuk değneği olduğunu ve toplamından daha güçlü olduğunu düşünmüştüm. Ama o da bir o kadar şeytaniydi.

"Bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin, Jasmine." Cut beni serbest bıraktı. "Hiç şüphem yok."

Bonnie gülümseyerek sopasına yaslandı. "Jasmine örnek bir öğrenci. Meydan okumanın üstesinden gelecektir."

"Asla şüphe duymana gerek yok, baba." Jasmine'in buz gibi sesi tüylerim diken diken oldu. "Kardeşlerimden on kat daha erkeğim."

Kimdi bu insan? Umursamayan bu taş kalpli zalim. Bana işkence etmeyi kabul etmek bir yana, orada oturup kardeşlerini öldüren adamla nasıl konuşabilirdi?

O öldü.

O öldü.

Bu delilikten kurtuldu.

Köpüren düşmanlığımı daha fazla kontrol edemedim. Dudaklarım geri çekildi. "Hepiniz canavarsınız. Her biriniz. Hepiniz bedelini ödeyeceksiniz."

Cut içini çekti, "Size gitmeniz söylendi Bayan Weaver. Dinlemenizi tavsiye ederim."

Bonnie sopasıyla baldırlarımın arkasına vurdu. "Kımıl da, seni küçük pislik."

"Bekle, büyük anne." Yasemin birkaç ustaca manevrayla önüme geçti. "Söylemek istediğim başka bir şey var."

Odada nefesler tutuldu, hepimiz bekliyorduk.

Bakışları benimkilerin üzerine düştü, ölü ve boş. "Sen, Nila Weaver, en iyi arkadaşımın ölmesinin sebebisin. Artık sadece bir erkek kardeşle kardeş olmamın sebebi sensin. Ve ailemin parçalanmasının sebebi sensin." Yüzü

kararmış, manikürlü kaşlar kızgın gözleri gölgeliyordu. "Senden bir kez borçların gerçekleşmesine izin vermeni istedim. Senden onun için hayatını vermeni istemiştin.

hep öyleydi. Ama sen dinlemedin."

Yuvarlanarak kapıya doğru el salladı. "Odana git ve bunu . Çünkü bu sefer sana seçme şansı vermiyorum.

"Bu sefer sana ödeteceğim."

Bir daha asla uyumayacağım.

Daniel koridorlarda dolaşırken ve Cut hayatımı ellerinde tutarken olmazdı. Onlar nefes alırken asla rahatlamayacaktım. Onlar benim ölümümü planlarken asla gardımı düşürmeyecektim.

Ama onlar plan yaparken, *ben* de plan yaptım.

Birlikte cehennemde buluşacaktık ve ben kimin kazanacağını umursamayı geçmiştim.

Onları yok ettiğim sürece, adalet için hayatımı seve seve feda edebilirim.

On iki saat geçti.

Kalbimin Jethro için kanadığı ve her dakikanın onun bu dünyadaki izini sildiği on iki saat.

Yalnız kaldığım on iki saat.

Flaw'dan başka kimseyi görmemiştim. Saat 21:00 civarında kapımı çaldı, geyik eti yahnisi ve ktır baget getirdi. O da benim kadar kötü görünüyordu. Delici gözleri stresten buğulanmıştı, siyah saçları . Gri inançsızlığın ve ıssızlığın doğrudan bir aynasıydı. Onun kalmasını istemiştim.

-Daniel gece ziyareti yapmaya karar verirse beni korumak için, ama yemeğimi teslim eder etmez gitti.

Ağızımdaki yemek kül gibiydi ama küçük ısırıklarla zorladım, özenle yuttum ve güvenebileceğim tek silaha enerji . Her lokmayı yedikten sonra yatağımın ortasına bağdaş kurup oturdum ve yakut kaplı dirkimi sıkıca kavradım.

Uzanamıyordum çünkü Jethro'nun kokusu çarşafıma sinmişti.

Gözlerimi kapatamıyordum çünkü yakışıklı yüzü ve alev alev yanan aşkı peşimi bırakmıyordu.

Ve rahatlayamazdım çünkü herhangi bir Şahin benim için gelirse saldırmaya hazır olmalıydım.

Ama hiç gelmediler.

Şafak bir nebze huzur getirmiş, Hawksridge'i aydınlatmıştı -yine geceleri çok bariz görünen pis kötülüğü gizliyordu.

Üzüntümün tuzundan yanaklarım kaşınıyor ve susuzluktan başım ağrıyordu.

Yüreğimi parçalayan bir an için, yüzüstü düşmeme izin verdim. Jethro'nun bana her şeyi anlattığı yatağı. Kederin kalın kollarıyla beni yakalamasına ve korkunç gözyaşlarına boğmasına izin verdim.

Dokunuşlarını ve öpüşlerini yeniden yaşadım. İçime kayışını, beni ilk kez sevdiğini söyleyişini hatırlayarak kendimi cezalandırdım. Bıçağıma sarılıp onu hatırlatan son anıları içime çekerken tamamen çözüldüm.

Elimde ne fotoğraf ne de aşk
mektupları vardı. Sadece birkaç mesaj
ve hatıra.

Parasal değerleri yoktu ama bir en değerli eşyalarım haline geldiler.

Son bir gözyaşı döktükten ve kendimi onun ince odun ve deri kokusuyla uyuşturduktan sonra kendimi yataktan dışarı attım ve duşa girdim. Sıcak spreyin içine girmek Jethro'ya ihanet etmek gibi geldi - sanki geçmişiyi yıkayıp onsuz bir geleceğe adım atıyormuşum gibi.

Son gözyaşımı döktüğümü sanıyordum ama şelalenin altında tekrar arındım ve gözyaşlarımın boşa akmasına izin verdim.

Onları öldüreceğim.

Ve bunu yaptığımın mezarlarının üzerinde dans edeceğim.

Şafak sabaha dönüştü, bir saat diğerine karıştı ve beni Jethro'nun anısından daha da uzaklaştırdı.

Gitmeye çalıştım. Bedenim zayıftı, yakıta ihtiyaç duyuyordu, ağrıyan kalbimi boşlukla taklit ediyordu. Ama kapı kolu dönmeyi reddetti.

Beni içeri kilitlediler.

Onu miyim? Yok mi? Ama Cut ve Daniel parçalanmayı hak etmişken neden öfkemi masum bir kapıya harcayayım ki?
Paramparça mı?

Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım. Şezlonguma oturdum ve cep telefonumu soğuk parmaklarımla kavrayarak bir mucize olması için yalvardım.

Bana mesaj at, Jethro.

Hepsinin büyük bir hata olduğunu kanıtla.

Defalarca duamı tekrarladım ama inatçı telefon asla cevap vermedi. Boş ve duyumsuz kaldı, şarjı yavaş yavaş azalıyordu.

Devam etmek için verdiğim mücadele beni tükenme noktasına getirdi.

Yardım çağırabilirdim. İkinci Borç'tan sonra beni geri alan polis şefini arayabilirdim Ama *Vanity Fair* röportajını yaptığımda dosyayı silmişlerdi. Kurt gibi bağırıyordum ve bana inanmayacaklardı -özellikle de çoğu Cut tarafından satın alınmışken.

Ayrıca Vaughn'u bırakamam. Ona zarar vermeleri için onlara mühimmat verme riskini göze alamam.

İssiz bir geleceğe odaklanmak yerine geçmişin tadını çıkararak, gönderdiği mesajı açtım, yasak fısıltıların ve cinsel hayal kırıklığını yeniden yaşadım.

Kite007: Ben ve gezgin elim seni özledik.

O olduğunu bilmediğim zamanki sarhoş edici masumiyet. Kite007:

Eğer bir gece bariz bir dürüstlük istediğimi söyleseydim, hiçbir dangalak-

poşetçilik, hiçbir şekilde saçmalık yok, ne dersiniz?

Soğukkanlı dış görünüşündeki ilk çatlak, ne kadar derine kaçtığını ortaya çıkardı.

Kite007: Senin hissettiklerini ben de hissediyorum. Bir öpücük, bir tekme ya da öldürücü bir darbe olsun. Keşke hissetmeseydim, ama sen benimsin. Bu yüzden, sen benim ızdırabımsın.

Bana durumunu bilmecelerle anlattığında gerçeğin ilk tadını aldım.

Kite007: Karanlığa yalnız gitme, küçük Weaver. Gölgede canavarlar dolaşüyor ve senin zamanın resmen doldu.

İçindeki son karanlık, her şeyi açığa çıkardığımız gece tamamen yok olmuştu.

Hepsini.

Her harf ve virgül hâlâ elle tutulurken, yazar artık ortadan kaybolmuştu. Yeniden ortaya çıkması için her şeyimi verirdim. trajediyi tersine çevir ve bana geri dön.

Jethro.

Telefonumun üzerine eğilerek tekrar bıraktım.

Hıçkırıklar, kaburgaların kabarması ve ölmekte olan bir ruhun hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını haykırması.

O öldü.

O..
öldü.

Öğle yemeğinde, Flaw ortaya çıktı.
Tek ziyaretçim ve onun dost mu düşman mı olduğunu bilmiyordum.
Geçen süre boyunca boşluğa baktım ve bunu sona erdirmenin korkunç yollarını hayal ettim.

Daha fazla ağlayamadım.

Artık Kite'in yazılarını okuyamıyordum.

Tek yapabildiğim, aşk kokularının savaş kokularıyla karıştığı, nefretin daha da derinleştiği bir odada var olmaktı.

Flaw konuşmadı, sadece salata ve kurutulmuş jambondan oluşan bir yemek getirdi. Üzgün gözlerle odamdan çıktı ve kapıyı kilitledi.

Buruşuk, vıcık vıcık topumdan kalkacak enerjiyi bulmam bir saatten fazla sürmüştü. Kederin verdiği acının yanı sıra açlık hissi de beni temel ihtiyaçlardan yoksun bırakmıştı.

Titredim ama üşümüyordum.

Karnım ama aç değildim.

Kalbim atmaya devam ediyordu ama artık hayatta değildim.

Ben insan değildim. İlk kanı bekleyen bir katildim.

Kan.

Cut ve Daniel'dan sıcak, yapışkan kırmızıyı çıkarma düşüncesi enerjimi harekete geçirdi. Halının sürünüp yemeği dürttüğümde elim bıçağımın etrafında kıvrıldı.

Ye.

Güçlü kal.

Öldürün.

Jambon dilimin üzerine tuzlu beton gibi yerleşti. Her lokmanın amacı beslenme ya da tatmin değildi; savaşa hazır olabilmek için güç toplamaktı.

Dakikalar geçtikçe öfkem daha da arttı. Hawks'lar yeterince uzun süre dokunulmaz oldular. Hiçbir ihanet ya da isyanın onları tahttan indiremeyeceğine inanıyorlardı.

Yanılmışlar.

Saltanatları sona ermişti. Yeni bir hükümdarın zamanı gelmişti.
Borçlardan ziyade adaleti biri. Kaybettiklerinin intikamını alacak biri.

Beni hafife aldılar.
Ve bu yüzden öleceklerdi.

Alacakaranlık halımın üzerinde sessizce süzülüyordu.

Geçici karanlık, ısıltılı payetlerden ışığı emiyor, duvarlardaki kumaş cıvatalarından zengin kadifeye batıyordu. Kasvetli parmakları her dakika pencereden yatağa sinsice ilerliyor ve bana dünyanın dün sona ermiş olabileceğini, ancak dünyanın geri kalanının umurunda olmadığını hatırlatıyordu.

Güneş hala
doğuyor. Ay hala
batıyor.

Ve kalbim her şeye rağmen atmaya devam etti.

Odanın karşı tarafından bir anahtarın sert sesiyankılandığında kulaklarım diken diken oldu. Yatakta doğruldum, gözlerimi ovuşturdum, dirseğimi Kapakları.

Kapı açıldı.

Bıçağı elime alarak dizlerimin üzerine çöktüm. Dün geceki duştan sonra siyah bir tayt ve krem rengi büyük bir hırka giymiştim. Ama ne kadar kat kat giyinirsem giyineyim ya da yorganın altına girersem gireyim, yalnızlığın soğukluğunu yok edemiyordum.

Kulaklarım hala silah sesleriyle yankılanıyordu.

Zihnim Kes'in gömleğinden kanlar fışkırarak yere yığıldığı ve Jethro'nun kız kardeşini korumak için atladığı anı yeniden canlandırdı.

Kurtarılmayı hak etmeyen kız kardeş.

Çenem sıkıştı.

Jasmine.

Daniel ile eşit derecede nefret ettiğim biriydi. Aslında, o daha kötüydü. Her zaman nazik ve çılgın ailesinden uzak duruyordu. gerçekte azmettirici oydu ve Bonnie ile işbirliği içindeydi.

Kusur ortaya çıktı.

Kapının arkasından bakarken, kot pantolon, siyah tişört ve Black Diamonds ceketinden oluşan tipik kıyafetini giymişti. Bakışları elimdeki bıçağa kaydı ve bir kaşını kaldırdı. "Eğer buna el konulmasını istemiyorsan, yerinde olsam saklardım."

Ellerim titredi. "Neden buradasın?" Yemek tepsisi falan görmedim. Sosyal bir görüşme söz konusu olamazdı. Karıştıran yükseldim, gözlerimi kısıtım.

"Bıçağımı alıp almamaları seni neden ilgilendiriyor?"

Bir elini saçlarında gezdirerek kapıyı daha da açtı. "Bu durumdan senden daha fazla hoşlanmıyorum."

Sesi yüksek ve rahatsız edici geliyordu, sırları döküyordu. Hapse girdiğimden beri ilk kez biriyle konuşuyordum; bunu nasıl yapacağımı unutmuştum.

Kalbim sızladı. "Sen de mi onları özölüyorsun?"

Jethro...

Kes...

Hawk çılgınlığıyla lekelenmemiş olanlar.

Başını salladı. "Kes yıllardır yakın arkadaşımıdır. Yakın zamana kadar Jethro'yla pek bir ilişkisi olmamıştı ama iyi bir adam olduğunu kanıtladı. Neredeyse kardeşi kadar iyi."

Onun yorumu mantıksız bir şekilde canımı yaktı. Benim için Jethro herkesten daha iyiydi.

Yine de kalbim önyargılıydı. Kestrel, onu hak etmeyen insanlar için çok fazla fedakârlıkta bulunmuş, gerçek ve şefkatli bir dosttu.

Ben de dahil.

Bıçağıma sarıldım ve Cut'ın kanını dökme düşüncesiyle onu okşadım. "O en iyisiydi. Ölümü cezasız kalmayacak."

Flaw yaklaştı, botları zümrüt W halının üzerinde sessizdi. "Bu tür sözler başınızı belaya sokabilir."

Başparmağımı keskin bıçağın üzerinde gezdirdim. "Umurumda değil. Tek istediğim onların ölmesi."

Boğazını temizledi. "Acımı anlamadığımı ya da hissetmediğimi söyleyemem ama böyle şeyler söylemeyi bırakman en iyisi." Yatağı yaklaşarak elini uzattı. "Seni getirmem söylendi."

Başımı kaldırdım. "Ne?"

En son biri beni bir yere götürmek için geldiğinde, hizmetçi bana gocuk ve tülbent giydirdi, sonra da beni tarihin en kötü poker gecesine götürdü.

Dirk'ü daha sıkı kavradım. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

Kaşlarını çattı. "Bunu olduğundan daha zor hale getirme."

Ondan uzaklaşarak yatağın diğer tarafına doğru ilerledim. "Bana nedenini söyle."

"Neden?"

Kalbim neredeyse Kes'in beni gezintiye çıkardığı günkü Güve kadar hızlı çarpıyordu. Ona iyi davranmalıydım. Kinder. Daha az şüpheli.

Dişlerimi gösterdim. "Eğer bu Üçüncü Borç'u yeniden yapmak içinse, ben gitmiyorum. Önce seni öldüreceğim." Tehdidim boş değildi. Bunu yapma dürtüsüyle kayınıyordum - zayıf olmaktan vazgeçtiğimi kanıtlamak için.

Flaw ellerini arka ceplerine soktu. Bu hareket onu daha cana yakın ve daha az tehditkâr gösteriyordu.

Ben almadım.

Jethro'nun beni Milan'dan çaldığı o ilk gece oradaydı. Orada kaldığım aylar boyunca bana neler yaptıklarına şahit olmuştu.

"Bana hiçbir şey söylenmedi. Sanırım gelip kendiniz öğrenmeniz gerekecek."

"Cut'a söyle, benim için kendisi gelebilir."

Gözlerim odanın içinde gezindi. Burada silahlarım vardı: iğneler, makaslar, dantel yontmak için neşterler. Cut'ı yuvama çekebilirim, onu nasıl kullanacağımı bildiğim aletlerle pusuya düşürebilirdim.

Hiç şansı olmazdı.

"Bak-" Omuz silktilti. "Sana söylememem söylendi ama siktir . Kütüphanedeler. Ve misafirleri var. Seyircilerin önünde... aile meselesi... gibi bir şey yapacaklarından şüpheliyim."

Hayır, ama böyle bariz kanıtları saklıyorlar.

Atalarımın acılarının hatıralarını saklama cüretleri beni çileden çıkarıyordu. Onları öldürdükten sonra, tüm video ve belgeleri toplayıp yakacaktım. Her kanıtı yok edecek ve atalarımın ruhlarını özgür bırakacaktım.

Neden polise teslim etmiyorsun?

Ürperdim. Takım elbiseli adamların düşüncesi - Hawks'ın Annemin çektiği acıların video kasetlerini izlerken neredeyse şiddetli bir vertigo dalgasıyla bayılacaktım.

Çarşafı kavrarak, göz kırparak görüşümü netleştirmeden önce baş dönmesinin azalmasına izin verdim.

Flaw ; eninde sonunda itaat etmem gerektiğini bilen rahat bir çalışan.

"Sana neden güveneyim ki? Yalan söylemeni engelleyecek ne var?" Kes'in arkadaşı olabilirdi ama o hâlâ bir Kara Elmas'tı. Ve onlara güvenilmezdi.

"Çünkü bu Allah'ın belası yerde kalan son arkadaşın ben olabilirim." Yüzü bir an için gerildi, paylaşmayı reddettiği düşüncelerle doldu. "Daha fazlasına mı ihtiyacın var? İyi o zaman. Misafirlerin avukat olduğunu biliyorum." Elini uzatarak, "Mutlu musun? Şimdi gidelim."

"Avukatlar mı?" Başımı salladım. "Neden?"

Avukatların burada ne işi var?

Flaw yarım bir gülümseme verdi. "Tüm bu sorular yerine, şu işi bitirmeye ne dersiniz?"

Hareket etmek istemiyordum ama mantıklı davrandığımı da inkar edemezdim.

Son bir bakışla bacaklarımı yataktan kaldırdım ve ona doğru yürüdüm. Bu kadar hızlı kalkmamdan dolayı oda sallanıyordu ama bunun dışında Cut'ın hayatına duyduğum kan tutkusu beni bir çapaya odakladı.

Jethro artık benim dayanağım değil.

Bir kez daha talihsiz bir okyanusta sürüklenen kazazede bir gemiydim.

Flaw'ın bakışları bıçağıma kaydı. "Onu almayı mı planlıyorsun?"

"Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

Onu benden almasını bekledim. El . yerine dudaklarını büzdü. "Senin bok listende olan ben değilim."

"Şu anda ." Nefesini içine çekti.

İsyen ve güç kanıma karıştı. Flaw'a güvenmiyordum ama o benim düşmanım değildi. Göz teması kurarak hımbıl hırkamın eteklerini yukarı kaldırdım, dirseği belime soktum ve gizledim.

Tek kelime etmedi.

Ateşle oynuyordum. O onların tarafındaydı. Onlara bende söyleyip beni savunmasız bırakabilirdi ama aynı zamanda zorlamalı ve müttefik aramalıydım. Flaw yollarımız her kesiştiğinde bana karşı nazik davranmıştı. Daniel beni mutfaklara gizlice girerken yakaladığında gece geç saatlerde odama kadar eşlik etmişti. Ne zaman Kestrel'i görmeye gitsem yanımda olur, güler, normal ve kaygısız görünürdü.

Kes'le arkadaş olan biri o kadar da kötü olamazdı-Kes buna müsamaha göstermezdi.

Ve ben bunu zor yoldan öğrendim.

O öldü.

Tıpkı kardeşi gibi.

Kalbim küt küt atıyordu. Kendimi ne kadar güçlü olmaya zorlarsam zorlayayım, kederin yaralarını durduramıyordum. Serseri bir dalga gibiydi, ruhuma çarpıyor, beni yırtarak altına çekiyordu.

Flaw kollarını kavuşturdu, gözlerinde meydan okuma parlıyordu.

"Bıçağın yeterli olmayacağını biliyorsun."

"Biliyorum."

Başını eğdi. "O zaman neden uğraşıyorsun?"

Ellerimi saçlarımın arasında gezdirerek, siyah uzun saçlarımı omzumun üzerinden sarkacak şekilde büküm. "Çünkü bunu beklemeyecekler. Ve bir de Sürpriz, küçük bir bıçağı kılıca dönüştürebilir."

Kıkırdadı. "Derin. Konfüçyüs ya da başka bir metaforik saçmalık gibi geliyor."

Omuz silktim. "Fark etmez. Ne demek istediğimi biliyorum. Ne yapacağımı biliyorum." Ses tonum buza dönüştü. "Sana da yolumdan çekilmeni ve çeneni kapalı tutmanı öneririm."

Sessizce güldü. "Hey. Benden uzak durduğun sürece bir sorunum var. Bir şeylerin değişeceğini hep biliyordum. Kes bana Jethro'nun otuzuncu yaş gününde ne yapmayı planladığını söylediğinden beri yaşam tarzımın değişeceğini biliyordum."

Donup kaldım.

Bir gün daha yaşlanmayacak.

Jethro'nun cesedi sonsuza dek yirmi dokuz olarak kalacaktı-ölümsüz ve değişmez.

"Ne planlıyordun? Ne planlıyordun?"

"Sana söylemedi mi?" Kollarını kavuşturdu. "Hırsızlar kadar derin olduğunu sanıyordum. Tüm bunların kontrolden çıkmasının nedeni buydu."

Zor nefes alarak üzüntümü yuttum. "Hayır, bana söylemedi."

Flaw yumuşadı. "Üzgünüm."

Gözlerimdeki yaş izlerini yok etmek için yüzümü sildim. "Peki, ne planlıyordun?"

O öldü. Ama hala burada... beni tutuyor... bana rehberlik ediyor.

Ölmüş olmasına rağmen Jethro hakkında daha fazla şey öğrenmek çok acı vericiydi.

Flaw arkasından açık kapıya baktı. Yüzü gölgelendi ve bir an için söylemeyi reddedeceğini sandım ama sonra sesini alçalttı. "Her şey onun olduğunda, sözleşmeleri yırtıp atmayı planladı. Her şeyi bitirmeyi."

Gözlerim büyüdü. "Sonsuza kadar

mı?" "Evet."

"Bu güce sahip olabilir mi?"

Flaw kaskatı kesildi, düşüncelerinin hoşlanmadığı konular üzerinde olduğu belliydi. "Elbette. O bir Hawk'tı. Sözleşmeyi onlar yaptı. Onların gücü vardı

. Jethro mülkü kardeşleri arasında eşit olarak paylaştırmayı ve Cut ile Bonnie'yi araziden uzaklaştırmayı planlıyordu." Çenesini ovuşturdu.

"Bunu biliyorum çünkü Kes bana birkaç yıl içinde Kulübün sevkıyatları taşımasına gerek kalçünkü sevkıyatların tamamen duracağını söyledi."

"O da mı artık kaçakçılık yapmak istemiyordu?" *Vay be.* Bunca zaman Jethroyla yakınlaşmıştık ama geleceğimizi hiç paylaşmamıştık. Hiç yatağa uzanıp ne istediğimiz ya da ne hayal ettiğimiz hakkında mırıldanmamıştık.

Çünkü geleceğimiz kasvetliydi.

Benim için ölüm. Onun için kalp acısı. Gerçek bizi yok etmekle tehdit ederken neden bir fanteziye odaklanalım?

Flaw kapıya doğru ilerledi. "Yüzlerce ömür boyunca harcamayacağın kadar çok paran varken yasadışı bir şey yapmaya devam eder miydin?"

Gözleri arkadaşlarına duyduğu özlemle karardı. "Bu parayla mülk dağılsaydı, herkes kendi yoluna gidebilirdi. Kes, birkaç yıl izin almayı ve bu süreyi Afrika'da geçirerek topraklarından alınan paranın bir kısmını insanlarına geri vermeyi planladı." İç çekti. "Dediğim gibi, iyi bir adam."

Elini kapı tokmağının üzerine koyarak başını eğdi. "Bu kadar konuşma yeter.

Bekliyor olacaklar. Bir şeylerden şüphelenmeden sizi oraya götürsek iyi olur."

Bıçağın soğuk çeliği sırtıma saplandı. Bana verdi Cesaretimi topladım ama ani titrememi durduramadım. "O psikopatların bana zarar vermesi için beni bir yere götürmeyeceğine söz verir misin?"

Çenesi sıkıştı. "Az önce sana, eğer bir şey söylersen beni öldürtebilecek içeriden bir bilgi verdim. Bu biraz güveni hak etmiyor mu?"

"Eğer manipölasyondan ziyade anlayışla söylenmişse öyle. Rahat olduğumdan çok daha fazla kez bu nazik davranışa kanmışımdır."

Flaw kaşlarını çatı. "Sana zarar vermeye çalışan bir sonraki piçin bağırsaklarını deşmen için sana tam izin verdiğimi bilmenin bir faydası olur mu?"

Kalbim tekledi. "İzin mi? Senin *iznine* ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?" Ona doğru ilerlerken, baharatlı tıraş losyonunun ve ceketindeki derinin kokusunu alabilecek kadar yakınında durdum. "Bana izninden daha iyi bir şey ver, Kusur."

Doğruldu. "Ne gibi?"

"Özgürlük gibi." Pencereye el salladım. "Kaçabilirdim. Bir şekilde sınıra giden yolu bulup ortadan kaybolabilirdim ama kardeşim ellerinde. V'yi bana getir ve gidelim. Ailemi alıp ortadan kaybolacağım."

Sonra geri gelip onları uykularında öldüreceğim.

Gözleri benimkileri yaktı. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun."

"Yani, daha iyi bir gelecek ve iyi adamlarla ilgili tüm konuşmalarınız... bu neydi?"

Boş laflar mı?"

Kaşlarını çattı. "Senin bilmediğin şeyler oluyor."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Gerçekten mi? Komik, bunu daha önce hiç duymamıştım."

Bir kez daha düşünceler yüzünde titreşti, sırlar gözlerini gölgeledi.

"Eğer bu doğruysa, söyle bana. oluyor?"

Gözlerini kaçırıldı. "Buna cevap veremem."

Hastalıklı bir şekilde güldüm. "Hayır, tabii ki yapamazsın." "Bu hiç adil değil."

Sinirlerim yıpranmış, tamamen serbest kalmıştım. "Bu *adil* değil mi?"

Onu göğsünden dürttüm. "Daha fazla Hawk deliliğine maruz kalmamın neresi *adil*? Hayatımın aşkının önünde vurulmasının neresi adil? Ölmeyi beklemenin neresi adil?!"

Elleri yumruk oldu.

"Biliyor musun; benden bu ." Başımı sallayarak yanından geçip koridora girdim. "Sadece iyi bir köle gibi beni onlara götür ve görüş."

Nefesinin altında homurdandı. "Beni yargılama. Eylemlerimi göremediğin şeylere dayanarak yargılama." Önümde tepinerek omzunun üzerinden, "Kim olduğumu biliyorum ve yaptığının doğru olduğunu biliyorum," dedi.

Aramızda düşmanlık alevlendi.

Sessiz kaldım, koridorda onu takip ederek Kerkenez'le en çok vakit geçirdiğim kanada doğru . Bana Dokumacı Günlüğü'nü verdiği odanın önünden geçtik ve kütüphanenin bulunduğu salona yöneldik. Aklım beni bulduğu öğleden sonraya gitti ve Jethro'nun İlk Borç'u tamamladıktan sonra beni görmeye gelip gelmediğini sordu.

O sırada sorduğu soru çok da sıra dışı değildi. Ama şimdi yepyeni bir anlam kazandı. Beni sormuyordu. Kardeşini soruyordu - benim acımı özümsemenin onu nasıl etkilediğini bilmek istiyordu. empatik kardeş.

Tanrım, Jethro ne kadar kötü hissetmişti? Düşüncelerim onu ne kadar mahvetti?

"İçeride." Flaw kütüphanenin dışında durdu.

Bu yerde çok fazla anı depolanmıştı. Bir kızdan bir kadına dönüşürken yaşadığım pek çok kırıma ve çöküş.

Göz teması kurmadan mırıldandı, "Seni bekliyorlar. İçeri girsen iyi olur." Bir veda bile etmeden topuklarının üzerinde döndü ve gitti.

Geri çekilmesi beni yeniden üzdü. Kestrel'in iyiliğiyle ve Jethro'nun nihai planlarıyla olan son bağlantım oydu.

Geri gel.

Jethro ve Kes'in hayaletleri evlerinin duvarlarına musallat ruhum sıkıca burkuldu. Yirmi dört saat içinde, şu döngülerden geçtim
Yas: inançsızlık, şok, umutsuzluk, öfke... Kabullenmeyi şüpheliydim ama öfkemi kucakladım ve sadece açık fikirli, soğukkanlı öfkenin girebileceği bir bariyer inşa ettim.

Cut ve Daniel ile yüzleşirken başka bir duygu yaşamak istemiyordum.

Hançerin kabzasına dokunarak omuzlarımı dikleştirdim ve kütüphane kapılarını iterek açtım.

Kitabın eski dünya cazibesine adım attığımda gözlerim açıldı- ciltler ve yazılı harfler. Kes'in beni uyuklarken bulduğu büyük puflar hâlâ dağınıktı. Pencere kenarındaki koltuklar sabah güneşini ve bir kitap kurdunun masal sayfalarına dalmasını bekliyordu.

Burası hikâyelerin ve hayal gücünün kilisesiydi. Ama sonra bakışlarım barışın kutsallığını kirleten Deccal'e takıldı.

"Bize katılman ne güzel, Nila." Cut büyük meşe masadaki tek boş sandalyeye el salladı.

Dişlerim birbirine kenetlendi. Cevap vermedim.

"Gel." Parmaklarını şıklattı. "Otur. Yeterince bekledik."

Bunu yapabilirsin.

Bir fırsat çıkana kadar itaat edin.

O

zaman.

.. öldür

onu.

Beni izleyen birden fazla çift gözün çekimine kapılarak ileriye doğru sürüklendim.

Bonnie, Daniel, Jasmine, Cut ve tanımadığım dört adam benim de onlara katılmamı bekliyorlardı. Dört adam da kasvetli siyah takımlar giymiş ve patlıcan rengi kravatlar takmışlardı; bu üniforma onları aynı fırçayla boyuyordu.

Masaya yaklaştım.

Daniel ayağa kalktı ve aşağılık kolunu belime doladı. "Seni özledim, Weaver." Yanağıma bir öpücük kondurarak fısıldadı, "Bu gece burada ne olsun bir bok ifade etmiyor, duydun mu beni? Senin için geliyorum ve ne dedikleri umurumda değil."

İğrenerek ürperdim.

Daniel sesindeki nefreti geri çekerek samimi bir gülümsemeye dönüştü. "Otur." Centilmence bir hareketle boş koltuğu çekti. "Biraz dinlen. Bu uzun bir toplantı olacak."

Nabzına dokunmak, kalp atışlarını saymak, sayılı olduklarını bilmekten zevk almak istedim.

Yakında, Daniel...yakında...

Pişman olabileceğim bir şey söylememek için çenemi kilitleyerek oturdum.

Birbirine uyumlu takım elbiseler giyen adamlar asla başlarını çevirip bakmadılar. Yaşları altmışlı yaşlardan saçları ağarmış olanlara ve otuzlu yaşların ortalarında sarı küt kesimli olanlara kadar değişiyordu.

Daniel sandalyemi öne doğru itti, böylece karnım masanın kenarını öptü. Nefesimi içime çektim ve bu dar düzene katlanabilmek omurgamı rahatsız edici bir şekilde dikleştirdim.

Altın rengi gözleri benimkilerle buluştu, kendini beğenmiş ve kibirli.

Yüzündeki o bakışı keseceğim.

Parmaklarım bıçağıma doğru seğirdi.

Daniel otururken, diğer tarafımdaki kişi tısladı, "Konuşulmadıkça konuşmak yok. Anladın mı?"

Gözlerim Yasemin'e kaydı. Elleri masanın üzerinde, orta parmağını çevreleyen şirin bir altın yüzükle dururken, koltuğu küçük bir rampanın üzerine tüneyerek tekerlekleri diğer konukların sandalyeleriyle aynı hizaya getirdi. O baktı yetenekli bir varis gibi, siyah bir önlük giymiş ve boğazında siyah bir kurdele vardı. Yas tutan bir kız kardeşin timsaliydi.

Buna inanmıyorum.

Onu yanlış değerlendirmiştim, iyi ve sevecen biri olduğunu düşünmüştüm. Beni en çok o kandırdı.

Bakışlarımı ondan ayırıp kalan Şahinlere baktım. Tıpkı Jasmine gibi, hepsi siyah giymişti. Bonnie, Sanki bir uçağın içine atlamış gibi görünüyordu. siyah dantelden bir orman ve ışıltılı elmas broşlarla tutturdu. Cut, siyah gömlek ve kravatla kusursuz bir takım elbise giydi. Daniel bile parlak oniks takımı ve saten yeleğiyle opera için uygun görünüyordu.

Hem dışarıda hem de içeride hiç bu kadar karanlık görmemişim. Deri ceketlerini yas kıyafetleri lehine bir kenara bırakmışlardı.

Hepsi ne için?

Yabancıardan sempati toplamak için mi? Cinayete sebep oldukları halde acılı aile rolünü oynamak için mi?

Senden nefret ediyorum.

Hepinizden nefret ediyorum.

Ellerim masanın üzerinde toplanmıştı. O kadar çok şey söylemek istedim ki. Masanın üzerine fırlamak ve bıçağımı onlara saplamak istedim. Ama Jasmine'in uyarısına kulak verdim ve olduğum yerde kaldım. Başka yolu yoktu.

Cut boğazını temizledi. "Artık hepimiz burada olduğumuza göre, başlayabilirsiniz, Marshall." Bakışları en yaşlı yabancıyı sabitledi. "Mesai saatinden sonra geldiğiniz için teşekkür ederim ama bu meselenin bir an önce halledilmesi gerekiyor."

Bonnie sandalyesine yaslandı, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı.

Yaşlı yarasaya her baktığımda, tüm bu olanlarda onun parmağı olduğu hissine kapılıyordum. Cut'ın böyle sebebi oydu. Jasmine'in sakat kalmasının, Jethro ve Kes'in ölmesinin nedeni oydu. Jethro'nun annesinden hiç bahsetmemesinin nedeninin de o olduğunu tahmin ediyordum.

Aylardır hayatlarındaydım ama kimse Bayan Cut Hawk hakkında bir şey söylememişti.

Mucizevi bir gebelik olmadıkça ve Cut şeytani bir büyücü gibi çocuklarını onun kemiklerinden oymadıkça, Cut'a dört bebek verecek kadar uzun süre var olmuş ve kalmış olmalıydı.

Şimdi nerede o?

Jethro ve Kes'in cennette anneleriyle yeniden bir araya gelme görüntüleri bana hem umutsuzluk hem de teselli verdi.

Eğer ölmüşse bile.

Evde, bilmediğim bir katta, gözden uzak bir odada kapana kısılmış olabilir. Hayatta olabilir ve kocasının iki oğlunu öldürdüğünü bilmiyor olabilir.

Tanrım, ne trajik-

Yabancı öksürerek dikkatimi çekti. "Teşekkür , Bryan." Titizlikle, meslektaşlarına bakmadan önce taba rengi defterinin yanındaki dolmakalemi hizaladı. "Ben başlıyorum beyler."

Gri gözleri bana kilitlendi ve beni koltuğuma yapıştırdı. "Siz Bayan Weaver . Şimdiye kadar tanışma şerefine nail olamadık."

Sırtım diken diken oldu.

Kanunları inceleyen ve Şahinlerin yaptıklarının yanlarına kâr kalmasına izin veren bir adam, konuşmak istediğim biri değildi.

Daniel beni dürttü. "Merhaba de,

Nila." Dudaklarımı birbirine

kenetledim.

"Kaba olmak istemezsin." Kıs kıs güldü. "Bu adamlar bütün Dokumacılarla tanıştı. Öyle değil mi Marshall?"

Kalbim durdu.

Bu ne anlama geliyor?

Marshall başıyla onayladı. "Bu doğru Bay Daniel. Ben şahsen anneniz Bayan Weaver'la tanışacak kadar şanslıyım. Sizi çok seven iyi bir genç kadındı."

Jethro'nun ölümünün acısının beni diğer tüm duygusal acıların ötesine geçirdiğini sanıyordum.

Yanılmışım.

Annemden bahsetmek beni *sakat bıraktı*. Bir hıçkırık ıslak dokunaçlarını ciğerlerime doladı.

Ağlama. Ağlama.

Bir daha asla ağlamayacaktım. Bu insanlar yaşadığı sürece olmaz.

Hepinizi katledeceğim!

Jasmine küçümseyici bir tavırla boynunu büktü. "Zaten işkence görmüş bir kıza işkence etmek yerine, işimize bakalım, olur mu?" Gözleri parlıyordu. "Yasal işleri hallettikten sonra duygusal yükü bana bırakın."

Cut kıkırdadı ve kızına yeni keşfettiği bir hayranlıkla baktı. "Jasmine, söylemeliyim ki bu kadar yetenekli olduğunu hiç bilmiyordum."

Bonnie gururlu bir anne tavuk gibi süslendi. "Çünkü sana onu bana bırakmanı söylemiştim." Beyaz saç tutamları gerdanından kurtulup loş odada başladı. "Jet, Kes ve Dan'in toplamından daha güçlü. Ve hepsi benim sayemde."

Kusmak istedim. Ya da onu parçalara ayırmak. İkisi de işe yarardı.

O yaşta, hassas ve nazik olması gereken biri nasıl bu kadar kalpsiz ve acımasız olabilir?

Jasmine iltifat kabul eden bir prenses gibi sadece başını salladı ve dikkatini tekrar hayat çalan, kan emen, ruh emen avukata çevirdi. "Devam edebilirsiniz Bay Marshall."

Marshall buruşuk yüzünü gülümseyerek gerdi. "Nasıl isterseniz, Bayan Jasmine." Ortaklarına el sallayarak, "Bayan Weaver, başlamadan önce genel nezaket kurallarına riayet etmeliyiz. Marshall, Backham ve Cole firmasının baş yöneticisiyim. Yasal danışmanlık sağladık ve Hawk ailesinin nesiller boyu tek koruyucusu. Babam, babasına ve ondan önceki babasına hizmet etmekten gurur duyuyordu. Hawk mirası hakkında parçası olmadığımız hiçbir şey yok." Gözleri kısıldı. "Ne dediğimi anlıyor musun?"

Nefes almayı bıraktım.

Her şeyin bir parçası mı?

Yani dışarıdakiler bu duvarların içinde neler olup bittiğinin farkında mıydı? Avukatlar Borç Mirası'nın ne anlama geldiğini biliyorlardı ve yine de bunu sorun etmediler mi?

Vücudum başka bir öfke dalgasıyla zonkluyordu.

Sadece üç kişinin değil, onların hayatını çalmak istiyordum. Hawksridge Hall'un koridorları kanla dolacaktı.

Bu eski seri cinayet çılgınlığında çok sayıda insan vardı. İç organları duvarları kaplayacak ve kemikleri temelleri çürütecekti.

kötü niyetli idealler.

Hepsi bu kadar.

Sahte sözleşmelerin ve imzaların arkasına saklanan zengin, belagat sahibi, zeki katiller.

İşledikleri zulümlerin bedeli olarak bana boğazlarını kesme ve kalplerini sökme hakkı veren yeni bir sözleşme imzalarlar mıydı?

Önemli değil.

Onların iznine ihtiyacım yoktu.

Yüzü yerine masaya, ahşap damarlarının girdaplarına odaklandım. Eğer başımı kaldırsaydım, sandalyemde duracak gücüm kalmazdı.

"Atalarımın idamlarına başkanlık ettiğini mi söylüyorsun? Gerçeği rüşvetle ortadan kaldırmaya ve bu hasta piçleri korumaya yardım ettiğini mi söylüyorsun?"

Cut ayağa fırladı. "Nila!"

Tırnaklarım avuçlarıma batarken onu görmezden geldim. "Yasanın değişmesine yardım ettiğini ve bir ailenin diğerini yok etmesini sağladığını mı söylüyorsun?"

Atalarımı öldürttüğünü mü söylüyorsun?"

Sandalyemi arkaya çarptım, sesim camı kıran bir oktava ulaştı. "Orada oturup benimle konuşabileceğini, kafamı kesmek istediklerini *bile* bile bana her türlü saçmalığı söyleyebileceğini ve bununla ilgili bir *sorunun* olmadığını mı söylüyorsun?"

Jasmine bileğimi yakaladı. "Tanrı aşkına, otur kıcının üstüne."

"Bırak-" Daniel saçımdan tutup beni öne doğru iterken haykırdım. Ayağımı kaybettim; yüzüm masaya çarptı. Anında burnumdan kan fişkırdı, acı kafatasımda yankılandı.

Hastalık duyularımı ıstırapla ıslattı. "Bırak onu, Daniel!" Cut bağırdı.

Daniel'in parmakları aniden saçlarımdan çekildi ve geriye doğru kamburlaşarak sandalyeme düşmeme izin verdi. Jasmine kardeşini savuşturdu, ona tokat attı.

uzakta. "Sakın ona dokunma. Ne dedim ben? Yetki *bende*. En büyükleri benim."

Burnumdan daha fazla kan fışkırırken gözlerim yaşardı. Kırıldığını düşünmüyordum ama oda vertigo dalgasıyla dönüyordu.

Tanrım, ne düşünüyordum ki?

Plan, soğukkanlı ve görünmez kalarak mükemmel fırsatı kollamaktı.

Artık acıdan doğru düzgün düşünemiyordum.

"Yetki sende değil Jaz. O benim." Daniel Marshall'ı işaret etti. "Söyle ona. Değiştir ki kız kardeşim kurallar hakkında çenesini kapatsın."

Marshall Cut'a garip bir şekilde baktı. "Efendim?"

Cut elini yüzünde gezdirdi ve yavaşça yerine oturdu. "Hayır, dün yaptığımız konuşma hâlâ ." Burnumdaki kanamanın hızla oluşturduğu lekeye bakarken dudakları yukarı kalktı. Her kırmızı damla masayı ve hırkamın önünü yeniden dekore ediyordu. "Biri ona lanet olası bir peçete getirsin."

Jasmine tekerlekli sandalyesinde ayaklarını sürüyerek beyaz bir mendil çıkardı. "Al." Mendili elime tutuştururken gözleri şefkatle parlıyordu.

Bu sadece ondan daha fazla nefret etmeme neden oldu.

Kumaşı buruşturarak burnuma götürdüm ve beyaz mükemmelliği yok etmekten hastalıklı bir keyif aldım. Havasızlık beni nefessiz bıraktı ve gözlerim baş harflerinışlendiği köşeye kaydı.

JKH

Onu düşürdüm.

Aman Tanrım.

Elim açıktı, kıpkırmızı ve yapış yapıştı ama parmak uçlarımdaki iki dövmeği gizleyemiyordu. JKH.

Jasmine kardeşinin mendilini sakladı.

Neden? Zaten boş olan yaralara tuz basmak için ya da beni kandırdığı gibi onu da kandırdığı için gülmek için.

Onunla gözlerimi kilitledim ve tüm öfkemi bakışlarıma döktüm.

"Yaptıklarınızın bedelini ödeyeceksiniz." Bonnie ve Cut'a bakarak ekledim, "Hepiniz ödeyeceksiniz."

Marshall yüksek sesle boğazını temizledi. "Sanırım bu küçük ara sona erdi. Devam edelim mi?"

"Evet, yapalım," diye burnunu çekti Bonnie. "Hayatımda hiç bu kadar asi bir şey görmedim." Bana doğru koklayarak çenesini eğdi. "Başka bir kelime daha

Weaver, ve sonuçlarından hoşlanmayacaksın." Daniel inledi, "Ama büyükannem-"

"Akbaba, çeneni," diye hırladı Cut. "Otur ya da git. Ama bir daha sakın konuşma."

Daniel nefesinin altından mırıldandı ama sandalyesine geri oturdu.

Yasemin kırmızı lekeli kumaşı kaptığı gibi burnumun dibine soktu. "Tut şunu, kapa çeneni ve daha fazla belaya bulaşma."

Çatışma sona erdi; kimse kımıldamadı. Sessizlik masanın üzerine çöktü.

Tek ses, yukarıdaki sınırlı sayıda baskıya çıkan altın merdivenin yanındaki dede saatinin ağır tik taklarıydı. Yan lambalar açılmış, geniş alanı sıcak bir aydınlıkla doldururken, perdeler paha biçilmez kitaplara izinsiz girmeye ya da değerli kelimeleri soldurmaya cüret eden kalan ışığı engelliyordu.

Sonunda Marshall nefesini içine çekti. Dolmakalemini yeniden düzenledi. "Artık hepimiz aynı olduğumuza göre, ben edeceğim." Bana bakarak, "Bu toplantının geri kalanında bana Marshall ya da ilk adım olan Colin diye hitap edebilirsiniz. Bunlar benim meslektaşlarım."

Kendisine en yakın olan göbekli, sulu gözlü, kel bir işaret ederek, "Bu Hartwell Backham, ardından Samuel Cole ve oğlum Matthew Marshall," diye devam etti.

Burnum ağrıyordu ama kanama durmuş, beni tıka basa doldurmuştu. Adamlara ters ters baktım. Bakışlarında zerre kadar merhamet yoktu.

Kendilerine emanet edilen işi yapmak için buradaydılar. Sadakatleri sarsılmazdı. Niyetleri değişmezdi.

Beni insan olarak gördüklerinden şüpheliydim -sözleşmedeki bir maddeden başka bir şey değil.

Daniel beni masanın altından dürttü. "Küçük gösterinden sonra en azından nazik olabilirsin." Sesi derinleşti. "Merhaba de."

Beni itaat ettirmenin bir başka yolu. Nezaket umurunda değildi, tek derdi beni her çocuksu hevesine boyun eğdirmekti.

Daha dik oturdum.

Öyle bir şey yapmayacağım.

Jasmine beni dürttü. "Eğer onu dinlemiyorsan, beni dinle. Yap ." Ona ters ters baktım. "Neden dinleyecekmişim?"

"Çünkü sen ona aitsin, seni küçük inek." Bastonunu tutarak, Bonnie sanki mobilya bir ata dönüşecekmiş gibi sandalyesinin ayağına vurdu ve

onu dörtnala oradan uzaklaştırmak. "Başla. Şimdi."

Marshall harekete geçti. "Elbette, Madam Hawk. Benim Özür dilerim." Önündeki dosyayı tokatlayarak açtı, ortakları kopyaladı. Defterler açıldı ve kalemlerin kapakları açıldı.

"Kusursuz ailenize bir kez daha hizmet vermekten onur duyduğumuzu belirtmek isterim," dedi Marshall bir soytarı gibi.

Cut parmaklarını dikleştirerek inledi. "Kıç öpmeyi bırak. Dosyayı getirdin mi getirmedi mi?"

Tahta masanın üzerine düşen kar taneleri gibi saçılan kağıtlar bana Jethro'nun kendini nasıl buz gibi koruduğunu bir kez daha hatırlattı - kutup Yavaşça beni istemesini sağladığımda serinlik ve çözülme.

Burnumdaki acı kalbime doğru fırladı.

O öldü.

O öldü.

Onu düşünme.

Marshall belli bir sayfayı seçti. "Ben yaptım." Oğluna bakarak -sarışın, saç sakalı birbirine karışmış bir dangalak- çıkışın yanındaki kutuyu işaret etti. "Şunu alır mısın, Matthew?"

Matthew ayağa fırladı. "Elbette." Kaşmir takım elbisesinin içinde fısıldayarak büyük beyaz kutuyu almaya gitti.

ne olduğunu öğrenmek için merakım arttı. Ama aynı zamanda, umursamayıcı da geçmiştim.

Daha fazla saçmalık. Daha fazla oyun.

Bunların hiçbirinin önemi yoktu çünkü ben farklı bir oyun oynuyordum. Çok geç olana kadar anlayamayacakları bir oyun.

Jasmine tekerlekli sandalyesini biraz geriye çekerek Matthew'un masaya ulaşmasını sağladı.

Teşekkür ederek gülümsedi ve ağır kutuyu babasının önüne koydu. Marshall ayağa kalktı ve oğlu yerine otururken kapağı açtı.

Burnumu , burun deliklerimdeki kanı temizlemek için çok uğraştım.

Çarpma

Baş ağrısı her şeyi bulanıklaştırdı, tamamen takip etmekte zorlandım. Olmak üzere olan her şey için tutarlı olmak istedim.

Marshall tomar tomar kâğıt çıkarıp masanın üzerine düzgün yığınlar halinde yığarken kimse konuşmadı. O çıkardıkça kâğıtlar daha eskiyordu. İlk tomar bembeyazdı, kenarları düzgündü ve bir bilgisayar ve yazıcıdan çıkmış tek tip harflerle yazılmıştı.

Bir sonraki yığın ince ve krem , kenarları lekeli ve daktilo şeridinin bulanık bloklarıydı.

Neler oluyor?

Üçüncüsü sararmış, buruşmuş, kenarları yırtılmış ve insan yazısının örümcekli karalamasıyla perişan bir haldeydi.

Ve son yığın güve yemişti, kahve rengindeydi ve uzun zaman önce kaybolmuş bir sanatın girdaplı kaligrafisiydi.

Bu renk.

Kahve çekirdeği rengi, Cut'ın hoş geldin yemeğimde bana verdiği Borç Mirası artıklarına benziyordu.

Acaba...

Dikkatim Cut'a odaklandı.

"Bunun ne olduğuna dair bir tahminin var mı, Nila?"

Sanki bu bir aile dersiymiş gibi adımı babacan bir tavırla söylemesi tüylerimi ürpertti. Gurur duyulacak ve seçkin bir üyesi olmaktan onur duyulacak bir şey.

Tahmin etmeme gerek yok.

Çenemi eğdim. "Hayır, bilmiyorum."

Kıkırdadı. "Hadi ama. Sen zaten biliyorsun. Bunu gözlerinde görebiliyorum." "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Jasmine ofladı pufladı. "Sadece dürüst ol. Hayatında bir kez olsun."

Sesi sert bir lanete dönüştü. "Bunu daha da kötüleştirme, Tanrı aşkına."

Vay...

Yaptığı onca şeyden sonra. Jethro ve Kes'i *vurduktan* sonra babasına sarıldıktan ve böyle bir trajediden sorumlu olduğum için bana bir dünya acı vaat ettikten sonra, sanki ben

minnetsiz ve işbirliksiz.

Artık uçmayacağım.

Uysal ve sessiz olmanın canı

cehenneme. Bunu

denemiştım.

Şimdi .

Onunla yüzleşmek için döndüğümde tüylerim diken diken oldu. İlk geldiğimde büyüttüğüm pençelerim kınından çıkmıştı ve onları sürüklemekten başka bir şey istemiyordum.

yüzünde. "Ben olsam bana ne söylediğine dikkat ederdim... *kaltak*."

Oda karanlık bir deliğin içine çekildi, uzayda asılı kaldı, buzul ve ölümcül.

Lanet asılı kaldı, solmadı - mümkünse, sadece sessizlik sağırлаştıkça daha yüksek sesle büyüdü.

Hiç küfür etmedim. Asla. Asla insanlara isim takmadım ya da böyle kaba bir seviyeye inmedim. Ama Jethro öldüğünden beri sürekli küfre batmıştım ve o basit kelimenin gücü cesaretimi binlerce kez artırmıştı.

Bana verdiği haklı gücü *sevdim*.

Verdiği şok faktörünü *sevdim*.

Jaz bön bön baktı. "Az önce bana ne dedin sen?"

Sanki ağızım şeker doluymuş gibi gülümsedim. "Kaltak. Sana kaltak dedim. Lanet olası bir kaltak ve sanırım bu ismin sana yakıştığını göreceksin."

Bonnie bastonunu masaya vurarak hissedilir gerginliği kırdı. "Diline dikkat et, aşüfte. Sen daha dilini koparamadan ben koparırım-"

Jaz elini kaldırdı. "Büyükanne, bırak ben halledeyim." Gözleri bronz bıçaklara dönüştü. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Kaltak *ben miyim*? Kardeşlerimi o kadar çok seviyorum ki şimdi onların intikamını, onlarınkini alan kişiyi öldürerek mi almak istiyorum? Jethro'ya bacaklarım dahil her şeyimi verdiğim ve sana acı çektirerek onun anısını onurlandırmayı hak etmediğim için mi orospuyum?"

Yüzü kıpkırmızı oldu. "Buna değmeyeceğimi düşünüyorsanız kusura bakmayın, Bayan.

Yüce ve Kudretli. Belki de kardeşini öldürüp *senin* nasıl bir insana dönüşeceğini görmeliyiz."

Vaughn'a zarar vermekten bahsedince kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "*Sakin* ona dokun."

"Bana doğru dürüst hitap et de görelim." Jasmine yüzünü benimkine . "Uslu durursan ikizin sen öldüğünde çekip gider. Olmazsan onun kellesi de seninkinin yanındaki sepette olur."

Aman Tanrım.

Nefes alamıyordum.

Söylediklerinin dehşeti yüzünden konuşamadım bile. "Eğer ona dokunursan-"

"Ne yapacaksın? Beni öldürecek misin? Evet, doğru." Jaz gözlerini devirdi. "Sanki kimse *senin* bunu yapabileceğine inanıyor, küçük Weaver. Jethro bile *senin* ona asla zarar veremeyeceğini biliyordu ve bu yüzden-"

Ellerimi kulaklarıma kapattım. "Kesin şunu!"

Daniel yüksek sesle kahkahalar atmaya başladı. "Siktir et beni kardeşim. Belalı birisin."

Jaz küçük kardeşine baktı. Gözlerindeki sert parıltı kötü niyetle daha da arttı. "Hiçbir fikrin yok, küçük kardeşim."

Cut ellerini çırpı. "Marshall devam et. Annem dinlenmeli ve halletmemiz gereken çok şey var. Başka taşkınlıklara aldırmayın ve işinize bakın."

Marshall başını salladı. "Evet, efendim. Elbette."

Yasemin benden uzaklaşarak avukatlara doğru döndü. Sözlü savaşıma hiçbir ters tepki vermeden düzenli bir şekilde nefes alıyordu.

Avukatlar dosyalarını karıştırıp istiflediler. Hiç kimse Jaz az önce tüm iğrenç detayları açıklamıştı. Beni ve ikizimi rehin tuttuğunu itiraf ettiğini ya da küstahça çifte cinayet planladıklarını.

Neden yapsınlar ki?

Bedenleri, kalpleri ve ruhları şeytan doğumlu Hawks'a aitti.

Marshall kâğıt yığınlarını işaret etti. "Bay Hawk bana size Borç Mirası başlıklı orijinal belgenin gösterildiğini söyledi. Bu doğru mu Bayan Weaver?"

Kaslarım kaçma ya da savaşıma ihtiyacıyla titredi. İkisi de tercih edilebilirdi. Jaz ve Daniel'in arasına sıkışmış oturmak beni daha da geriyordu.

Aklımdan küfürler geçiyordu.

Siktir git.

"Cevap ver ona, Nila," dedi Cut.

"Bunun doğru olduğunu zaten biliyorsunuz."

Marshall görevine ısındı, sonunda kıyamet kopmadan sorularından biri yanıtlandı.

Tanrım, keşke burada olsaydın, Jethro. Yanımda oturup bana güç vermeni.

Yapayalnızdım.

"Harika. Bu belge, birazdan tanışacağınız pek çok belgeden sadece ilki." Elini en eski görünen yığının üzerine koyarak sesini alçalttı. "Bu belgeler orijinaldir, şirketimiz ve Hawks'la olan bağlantımız sayesinde güvende tutulup korunmuştur. Burada her not, değişiklik ve talep edilen madde güncellemesi bulunmaktadır. Krallar, kraliçeler ve en nihayetinde başbakanlar ve kraliyet mensupları tarafından zamana ve iktidardaki kraliyet mensuplarına uygun olarak düzenlenmiştir. diplomatlar."

Saçma sapan konuşunca başım ağrımaya başladı. "Bana iktidardaki insanların ne olduğunu bildikleri halde bunları imzalamaya devam ettiklerini mi söylüyorsun?"

Hartwell Backham cevap verdi, sesi parlatılmış bakır gibi zengindi. "Bir aile armasının ya da İngiltere'nin en eski hukuk firmasının adının gücünü hafife almayın. Yüzyıllar boyunca iyi niyet kazandık ve Müşteriler önerdiklerimizi imzalıyor. Kararlarımıza ve masalarına gelen her belgeyi okumak gibi yorucu faaliyetlere ayıracak zamanları yok."

Bu cümlede o kadar çok yanlış vardı ki, beni hayrete düşürdü. "Yani diyorsun ki-"

Marshall sözümü kesti, Cut'ın ona söylediğini yaptı ve misillememe güç verdi. "Yıllar Borç Mirası... nasıl desem? Uyum sağlamak."

Tartışamazdım. Kazanamadım.

Tek yapabildiğim oturmak ve sessizce sızlanmaktı.

"Tüm sözleşmeler bir noktada değiştirilir ve bu da farklı değil." Marshall dolmakaleminin kapağını açtı. "Umarım bu kendi kendini açıklayıcı olmuştur, böylece bir sonraki konuya geçebilirim."

"Hayır, açıklayıcı değil." "Yani diyorsunuz ki, tüm bu sabit ve yasalara uygun olma muhabbeti aslında öyle değil - ailemin hiçbir katkısı olmadan sizin çıkarlarınıza uyacak şekilde revize edildi?" diye hırladım.

Bu adaletsizlik midemi bulandırdı. Kuralları nasıl değiştirebilir ve bunu bir müjde gibi başımıza kakabilirlerdi? Her iki tarafın da rızası olmadan bir şeyi nasıl noterde onaylayabiliyorlar?

Kimdi bu rüşvetçi, paragöz avukatlar?

Cut nefesinin altında homurdandı. "Beni tıkamaya zorlamayın, Bayan Weaver." Sanki ahlak kurallarına karşı gelmişim gibi gözleri karardı.

Ne ahlakı? O bir pislikti.

"Yaptığımız her şey mevcut yasalarımız tarafından belirlenen parametreler dahilindedir.

Yazılmadan, imzalanmadan ve şahitlik edilmeden hiçbir şeyin gerçekleştirilmemesini sağladık."

"Tecavüz ve cinayet bile mi?"

Bonnie öne doğru eğildi. "Diline dikkat et."

Cut parmaklarını kenetledi. "Son bir soruya izin vereceğim. Belki de tüm bunların titizlikle kaydedildiğini nihayet anlarsanız, o zaman rahatsız edildiğinizi ve haksızlığa uğradığınızı düşünmekten vazgeçebilirsiniz."

Sandalyesinde daha uzun oturarak manşetindeki tırnaklarını parlattı.

"Anlayış alanının dışında kalan şeyler, eğer taslak halindeyse onaylanabilir ve

kabul etti. Savaşın ne olduğunu sanıyorsun, Nila? İki ülke arasında, rahat ofislerinde oturan adamların imzaladığı bir sözleşme. Tek bir imzayla sayısız kaynağı teslim ediyor ve pek çok hayatın ölüm fermanını imzalıyorlar.

Bu cinayettir. Ve tüm bunlar hiçbir ceza almadan yapıldı çünkü açgözlülük, para ve güç için askerlerin hayatlarını tamamen kullanabileceklerini belirten bir *sözleşmeleri* vardı."

Mantıklı olmasından nefret ediyordum; baş düşmanımla aynı fikirde olmaktan nefret ediyordum.

Dünya bu açıdan her zaman çarpıktı. İnsanları savaşa göndermek, ancak düşman topraklarına ayak bastıkları anda ölmeleri için... Sonra da sonucun ölüm olacağını bile bile aynı savaş alanına daha fazla adam göndermek.

Bu, küresel ölçekte ihmalkâr bir cinayetti ve iktidardakiler işledikleri suçların bedelini asla ödemediler.

Sessizce oturdum.

Cut gülümsedi, bir şekilde beni anladığını biliyordu. "Her şey yasalara uygun olarak yapıldı dediğimde, *gerçekten her şeyi* kastediyorum." Başını sallayarak

kağıt yığınları. "Burada Borç Mirası'ndaki tüm sapmalarla birlikte bir Hawk ve bir Weaver'ın imzasını bulacaksınız."

Kalbim acıyla çarptı. "Ailemin bunu *imzaladığını* mı söylüyorsun?" Homurdandım. "Buna inanmıyorum. Onları baskı altında mı zorladın?"

Marshall ofladı pufladı. "Benim şirketim böyle bir şeyi asla kabul etmez. Müvekkilimizin itibarını koruyan sağlam kayıtlarımız var. Değişikliklerin imzalanmasında herhangi bir zorluk olmadığını gösteren kanıtlarımız var."

Sanki ona inanmışım gibi. Altı yüz yıl boyunca katillerin yanına kâr kalmasına izin verdi.

Dördüncü yığından bir kâğıt parçası koparıp bana uzattı. "Kendin gör."

Bir buruşturup yüzüne fırlatmak istedi ama kendimi tuttum.

Sakince aldım ve taradım.

Cut'ın onlara yemek servisi yapmam karşılığında bana verdiği kısıntılar bu belgeden alınmıştı. Borç Mirası bütünüyle oradaydı.

Gözlerim saçma sözleşmeyi hatırlayarak bazı satırların altını çizdi.

Percy Weaver'ın işlediği suçlardan dolayı yargılanıyor ve bulunuyor.

Masum bir kız çocuğunu dışkıdan eğilerek ölüme, bir erkek çocuğunu da on iki saat boyunca tecavüze gönderdikten sonra ben bile buna katıldım.

Bennett Hawk'ın kamuoyu önünde özür dilemesi, maddi kazanç elde etmesi ve en de bedensel olarak cezalandırılması gerekmektedir.

Weaver ne kadar para ödedi? Hawks'ın bir şekilde İngiltere'den ayrılması, elmaslarını bulması ve zenginlik sayesinde dokunulmaz olması yeterli miydi?

Kanun uyarınca, her iki taraf da aşağıdaki hususlarda mutabık kalmıştır evrak bağlayıcıdır, kırılmaz ve bugünden sonsuza kadar tartışılmaz.

Bu kısma inanmamıştım ama tartışmaya açık değildi. Hawks'ın zihninde ve cebinde, Weavers sürekli olarak dipsiz borç.

Ama Jethro bunu bitirirdi.

Bu acımasız saçmalıkla uğraşmak zorunda kalan son nesil biz olabilirdik.

Percy Weaver, ilk doğan kız çocuğu Sonya Weaver'ı, William Hawk olarak bilinen Bennett Hawk'ın oğluna vereceğine dair yemin eder. Bu, yeni bir nesil gelene kadar tüm huzursuzlukları ve tatsızlıkları geçersiz kılacaktır.

Yani Weaver'ın kumar borçları yüzünden tecavüze uğrayan çocuk, ilk Borç Mirasını gerçekleştiren kişi miydi? Düşmanın kızını incitmekten büyük bir zevk mi almıştı, yoksa bundan Jethro kadar nefret mi ediyordu?

Bu borç sadece Rabbimizin 1472 yılındaki mevcut işgalleri değil, bundan sonraki her yılı da bağlayacaktır.

Bir şeyin nasıl bu kadar uzun süre devam edebildiği, zengin delilerin kan davalarının ve kinlerinin bir kanıtıydı.

En alta ulaştığımda Marshall bana başka bir sayfa uzattı. "Bu, bugünkü toplantıdan önce sözleşmede yapılan son değişiklikti."

Bir değişiklik yaparak yeni belgeyi taradım. Sayfa beyaz ve moderndi; onlarca yıllık değil, sadece birkaç yıllık.

Alfred 'Eagle' Hawk'ın hayatta kalan son soyu ve Melanie Warren, Borç Mirası'nın varisi, yakın zamanda vefat eden kardeşi Peter 'Osprey' Hawk'ın yerine Bryan Vulture' 'a geçecek.

Yasal jargonu özümseyerek kaşlarımı çattım. Bu ne anlama geliyordu?

En alta baktım, kadınsı taramayı iki kez kontrol ederken nefesimi içime çektim.

Hayır.

Annemin imzası. "Ne-"

Tekrar okudum. Ne kadar doğru olmamasını dilersem de, . Annemin imzası kâğıdı mürekkeplemişti, tıpkı onun yazı stilini hatırladığım gibi ilkel ve düzgün.

Onunkinin hemen yanında Cut'ın erkeksi karalaması vardı.

Beynim karıştı; Cut'a ters ters baktım. "İlk doğan sen değildin."

Cut sinsice gülümsedi. "Öyle olduğumu hiç söylemedim."

Bonnie'nin kırmızı dudakları alaycı bir ifadeye büründü. "İşin içindeki herkes için üzücü bir gün." Parmaklarını masaya vurdu. "İlk çocuğumu değerli bir varis olması için yetiştirmiştım. Peter iyi bir lider olabilirdi ama öngöremediğim koşullar ortaya çıktı." Bakışları Cut'a daraldı, sitem ve tarihle doluydu.

Cut omuz silkti. "Küçük bir aksilik. Hepsi bu kadar."

Bonnie öksürdü. "Buna ne de. Seni hâlâ affetmedim." Cut sadece güldü.

O kuşakta neler oldu? Peki ya erkeklerin yaşları? Cut'ın anneme sahip çıkmasına nasıl izin verildi? Bu yüzden mi çocuk sahibi olmuştu? İlk doğan Hawk'ın öldüğünü duyunca borçlara bağlı değil miydi?

Eğer durum böyleyse, Jethro Milano'da ortaya çıkana kadar bana söylenmemişken, geleceğin ne getireceğini nereden biliyordu? *Tex bunu benden sakladı. Emma önceden uyarılmış olabilir.*

Çok fazla soru. Bir sürü senaryo.

Peter Hawk ne zaman öldü?

Annem gençken öldüyse, belki de babama bu kadar aşık olmasının nedeni buydu. Özgürlük düşüncesiyle sarhoş olmuş, hepimizin... güvende olduğunu düşünerek olması gerekenden çok daha genç bir aile kurmuştu.

Ne korkunç, berbat bir şaka.

Sorular dilimde dans etti. En rastgele ama en dokunaklı olanı seçtim. "İşkence edecek Dokumacılar tükendiğinde ne olacak? Benim çocuğum olmayacak. Vaughn'un da olmayacak. O zaman ne olacak?"

Daniel güldü. "Şaka yaptığım kız kardeşini hatırlıyor musun?"

Aman Tanrım. Bu doğru mu?

. "Senin başka kardeşin yok, Nila. Olsaydı sana söylerdim. Sadece bir saçmalık."

Daniel kaşlarını çatı. "Eğlencemi mahvettiğin için teşekkürler. Onu aylarca buna inandırdım."

.. ama merak etmişim. "Yani, hepsi saçmalık mıydı?"

Cut başını salladı. "Pek sayılmaz. Bir kuzenin var. Birkaç göbek öteden ama hâlâ Weaver soyadını taşıyor. Gelecek gerektirirse tüm yollara bakarız."
Zavallı kuzen.

Öfkeyle dolup taşım. "Sen hiç kendini dinlemiyor musun? Tanrı aşkına, insanlar hakkında konuşuyorsun."

Eğer Cut bilinmeyen kuzenimin peşine düştüyse, bu, çocuğu olmayan ya da soyu devam ettiremeden öldürülen önceki nesilleri açıklamıyordu. Çocuk sahibi olmak zaman garanti değilken nasıl bu kadar uzun süre devam edebilmişti?

Nasıl olduğunu biliyordum. Değiştirmişlerdi. Hawks'ın çılgın ideallerine uyması için sözde kırılmaz sözleşmeyi değiştirdiler.

Marshall kağıdı elimden aldı. "Sanırım konudan uzaklaşıyoruz, Bayan Weaver." Parşömeni sallayarak, "Bugünün konularına odaklanalım. Kanıtları kendi gözlerinizle gördüğünüz için mutlu musunuz?"

"Mutlu artık bildiğim bir kelime değil." Dişlerimi gösterdim. "Tehdit edilmeseydi bunu imzalamazdı. Ne dediğin umurumda değil."

Annemin elmas yakasıyla eve döndüğü ve bana sımsıkı sarıldığı o kısacık öğleden sonra aklıma geldi. Dehşete kapılmıştı ama boyun eğmişti. Kırılmış ama güçlüydü. O zamanlar anlamamıştım ama şimdi anlıyordum.

O da benimle aynı aşamaya gelmişti. Ödeşmekten, adalet talep etmekten başka hiçbir şeyin önemli olmadığı bir aşamaya.

Bu toplantının bir amacı var.

Kalbim kaskatı dondu, sonunda anladım. "Hiçbir şey imzalamayacağım. Bu konuda sizi temin ederim. Toparlanıp defolup gitsen iyi olur çünkü önüme koyacağın her şeyi paramparça ederim."

Jasmine homurdandı; Cut sadece kıkırdadı. "Eminim bunu yaparsan Daniel'ı çok mutlu bir adam yaparsın."

Daniel bir kolunu attı. "Oh, lütfen, Weaver. Bunu benim için yap. Değişikliği reddetmek ve Jaz'ı güncellenen şartlardan çıkarmak için tam iznim var."

"Cehennem gibi olacak." Jasmine saldırgan bir tavırla parmaklarını birbirine geçirdi. "İmzalayacaksın, Nila. Göreceksin."

Cevap vermedim, onun yerine masaya baktım.

Marshall kâğıtları karıştırdı. ", edelim." En yeni görünümlü kulenin en üst sayfasını sıkıştırarak bana doğru itti. "Bu son değişikliktir ve imzanızı gerektirmektedir."

Kanım aşırı ısınmış damarlarımda dolaşmaya başladı. "Sana söyledim-" "Kapa ." Yasemin kâğıdı kaptı ve boş bir kutunun hayatımın dökülmesini beklediği yere sapladı. "Yap . Bu senin tek seçeneğin."

Gözlerimiz kilitlendi. Yaptığı şey ve beni kandırdığı için ondan nefret etmekle kalmıyor, ona bu kadar çok benzemesinden de nefret ediyordum.

Jethro.

Burnunun şekli. Elmacık kemiklerinin kıvrımı. Görünüş olarak ona en yakın olan oydu ve sevdiğim adama bu kadar benzeyen birinden nefret etmek canımı acıtıyordu.

"Sana söyledim. Hiçbir şey imzalamıyorum."

Jaz'ın yanakları kızardı. Bana tokat atmasını beklemiyordum. Aslında bunu yapmasını istiyordum çünkü o zaman tekerlekli sandalyedeki bir kızla kavga etmek için bir bahanem olacaktı.

Onu öldürebilir miydim? Jethro'nun ona değer verdiğini bile bile bıçağımı kalbine saplayabilir miydim?

O da benim gibi kandırıldı.

Ona ihanet eden bir kişiyi daha yok ederek anısını onurlandıracaktım.

Hartwell sandalyesinde kaydı. "Henüz terimleri bilmiyorsun. Aceleci davranmadan önce dinleyin."

Jasmine gözlerini benimkilerden ayırarak avukata dik dik baktı. "Her iki Dokumacı, Nila ve Vaughn üzerinde tam hak sahibi olmam şartıyla.

"Nila ve Vaughn üzerinde

Bunun karşılığında Daniel mirasa ve mirasçı olmanın getirdiği tüm parasal zenginliğe sahip olabilir."

Ürktüm, yansıttığı ani kutup nefretiyle titredim.

"Bu konu görüşüldü, Bayan Jasmine. Düzenlemelerden memnun kalacağınızı düşünüyorum."

Jasmine kibirle burnunu çekti. "Tartışmalar sonuç değildir. Bu konuda müzakere falan yok. Dördüncü ve Son Borç'u almak istiyorum. Bu benim hakkım."

"Jasmine, sakin ol. Eminim yeni evinden memnun kalacaksın. düzenleme." Cut elini uzattı. "Sözleşmeyi bana ver Hartwell. Resmiyete dökmeden önce her şeyin not edildiğini görmeme izin ver."

Marshall kağıdı benden çaldı ve masanın üzerine koydu.

Cut onu yakaladı; okumaya zaman ayırdı, gözleri ince yazıların üzerinde gezindi. Zor nefes aldım, keder ve tiksintinin ezici ağırlığı altında ezildim.

O öldü.

Ama değiller.

Neden Jethro ve Kestrel Cut ve Bonnie ölmedi?

Çünkü hayat asla adil değildir ve adaleti sağlamak bana bağlıdır.

Jasmine, Cut sonunda gözlerini kaldırıp sözleşmeyi saten ahşabın üzerinden bize doğru fırlatana kadar kaskatı kesildi. "Ben bundan memnunum. Dördüncü Borç diğerlerinden biraz farklı bir şekilde geri ödenecek ama bu başka bir tartışma konusu olacak." Gözleri çocuklarıninkiyile buluştu. "Bu durumda üç imza gerekecek: Nila, Dan ve Jaz."

Sanki hep birlikte mutlu bir şekilde oynamamız için okuldan izin belgesi almışız gibi konuştu.

Gözlerimi devirerek . Cut

bana sert bir bakış attı.

Geldiğimden beri sesi Samuel Cole konuştu. "Bu durumda, bu yeni maddenin sonsuza kadar 1-345-132 sayılı değişiklik olarak bilineceğini hepinize bildirmek benim görevimdir."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu kadar çılgın bir sayıyı gerektirecek kaç değişiklik yapılmıştı?

Evrak yığınlarına bakılırsa... çok fazla. Çok fazla. Orijinal sözleşmeden geriye bir şey kaldı mı?

Bay Cole sözlerine şöyle devam etti: "İlk çocuğumuz Jethro Hawk'ın talihsiz ölümü nedeniyle..."

Acı bana çarptı. Acı kalbimi

parçaladı.

Sefalet beni toza dönüştürdü.

Jethro.

Tanrım, keşke beni terk etmeseydin.

Dik oturamıyordum; kederin uğultulu rüzgârları beni parçalıyordu. İçime kapandım, hıçkırmamak için göğüs kafesimi tuttum.

Sessiz kalmayı başardım.

Ama Jasmine yapmadı.

Dudağı titredi, gözyaşları yanaklarını çizdi. Çatladı ama uzun sürmedi. Nefesini içine çekerek tekerlekli sandalyesine küçük çantasına uzandı ve bir mendil daha çıkardı.

Başını eğerek gözlerini sildi.

Dudaklarım tiksintiyle büküldü. "Timsah gözyaşlarına inanmıyorum. Başından beri bu cinayetin bir parçası olduğunu bildiğim halde şov yapma zahmetine girme."

Başı dikleşti. Ruhlarımız düelloya tutuştu, aramızda şiddet kıvılcımları çıktı.

Biz.

Cole boğazını temizledi. "İlk doğanın yok olduğu doğalarda aşağıdakiler gerçekleşebilir: Borç Mirası hükümsüz sayılabilir ve Bayan Weaver'ın çoğalıp daha sonraki bir tarihte ödeme için yeni bir varis sağlamasına ya da her iki tarafın da kabul etmesi halinde yeni bir varisin kurulmasına izin verilebilir. Jethro 'Kite' Hawk'ın ölümü durumunda, ikinci sıradaki Angus 'Kestrel' Hawk da zamansız bir sona maruz kalmıştır."

Tanrım, bu kabus daha ne kadar devam edebilir?

Sandalyeme daha da gömüldüm, sessiz bir gözyaşı kaçtı. Daha fazlası kabardı, akmak istiyordu ama acımı göstermeyi reddettim.

Jasmine burnunu sümkürdü, yanakları nemden parlıyordu.

Her bir sahte damlayı kapmak ve yalancı boğazına tıkmak istedim.

Daniel başka hiçbir duygu göstermeden sıırttı. "Sanırım bu beni şanslı bir yerde bırakıyor."

Cole onu görmezden geldi. "Bu durumda, her iki tarafın da çıkarlarını korumak ve ilerlemek için aşağıdaki anlaşmayı hazırlamamız istendi." Gümüş çerçeveli gözlüklerini burnuna yerleştirerek sözleşmenin birebir kopyasını eline aldı. "Bu gün, Borç Mirası, Hawk ailesinin geri kalan soyları tarafından işlenen suçlara karşı yürütülecektir.

Weaver'lar. Jasmine Diamond Hawk, Nihai Borç talep edilene kadar Nila Weaver'ın refahı için tek velayet ve sorumluluğa sahip olacaktır."

Daniel sandalyesinde kıpırdandı. "Ne oluyor lan? Ama-"

Bonnie, "Bırakın bitirsin," diye emretti.

"Otuzuncu doğum gününde Daniel 'Buzzard' Hawk, Hawk imparatorluğuyla ilişkili serveti ve birçok mülkü kazanacak ve hem mülkün hem de gelecekteki Borç Mirasının tartışmasız bir sonraki varisi olacak. Bu ilk doğan erkek çocuğu sağlamak onun sorumluluğunda olacak ya da bir sonraki nesil bundan muaf tutulacaktır."

Bir parça umut ışığı bularak sarktım.

En azından benim soyumdan başka Dokumacılar olmayacaktı. ve Daniel ölmüş olacaktı. Kuzenimin soy ağacına acıdım.

Hawks'ın aklında başka bir varis olsaydı, ama benim asla çocuğum olmazdı ve Vaughn da o kadar aptal olmazdı. Ailemizden başka birinin bizim yaşadıklarımızı yaşamasına asla izin vermezdi. Hawks mahvolmuştu. O köprüleri tamamen yakmışlardı.

Cole yumuşak sesiyle devam etti. "Dikkat edilmesi gereken son husus, Dördüncü Borç'un kimin tarafından yerine getirileceği meselesidir."

Oda gerildi.

"Jasmine Son Borç'u denetleyecek, ancak Bryan Hawk Dördüncü Borç hakkı talebini geçersiz kıldı ve bu hakkı Bay Daniel'e verdi."

Gerginlik bir vahşet patlamasıyla sekti. " olmaz!" Jasmine Cut'a ters ters baktı. "Baba, anlaşıştık. Onun *benim* olduğunu söylemiştin. Kendimi defalarca kanıtladım. Onu bana ver."

Cut parmaklarını dikleştirdi, onun düzensizliğinden rahatsız olmamıştı. "Dördüncü Borç'u neden yerine getirmediğinin bir yöntemi var, Jasmine." Dikkati Marshall'ın üzerindeydi. "Bitir lütfen, sonra bir sonraki noktaya geçebiliriz. Gündem."

Bir sonraki nokta?

Tanrım, başka ne tartışabilirler ki?

Daniel'in bana zarar vermesi için boşlukları olan Jasmine'in malı olduğumu yeni öğrenmiştim.

Bunların hiçbirinde benim söz hakkım yok muydu?

Daniel kıs kıs gülererek elimi tuttu ve kucağına çekti. "Sanırım bir randevumuz var, küçük Weaver." Elimini ağzına götürerek parmak eklemlerimin arkasını öptü. "Üçüncü Borç'u bitirme meselesi de dahil."

Sarsıldım.

Cut kıkırdadı. "Oh, evet. Bitmemiş bir iş." Gözleri kısıldı. "Bunu unuttuğumuzu sanma, Nila. Henüz çetele işareti taşıyorsun çünkü tamamlanmadı. Gerçi ona biraz sonra geleceğiz. Alışman için sana biraz zaman vereceğiz."

Jethro'nun baş harflerini taşıyan parmağımın ucu kaşındı. Kendisi bu dünyada onun işareti bu dünyada hâlâ vardı. Çıkarılan borçlar için onun adıyla işaretlenmeye devam edecek miydim yoksa onun yerine DBH'yi mi takacaktım?

Kalbimi çelikleştirerek alay ettim. "Vay be, teşekkürler. Çok ."

Daniel elimi sıktı. "Dikkat et."

Her bir molekülüm kendimi onun sümüksü pençesinden kurtarmak istiyordu.

Cole sandalyesinde ayaklarını sürüyerek oturdu ve düşmanca havayı küçümseyen bir bakışla süzdü. "Devam edebilir miyim?"

Cut başını salladı. "Elbette."

Bonnie nefesinin altından alay etti, broşlarının elmasları ölüm ışınları gibi parlıyordu.

Cole sözleşmeye tekrar baktı. "Dördüncü Borç'un ilk kısmı Cut'ın takdirine bağlı olarak açıklanacaktır."

İlk bölüm mü?

"Beşinci Borç olarak bilinen ikinci kısım ise borcun doğası ve gereklilikleri gereği Daniel Hawk tarafından yerine getirilecektir."

Beşinci Borç her zaman var mıydı yoksa bu yeni bir şey miydi?

Daha fazla acı çekeceğimi düşündükçe titriyordum ama tuhaf bir şekilde seviniyordum. *Bu, onlar beni öldürmeden önce benim onları öldürmek için daha fazla zamanım olduğu anlamına geliyordu.*

"Güçlü kuvvetli bir kişi ödeme almalı ve..." Gözleri Jasmine'in üzerine düştü, acıma duygusu parlıyordu. "...Bayan'a uygun olmayan bir yolculuk gerektiriyor.

Hawk'ın durumu."

Ona attığı bakışla sırtım kaskatı kesildi - pek çok insanın kendilerinden daha şanssız olanlara attığını gördüğüm bir bakış.

Ne diyordum ben?

Daha az *şanslı mı?* Jasmine'in harcayabileceğinden çok daha fazla serveti vardı. Birlikte hareket eden ve ne pahasına olursa olsun kendilerinden olanları koruyan bir soydan geliyordu. Bacaklarını kullanamaması bir dezavantajdı, ama bu onu ne engelliyordu ne de mücadeleleri yüzünden onu daha iyi bir insan yapıyordu.

Yasemin ellerini masanın üzerinde yumruk yaptı. Yanlış yere konulan taziyeden mi yoksa reddedilmenin öfkesinden mi kaynaklandığını bilmiyordum.

Her iki durumda da, alaycı hayal kırıklığına engel olamayarak içimden güldüm. "Ona acıma."

Cole suçlulukla gözlerini kaçırdı.

Jaz bana soğuk bir bakış fırlattı. "Benim adıma konuşmaya cüret etme."

Onunla yüzleşmek için döndüm, savaş çıkmaya hazırdı. Daniel ya da Cut ile idman yaparak savaşıacak cesareti bulacağımı düşünmüştüm. Jasmine'le değil. Kadın kadına, birlikte mücadele edeceğimizi ummuştum. Benim tarafımda olacağını ummuştum.

Aptalca umutlar. Aptal, aptal hayaller.

Marshall bir dolmakalemi bana doğru fırlatarak gergin bekleyişi bozdu. "Değişikliği imzalayıp paraflama nezaketini gösterirseniz, güvenli bir şekilde saklanmasını ve kayıt altına alınmasını sağlayacağım."

Söylediklerimin tek kelimesini bile dinlemediler. Bir kez daha, bana düzeltilmesi gereken bir madde, dosyalanması gereken bir değişiklik gibi davrandılar.

Bir anlığına Jethro ve Kes'in öldüğüne sevindim. Bundan kurtulmuşlardı. Daha fazla delilik çekmekten kurtulmuşlardı.

Jethro zihnimi ele geçirirken kalbim kendi kendine patladı. Cicili bicili saçları, altın gözleri ve dayanılmaz karmaşıklığı.

O öldü.

Benim için bir kazanan ve bir kaybeden olana kadar onların oyununu oynamaktan başka bir şey yoktu.

Kazanan ben olacağım.

Kalemi elime aldım. Ellerim titremeden kalemin kapağını açtım ve aniden kalemi ikiye bölüp sözde sözleşmenin her yerine mürekkep sıçratma hayali kurdum.

Zihnim annemi düşünmekle dolup taşı. Tam olarak bu sandalyede oturmuş ve önceki değişikliği imzalamış mıydı? Cut neden varis olmuştu ve kardeşine ne olmuştu?

O aile üyesini de mi öldürdü? Ona ters ters baktım.

Cut da ters ters baktı.

Cevaplar istiyordum ama nasıl ? Weaver

Journal'dan mı?

Günlüğün içinde gerçekten değerli bir şey olabilir miydi ve Cut'ın inanmamı istediği beyin yıkayıcı saçmalıklardan ibaret değil miydi? Onunla çünkü sayfalarına her dokunduğumda içimdeki kötülük duygusu beni uyarmıştı.

Yalanlar, talihsizlikler ve hileli aldatmacalar.

Kes'in bunu bana atalarımın yaşadığı zorlukları okuyarak beni hizada tutmak için verdiğinden şüpheleniyordum -böyle şeylerden kaçınmak için daha iyi olmaya çabalamak- ama ya bunu bana başka bir nedenle verdiyse? Ya ilk günden beri bana yardım etmeye çalışıyorsa?

Neden bu lanet şeyi çalışmadım?

Çünkü kendimi Jethro'ya çok kaptırmıştım. Aşık olmak, polo maçlarına katılmak ve atları hediye olarak kabul etmek.

Tanrım, çok aptalım.

"Bayan Weaver." Marshall masaya bir tokat atarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Eğer nazik olursanız..."

Jaz sandalyesinde kaskatı kesildi. "Bütün gün bekleyemeyiz, biliyorsun." Sayfayı benden kopardı, dolma kalemi kaptı ve adının ve tarihin beklediği yeri imzaladı.

Beni yolundan iterek sözleşmeyi ve kalemi Daniel'a uzattı. "Gördün mü Nila? O kadar da zor değilmiş."

Daniel sırtıttı. "Ne kadar kolay olduğunu tekrar izleyin." Eliyle imzaladı Anlaşılmaz bir karalama. "Hayatından vazgeçtiğine dair imza atmak, kelimenin tam anlamıyla. Eğlenceli, değil mi?" İki parçayı tekrar önüme koydu. "Sıra sende."

"Kanla imza atmamı beklememenize şaşırdım."

Bonnie sessiz aile reisi olmaktan vazgeçti ve sert bir öfkeye kapıldı. "Tanrı aşkına, seni aptal kız. Mantıklı ol!"

Masa dondu.

Kalbim düşmanlıkla çarptı. Dövüşmek mi istiyordu? Ona lanet olası bir verirdim. "Mantıklı davranıyorum. Senin için ölmemi bekliyorsun. Bana kanla imza attırmak mantıklı olurdu - eminim bundan zevk alırdın, seni cadı."

Kızgınlık içinde parlayarak gülümsedim. Bir toplantı sırasında Jasmine'e kaltak, büyükannesine de cadı demiştim. Utangaç ve yüzleşmekten korkan geçmişim düşünüldüğünde hiç de fena değildi. Vertigo bile beni rahatlatıyor, aklımı başımda ve güçlü tutuyordu.

Bonnie öfkeyle pembeye döndü. "Neden seni küçük-"

Marshall araya girerek ellerini ateşkes için salladı. "Kan dökülmesini beklemiyoruz. Mürekkep fazlasıyla yeterli olacaktır."

"Peki ya yapmazsam?"

"Eğer ne yapmazsan?" Cole kaşlarını çattı.

"Buraya geldiğimden beri söylediğim gibi imzalamazsam. Sonra ne olacak?"

Marshall Cut'a bir bakış fırlattı. Gözleri kavrayışımın ötesinde mesajlar verirken çenesi çalıştı. Sonunda başını eğdi. "O zaman belli bir tür ikna yöntemi kullanılacak."

Yüksek sesle güldüm. "İkna mı? İşkence demek istiyorsun. Dürüstlüğünüzü korumanız gerektiğini sanıyordum. Az önce tüm belgelerin - sizin deyiminizle- *ikna* edilmeden imzalandığına dair kanıtınız olduğunu söylememiş miydiniz?"

Marshall kamburunu çıkardı. "Şey... eh... bazı durumlarda-"

"İmzala şu lanet evrakları, seni nankör!" Bonnie elinde bastonuyla sertçe ayağa kalktı.

"Nila, lanet olsun-" diye homurdandı Cut.

"Kesin sesinizi! ." Jaz aniden parmaklarını benimkilere dolayarak kalemi yerine sıkıştırdı. Elimi evrakların üzerinde sürükleyerek, "Yaptığım lanet şeyler" diye mırıldandı.

"Bekle, ne yapıyorsun?" Mücadele ettim ama bacaklarını kullanamıyor olabilirdi ama kollarında benim karşı koyamayacağım bir güç vardı.

"Buna bir son veriyorum. Zaten bununla çok fazla zaman kaybettim." Kâğıdın ucunu zorladı.

"Hayır, bekle!"

Tırnaklarını elime geçirerek kalemi yönlendirdi ve ilkel bir isim yazdırdı.

Benim adım.

Borç Mirası değişikliği imzalandı ve şahitlik edildi. "Ne halt ettin sen?"

Beni serbest bıraktı. "Yapmam gerekeni yaptım."

Ben onun üzerinde yükselirken sandalyem geriye doğru gıcırdadı. "Senin derdin ne lan?"

Rampada biraz yalpalayarak masadan uzaklaştı. "*Senin derdin* ne lan?" Parmağını karnıma sapladı.

"Hiçbir çıkış yolu olmadığını bildiğin halde bu işi uzatan sensin."

Gözlerinde yaşlar parlıyordu. "O *öldü*. İkisi de öldü. Sen de ne kadar çabuk ölürsen o kadar iyi."

Kalbim yere çakıldı. Jethro'nun sesi, dokunuşu, kokusu ve öpücükleri içime işledi.

O öldü.

O öldü.

Tanrım,

acıyor.

"Keşke sen olsaydın!" Çığlık attım. "Onu asla hak etmedin. Sen onun yerine ölmeliydin. Seni kurtarmak için önüne atladı ve sen de ona borcunu ödemek için bunu yapıyorsun! Umarım şeytan-"

"Yeter!" Cut gözlerinden altın kıvılcımlar saçarak ayağa kalktı. "Jasmine, sakın . Nila, hemen çeneni kapat." Barış isteyen bir mesih gibi kollarını iki yana açtı. "Bitti. Bunun olması talihsizlik ama-"

"Kardeşlerimin ölümü bir *talihsizlik* mi baba?" Jaz'ın yanakları kıpkırmızı oldu. "Sana neyin talihsizlik olduğunu söyleyeyim - bu saçmalıkla uğraşmak zorunda kalmak!" Elleri krom jantların etrafında kenetlendi. "Bıktım artık bundan. Onun gitmesini istiyorum. Hem de hemen! Bu işin bitmesini istiyorum!"

Avukatlar ayağa fırladı. "Sanırım ayrılma vaktimiz geldi." Evrak kuleleri hızla kutularının içinde kayboldu.

Adamlar eğildi. "Bir kez hizmet etmekten memnuniyet duydum. Mirasın son kısmı da tamamlandıktan sonra tekrar temasa geçeceğiz. yer."

Son bölüm
mü?

Son bölüm mü?

Bu benim son bölümümdü, irade gücümün son damlasıydı. Kırıldım. Ben bir kızdım, ama şimdi bir canavardım.

Yetti artık.

Yeter!

Masanın etrafından dolanarak Colin Marshall'ın yoluna dikildim. Gözleri parladı. Avucum titredi. Ve o piçin yanağına bir tokat attım.

Elim alev yanıyordu ama hoşuma
gidiyordu. Acıyı kucakladım.

Kendimi öfkeye teslim ettim.

Ağzı bir anda açıldı. "Bu da ne? Bayan Weaver!"

Şahinler ayağa fırlarken sandalyeler gıcırdadı. Onları görmezden geldim.

"Beni dinle." O geri adım atarken Marshall'ı takip ettim. "Az önce gevşekçe bahsettiğin o son kısım benim *ölümüm*. Kafamı kestikleri ve kesik boğazımdan kolyelerini çaldıkları gün." Marshall'a parmaklarını elmas yakasından geçirdi. "Orada durup benim hayatımı basit bir ticari işlem gibi nasıl tartışabiliyorsunuz? Nasıl olur da iki adamın -bu çılgınlığa son verecek iki adamın- hayatını silebilir ve yasal bir şeyi koruduğunuzu düşünebilirsiniz? Benimle aynı havayı soluyup da nasıl olur da şeytan olduğunuz için cezalandırılmazsınız?"

Kollarım aniden geriye doğru çekildi ve omurgamın alt kısmına sabitlendi. Daniel'in parmakları sertçe sıkıldı. "Avukatlarla bu şekilde anlaşılamayız, Nila." Geriye doğru tepinerek bana onunla birlikte tökezlemekten başka çare bırakmadı.

"Bunun bedelini ödeyeceksin ve ben de sana terbiye öğretirken çok eğleneceğim." Umursamak için fazla ileri gitmiştim.

Marshall yanağını ovuşturdu. Cut'ı son bir kez selamladıktan sonra kibirli tavrını sürdürdü. "Dediğim gibi, irtibatta olacağız." Saç çizgisine dokunarak Bonnie'ye gülümsedi. "Seni tekrar görmek güzeldi, Madam Hawk."

Bonnie'nin kırmızıya boyanmış dudakları inceldi. "Aynı şekilde söylemeyeceğim."

Dört adam evrak çantalarını ve kutuları toplayıp siyah takım elbiseler ve mor kravatlarla dolu bir denizin içinde odadan çıkarken Daniel gitmeme izin vermedi.

Onlar gözden kaybolur kaybolmaz Jasmine rampadan aşağı kayd ve kardeşine ters ters baktı. "Bırak onu. oynamak sana düşmez." Başka bir şey söylemeden tekerleklerini döndürdü ve avukatların peşinden gözden kayboldu.

Kalbim durdu. Kendimi acıya hazırladım. Patlamam odayı yankılanan kanla doldurdu ama... inanılmaz bir şekilde Daniel gitmeme izin verdi.

Cut elini yüzünde gezdirerek annesine baktı. "Pek huzurlu değildi, değil mi?"

Bonnie bana ters ters bakmayı hiç bırakmadı. "Hayır. Değildi."

Daniel güldü ve bir kolunu omuzlarıma attı. "Gitmekte özgürsün, küçük Weaver. Ama çok uzağa gitme." Her sevgili ya da sevgili gibi yanağımdan öptü. "Özel buluşmamız hakkında söylediklerimi unutma."

Bir ürperti vücuduma yayıldı.

Özel görüşme savaşa dönüşecekti.

Katilliğe kaymışım; bundan geri dönüş yoktu.

Bir kez daha bakmadan topuklarımın üzerinde döndüm ve kapıdan dışarı fırladım.

Düşünmek ve güçlenmek için alana ihtiyacım vardı. Hazırlanmak ve kendimi adamak için zamana ihtiyacım vardı.

İlk ölen Daniel olacak.

Kütüphaneden fırlayarak köşeyi döndüm ve bir yere çarptım.

Halt.

Kendimi duvara yapıştırmış, etrafı gözetlerken göğsüm inip kalkıyordu. ilerideki sahneyi.

Jaz parmaklarını gözlerinin altında gezdirip gözyaşlarını silerken ben saklandım.

Ama yalnız değildi.

Bir adam önünde çömelmiş, elini dizine koymuş, hızlı ve alçak sesle konuşuyordu. Kadın başını salladı, parmaklarını adamın kollarına geçirdi. Başları birlikte eğildi; kadın adamın Black Diamond ceketinin yakasını tuttu.

Sıkışmış, hayaletimsi yüzü tıslayan fısıltılarla canlandı.

Jaz adamı daha yakına çekip konuşurken beni fark etmediler.

Kulak.

Adam başını sallayınca gölgelerin arasına daldım.

Kadının sarsılmasına ve gözyaşlarının yeniden akmasına neden olan bir şey söyledi

Akış.

Sonra adam onu kucakladığında kalbimin atışı durdu. Adam...
Flaw'dı.

GÜNLÜK GİRİŞİ, EMMA Weaver.

Bugün Bryan'ın kardeşine ne olduğunu öğrendim. Bana söylemek istediğini sanmıyorum, ama onu nasıl manipüle öğrendim, bu yüzden bazen ağzından kaçırıyor. Normalde bunu yazmazdım ama yarın her şey bitecek. Bunu nerede yapacaklarını gördüm. Bonnie beni yakalayacak sepeti örmemden büyük zevk aldı. Her şeyin ne kadar hasta olduğunu düşünmenin ötesindeyim. Elimden geleni yaptım. Cut'a değer veriyormuş gibi davrandım. Onu, ona aşık olduğuma inandırdım. Onun yatağını isteyerek paylaştım ve aşık bir kadını canlandırdım.

ailesinin etrafında. Ama hepsi yalandı. Duydun mu, seni kötü orospu çocuğu? Eğer bunu okuyorsan, iyi ki kurtuldun. En azından bana dokunamazsın. artık. Bana her dokunduğunda, seni çıplak ellerimle katletmek istediğimi bilseydin, bana yapacağından şüphe duyduğum şeyler söyledin. İçime her girdiğinde kendimi şeytana teslim ettiğimi bilseydin, sırf bir sözünü yerine getirsin diye o buz gibi kalbine girmeme izin vermezdin.

Sen kazandın. Ama bir gün, kazanamayacaksınız. Bir gün günahların seni ve her şey bitecek. Kızım şimdiden benim iki katım ve daha çok genç. Eğer onun peşinden , bu yaptığın son şey olur. Bütün dinler, bütün kutsal Tanrılar üzerine yemin ederim. Öleceksin, Bryan. Sözlerimi unutma, öleceksin-

Odamın dışından bir ses geldi.

Başım yukarı kalktı. Nefesim sert ve hızlı geliyordu. Annemin Weaver Journal'a yazdığı acıyla içim sızladı. Her nasılsa, o

mürekkep kullanmamıştı; çaresizliğini ve hayal kırıklığını kullanmıştı. Duyguları sayfalarda zonklıyor, kalbimin etrafında dolaşıyordu. Bu beni öfkелendirdi, onu kurtarmak için orada olmadığım için çok öfkелendim.

O da benim yaptığımı yapmıştı.

Cut'ı kendine aşık etmişti, tıpkı benim Jethro'nun peşinden gittiğim gibi.

Onu

Ancak Jethro'nun aksine Cut o kadar kolay kırılmamıştı.

Yine de Son Borç'u yerine getirmişti. Birlikte olduğu kadını öldürmüştü. aşkla.

Ve hepsi ne için?

Ses tekrar geldi.

Nabzım hızla atmaya başladı. Titreyen ellerimle günlüğü kapattım ve yorganın altına kaydurdum.

Avukatların ziyaretinden sonra mutfağa gidip yiyecek stokladım.

Jethro'nun olmadığı bu yeni dünyada ne kadar sık odamda kilitli kalacağımı bilmiyordum.

O öldü.

O öldü.

O...geri gelmeyecek.

Kederimi uzak tutmaya zorlayarak ellerimi .

Onu ne kadar sık düşünürsem düşüneyim, her zaman hayatta ve sadece bir koridor ötede olduğunu düşündüm.

Beynim bana oyunlar oynadı. Ne zaman eski salon gıcırdasa, duvarlarda adımın fısıldandığını duyuyordum. Rüzgâr ne zaman ıslık çalıp perdelerimi titretse, onu bulmam için yalvardığını duydum.

Yavaş yavaş deliriyordum.

Yapamam. Henüz yapamam. Önce yapmam gereken bir iş var.

Odamın kapısına odaklandım, kulaklarım gürültüyü duymak için zorlanıyordu. Mutfaka yaptığım baskından sonra zulamı kamarama taşımıştım. Aşçı bana konserve meyve, kurutulmuş et, paketlenmiş bisküvi ve mısır gevreği taşımam için bir bez çanta vermişti. Yiyecekleri iğnelerimi, ipliğimi ve kurdelemi sakladığım dolaba saklamıştım.

Eğer beni tuzağa düşürmek istiyorlarsa, en azından açlıktan ölmezdim. Güçlü kalabilir ve onlara saldırmak için bekleyebilirdim.

Kendimi savaşa hazırladıktan sonra babama mesaj atıp atmamayı düşündüm. Onu ne kadar çok sevdiğimi söylemek istemişim. Bu iş yakında biteceği için ne kadar şanslı .

Eğer Vaughn ve ben ölürssek... başka Dokumacı olmayacaktı. Eziyet edecek başka çocuk olmazdı.

Borç bizim soyumuz için sona erecekti - başka bir zavallı Weaver kanı ödeyecekti.

Benim seçeceğim bir yol değildi, ama bu yaşamak zorunda olduğum bir sonuçtu, bırakmak zorunda olduğum bir mirastı.

Jethro.

Kalbim sıkışmıştı ama gözlerim kuru kalmıştı.

Ses tekrar geldi.

Hafifti ama oradaydı.

Bir tırmalama, koşuşturma sesi.

Sıçan olabilir mi?

Ya da özellikle bir sıçan.

Kalbim çınladı.

Daniel.

Bu gece bana tecavüz edeceğine dair verdiği sözü yerine getirmek için mi gelmişti? Jasmine ve Cut'ın bakışlarından uzakta özel buluşmamızı?

Pencerelere baktım. Zifiri karanlık odamı mükemmel bir simetri içinde yansıtıyor, renkli kumaşları çarpıtıyor, onları kaleydoskopik sanat eseri.

Toplantıdan sonra malikânenin üzerine bir fırtına çökmüş ve her yeri nemli bir karanlığa boğmuştu. O zamandan beri ışıklarım açıldı ve Weaver Journal'ı okuyup dalmıştım.

Sadece belirli nesiller bu büyük kitaba eklemeler yapmıştı. Annem özenli davranmamıştı ve diğer parçalar imzalanmamıştı. Hawks'ın onlara karşı kullanmak yerine onlara gerçekleri anlatma fırsatı verip vermediğini merak ettim. Yazmak bir zorunluluk değil, bir *seçimdi*.

Gözlerim turkuaz akvaryumun üzerindeki saate kaydı. 11:00.

Kahretsin!

Yataktan fırlayarak odanın içinde koşturdum. Çıplak ayaklarım kalın halıya basıyordu ve bütün gün giydiğim tayt ve hırka buruşmuştu. Odama döndükten sonra yaptığım egzersiz yüzünden sırtım ve baldırlarım ağrıyordu.

Koşuya çıkmamıştım ama vücudumdaki her kası kullanmıştım. Nasıl kullanmıştın? Kendimi koruyarak.

Kapım aniden açıldı ve özenle boşalttığım ve halının üzerinde en küçük adımlarla ittiğim çarptı. Eski ahşap bir ton ağırlığındaydı ama her ihtimale karşı onu odanın diğer ucuna itmek için saatlerimi harcamıştım.

Kapı tekrar şifonyere çarpınca bir mil sıçradım, sinirli bir iç çekiş patladı.

Beni içeri kilitleyecek bir anahtarı olabilirdi ama benim daha iyi bir barikatım vardı. Bana sadece ben hazır olduğumda dokunacaktı. Ve sonra, bu yaptığı son şey olacaktı.

Önceden uyardığı için ona teşekkür etmeliydim. Gece yarısı ziyaretçisine hazırlanmam için bana izin verdi.

Sadece şifonyeri kapıya doğru itmekle kalmamış, aynı zamanda basit bir muşta yapmak için içine keskin iğneler yerleştirilmiş kumaş parçalarını da şekillendirmiştim. Kaç makasım olduğunu, kendimi savunmak için kaç alet kullanabileceğimi ve en çok zararı neyin vereceğini saymıştım.

Cephaneliğimi odanın her yerine saklamıştım. Bazılarını yatağımın başucuna, bazılarını çalışma masamın altına, hatta yorganımın içine dikiğim ceplere saklamıştım. Giysilerim de manşetlere ve etek uçlarına dikkatlice dikilmiş örgü iğneleri ve neşterlerle yenilenmişti.

Şifonyeri taşıdıktan sonra, çekmeceleri ve gövdesinin içinde duran ağır kumaş cıvataları değiştirdim. Birinin onu yerinden oynatmasına imkân yoktu. Kapımın önünde on tane Kara Elmas yoksa tabii.

Ki bu ihtimali göz ardı etmiyorum.

Jethro gitmişti. Ama bu sessizce gideceğim anlamına gelmiyordu.

Ben hazırım, seni pislik.

Sadece dene beni.

Neredeyse tam zamanında, kapı tekrar çarparak açıldı ve yankılanan bir çatırtıyla şifonyere çarptı. Sessizliğe bir lanet düştü; kapı kolunu salladılar ve ardından bir darbe daha geldi.

Diğer tarafta titreyerek durdum ve dirseğimi belimden çıkardım.

Daniel'ın şifonyeri yerinden oynatmak için bombaya ihtiyacı olacaktı ama bu güvende olduğum anlamına gelmiyordu. Bu odaya gizli geçitler olup olmadığını kim bilebilirdi? Kadim

Hawksridge gibi evlerde görünmeyen yollar ve gizli bölmelerden oluşan tavşan geçitleri vardı.

Kapı tekrar çarptı ve hayal kırıklığıyla daha yüksek sesle vurdu.

Daniel'ın elini çatlaktan içeri sokmaya hazırlanarak savaş pozisyonuna geçtim. Ağzım küfürler ve beddualar savurma isteğiyle sulandı. Tehdit etmek ve engellemek için.

"Nila, aç şu lanet kapıyı."

Donup kaldım.

Daniel değildi.

Zaman, rahatsız edici bir şekilde uzayarak geçti. "Nila... benim."

Ben mi?

Ses kadınsıydı. Tatlı ve yumuşaktı ama sessiz ve endişeliydi. Aklında tecavüz olan bir adam değil, kederli bir kız kardeş.

Dayanamadığım bir kız kardeş.

Soğuk bir şekilde güldüm. "Demek bu öğleden sonra kendimi sana teslim etmem için beni zorlaman yetmedi, ha?" Elim bıçağımın etrafında sıkıca kıvrıldı. "Boktan ailen gibi daha fazla zarar vermeye mi geldin?"

Jasmine nefesini içine çekti.

Kapıya doğru yaklaştım, gerginlik kanımda patlıyordu. "Sadece kapıyı aç. Hemen."

"Ne için? Seni içeri buyur edip yatıya kalalım ve birbirimizin tırnaklarını boyayalım diye mi?" . " sanmıyorum, Jasmine. Sen kardeşlerine ihanet eden birisin, tıpkı büyükannen gibi bir yılansın." Sesimi zehirle doldurarak tükürdüm: "Sen de onlar gibisin ve seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum."

"Başka seçeneğin yok. Lanet odaya girmeme izin ver."

Senin yüzünden öldü. Seni sevdiği için öldü.

Dişlerim birbirine kenetlendi. Tanrım, eğer olsaydı, onu kalpsiz göğsünden bıçaklardım.

"Defol git."

"Bırak

gireyim."

"Hiç şansın yok. Bir dahaki görüşmemizin sonu iyi olmayacak. Gözümün önünden kaybolmanı öneririm."

Jasmine kapıyı yumrukladı ya da sandalyesiyle çarptı; çıkan ses hızla yıpranan öfkenin işaretiydi. "Ah, lanet olsun, sende ne buldu ki?!" Sesini alçaltarak tekrar kapıya vurdu. "Konuşmamız gerek."

"Ben hainlerle konuşmam."

"Yardım edecek birini bulmamı ister misin? Çünkü getireceğim. Ve sonuçlarından hoşlanmayacaksın."

Elim kalktı, yan lambalarımın gelen ışık bıçağı vaatle öptü. "Ne istersen yap, ama seni temin ederim ki hoşuna gitmeyen sen olacaksın-"

"Tamam!"

Sessizlik çöktü.

Düşmanlık zonklıyor, sessiz kaldığımız sürece yavaş yavaş yatışıyordu.

Sonunda küçük bir fısıltı kulaklarıma ulaştı. "Bana sadece iki dakika ver. Sadece dinle. Bunu yapabilir misin? Yoksa çok şey mi istiyorum?"

Durakladım.

İki dakika bir ömür boyu hiçbir şeydi. Ama benim için iki dakika çok yüksek bir bedeldi. Ödünç alınmış bir zamanda yaşıyordum.

"Neden ki?" Kendime rağmen kapıya doğru yaklaştım. "Çünkü... bu önemli."

Sesindeki gerçek dürüstlük beni ileri sürükledi. O bir mikrosaniyede sesi tüm öğleden sonra olduğundan daha gerçek ve doğrudu.

Şifoniyerin etrafına eğilerek aralıktan baktım.

Pek bir şey görünmüyordu ama Jasmine'in yüzü karanlık koridorda parlıyordu.

Kırmızı çerçeveli gözler, hüznle ısırılmış dudaklar ve kederle tozlanmış yanaklar; iyi görünmüyordu.

Aslında, onu toplantıda gördüğümünden on yaş daha yaşlı görünüyordu. Sanki son birkaç saat her şeyini tüketmiş gibiydi.

Kendimi tokatlamak istedim.

Buna inanmayın!

Hepsi bir numaraydı. Mükemmel bir dolandırıcı, ona güvenmemi sağlıyordu, çünkü çok çözülmüş görünüyordu.

"İşe yaramayacak, biliyorsun." Kaşlarımı çattım. "Senin üzgün kız kardeş rolünü yutmayacağım. Yaptıklarından sonra olmaz."

Jasmine başını kaldırdı, yüzü bitkin görünüyordu. "Benden nefret ettiğini biliyorum. Bunu hissediyorum.

Ama bunu bir kenara bırakıp beni dinlemelisiniz."

Eğer kapı bizi ayırmasaydı, boynunu sıkacak ve ağzından çıkacak her türlü işbirlikçi kelimeyi boğazına tıkacaktım. "Hiçbir şey yapmak zorunda değilim."

Kapıya doğru uzandı.

Bıçağını kaldırarak geriye doğru adım attım. "Beş yerine dört parmakla mutlu olmadığın sürece yapma."

"Tanrım, neden dinlemiyorsun?!"

"Çünkü söylediğin tek kelimeye bile inanmıyorum!" "Hayır, kulaklarınla değil, seni aptal inek."

Güldüm. "Beni dinlemen için harika bir yol. Bana bir daha inek de ve görelim-"

"Jethro sana hiçbir şey öğretmedi mi?" Donup kaldım.

Öfke sırtımdan aşağı, bacaklarıma, kollarıma ve zihnime yayıldı. "Sen hiç-"

"Onun hakkında konuşmak mı? O *benim* kardeşim. Senin olduğundan çok uzun süredir benim."

Kulaklarım kanadı. "Öyleydi, demek istedin herhalde. O senindi. Ama artık yok. İkimize de ait değil ve bu tamamen senin suçun!"

İçini çekti ve elleriyle yüzünü ovuşturdu. "Neden bu kadar inatçısın?"

"Neden bu kadar kafa karıştırıcısın?" Gözlerim onun kıyafetine kaydı. Durakladım, alnım çatıldı.

Siyah bir battaniye, siyah bir kapüşon ve eldivenlerle birlikte bacaklarını örtüyordu. Ya yası yeni bir aşırılığa taşımış ve

Karanlıkta da pijama ya da... "Ne , Jaz?"

Gözleri yerinden . "Nihayet! Sonunda düzgün bir soru sordun." Omzunun üzerinden baktı. "Beni içeri al. Sana anlatacağım."

Başımı salladım. "Hayır. Böyle bir şey olmayacak."

"Bütün gece bekleyemem, Nila. Çok geç olmadan beni içeri al."

Kalbim küt atmaya başladı. "Ne demek istiyorsun? Çok mu geç?"

"Kapıyı açarsan sana söylerim."

"Kapıyı açmadan *önce* söyle."

Artık saf değildim. Artık Hawk tuzaklarına düşmeyecektim.

Herkes gibi onun da sebepleri ve sırları vardı. Sadece, dinlemekle ilgili söyledikleri... Ne demek istiyordu? İçgüdülerimle mi? Kalbimle mi? Bana zaten bilmediğim ne söyleyebilirdi ki?

Biliyor musun?

Kardeşinin değil, kendisinin ölmesi gereken kalpsiz bir kaltaktı.

Kaşlarını çatmış, siyah saçlarını yüzüne doğru tutturmuştu. Ona baktıkça kalbim daha da hızlanıyordu. Bir şeyler ters gidiyordu. Yanıştı.

Soygun yapmaya hazırlanan bir ninja gibi . Sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi görünüyordu.

Sanki son birkaç saat içinde yaşadığı şey bir yalandan ibaretmiş gibi görünüyordu. Ve bu da gerçektir.

Bu gerçektir.

Bıçağımı indirdim. " oluyor?"

Sıkıca gülümsedi, taze gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Bana inanacak mısın? Sonunda dinliyor musun?"

Tüylerim diken diken oldu.

Yutkundum. Başımı salladım.

Taşıdığı yükü nihayet paylaşabilecekmiş gibi sarktı. "Bu durumda..." Nefesini içine çekti. "Yardıma ihtiyacım var."

Cesaretimi toplamam sonsuza kadar sürdü.

Konuştığım anda dünyanın yeniden değişeceğini biliyordum. Sonunda, "Neden?" diye mırıldandım.

Kapıdan uzanarak elimi kavradı. Gözleri parladı.

Dudakları titredi.

Sesi beni ikiye böldü.

"Yardıma ihtiyacım var... çünkü..." Parmaklarımı sıktı, yüzünde bir sevinç patlaması vardı. "Nila, o yaşıyor."

ÖLÜM HAYAL ETTİĞİMDEN DAHA KÖTÜ OLDU.

O gün geldiğinde, bunun nazikçe olacağını ummuştum; yaşlandığımda ve grileştiğimde, bir dünyadan diğerine basit bir geçiş olacaktı. Yaşlılığa ulaşacağıma hiç inanmamış olmamın bir önemi yoktu... Hayal ettiğim şey buydu.

Ancak, ne kadar dayanılmaz olacağını bilseydim, gerçek ölümün ne kadar uzun süreli ve acı verici olduğunu tahmin edebilseydim, yıllar önce bu ıstırabıma son verirdim.

Çünkü bu mu? Bu konuda hayatta kalınabilecek hiçbir şey yoktu. Bu cennet değildi. Kahretsin, cehennem bile değildi.

Yeryüzünde lanetlenmişim ve ne kadar acı verici olursa olsun yine de çırpındım.

"Sen hala-" Öksürdüm, devam edemedim. ağırlaşmıştı, vücudum yanıyordu. Uçurumun kenarındaydım. Çok çok uzaklara kaymanın ve bir daha asla geri dönmemenin eşiğinde.

Susuz ya da aç değildim.

Üşümemiştim ya da korunmasız değildim.

Ama bu basit insani gerekliliklerin hiçbiri beni kurtaramazdı. Zamanım tükenmişti ve artık hangi hastalığın beni öldüreceğine dair basit bir kumar meselesiydi.

Sürekli kanama mı?

Yayılan ateş? Kurşun deliği?

Seçmeye çalışmaktan vazgeçmiştim. Saatler önce solduğumu, sonunda acıya teslim olduğumu sanıyordum.

Ama hayır.

Hâlâ tutunuyordum, meşhur uçurumdan sarkıyordum, bırakamayacak kadar zayıftım ve bırakmamak için de çok zayıftım.

Tanrım, lütfen bitsin!

Daha derin bir nefes çekerken irkildim. Nefes almak...

Bu eylemden hem nefret etmem hem de sevmem çok komikti.

Nefret ediyordum çünkü bir nefes daha birkaç dakika daha hayatta kalacağım anlamına geliyordu.

Sevdim çünkü bir nefes daha almak Nila için hâlâ var olduğum anlamına geliyordu.

Nila.

Kalbim acele etmeye, kalbimi fetheden siyah saçlı terziyi aklıma getirmeye çalıştı. Ama tek başarabildiği acınası bir pıtır oldu.

Binlerce hançerin ağırlığıyla inleyerek, zindanın karşısındaki karyolaya baktım.

Buraya nasıl geldiğimize dair hiçbir fikrim yoktu.

Neden ellerimizde serumlar, etrafımıza sarılmış battaniyeler ve kabaca uygulanan ilaçlar olduğu tam bir muammaydı.

Bunu kim yaptı?

Ne kadar zamandır

buradaydık? Ne kadar zaman

geçmişti?

Burası Araf olabilir miydi? Arada kalmış bir yer, sadece en kötülerin kefareti ödemek için gittiği acınası bir varoluş mu?

Hayatta olmamız mümkün değil. *Olabilir miyiz?*

Köşede titreyen bir ışık mahzendeki vampirleri uzak tutuyordu ama hiçbir sıcaklık sunmuyordu; tanrının unuttuğu yeraltı mezarlarından kemiklerime sızan kadim buzdan kurtulmamı sağlamıyordu.

Battaniyeye sarılmış bir adamın şekline bulanık bir şekilde baktım. Ancak saatlerdir hareket etmemiş, inlememiş ya da ses çıkarmamıştı. Yeteneğim -hayır, lanetim- artık işe yaramıyordu.

Burada benimle birlikte başka biri daha vardı. Yine de hiçbir düşünce, hiçbir korku, hiçbir yakarış yoktu.

Kabul ama kardeşim... artık hayatta değildi.

Yine de onu ölümden döndürmeye çalışmalıydım. Uçurumdan aşağı kaymak her geçen dakika daha cazip hale gelse de, vazgeçmemesi için onun yanında olduğumu hatırlatmak zorundaydım. "Sen hâlâ hayattasın, K-Kes?"

Cevabını hiç duymadım.

Bitirdiğim anda, Tanrı bilir ne kadar süren bir sersemliğe düştüm.

Enerjim azaldı ve rüyalara, kâbuslara ve fantezilere daldım.

Bir an, kanatlarımla ormanın içinde uçtum.

Ertesi gün, kendimi düzeltmek için Yasemin'in canını yakan o nefret dolu odaya geri döndüm. Bir saniye sonra Nila'yla sevişiyor, onun sıcaklığının içinde kayıyordum.

Bir sonraki, on dört yaşındayken Hawksridge'den kaçarken buzdan titriyordum.

Her saat biraz daha zayıfladım. Her saat biraz daha kaydım.

Nila'yı yaratılmasına yardım ettiğim iğrenç dünyada bırakmanın dehşeti olmasaydı, öylece bırakır ve ortadan kaybolurdum.

Ortadan kaybolmayı o kadar çok istiyorum ki.

Acıdan kurtulmak istedim.

Acıdan sığınak.

Böylesi bir ruh eziyetiyle yaşayacak kadar güçlü değildim.

Ama acım ne kadar sıcak ve alevli olsun. Ne kadar sayıklıyor ve titriyor olursam olayım, ölemiyordum.

Ölmeyi reddettim.

Yapamam. Onlar hayattayken olmaz.

Onları bitirmek benim görevimdi. Yüzyıllardır işledikleri cinayetler yanlarına kâr kalan soyumun çılgınlığına son vermek.

Ancak doğru ve yanlış terazisini dengeledikten sonra rahatlayabilir ve kendimi bırakabilirdim.

Ancak beni kurtaran kurtardıktan sonra veda edebilir ve boşluğa karışabilirdim.

Kalbim zaman zaman , senkronize değildi, gücü tükenmişti; sanki ölümü tanımış ve teslim olmak istiyormuş gibiydi. Beni mezardan uzak tutması için onu gerekli şeyleri yapmaya zorladım. Gömülmeye hazır bir tabutun içindeydim ama henüz bir ceset değildim.

Gözlerimi kısarak cılız ışıktaki kardeşimin vücudunun hatlarını takip ettim.

Hâlâ hareket etmemişti.

Zamanın burada garip bir bağlamı vardı. Yaşayıp yaşamadığını sormamın üzerinden onlarca yıl da geçmiş olabilirdi, sadece saniyeler de.

Yüzümü ona döndüğümde kanlar içinde bir ceset görmeyi beklerken tozlu bir iskeletle karşılaştım.

Ölümün eşiğinde her şey mümkündü.

Ölmek üzere olan ciğerlerim kül ve küfün arasından sıyrılıp tekrar konuşabilmek için elinden geleni yaptı. "K-Kes..."

Bir dakika geçti ya da belki bir saatti ama sonunda kardeşim yer değiştirdi. Acı dolu homurtusu duvarlarda yankılandı.

Yalnız
değildim.
Henüz değil.

Biraz daha zaman geçti.

Ölçmek için hiçbir yolum yoktu.

Başımı cızırtılı yastıktan kaldırıp demir parmaklıklara baktım.

Tabutumuz, atalarımın kemiklerini barındıran yeraltı mezarlarının aynısıydı.

Daniel'in Cut'ın emriyle beni dövdüğü hücre. Beni uyuşturmak için ilaç tedavisine başladığım aynı zindan.

O anılar keskin ve yakın zamandaydı. Ama şimdi çamurlu ve uzaktaydılar.

Tüm anılarım gibi.

Nila'nın sesi kalbimden silindi. Yasemin'in sözleri kulaklarımdan kayboldu. Sanki bu dünyadan öbür dünyaya hiçbir hatıra taşımama izin verilmemiş gibi hayatım kendini sildi.

Unutmak istemedim.

Unutmak istemiyorum!

Kurumuş, yetersiz beslenmiş beynimin buraya nasıl hatırlamasını istedim. Samimiyet ve aşk dolu bir gecenin nasıl benim cinayetime dönüştüğünü.

Ama elimden geldiğince denedim, yapamadım.

Birbiriyle uyumsuz görüntülerden başka bir şey yoktu.

Alev alev yanan acı.

Jasmine'in çılgınlıkları.

Bonnie'nin

havlamaları.

Nila'nın hıçkırıkları.

Sonra daha fazla acı beni bilincimin derinliklerine doğru itti.

Kanım zayıftı, acıyla seyrelemişti. Ruhum kırılmıştı ama sonsuz uykunun kara kefenine yenik düşmesine saatler kalmış bir bedeni terk etmeyi reddediyordu.

Bize yardım edin.

Parmaklıklar kilitliydi. Çıkış yolu yoktu.

Bununla birlikte, tamamen açık olabilirlerdi ve lanet olası bir hareket umudu olmazdı.

Biz ölmüştük.

Tutunduğumuz gerçeği sadece bir formaliteydi.

Daha fazla zaman geçti ve kataloglamaya bıraktım. Sürükleniyordum, dönüyordum, kayboluyordum.

Fazla uzun sürmez.

Ani bir güç patlaması, geçmişte birçok kez söylemem gereken bir şeyi söylememi sağladı. Her zaman kabul ettiğim bir şeyi. "Seni seviyorum, Kes."

Bir öksürük bedenimi sararak acımı on kat artırdı.

Ateş tenimi yıkarken ve ciğerlerim hastalıkla sarsılırken, iç çektim ve pes ettim. Veda etmişim. İhtiyacım olan her şeyi yapmışım.

Duyularım odanın öbür ucuna, ölmek üzere olan kardeşime kaydı ve ben de ona tutundum. Umarım birbirimizi tekrar buluruz. Umarım Nila'yı hak ettiğim ve günahlarımın bedelini ödediğim zaman tekrar bulurum.

Umarım farklı bir dünyada her şey daha iyi olur.

Özür dilerim, Nila. Her şey için.

Kardeş kardeşe. Ruh ruha.

Burada benim için başka bir şey yoktu. Gözlerimi kapattım.

Bıraktım.

ONU KOVALADIM.

O yaşıyor!

Tekerleklerinin ardından koşarken baş dönmesi bana çelme takmaya çalıştı. İnançsızlık ve şüphe sarhoşluğumu yok etmek için ellerinden geleni yaptılar.

O yaşıyor.

O yaşıyor.

Bu bir mucize.

Daha önce hiç böyle sözler beni etkilememişti. Daha önce hiçbir ses kalbime çarpmamış, onu söküp atmamış, yeniden başlatmamış ve beni öyle acımasız bir umudun içine atmamıştı ki, bu tehlikeli yeni dünyanın dengesini bozar ve Jethro'nun hayatta olmadığını öğrenirsem diye nefes almak istemiyordum.

Ağlamak istedim. Çığlık atmak. Gülmek.

O yaşıyor!

Jasmine ileri atılırken ben daha hızlı koştum.

Engelli biriyle hiç arkadaş olmamıştım. Açık fikirli olduğumu ve herkese aynı şekilde davrandığımı düşünmeyi seviyordum ama toplumda eşitlik konusunda hala bir damga vardı.

Jasmine sahip olduğum tüm yanlış anlamaları yıktı.

Onun yanında oyalanacağımı sanmıştım. Yanılmışım.

Yukarı.

Kapıları açmam ve dar bir çevrede yardım teklif etmem gerektiğini düşündüm.

Köşeler. Hayır-Jaz sandalyesini, kapısını ve kilidini benim yapabileceğimden daha hızlı manevra etti.

Sert ve güçlüydü ve göz hizamın altında oturmasına rağmen kişiliği beni tüketiyordu.

Onun gölgesindeydim.

O yaşıyor.

Ama nasıl?

Bana cevap vermemişti. Bana Jethro'nun ölmediğini söylediği an, şifonyeri boşalttım, yolumdan çektim ve başka hiçbir teşvik olmadan onu takip ettim.

Bu bir tuzak mıydı? Zalim bir şaka mı?

Tamamen mümkündü ama Jethro'yu kurtarma şansını görmezden gelemedim. Bu kalp ağrısı beni kırmadan önce onu kırmalıydim.

Sonunda Yasemin'i dinlemek bana yeni bir kavrayış kazandırdı. Kulaklarımla dinlemeyi bıraktım ve kalbimle güvendim. Çok açık olan ama benim gözümünden kaçan şeyleri fark ettim. Kardeşlerine tapıyordu. Onların acısıyla paramparça olmuştu. Yine de benden nefret etmek yerine... *beni kurtarmaya çalışıyordu.*

Bu mümkün olabilir mi?

Olan biten her şey - sahiplik mücadelesi ve sözleşme değişiklikleri - onun için olabilir miydi?

Ondan bunu yapmasını istemiş miydi?

Beni korumak için.

"Bana zarar ... değil mi?" Fısıldadım, koridorlardan oluşan bir başka labirentten daha aşağıya daldım. Hiçbir ışık yolumuzu aydınlatmıyordu ve güvenlik

Yukarıdaki kameralar yanıp sönmedi. Hiçbir kırmızı işaret, gece yarısı koşumuzun kaydedildiğini ve ispiyonlanmaya hazır olduğunu ima etmiyordu.

Onları nasıl kapattığını bilmiyordum. Jethro'nun hayatta olduğunu nasıl bildiğini bilmiyordum. Hiçbir şey bilmiyordum.

Ben körüm.

"Tam zamanında," diye mırıldandı, bir tank gibi ileri atıldı. "Senin zeki olduğunu sanıyordum."

Duvar halıları sessiz ve baskıcı bir şekilde asılı duruyordu. Biz küçük fareler gibi sessizce koşuştururken ölü hükümdarların resimleri küçümseyerek kokluyordu. Kontrolsüzce sürüklenmenin verdiği o korkunç his kalbimin etrafında dolanıyordu. Çok fazla soru sormak istiyordum ama bir şey beni engelliyordu.

O yaşıyor.

Ve öyle kalmasını istedim.

"Nereden bilebilirdim ki? Sen çok-"

"İnandırıcı mı?" Omzunun üzerinden baktı, kolları onu ileriye doğru itiyordu. "En iyisinden öğrendim."

Garip bir sessizlik çöktü. Gölgenin derinliklerine doğru ilerledik.

Jasmine kırılğan gerginliği bozdu. "Şimdi seni şüpheyeye düşüren ne?"

Durakladım. Aynı soruyu ben de kendime sormuştum. Bulabildiğim tek sonuç şuydu: *çünkü sonunda duyduklarımın ziyade gerçeği dinliyorum.*

Cevap vermedim. Onun yerine sorusunu başka bir soruyla yanıtladım.

"Toplantıda olan her şey... gerçek değil miydi?"

Dudakları gizemli bir sırıtışa dönüştü. "Bunun cevabını zaten biliyorsun."

"Artık hiçbir şey bilmiyorum."

İçinden . "Bu benim planlama becerilerimin bir kanıtı."

Başka bir kameranın altına saklandık. "Bizi yakalayacaklarından korkmuyor musun?" Bana sert bir gülümseme verdi. "Hayır."

"Ama Cut kayıtları görmeyecek mi?"

Daha geniş gülümsedi. "Hayır."

Tekrar sormaya zahmet etmedim. Bir şey yapmıştı. Ve sanırım asla öğrenemeyecektim.

Antik salonda eğilip bükülürken kondisyon seviyem pek işe yaramıyordu. Jasmine müthiş bir tempo tutturmuştu ve her kalp atışında aynı inanılmaz mesajla sarsılıyordum.

O yaşıyor.

O yaşıyor.

Ona daha hızlı ulaş.

Siyah kıyafetleri ve hızıyla Yasemin'i kovalarken zihnim başka sorularla doldu. Günlerini nerede geçiriyordu? Nasıl oldu da etrafta? Bunu nasıl bir sır olarak saklamıştı? "Üst kattan zemin kata nasıl geçiyorsunuz?"

Rastgele gibi görünen sorum karşısında gözleri büyüdü. "Evin ortasında özel bir asansörüm var. Birkaç kata çıkıyor."

"Daha fazlası mı var?"

Kadın . "Ciddi misin? Buranın büyüklüğünü görmedin mi?"

Muhtemelen hâlâ görmediğiniz yüzlerce oda vardır.

Hapishaneler, yatak odaları ve hazinelerle dolu gizli mahzenler.

Jethro'nun annesi bir tanesinin içinde saklı olabilir mi? Şahinler'i alaşağı etmek için bekleyen sayısız gizli gizem olabilir mi?

Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı. "Bana neler olduğunu anlat. Jethro nerede?"

Başını iki yana salladı. "Bana güvenmek zorundasın."

"Bunu zaten kanıtladım." Şifonyeri kaldırmak ve Yasemin'i takip etmek iki şeyi göstermişti: Bir, hayatımı onun ellerine bırakmaya istekli olduğumu, iki, kardeşini kurtarmak için her şeyi yapmaya hazır olduğumu.

O yaşıyor.

O yaşıyor.

Daha

bitmedi.

"Bilmeniz gereken tek şey, o dayanıyor ve yardımınıza ihtiyacım var."

"Ne istersen. Ne istersen yaparım."

Gözleri yumuşadı. "Ben de bunu söylemeni umuyordum."

Ağırbaşlı kadının maskesi düştü ve kardeşinin hayatından duyduğu dehşeti gösterdi.

Kalbim bir düğüme takıldı. "Kes. O da hayatta mı?"

Omurgam kilitlendi, kötü haberlere hazırlandım. Bırakın bir başkasını, Jethro'nun ölümünden dönmesi bile çok fazla görünüyordu.

Jasmine nefesini içine çekti. "Öyle. Şimdilik."

Ellerim yumruk oldu. Daha hızlı koşmak istedim. "Bu da ne demek oluyor?" Önüne baktı, ağzı stresle doluydu. "Daha önce taşınmışlar

Cut onları imha edebilir. Elimizden geleni yaptık ama bu yeterince iyi değil." Sertçe yutkundu. "Zamanımız tükeniyor."

Biz...

O ve Flaw?

"Onları nereye koydun?"

"İzlenmeyen tek yer." "Peki orası neresi?"

Sesini alçalttı. "Bunun bir önemi yok. Benimle gelmiyorsun."

Midem bulandı. Onu görmeliydim. Ona sarılmalı, onu öpmeli ve onu sevmekten asla vazgeçmediğimi söylemeliydim. "Benim yardımım için geldin. Ben de seninle geliyorum."

Jasmine dudaklarını büzdü. "Bu şekilde olmak zorunda. Bu gece olmalı. Ve şimdi olmalı. Ne kadar uzun tartışırsanız, o kadar az zamanımız olur ve hepimiz için o kadar kötü olur. Anladın mı?"

Tartışmak, ona bir tokat atmak ve içimdeki çaresiz öfkeden kurtulmak istedim.

Bunun yerine öfkemi dizginledim. "Peki."

Ama güvende ve iyi olduğu an, onu sahipleneceğim. O benim, senin değil.

Bir köşeden uçan Jaz fısıldadı, "Şimdi, sus. Cevaplar daha sonra gelecek."

Evin bu kısmı yaşına dair ipuçları veriyordu.

Artık salonların, günlük odaların ve kütüphanelerin bakımlı zenginliğinde değildik.

Bu bölümün yasaklanmış bir havası

vardı. Terk edilmiş bir aura.

Bir ölüm ve uyarı aurası.

Portreler asılı değildi, solmuş duvarları gösteriyordu. Bu Ayak seslerimiz eski toprakları rahatsız ettikçe ipliksi halılar tozla buğulanıyordu ve hırkam ve tozluklarım duvarlardan yayılan buz gibi soğukla mücadele etmek için yeterli değildi.

Hawksridge Malikânesi, sakinleri gibi yaşıyor ve nefes alıyordu ama burası... burası unutulmuştu, sadece ahmaklar ve kemirgenler için uygundu.

Titremeye karşı dişlerimi sıkarak parmaklarıma üfledim.

"İşte." Jaz aniden durdu. "Oda burası."

Gelincik ve geyiklerle işlenmiş pirinç kilit levhası olan heybetli kapıya bakarken kayarak durdum. "Burası da neresi?"

"Eskiden hizmetkârların odasıydı ama bir asır önce eski bir su borusu patladı ve her şeyi mahvetti. Büyükbabam hiçbir zaman tamir ettiremedi. O zamandan beri bu kanat göz ardı ediliyor."

Kulağa doğru geliyordu. Şahinler sadece kendi ihtiyaçları ve istekleri için değerli olanlara değer veriyor gibiydi. Amaçlarını aştıkları anda ya gönderiliyorlar ya da bir kenara atılıyorlardı.

Küçük bir gölge görüş alanımdan hızla geçti. Jasmine'in sandalyesine yaklaştım. Fareler ziyarete gelse yerden kalkmak için kucağına atlamaya karşı . "Peki biz burada ne yapıyoruz?"

O yaşıyor.

O yaşıyor.

Elbette, onu burada tutmadı.

Bronz bakışları karanlığın içinde parlıyordu. "Bir hayatı kurtarmak için diğerini kullanmak."

Soğukla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti sırtımdan aşağı vurdu. "Bu ne anlama geliyor?"

Son zamanlarda bu soruyu çok soruyorum.

Bacaklarının üzerindeki siyah battaniyeyi karıştırarak başka tarafa baktı. "Göreceksin." Eski moda bir anahtar çıkararak kilide soktu.

Yüksek sesli bir protesto iniltisiyle paslı mekanizma açıldı ve nemden tıkanmış büyük kapı kırılarak açıldı.

İçeriden bir ses geldi -küçük bir dehşet nefesi gibi.

"." Yasemin jantlarını iterek koridordan odaya doğru ilerledi. İçeri girer girmez kapıyı kapattı. "Işığı açar mısın? Düğme solunda."

Parmaklarımı karanlıkta açtım, soğuk duvarı izledim ve aydınlatma olduğunu varsaydığım eski bir yumru buldum.

Bastım.

Yukarıdaki örümcek ağı tek bir avizeden ışık yayılıyordu. Oda çıktı. Hawksridge Hall'da ziyaret ettiğim her yer arasında burası açık ara en kötü odaydı. Solmuş, yontulmuş nane yeşili boya duvarları kaplamıştı. Bej rengi halı, güve yeniği ve küflü döşeme tahtaları boyunca uzanıyordu.

Ve soğuk.

Kışın acı ısırığından kendime sarıldım.

Bu yerde tamamen farklı bir mevsim yaşanırdı. Merkezi ısıtma yok, don ve kardan korunmak için ateş yok.

Jethro buraya hiç gelmiş miydi? Durumunu gizleyebilmek için soğuğu nasıl kucaklayacağını öğrendiği yer burası mıydı?

O yaşıyor... "Kim-kim var orada?" *Olamaz!*

Aman Tanrım.

Midem sıkıştı; baş dönmesi görüşümü bir karartıyla çaldı. Bilmek için görmeme gerek yoktu.

Bu sesi nerede görsem tanırım.

"Benim!" Bacaklarımın kilidi açıldı ve beni geniş odanın içinde duvara yaslanmış tek kişilik karyolaya fırlattı. Yoğuşma soğuk yüzeyden soğuk gözyaşları gibi damlıyordu ve tek pencere dış etkenlerin içeri girmesini engelleme görevini yerine getirmiyordu. Yaz çiçeklerinin çarpıcı vitray tasviri deliklerden oluşan bir dart tahtasına dönüşmüştü. Karmaşık Menekşeler ezilmiş, ıslık çalan bir hava akımı papatyaların ve karahindibaların etrafından dolanarak istenmeyen boşluğa süzülüyordu.

Yatağın yanında dizlerimin üzerine çökerek sevgili ikizimin yüzüne uzandım. "Benim, V."

"İplikler?" Sırt üstü yuvarlandı, şişmiş elmacık kemikleri, morarmış çenesi ve kesik dudağı ortaya çıktı. Elleri bağlıydı, karnının üzerinde duruyordu ve siyah bir göz bağı yüzünün yarısını kaplıyor, her nefes aldığı anda burnunun üzerinde sallanıyordu.

"Tanrım, bunun için taşaklarını koparacağım." Başının arkasını karıştırdım. "Öne eğil, şunu çıkarayım."

Dediğimi yaptı, başını sıralı yastıktan kaldırırken inledi. Düğümle uğraşarak, gevşediği anda onu ittim.

Gözlerini açtı, birkaç kez kırıştırdı. Benekli yüzü bana döndü. Cut ve Daniel'ın elinden yediği korkunç dayanın izlerini içime çekerken kalbim bir kez daha kırıldı.

Cut bir öğleden sonra neredeyse kardeşimi öldürüyor ve oğullarını vuruyordu.

Yine de, hiçbirini onları sona erdirecek kadar incitmemişti.

Belki de şeye rağmen bir umut vardır. İyilik kötülüğe karşı zafer kazanmıştı. İyilik kötülüğe karşı kazanacaktı. Bekle ve gör.

Gözleri odaklandı, yüzü öfkeyle çarpıldı. "Threads. Siktir, seni gördüğüme çok sevindim." Doğrulmaya çalıştı ama acıyla haykırdı. Parmakları sağlıklı bir pembe değil, böyle bir kutup hücresinde sıkışıp kaldığı için mavi-beyazdı.

"Rahatla." Omzunu ittim. "Seni çözmeme izin ver." Dizlerimin üzerinden yatağın kenarına doğru ilerleyerek bileklerindeki ipi çektim. Kurumuş kan ve kabuklar yeniden açılırken gözlerime yaşlar doldu. Taze kıpkırmızı sızarak düğümü çözülemez kadar kaygan hale getirdi.

"Lanet olsun," diye tısladım.

"İşte, bunu dene." Burnumun önünde bir maket bıçağı belirdi. Sıçradım. Kardeşimi görmenin telaşıyla Yasemin'i unutmuştum. "Sen de kimsin be?" V tersledi, gözleri Jaz'ın içindeydi.

Bıçağı kabul ettim. "Teşekkür ." Kendi dirkim belimde duruyordu ve onu kullanmadığım için bana lanet ediyordu.

Jasmine siyah ve mavi ikizime baktı. Gözleri soğuk ve mesafeli duruyordu ama sesi yeterince sıcaktı. "Yakında öğreneceksin." Geriye doğru yuvarlanarak, V'nin bileklerindeki ipi kesip onu serbest bırakırken bana nezaketle biraz mahremiyet verdi.

Hareket edebildiği anda ayağa kalktı ve kollarını bana doladı. Kaslı cüssesi normalde gibi sıcak değildi; odanın buzu her şeyi ondan çekip almış, sanki mermere sarılmışım gibi görünmesine neden olmuştu.

Beni daha sıkı kavradı. "Siktir, Threads. Ne haltlar ?" İçine düştüm.

Vaughn yaşıyordu.

Jethro yaşıyordu.

Kes bile yaşıyordu.

Mutluluğun üçlüsü, yine de tek yapmak istediğim gözyaşlarına boğulmaktı. "Bu uzun bir hikâye." Tanıdık tıraş losyonunu içime çektim.

Vücudu titredi, çenesi başımın tepesine bastırdı. Gitmeme izin vermedi; aksine bana daha sıkı sarıldı. "Tanrım, ben de seni öldürdüklerini sandım."

Başını iki yana salladı. "O silah sesleri. O lanet manyak. Ne oluyor be?"

Kendimi çözdüm. "Dediğim gibi, uzun hikaye."

Öfkeyle kıvrıldı. "Lanet polisler bu işin neresinde! Seni almaya geldiler. Seni eve getirdiler. Yine de, bu saçmalığı o dergi için lanse ettiniz ve her şeyi mahvettiniz. Kurt gibi ağladın, Threads, ve şimdi gerçekten boku yedik-"

"Kes şunu, tamam mı? Mantıklı olmayan birkaç şey yaptığımı biliyorum. Söylediğin her şeyi inkâr ederek ailemizi alay konusu haline getirdiğimi ve polisin bizimle hiçbir şey yapmak istemediğini biliyorum ama bunların hiçbir önemi yok." Ona sulu bir gülümseme vererek gözlerimi ovuşturdum ve sakın kalmak için elimden geleni yaptım. "Önemli olan senin hala hayatta olman. Ben de hâlâ hayattayım ve savaşaacağız. geri."

Çenesi çalışıyordu. "Lanet olsun ki karşılık vereceğiz. Her bir Hawk'ın ölmesini istiyorum."

"Her Şahin ölmeyi hak etmez." Jasmine'sesi donmuş bir nefesin üzerinde taşındı.

Yüzümü ona döndüm ve benzer bir gülümsemeyi paylaştım. "Sadece çürük olanlar."

O yaşıyor.

O yaşıyor.

İki kardeşimiz de hâlâ bu dünyada.

Vaughn homurdandı. "Hepsi çürümüş. Her biri." Jasmine kaşlarını çattı.

Kavga edecek vaktimiz yoktu.

"Bunu daha sonra konuşuruz. Şimdilik bana iyi olup olmadığını söyle. Kırık kemik ya da başka bir şey yok mu?"

V iç çekerek bana tekrar sarıldı. Gücü, birkaç çürük dışında fazla zarar görmediğini gösteriyordu. "Göründüğümde daha güçlüyüm, küçük kardeşim." Bana dokunmadan duramıyordu; saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyor, saçlarımın izini sürüyordu. Yanakları ve kolları. Şefkatliydi ama bunun nedeni sevgi ya da bağ kurma ihtiyacı değildi.

Annemiz Hawk'ın mülkü olduğundan beri Vaughn beni hep tedavi ederdi. Beni merdivenlerin dibinde baş dönmesinden düşmüş halde bulur ve ellerimdeki sıyrıkları alçıya alırdı. Düşüp bir yerimi kessem, bir şekilde ilk o gelirdi - her zaman elinde bandajlar ve Suçlu kız kardeşi için ağrı kesici.

Kendime zarar vermeme o kadar alışmıştı ki, bir sistemi vardı. Bir süreç.

Kelimeler düşüş hakkında yalan söyleyebilir, hiçbir şey olmamış gibi geçiştirebilirdi. Ama dokunmak gerçeği saklayamazdı. Dokunma yeni bir çürüğün sıcaklığını ya da kırık bir kemiğin çıkıntısını hissedebilirdi.

Kendisi incinse bile beni düzeltmeye ve korumaya çalışıyordu. Onu kendimden uzaklaştırdım. "Ben iyiyim, V. Gerçekten."

"Seni buradan çıkarmalıyız." Bacaklarını yataktan aşağı salladı. "Şimdi. Bu gece."

"Hiçbir yere gitmiyorsun."

İkimizin de kafası Jasmine'le yüzleşmek için kalktı. Daha da yaklaşmış, ellerini kucağına koymuş oturuyordu. Görüldüğü kadar uysal olduğuna bir an bile inanmadım. Muhtemelen battaniyesinin içinde yüzlerce silah saklıyordu.

"Sana merhaba demek için zaman verdim. Sana vermek zorunda olmadığım zamanı verdim. Ama şimdi benimle gelmek zorundasın."

Vaughn sertleşti. "Hiçbir şey yapmama gerek yok." Elimini tutup sıktı. "Kız kardeşimi alıyorum ve gidiyoruz."

"Hayır, değilsin." Jasmine'in yüzü karardı. "Ben ne onu yapacaksın."

Donup kaldım. Bir kez daha sadakatim bölündü. Eskiden tamamen Vaughn'a aittim. O kanımdı. Her yönden benim birebir kopyamdı. Ama kalbim onun yerine seçtiğim kişiyi koymuştu.

Öldüğünü sandığım kişi.

Asla eskisi kadar yakın olamayacaktık çünkü birbirimize eskisi kadar ihtiyacımız olmayacaktı.

Aynı hem üzücü hem de özgürleştiriciydi. "O haklı, V. Gidemeyiz. Henüz değil."

Vaughn'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu da ne demek şimdi?" Parmağını kaldırarak Jasmine'i işaret etti. "Dur bir dakika... Sen kimsin?" Sesi bir tıslamaya dönüştü. "Onlardan biri misin? Çünkü eğer öyleysen, bana yardım et de boynunu kirayım, kız ol ya da olma."

Jasmine geri adım atmadı. İrkilmedi bile. "Eğer bir Şahin olup olmadığımı soruyorsan, cevabım evet. Eğer kardeşlerimi senin kız kardeşini sevdiğin kadar sevip sevmediğimi soruyorsan, cevabım evet. Ve eğer senin tarafında olup olmadığımı soruyorsan, cevap o kadar basit değil."

Vaughn beni bıraktı ve yatağın üzerinden iterek onun üzerine çıktı. Biraz tökezledi ama bu onun nefesini içine çekmesine ve odayı öfkeyle kırbaçlamasına engel olmadı. "Eğer söylediklerin doğruysa, ne hissettiğimi biliyorsun ve ikizimi korumak için her şeyi yaparım. Senin ihtiyaçlarını onunkilerin önüne koymayacağım. *Asla.*"

Jasmine dişlerini sıktı. Gözleri Jethro ve Kes için duyduğu hayal kırıklığıyla parlıyordu. Ne kadar uzun tartışırsak, o kadar az zamanımız oluyordu.

Bize ihtiyaçları var. Şimdi. Çok geç olmadan.

"Vaughn, beni dinle-"

"Hayır, Nila, *beni* dinle. Senin beynini nasıl yıkadı bilmiyorum ama artık bitti. Hepsi zararlı; yüzden hepsi ölecek." Jaz'a bir adım daha yaklaştı. "Ve eğer yolumdan çekilmezsen, ilk giden sen olacaksın."

Gözleri onu olduğu yerde sabitlemişti; zarif boğazı meydan okurcasına dikilmişti. "Size bilmediğiniz bir şey söyleyeceğim Bay Weaver. Sonra da size söyleneni yapıp yapmayacağınızı göreceğiz."

V homurdandı ama Jaz onu görmezden geldi.

"Kız kardeşin neredeyse altı aydır ailemden sağ kurtuldu. Bize karşı koyan oydu. Kardeşime yardım eden oydu çünkü Ona inanıyordu. Onu yok edebilecek gücü vardı ama yapmadı. Ve ölmeyi hak edenleri öldürmeyi hak eden biri varsa, o da odur." Sertçe yutkundu ve kendini devam etmeye zorladı. "Sizi birlikte görmek çok zor. İkiniz de birbirinize çok benziyorsunuz. Her anlamda ikiziz. Kardeşlerim ve ben birbirimizin aynısı olmayabiliriz.

Aynı yaştayız ama ortak bir noktamız var. Özgürlük arzusunu paylaşıyoruz. Ve bunu bizden almanıza izin vermeyeceğim."

Gözleri bana dikildi. "Ona söyledin mi, Nila? Ona Jethro'nun senin için kim olduğunu söyledin mi? Yoksa bizden ayrıldığında sosyal medyada onun adını karalamasına izin vermeye devam mı ettin?"

İrkildim.

O haklı.

Hawksridge'de kapana kısılmışken, Londra'da yaşadığımdan çok daha fazla gerçeğin içinde yaşadım. Babamın ya da ikizimin gözlerinin içine bakıp onlara bir Hawk'a aşık olduğumu söyleyecek cesaretim yoktu. Benim ona, onun da bana ait olduğunu. Ailemin adına ihanet ettiğimi.

"Neden , Threads?" V'nin gözlerinde belli belirsiz bir korkuyla birlikte öfke de parlıyordu. "Söyle bana."

"V, BEN-"

Jethro'yu da en az onu sevdiğim kadar sevdiğimi ona nasıl söyleyebilirdim? Aramızdaki şeyin artık basit olmadığını ona nasıl söyleyebilirdim?

"Onu benden aldı Vaughn," dedi Jaz sessizce. "Kardeşime aşık oldu ve bir gecede ben onun hayatında ikinci plana düştüm." Bana çarpık bir gülümseme verdi; yarı kabullenmiş, yarı isteksiz. "O artık bana ait değil, tıpkı onun sana ait olmadığı gibi."

Vaughn bir elini siyah saçlarında gezdirerek kıpırdandı. Londra'da bıraktığı sakalı kesilmişti ama birkaç gündür uzayan sakalları saçlarını gölgeliyordu.

Çene. "Anlamıyorum, anlamıyorum."

"Bir gün, sevdiğin birine ait olacaksın. Ama şimdilik bana aitsin. Seni kurtarmaya gelen *benim*. Hayatını ellerimde tutan benim. Ve ben ne dersem onu yapacağını söyleyen benim. sor."

Omuzlarım kamburlaştı. "Muhtemelen sana yardım etmesini sağlamanın en iyi yolu bu değil."

Bana ters ters

baktı.

Omuz silktim.

Jasmine'in irade gücüne, mükemmel aldatmacasına maruz kalmıştım. Her masalı çevirebilir, her yalana hayat verebilirdi. Toplantıda beni tamamen kandırmıştı ve onu bir daha asla hafife almayacaktım. Hissettiğim nefreti hâlâ üzerimden atamamıştım. Ama kardeşimi tanı mıyordu ya da bir şey yapması *söylendiğinde* ne kadar inatçı olabileceğini.

V bana döndü. "Threads... bu doğru mu? O piç kurusuna aşık mı oldun?" Yüzü düştü. "Bu yüzden mi onunla yattın?"

Jaz nefesini içine çekti, bizi pembe dizi izler gibi izliyordu.

Kardeşimin önünde durmak için hareket ettim. "Söyledikleri doğru. Onu seviyorum V. Ve fazla zamanı yok. Jasmine'in senin yardımına ihtiyacı var." Elimi göğsüne koyarak mırıldandım, "Ona yardım etmeni *istiyorum*. Benim için. Lütfen..."

Dokunuşumla kalbi gümbürdedi; gözleri gözlerime daldı. "Bu gerçek mi? Seni öldürecek olan piçi seviyor musun?" Yüzü buruştu.

"Daha aptal olabilir misin?"

"Bunu asla yapamazdı." Jasmine öne doğru yuvarlandı. "Kız ona aşık olmadan önce o kıza aşık oldu. O bilmeseydi bile ben biliyordum."

Frenlerini kilitledi, gözlerini V'ye dikti. "Sana söylediğim için bana yardım etmeyeceksen, ben istediğim için yardım et. Ölmesine izin verme. Kız kardeşini yok etme ya da tüm bunları sonsuza dek durdurabilecek tek kişi o iken kardeşimi mahkûm etme."

En uzun an boyunca hepimiz nefeslerimizi tuttuk, V'nin yenilgiyi kabul edip yardım etmeyi kabul etmesini bekledik. Ama sonra omuzları sertleşti ve başını salladı. "İkinize de inanmıyorum. Bence ikiniz de kafayı yemişsiniz ve bu bok çukurundan defolup gitmemiz gerekiyor."

Bileğimden tutarak beni kapıya doğru sürükledi.

Bir kavgaya karışmış ve bir soğutucuya kilitlenmiş biri için hızlı hareket ediyordu.

"V! Bırak beni gideyim." tökezledim, baş dönmesi görüş alanımın sınırlarını zorluyordu.

"Vaughn, onu dinle." Jaz döndü, parmak eklemleri tekerleklerinin üzerinde bembeyazdı. "Gidemezsin."

V onu görmezden geldi ve kapıya doğru uzandı. "Oh, gerçekten mi? Komik, bu benim ayrılışım."

Zor nefes aldım. "Vaughn, seninle hiçbir yere gitmiyorum. Eğer bize yardım etmeyeceksen, tamam. Ama onu bırakmayacağım."

"Evet, öyle. Çünkü onun hiç bir şeyi yapıyorum." Beni kendine çekerken burnu neredeyse benimkine değiyordu. "Kıçını kurtarıyorum."

"Anlamıyorsun!"

"Hayır, Threads. Anlamıyorsun. Seni burada tuttular, aylarca sana çok kötü davrandılar. Düşüncelerini çarpıttılar ve sana Stockholm saçmalığını yaşattılar. Artık bitti. Eve gidiyoruz."

Eli kapı koluna gitti ve bir o yana bir bu yana çevirdi. Kilitlendi.

Jaz'ın üzerine atıldı, beni bir mahkûm gibi geri götürdü. Elini burnunun altına sokarak homurdandı, "Anahtar. Şimdi."

Çenesi yükseldi. "Hayır. Sen bana yardım etmeyi kabul edene kadar olmaz."

"Asla. Anahtarı bana ver." Öfkeden deliye dönmüş bir halde. "Bir daha istemeyeceğim."

"Ve senden bir daha yardım istemeyeceğim. Sadece seni yapacağım." Vaughn elini kaldırdı.

"Bekle!" Öne atıldım ve ona tokat atmasını engelledim. "Yapma!" V'nin ağzı kocaman açıldı. "Cidden onu mu savunuyorsun, Threads? Ailesinin sana yaptığı onca şeyden sonra mı?"

Ben de inanmadım. Avukatlarla görüştüktan sonra V orada olsaydı, ona seve seve bir silah verir ve mermiyi kendim doldururdum. Ama bu dinlemeye başlamadan önceydi, *gerçekten* . Jaz bizim tarafımızdaydı.

O yaşıyor.

Ama daha ne kadar sürecek?

Kollarımı sallayarak fısıltıyla bağırdım, "Yeter! Evet, onu savunuyorum. Evet, Jethro'ya aşığım. Ve hayır, o güvende olana kadar seninle hiçbir yere gitmeyeceğim." Titreyerek omzumun üzerinden Jasmine'e baktım.

Elleri battaniyesinin altından çıkan siyah bir tabancanın etrafında kıvrılmış bir halde, sakın oturuyordu.

Biliyordum! Orada bir cephanelik sakladığını biliyordum.

Gözlerimiz buluştu.

Silahı büyük bir mesele haline getirebilir ya da elimdeki göreve odaklanabilirdim.

Jethro ve Kes.

Tabancayı görmezden gelerek sordum, "Planın ne? Neden kardeşimin yardımına ihtiyacın var?"

"Bay Weaver beni gitmem gereken yere götürecektir ve ona söylediğim her şeyi yapacak."

"Hem nasıl." Vaughn volta atıyordu. "V!"

Kaşlarımı çattım. "Sadece... dinle, tamam mı?"

Jaz, "Bunu tek başıma yapamam ve Nila, odana geri dönmelisin," diye eklemekten önce küçük bir duygu parıltısı belirdi.

Başımı salladım. "Seninle geleceğim. Geri dönmek istemiyorum."

"Mesele ne istediğin değil. Bu bir zorunluluk meselesi. Biz bir süreliğine gitti. İş o noktaya gelirse benim için yalan söylemeni istiyorum." "Senin için yalan söylemek mi?"

"Sandalyemi alıp onlara geceyi seninle geçirdiğimi söylemen gerekiyor." Vahşi bir hayvan gibi volta atan V'ye baktı. "Her ne kadar o benim

Bacakların ve gücünle benim koruyucum olacaksın. Kardeşlerimin hayatlarıyla ilgili gerçeği sır olarak saklamak için her türlü masalı uydurmana ihtiyacım var. Ne söyleyeceğin umurunda değil. Sadece gizli tut."

Aklım karıştı. Daniel ya da Cut kapımı çalarsa bunu nasıl başaracağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

"Peki bana tam olarak neden ihtiyacın var?" Vaughn sordu, sesi kinle doluydu. "Neden hayatımı tehlikeye atayım ki?"

Jaz onun morarmış yüzüne ve kan lekeli tişörtüne baktı. "Çocuk istiyor musunuz Bay Weaver?"

V'nin kaşları saç çizgisinin içinde kayboldu. "Ne? Bu da ne-"

"Soruya cevap verin. Evet ya da hayır."

Cevap vermesini beklerken kalbim hızla çarpıyordu. V ile birlikte büyümüştük ama gelecekte ne istediğimiz hakkında hiç konuşmamıştık. Kendi ailelerimizi kurma fikrini hiç tartışmamıştık - tasarım, tanıtım ve ihtiyacımız olandan daha fazla ebeveyn olan bir şirket için yorulmadan çalışmakla meşguldük.

V derin bir nefes aldı. "Bilmiyorum... daha önce bu fikri ama şimdi asla. Nila'ya yaptıklarından sonra olmaz." Gözleri bana dikildi. "Ya da annemize."

"Aynen öyle. Benim ailem çok uzun zamandır sizin ailenizin üzerine gölge düşürüyor. İstersen çocuk sahibi olma hakkına sahip olmalısın, onların güven içinde büyüyeceklerini bilmelisin." Yaklaştı, sesi tutku ve gerçekle doluydu. "Bunu gerçeğe dönüştürmek için yardımına ihtiyacım var."

Gerildim, başka bir tartışma, başka küfürler bekliyordum.

Ama V'nin siyah gözleri benimkilerle buluştu ve yardım etmesi için dile getirmediğim yalvarışımı yansıttı. Sadece sevdiğim adamı değil, ikimizin de geleceğini kurtaracak güce sahipti.

Sonunda kamburunu çıkardı. "Sana yardım edersem kardeşimi güvende tutacak mısın? Bunun sona erdiğinden emin olacak mısın?"

Jaz kalbinin üzerinde bir yumruk tuttu. "Sana nihai sözümü veriyorum. Kardeşlerimi hayatta tut ve sana yemin ederim ki bunların hepsi geçmişte kalacak."

Vaughn aralarındaki mesafeyi kapattı, gözleri Jasmine'in sandalyesindeydi. Hafif bir tereddütle elini uzattı. "O halde. Bir anlaşmamız var."

Jaz gözyaşlarını tutamayıp silahı bıraktı ve elini onun elinin içine koydu. "Teşekkür ederim. Binlerce kez teşekkür ederim."

Bu ani hassas anı bölmek istemedim ama kalp atışlarım bir saat gibiydi ve geçen dakikaları dehşetle gösteriyordu.

O yaşıyor.

O yaşıyor.

Gitme vakti geldi.

"Sırada ne var?" Fısıldadım.

Jaz usulca gülümsedi. "Vaughn ve benim mahzende bir randevumuz var." V ona boş boş baktı.

Jaz anahtarı havaya kaldırdı ve kendini kapıya doğru yuvarladı. "Bu bizim son şansımız."

"o?" Umut ve doğruluk beklentisiyle ileri atıldım.

Anahtarı kilide soktu. "Kestrel ve Jethro'yu kurtarmak ve ölmeden önce hastaneye götürmek için son şansımız."

"HAYIR. GİBİ DEĞİL, lanet olsun."

"Sus be kadın. Sanırım kesme meşalesini nasıl kullanacağımı biliyorum." "Hayır, belli ki . "Hayır, belli ki bilmiyorsun. asetilen."

Bir küfür, bir sıyrık, sonra yüksek sesli bir tıslama.

Kıvrılan yılanların ve vurucu kobraların görüntüleri bulutlarla kaplı zihnimi doldurdu. *Ne oluyor lan?* Sonunda Dünya'yı terk edip sürüngenlerin ve ejderhaların ölümünü beklediği cehenneme mi düşmüştüm?

Parlak ve vahşi bir şey karanlığı yararak geçti. İrkildim.

Evet, kesinlikle cehennem.

Beni bekliyorlar.

Ateş püskürten ağızlarından çıkan ısı, nüfuz eden soğukla savaştı.

"Şimdi çok fazla var. Oksijenle karıştır, seni moron."

"Moron" mu? İsim takmayı minimumda tut. Aksi takdirde, yardım edecek başka bir eşek bulman gerekecek."

"Bırakın beni." Karıştırma sesi duyuldu, ardından bir başka ısı ve ışık rüzgârı geldi.

Sesler sanki su ve moloz uçurumlarından süzülüyormuş gibi yankılanıyordu. Kadın ve erkek sesleri.

Ejderhalar ne zamandan beri konuşuyor?

"Bu lanet şeyi buraya nasıl ?" Tıslama sesi daha da arttı, kıvılcımlar gözlerimin arkasındaki loşluğu aydınlattı.

"Bir arkadaşım buraya koydu. Arazide kilidi açabilecek tek şeyimiz buydu."

"Hiç anahtar diye bir şey duymadın mı?" Daha fazla ışık. Daha fazla tıslama.

"Bir hata yaptı. Onları güvende tutmak için kapıyı kapattı, sadece bir anahtar olduğunu fark etmedi."

"Ve kullanmak istemedin mi? Çok mu kolaydı? James Bond yoluna mı gitmek istedin?"

Bir küfür ve ardından havai fişeklerden daha parlak bir kıvılcım yağmuru. "Kapa çeneni. Bilgin olsun, onu almak mümkün değildi."

"Neden? Sevgili babamda mı var?"

Bir gıcırtı ve ardından bir başka ısı patlaması. Kız homurdandı, "Evet."

"Babasına bu kadar bağlı birini daha önce hiç tanımamıştım."

Bir duraklamanın ardından yüksek sesle küfretti. "Anlamadığın şeyler hakkında konuşursan böyle olur işte. Şimdi, kapa . Karışımı düzelt. Ve ben sana tekrar vurmadan önce kardeşlerimi oradan çıkar."

"hiç kötü olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Her zaman. Şimdi dediğimi yap."

Konuşmaları kesildi, yerini ateşin ve yanmanın ninnisi aldı.

Gerçekliğin ve hayatın izini kaybettim. Artık insan değildim. Acı ya da ölüm değildim.

Ben sadece... *zaman*.

Duygu ya da anı yok. Zorluklar ya da kalp ağrıları yok. Sadece istenmeyen ve görünmeyen zaman akıp gidiyor.

Ben bir hiçtim, hiç kimse... gitmiştim.

"Tanrı aşkına. Beni tekrar kaldır. Bunu yapacağım."

", kadın! Bunu sana daha kaç kere söylemem gerekiyor?"

"Yeterince hızlı gitmiyorsun."

Sarı ışık güçle beyaza döndü, beni ileriye çağırıyor, katlandığımdan daha iyi bir varoluş vaat ediyordu.

Ona ulaşmak istedim, ışık , parlaklaştıkça, beni küresinin içine çektikçe zihnimde gözlerimi kısarak baktım.

Hiç bu kadar saf bir şey görmemişim; sanki güneşin çekirdeğine ya da cennetin girişine bakıyormuşum gibi

Her şeye rağmen cennete layık mıyım?

"Acele edin. Gitmemiz gerek."

"Kadın, bana bir dakika izin ver, tamam mı?"

Işık süpernova oldu. Tıslama sesi dişlerimin arasında yankılanana kadar desibelini arttırdı. Kaslarımda kıvılcımlanan elektrik beni yavaşça hayata döndürdü. Hangi canavarın bu kadar yüksek sesle tısladığını görmek için hareket etmeye çalıştım ama bedenim artık benim değildi. Zayıf ve kırılmıştı ve bu tür istekleri dinlemeyi geçmişti.

Sisli zihnim odaklanamıyordu; düşünce kırıntıları ve görüntü kırıntıları her kalp atışında kayboluyordu.

Neden hayat görüntüsüne tutunmaya devam ettiğimi bilmiyordum.
vard

1. Bu hayat değildi.

Bu sadece lanetlenmeydi.

"Kahretsin, kesmiyor."

"Kesmediğini biliyorum. Oranı yanlış hesaplamışsın!" "Madem bu kadar çok biliyorsun, sen düzelt."

Kulaklarım tartışmalarla çınladı.

Adamı tanı mıyordum ama kız bana kız kardeşimi hatırlattı. Birazcık Çocukluğumdan beri sevdiğim ama aynı zamanda beni deli eden bir kızdı. En sevdiğim oyuncaklarımı sürekli mıncıklar ve onları asla bulamayacağım bir yere saklardı.

Kes ve benim etrafımda daireler çizerdi. Bizi delirtiyor, sevginin çileden çıkaran bir kız kardeşi misillemeden korumak için yeterli olmadığını kanıtliyordu - genellikle yatağında kurbağalar veya mısır gevreğinde böcekler şeklinde.

Daha mutlu zamanları düşünerek gülümsemeye çalıştım.

Işık söndü ve ardından bir kazıma sesi geldi.

"Şimdi, şu göstergeyi sola ve şunu sağa çevirin. Şu iki çizgiye bakın... ideal oran budur."

"Tamam. Tamamdır. Şimdi ne olacak?"

"Şimdi, asayı çalıştırmak istiyorum."

"Ne? Asla olmaz."

Toprak duvarlarda bir şey çınladı. Kulaklarım seğirdi, bana hala çalıştıklarını hatırlattı, diğer parçalarım çalışmasa bile. Alnımdaki hapsedilme damlacıklarının yumuşak sıçrayışını hissetmeyi ya da yeni bir acı dalgası cildimi ateşle yıkadığında gerilmeyi çoktan bırakmıştım.

"Beni kaldır ve asayı bana ver. mı?" "Tanrım, tam bir pisliksin."

"Fark etmen büyük incelik. Şimdi... kaldır beni."

"Ama ben olmalıydım-"

"Neden? Erkek olduğunuz ve elektrikli aletlerle oynamak erkek işi olduğu için mi?"

Ağır bir iç çekiş. "Hayır... çünkü bu-"

"Bak, asıl plan meşaleyi benim kullanmamdı. Eğer bana '*He-man*' gibi davranmasaydın, şimdiye kadar serbest kalmış ve Londra yolunu yarılarmış olurlardı."

Yine sessizlik.

Bir süre için dakikalar beni alıp götürdü, zamanın geçmediği ama saatlerin yine de akıp gittiği o tuhaf hissi verdi.

"Muhtemelen çoktan ölmüşlerdir. Bu işe başladığımızdan beri hareket etmediler."

Öfkeli bir küfür havayı kirletti. "Eğer başaramazlarsa, pazarlığımız biter. Kardeşlerimi kurtarmama yardım edersen Nila'nın güvende olacağına söz verdim. Eğer ölürlerse... neden bunu onurlandırayım?"

Nila.

İsim... Bir melek gibi.

Nila.

Kalbim aniden . Ölüm saçarak, damarlarıma uyuşuk kan gönderdi.

Nila.

Benimkini.

İsteddiğim ama başaramadığım kadın.

"Threads buradan çıkıyor, çıkmasalar da fark etmez."

"Sanırım emin olmanın tek yolu çok geç olmadan kardeşlerimi buradan kaçırmak."

İşe yaramaz bir nefes çektim içime; yakılmış kül solumak gibiydi.

Önceden, içinde var olduğum boşlukta beni emip kurutacak hiçbir duygu, hiçbir his yoktu.

Ama bu iki insan? Lanet olsun. Söyleyecek çok şeyleri vardı ve bunları söyleyecek doğru kelimeleri yoktu. Kadın çaresizlik ve umutsuzluk içinde ağlıyor, bunu kabadayılık ve öfkenin altında saklıyordu. Adam... o da aynı derecede çaresiz ve kaybolmuştu; sadece şaşkınlık ve inançsızlık içinde sarıldı.

"Tamam, tamam, demek istediğini anladım." Botlar toprak zeminde gümbürdedi. "Tekrar nasıl yapmalıyım?"

Alaycı bir kahkaha atarak hortlakları ve canavarları kovaladı. "Sana nasıl yapacağını söylemiştim. Kollarını dizlerimin altına ve omuzlarıma dola. Beni kıramazsın."

"Hayır, ama senin gibi insanlar hakkında bir şeyler duydum-"

"Benim gibi insanlar mı?"

"Kahretsin, ben sadece seninle birlikte olan insanları kastetmiştim-"

"Sakatlığım- bunu mu söyleyecektiniz? 'Benim' gibi belden aşağısını hissedemeyen insanlar mı?"

Garip bir öksürük. "Demek istediğim, kolayca morarabildiğini ve normal bir insan gibi iyileşmenin o kadar kolay olmadığını biliyorum-"

"Vay canına, bu gittikçe daha oluyor. Normal olmadığımı mı söylüyorsun?!" "Whoa, lanet olası chill-"

"Biliyor musunuz? Bunun için zamanım yok. Beni kaldır, şu lanet meşaleyi bana ver ve kapat. Hastanede güvende *olduklarında*, durumumu tartışmak için politik olarak uygun yolları tartışabiliriz. Anladım. Bu mu?"

Derin bir iç çekiş. "Peki."

Hiçbir şeye anlam veremiyordum. Bu da ne demek oluyordu?

Beynim bana oyun mu oynuyordu? Bana öfke yüklü bir argüman mı veriyordu, ne için? Aklımı başımda tutacak kadar gergin kalmam için mi? Yoksa gerçekten beni kurtarmaya çalışan iki kişi mi vardı?

"İşte böyle. İyi misin?"

"Onları buradan çıkardıktan sonra iyi olacağım. Tamam, asayı bana ver." Bir duraklama.

"Güzel. Beni daha yakına götür."

Birkaç saniye sonra tıslama başladı. Başımı kaldırıp görmek istedim. Ama tek yapabildiğim sesin verdiği cılız mutluluğun tadını çıkarmak ve tekrar kaymaktı.

Parlaklık aniden , göz kapaklarımı kesti, retinalarıma baskı yaptı. Konuşma yok, didişme yok, sadece yok ettiği düşmana karşı alevlerin yalaması var.

Zaman yine atladı, tıpkı bozuk bir plak gibi, bir ileri atlıyor, bir geri cızırdıyor, parçayı asla sırayla çalmıyordu.

"Neredeyse vardınız," dedi adam.

Neredeyse tam zamanında bir çatırtı duyuldu ve ardından iskeletimsi bir inilti geldi. "Ah, görüyorum. Bana ne kadar az güveniyorsun."

Daha fazla karıştırma. "Sözümü geri alıyorum. Sen bir kızsın ve elektrikli aletlerin nasıl kullanılacağını biliyorsun."

"Aynen öyle."

Ara sıra duyulan ayak sesleri ve metalin metal üzerinde çıkardığı cınlamalar dışında sessizlik çöktü.

Etrafımda dalgalanan öfkeler, arkadaşlık ve zaferin hayal kırıklıklarını çalmasıyla azalırken iç çektim. İçimdeki huzur yerleşti ve tutunmaya çalışmaktan vazgeçtim.

Heyecan kayboldu ve bana soğuk, aç ve acıyla delik deşik olmuş bir beden verdi.

Artık gitmeye hazırım. Gitmeye hazırım.

Ama sonra başka bir duyum tekrar .

Dokunma duyusu.

"Kite... beni duyabiliyor musun?"

En yumuşak sıcaklık yanağıma ve alnıma yayıldı.

Zevkten inlemek istedim. Sorularına cevap vermek ve ne kadar sığınak arzulasam da vazgeçmediğimi kanıtlamak için.

". İyi olacaksın." Sıcaklık göğsüme, koluma yayıldı.

Sonra en tatlı ses kulağıma fısıldadı. "Seni yakaladım, Jet. Artık güvendesin. Sadece dayan."

" banyosunda."

"Kendini iyi hissetmiyor ve kapıya gelemiyor."

"Sandalyesi bende, görüyor musun? Tabii ki burada benimle birlikte." "O yatakta. Yatıya kaldık ve kalkamıyoruz."

İki elimle yüzümü silerek inledim. "Hiçbir şey işe yaramayacak."

Boş oda sözlerimi yuttu ve yalanlarımın Hawk'ın kulaklarına ulaşmasını engelledi.

Jasmine ve Vaughn'u mutfaklara koridorda bıraktığımdan beri inandırıcı bir yalan üzerinde çalışıyordum. Ama ortada inandırıcı hiçbir şey yoktu. Avukatlarla yaptığımız toplantıda Jaz'la aramızda gözle görülür bir nefret oluştuktan sonra, kimse yatıya kalma veya kız kıza sohbet etme ya da birlikte isteyerek zaman geçirme bahanesine inanmayacaktı.

Umutsuz vaka.

Umabileceğim en iyi şey ziyaretçi gelmemesi ve V ile Jaz'ın bir an önce geri dönmesiydi.

Zihnim dün geceye geri döndü.

V karanlıkta eğilip Yasemin'i tereddütle sandalyesinden kaldırırken omurgam önseziyle karıncalanmıştı. Bacaklarını hiç tam olarak görmemiştim. Bol pijamalar ya da bir deri bir kalmış kasları gizleyen bir battaniye olmadan V'nin kollarının üzerinden sarktığını görmek beni çok etkiledi.

Bir zamanlar koşabilir, ata binebilir ve kardeşlerini kovalayabilirdi.

Şimdi, düşmanın kardeşinin onu taşıyacağına güvenmek zorundaydı. Bilmediğim bir ödeme için ödenecek acımasız bir bedel.

Bana sırtını dönüp beni boş bir tekerlekli sandalyeyle boş koridorda bırakırken V'nin gözlerindeki bakış nefes alamayana kadar kalbimi sıkıştırdı. Bir Hawk'a yardım etmek inandığı her şeye ters düşüyordu. Aklınca, sosyal medyayla şantaj yapma, Hawk adını karalama ve annemle benim için ayağa kalkma konusundaki duruşuna ihanet etmişti.

Yine de buradaydı, kardeşlerini kurtarmak için kız kardeşini terk ediyordu.

Kolay olmadı ama bana daha önce hiç görmediğim kadar sadakat ve güç gösterdi. Bir gülüşüyle kadınları çağıran ukala şakacı gitmişti. Çok çalışan ama bir şekilde gümüş bir kaşıkla hayattan zevk almayı başaran hafif oyuncu gitmişti.

Kollarında siyah giysili Jaz ile gözden kaybolduğunda, çocuktan erkeğe dönüşmüştü ve peşinden koşup Jethro'yu kurtardığı için ona teşekkür etmek istemişim

-Bir kez daha benim mutluluğumu kendi mutluluğundan üstün tuttuğu ve emrettiğim şeyi yaptığı için.

Onu takip etmemek için tüm kontrolümü kaybettim. Jasmine'in sandalyesinin kollarını tutup ters yöne çevirmek.

Senin için geliyorlar, Jethro. Seni kurtaracaklar.

Orada olamamak beni öldürüyordu. Onu canlılığa ikna eden, acıdan kurtaran ben olamayacaktım. Ama aynı zamanda bu hak Jaz'a aitti. Jethro onun hayatını kurtarmak için kendi hayatını feda etmişti, onun da aynısını yapması adil olurdu.

Sonra tekrar, kardeşimi komplosunun içine sürükledi. Planlarının -her ne olursa olsun- aksamadan yürütüleceğini söylemek mümkün değildi. Güvende olacaklarını da söyleyemezdi.

Cut öğrenirse Jaz cezalandırılacak, Jethro ve Kes gerçekten öldürülecek ve Vaughn defalarca dövülecekti. Ölmek için yalvarana kadar onu yok edeceklerinden hiç şüphem yoktu.

Ve hepsi ne için? Benim kanımdan olmanın talihsiz laneti için.

Bunu düşünmeyi bırak.

Kapının yanındaki gölgelerde gizlenen tekerlekli sandalyeye baktım. Sahibi olmadan çok üzgün, çok boş görünüyordu. Metal makine sahibi için yas tutuyor, artık onsuz bir amaç sağlamak istemiyordu.

Şafak ufukta gizleniyordu.

Pembe girdaplar ve mor sıçramalar yavaşça gece yarısı siyahını bir kenara itti. Ellinci kez saate baktım.

Sabah 6:37.

On ikiyi on geçe odama dönmüştüm. Altı saatten fazla olmuş.

Neredeydiler?

Ne yapıyorlardı? *Hala*

hayatta mısın, Jethro?

Güvende misin?

Uyumamıştım. Rahatlamamıştım. Onlar dışarıdayken, uyuyan kameraların altından gizlice geçerken ve Cut'ın zihninde ölü olan adamları kurtarıırken nasıl rahatlayabilirdim ki?

Şifonyer kapının arkasındaydı, sıkıca sıkışmış ve korumalıydı. Ancak bu, her saat geceyi gündüze çevirirken ve yakalanma ihtimalim artarken artan paniğimi durdurmadı.

"Jasmine kayıp da ne demek? Hayır, kayıp değil. O burada... banyoda. Ve hayır, onu göremezsiniz."

Yatağımın ucunda volta atarak inledim. Bu başarısız olurdu. Eğer banyodaysa, hareket etmek için sandalyesine ihtiyacı olacaktı.

"yapıyor; onu rahatsız etmek istemem."

Cut'ın tek yapması gereken kapıya vurup onu " ve rahatsız edilecek bir uyku olmadığını fark etmektir.

"Tanrım, bu işe yaramayacak."

Lütfen, acele edin!

Son ay ışığı da güneş ışığına dönüşmüş, Yasemin'in sandalyesinin gümüş kenarlarında parıldıyordu. Yalnız olmadığımı dair garip bir his vardı içimde. Sanki

Cansız nesne bir şekilde canlıydı, sanki odada bir varlığı vardı - Jaz'ın hayaleti, koşarken bile bende iz bırakıyordu

Kardeşimle kaçamaklar. *Ne*

yapıyorsunuz? Plana

uygun gitti mi?

Daha ne kadar kalacaksın?

Bunu düşünmeden edemiyordum. Geride bırakılmaktan, endişelenmek, üzülmek ve bensez neler olduğuna dair çılgın teoriler üretmek zorunda bırakılmaktan nefret ediyordum.

Onlarla birlikte olmak için her şeyimi verirdim.

O ölmedi.

O yaşıyor!

Neşe fışkırdı.

Bir elimi göğsüme bastırarak mutluluk baloncuklarını dağılmaya zorladım. Kutlama yapmak için çok erkendi. Güvende olduğuna inanmak için çok erkendi. Korkunç bir şekilde, en kötüsü hala gerçekleşebilecekken en iyisine inanarak uğursuzluk getirmek istemedim.

Zaman ilerlemeye devam etti ve korkumu depresyona dönüştürdü.

Ya Jasmine onları kurtarmak için yaptığı planı hafife aldıysa? Ya çok uzun süre bekledilerse? Ya çok bekledilerse? Ya öyle olsaydı? *Ya çok bekledilerse?*

Hawksridge'de kimse erken kalkmazdı ama Jasmine ateşle oynuyordu. Geri dönmek zorundaydı, hem de *hemen*. Kardeşimi geri getirmeliydi.

Kalın halıyı arşınladım. Erken kış güneşinde ısınan eski evin her gıcirtısı beni zıplatıyordu. Eski su tesisatının her krank sesi kalbimi hızlandırıyordu.

O yapmış olmalı.

Onu kurtarmış olmalı.

Bir tıkırtı duyuldu. Zayıf ve geçici.

Gözlerim tavanda, duvarlarda, pencerede ve kapıda uçuşarak durdum.

Yine geldi.

En yumuşak rap ve en sessiz ses. "Threads, aç kapıyı."

Onlarca kilometre volta attıktan ve endişeyle tırnaklarımı yedikten sonra geri döndüler.

Ben uçtum.

İnsanüstü bir güçle şifonyeri kenara ittim ve kapıyı açtım.

"Bizi içeri alın. Çabuk." Vaughn'un sesi hırıltılı ve yorgundu ama canlıydı.

Tanrı'ya şükür.

Kenara çekildim. Karanlık koridor gizemli ziyaretçilerimi saklıyordu, ta ki onlar kasvetten sıyrılıp içeri dalana kadar. Vaughn kollarında Jasmine'le ilerliyor, güneş ışığı birikintilerinin arasından geçerek doğruca onun sandalyesine yöneliyordu.

Hemen kapıyı tekrar kapattım ve şifonyeri yerine koyup koymamayı düşündüm.

Jaz'ın kolu adamın omuzlarına atılmış, vücudu kucağında rahatlamıştı. Bir şeyler farklıydı.

Yedi saat önce onu alıp ortadan kaybolduğunda, garip ve kaskatı kesilmişlerdi. Şimdi bir deneyimi paylaşıyorlardı.

katılma ayrıcalığına sahip oldum.

Vaughn, Jasmine'i nazikçe tekerlekli aletin içine yerleştirirken yeni tişörtünün altında sırtı kamburlaşmıştı. Ona baktım. *Dün gece bunu giymemişti.* Önceki gardırobunda kanlı lacivert bir tişört vardı. Bu ise önünde bir spor markası etiketi olan koyu gri bir tişörttü; kardeşimin giyeceği türden bir şey değildi.

Kalbim gizemlerle güm güm atıyordu. Ne görmüşler ve ne yapmışlardı birlikte? Nasıl bir yakınlık kurmuşlardı? Ve ben neden bunun bir parçası olamadım?

Jasmine V'ye gülümserken çenem sıkıştı.

Kızın işe yaramaz bacaklarını üzengilere sıkıştırdı ve bir adım geri çekildi. "İyi misin?"

Başını salladı. "Teşekkürler."

Kendimi dışlanmış, kaybolmuş ve gözyaşlarına çok yakın hissederek ilerledim.

O bizim tarafımızdaydı. İkimizin de sevdiği adamları kurtarmak için elinden geleni yapmıştı ama aynı zamanda ne kadar kötü davrandığını da unutamıyordum.

Ondan nefret etmemi sağlama hilesi duygularımın bölünmesine neden oldu. Ondan hoşlanmak istiyordum ama bir yanımda hâlâ temkinliydi, hâlâ diken üstündeydi.

Benden kardeşi için ölmemi istedi.

Ama... V olsaydı ben de aynısını yapmaz mıydım?

Acımı yutarak kollarımı kavuşturdum. "Nasıl geçti?"

Lütfen bana başarılı olduğumu söyle.

Geri kalanı: maceralarını paylaşamamanın üzüntüsü ve Jethro'yu görememenin kederi, içeride olduğunu bildiğim an azalacaktı. onu ve Kes'i iyileştirebilecek kişilerin ellerine teslim etti.

Vaughn bir adım geri çekilirken Jasmine sandalyede kendini ayarladı. Gözleri benimkilerle buluştu. "Onları hastaneye götürdük."

"Tanrı'ya şükürler olsun." Kalbim göğsümden fırlamaya çalıştı.

"Doktorlar bir şey söyledi mi?"

"Sana anlatacak çok şey var, Threads." Vaughn yaklaştı. Kollarıyla beni sardı ve sıkıca kavradı.

Gözlerim yaşardı.

Ne kadar yalnız olduğumu fark etmemiştim, bütün gece çok korkmuş ve diken üstündeydim.

Kucaklamasını kabul ettim ama hemen . Her parçam yardım eden ben olmadığım için kıskançlık onun bana sarılmasına dayanamadım. I

onun kollarında huzur bulamazdım, yoksa gözyaşlarına boğulurdum. "Anlat bana. Bana her şeyi anlat."

V beni . "kadar kaldık. Onları oraya götürdük, evrakları doldurduk ve ameliyata götürürken el salladık ama prognozu öğrenmek için daha fazla bekleyemezdik."

Midesi yüksek sesle guruldayarak gergin atmosferi parçaladı.

"Ama başaracaklar mı?"

Karnı yine homurdandı. Sonunda yapabileceğim bir görev verildi, kumaş dolabındaki gizli zulama yöneldim.

Vaughn Jaz'a baktı.

Yüzü sıkışmıştı. Siyah kapüşonu ve tozlukları onu gecenin içindeki bir hırsız gibi gösteriyordu. Eğer biri onu bu kıyafetle görürse, açıklaması gereken çok şey olacaktı. "Onları bıraktığımızda öyleydiler. Ama şu anda şimdi uzmanlar. Tek yapabileceğimiz umut etmek."

Başka bir umutsuzluk çukuruna düşmek istemediğim için zihnimi tek bir senaryoya odaklanmaya zorladım.

Başaracaklar.

Dolabı açıp bir kutu müsli .

Jaz'a bakarak sordum: "Onları bu kadar uzun süre nasıl hayatta tuttunuz? Ve nerede?" Kutuyu yırtıp açtım, bir çubuğu V'ye bir tanesini de Jaz'a attım. İkisi de yakaladı.

Jasmine teşekkür ederek gülümsedi ve kendininkini tekerlekli sandalyesinin çantasına tıktırdı. V ise dişleriyle ambalajı yırttı ve birkaç lokmada mideye indirdi. "Lanet olsun, ne zamandır bir şey yememiştim."

Onu beslememişler miydi? Kalbim katılaştı. Cut ve Bonnie'ye karşı nefret hançerim daha da büyüdü. Onları yavaşça, *acı çektirerek* öldürmek istedim - masum erkek ve kadınlara yaptıklarını onlara da yapmak için.

Jasmine cevap verdi, "Sadece ben değildim. Yardım

aldım." "Aynen öyle." V göz kırptı. "Ben."

Gülümsedi, kaşları gerçek bir eğlenceyle çatılmıştı. "Hayır, zeki çocuk." Gözleri tekrar benimkilerle buluştu. "Kusur."

Donup kaldım. *Haklıydım.*

Aklım konuşmamıza gitti. Onu yargılamadığım ve ne kadar iyi bir insan olduğu hakkında bir şeyler. "Yardım mı etti? Nasıl yardım etti?"

Dün koridorda.

Jethro'yu konuşmak için bir araya gelmişlerdi.

Jasmine içini çekti, "Cut onları vurduğunda berbat bir haldeydim. Yeteneğimi kaybettiğimden beri tekrar yürümek ama o anda *uçmak* istedim. Odanın öbür ucuna uçmak ve onun lanet olası kalbini yerinden sökmek istedim."

Ellerim müsli kutusunun etrafında kıvrıldı. "O hissi bilirim." "Daha sonra Bonnie beni üst kata çıkardı ve sakinleştirmeye çalıştı. Sonra Tam olarak emin değilim ama Flaw'a temizlik görevi verildi. kalk." Yutkundu, gözleri karardı. "Onların... ölü olmadıklarını fark etti."

"Aşağıda damlalar vardı... tıbbi gereçler." Vaughn atladı. "Kim yaptı bunu?"

"Yine kusur. Elmasların et dikmekten çok daha kazançlı olduğunu keşfettikten sonra tıp fakültesini bıraktı. Ekipmanımız vardı ama kimseye söylemedi. Cesetleri taşıdı, gerekenleri hazırladı, sonra yalnız kaldığım anda bana geldi. Hücrenin kapısını kapatma talihsizliği dışında her şey plana göre gitti."

Tüm bunlar beni Daniel'dan kurtarmaya geldiği sırada oluyordu. Nasıl bu kadar hızlı bir plan yapabilmişti? Ve Cut neden en büyük çocuk olarak onun isteklerini ?

Aklım başımdan gitti. "Yani... Kusur onları hayatta mı tuttu?"

Başını salladı. "Eğer o olmasaydı, halının üzerinde akıp giderlerdi."

Başımı salladım. "Ama çok fazla kan vardı. Bilinçleri yerinde değildi."

Jaz yaklaştı. "O bir mucize gerçekleştirdi, Nila. Bunun için sonsuza dek minnettar olacağım. Ama atlatacaklarının garantisi yok. Doktorlar denedi "Geldiğimizde iyimserdik ama..."

Vaughn onun yerden devam etti. "Doktorların yüzleri, Threads. Pek umutlu olmadıkları belliydi."

Jethro ve Kestrel'in kurtarıldığını bilmenin verdiği sevinç, bir sıcak hava balonu gibi sönerken Dünya'ya doğru hızla düşmeye başladı. "Yani... hala..." Bitiremedim.

Jaz sıkıca gülümsedi, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Olumlu şeylere odaklanalım. Hawksridge'den uzaktalar ve ne olduğunu bilen insanlarla birlikteler.

yapıyorlar. Elimizdeki tek şey bu."

Korkunç bir sessizlik çöktü, sanki bir perde Jethro ve Kes'i Biz.

Vaughn sonunda mırıldandı, "Neden onları orada tutuyorsun? Orası lanet olası bir zindandı."

Onun düşünceleri bana odaklanabileceğim bir şey verdi.

Yasemin cevap vermek için yerinden fırladı, sanki zihnimizin 'ya *olursa diye kurcalamasına* engel olamadığımızda sessizliğe dayanamıyormuş gibi.

Ya ? Ya çok geç kaldıysak?

"Hawksridge'de kamerası olmayan tek yer burası. Tüm odalar, banyolar, kiler, hepsi izleniyor. Cut'ın onları görmesi riskini göze alamazdık."

Doğrudum. "Peki ya dün geceki kameralar?"

Elleri saçlarına daldı. Tokayı açarak, zarif küt saçının çenesinin etrafındaki yerine düşmesine izin verdi. "Birkaç ay önce Kes bana kameraları birkaç saatliğine hazırda bekleten bir virüsü nasıl yükleyeceğimi öğretti. Bir süre sonra, hiçbir şey olmamış gibi yeniden başlatılırlar. Eğer biri onları tamir etmeye çalışırsa

Onlar kapalıyken virüs sabit diski ele geçiriyor ve iki aylık veriyi mahvediyor." Omuz silkti. "Ya kimse fark etmedi ve kayıt eksikliğinin teknik bir hata olduğunu düşünecek ya da biri fark etti ve bunu sabit diskin hasar görmesine bağlayacak."

"İlginç." Vaughn yüzünü ovuşturdu. "Bana o becerikli numarayı göstermen gerekecek." Midesi yine guruldadı, öncekinden daha da yüksek sesle.

Jethro'ya yardım edemezdim ya da prognozunu iyileştiremezdim ama sevdiğim başka bir adama yardım edebilirdim. Dolaba dönerek bir kucak dolusu elma, bisküvi ve bir kutu daha müsli aldım. Onları kardeşime doğru ittim. "İşte. Al bunları." Hemen gardırobuma koştum ve omuzdan kemerle sıyrarak giymeyi sevdiğim birkaç büyük kazağı çıkarıp bunları da ona verdim. "Ve bunları. Seni sıcak tutsun diye."

Jaz öne doğru döndü. "Bu iyi bir fikir. Bu oda buz gibi." Omuzları yuvarlandı. "V, bu gece seninle uğraşmak pek kolay olmadı ama sen harikaydın. Jet ve Kes'in taşınmasına yardım etmek, minibüsü sürmek, hastanedeki evrak işlerini halletmek. Sana minnettar olmadığımı sanma. Çünkü ben öyleyim. Ama..."

Vaughn'un ağzı gevrek bir yeşil elmayla doluydu. "Ama beni geri götürmelisin."

Jaz başını salladı.

"Hayır, kesinlikle gitmesine izin verebilirsiniz-" Aralarına girdim.

Vaughn kahvaltısını yuttu. "Daha sıcak bir oda şansı yok mu? Camı kırık olmayan bir şey mi?"

Üzüntüyle gülümsedi. "Özür dilerim. Hiçbir şey olmamış gibi görünmesini sağlamalıyız. Cut, Jet ve Kes'in hayatta olduğunu bilmemeli. Herhangi bir kaçış ya da oda değişiklikler onu şüphelendirecektir. Yine de elimden geleni yapacağım ve sizi birkaç gün içinde taşıyacağım."

Jaz'ın sözünü keserek V'nin önünde durdum. "Onu o yerde tutmalarına izin vermeyeceğim." Ellerimi kalçalarımaya koyarak ters ters baktım. "Neden gitmesine izin vermiyorsun? Bu gece malikânenin dışındaydın. Onu Londra'ya geri götür ve her şey bitene kadar saklanmasına izin ver. Şüphelenirse Cut beni suçlayabilir."

Vaughn omuzlarımı tuttu. "Bunu yapacağımı mı sanıyorsun? seni burada bırakacağımı mı?"

Onu omuz . "Sen burada olmazsan beni kontrol edebilecekleri hiçbir şey yok. Yapılması gerekeni yapmakta özgür olacağım."

Vaughn'un gözleri parladı. "Bu kadar aptal olma, Threads. Sensiz hiçbir yere gitmiyorum. Lanet olası hikâyenin sonu."

Jaz kaskatı kesildi. "'Her şey bittiğinde' demenin ölümünü kabul etmek olduğunun farkındasın, değil mi?"

İnledim. *Harika*. Aşırı korumacı bir ikizin önünde söylemek için mükemmel bir şey.

"Ne?" Vaughn talep etti. "Bu da ne demek oluyor?"

Gözlerimi devirdim. "Ölümü kabul etmiyorum. Bunu bitirmek için kendi planım var. Her iki durumda da gitmeni istiyorum V. Sevdiğim insanları burada tutamam."

Jaz aniden öne fırladı ve elimi tuttu. "Pervasızca bir şey yapma, Nila. Sana göz kulak olacağıma dair Jethro'ya yemin ettim. Bu sözü bozamam."

Gözlerim büyüdü. "Bunu ne zaman yaptın?"

Yüzü yumuşadı. "Çok fazla konuşma ve çalıntı var Bu evde senin görmediğin ve duymadığın anlar var. İkinci Borç'tan sonra polis seni almaya geldiği gün, onu değiştirdiğini biliyordum. Benimle konuşmayı reddetti. Beni hayatının tamamen dışına itti ama bunu anlamam için bana söylemesine gerek yoktu."

"Bilmediğim o kadar çok şey var ," diye homurdandı Vaughn. "Biraz eğitime ihtiyacım var. Birinin bana neyi kaçırdığımı söylemesi gerekiyor. İkincisi

Borç mu?"

Jaz ve ben onu görmezden geldik.

Jethro'nun düşüncesiyle sarhoş olan kalbim dört nala koşuyordu. Onu canlı ve mutlu hayal ediyordum. Benim hakkımda konuşmuş olması... kız kardeşinin benim hakkımda ne hissettiğini bilmesi, aşkımızı çok gerçek kılıyordu. Yasak olsa bile.

Sesim fısıltıya dönüştü. "de onun gibisin... değil mi?" "Kim gibi?" V ağız dolusu hobnob bisküvisi yerken sordu.

Jaz bakışlarını indirdi. "Sana söyledi mi?"

Ses tonu hem şaşkın hem de biraz kırgındı.

"Bu seni rahatsız mı ediyor?" Ona duyduğum nefretin kalıntıları sesimi lekeledi.

Başını iki yana salladı. "Rencide etmek mi? Hayır. mı? Evet, şaşırdım. Ama... sana aşık olduğumu biliyordum. Bunu içinde hissedebiliyordum."

"musun?" V tişörtündeki kırıntıları sildi. "Bunu söylemek çok garip."

Yüzümü ona döndüm. "O bir VEP." Jethro'nun geçen günkü dersinden sonra bu terimi bildiğim için kendimi ukala hissediyordum. İnsanlarda o kadar yaygın olan bir durumun teknik adını bilmek, topluma göre sıradan bir kusur haline gelmişti.

V burnunu kıvırdı. "Bu da ne böyle?"

Jaz kıkırdadı. "Hayır. Ve Nila yanılıyor. Duygusal anlamda empati ama Jethro kadar kötü değilim. Kendime farklı bir şey demiyorum. Sadece kardeşime uyumluyum - tıpkı sizin birbirinize uyumlandığınız gibi." V ve bana el salladı. "Siz ikizsiniz. Aranızda farklılıklar var ama genel olarak birbirinizi daha derin bir seviyede hissedecek kadar genetik yapıyı paylaşıyorsunuz."

Vaughn başıyla onayladı. "Bu senin için ikizler." Jaz gülümsedi. "İkizler ve Empatlar."

Birkaç oda aşağıda büyük bir gürültü koptu. Hepimiz donup kaldık.

Hawksridge sakinleri uyanmaya başlamıştı.

Cevapların daha sonra gelmek zorunda olmasından nefret ediyordum ama yakalanırsak bundan daha çok nefret. "Her ne kadar konuşmaya devam etmek istesem de, sanırım... saklanma vakti geldi."

Jaz başını sallayarak kapıya doğru ilerledi. "Haklısın." Omzunun üzerinden bakmadan, "V, seni odana geri götüreyim," dedi.

İkizime lakabıyla hitap edişindeki rahatlık kalbimi titretti. Ona buna hakkı olmadığını söylemek istedim. Ama yine de onun kardeşini çalmıştım. Kendimi onun hayatına zorla sokmuş ve onu kendimle değiştirmiştım.

Birden Jaz'ı çok daha iyi anladım. Kardeşine iyi davrandığım için beni severdi. Ama aynı zamanda, onu alıp

ondan uzakta.

İleri atılarak kapıyı bir aralık açtım ama kaybolmasını önlemek için ayağımı dışarı uzattım. Eğilerek fısıldadım, "Sadece sana teşekkür etmek istiyorum. Bir daha asla ona zarar vermeyeceğime söz veriyorum. Hayatım boyunca bu işin içindeyim ve umarım onu asla tamamen elimden almayacağımı biliyordur." Gülümsedim. "Paylaşma konusunda çok iyiyimdir."

"Neyi paylaşacağız?" V ellerini Jaz'ın omuzlarına koyarak sordu.

Kaçamaklarla ve temaslarla geçen bir gecenin ardından düşünmeden yaptıkları bu hareket, kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyordu. Birbirlerinin yanında rahattılar.

Her ne olduysa, Jethro ve benim kurduğumuzdan çok daha hızlı bir güven oluşturmuştu.

Ben... Ben kışkandım.

Ama aynı zamanda garip bir şekilde mutluydum.

"Yok bir şey." Geri çekildim ve V.

Jaz'a gülümsedim.

Omuz silkerek V'nin dokunuşundan kurtuldu. "Sanırım senin ve benim için hâlâ umut var, Nila Weaver." Elimi okşayarak koridora doğru döndü.

V beni takip etti ve yanağımdan öpmek için durakladı. İki tane Ona verdiğim süveterleri omzuna attı ve çaldığı yiyeceklere sarıldı. "Seni gördüğümde görüşürüz, sanırım."

Er ya da geç.

Onu sertçe sıktım. "Her şey yoluna girecek. Göreceksin."

Jaz nefesini içine çekti. "Umarım öyle olur. Kes ve Jet başarır, hepimiz için umut doğar." Gözleri benimkileri yakaladı, derinliklerinde karanlık düşünceler gizleniyordu. "Kesin olan bir şey var. Artık Hawk Weaver'a karşı değil. Biz yeni nesiliz. Atalarımızın günahları bize miras kaldı.

"Ama tarihi değiştirecek olan biz olacağız."

NILA GÜLDÜ.

adresinden son kaçakçılık sevkiyatıyla ilgili raporumu okurken başımı kaldırdım ve gözlerimi onun arkasındaki bunaltıcı güneş ışığından korudum.

Her gün taptığım tanrıça gibi altın sıcaklığıyla halelenerek duruyordu. Ruhani, büyü... benim.

"Bu kadar komik olan ne?"

Sıçrayarak yanıma geldi ve elimi tuttu. Tenine dokunduğum anda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Birlikte geçirdiğimiz bunca zamandan sonra bile, hayatlarımızı tamamen birleştirdikten sonra bile, hâlâ umutsuzca ona vurulmuştum. O benim

Kraliçe -ruhumun koruyucusu- tıpkı ona her şeyi anlattığım gece ona teslim olduğumda söz verdiğim gibi.

Şefkatli bir gülümsemeyle elimi büyüyen karnının üzerine koydu.

Her şeyi tüketen bir sevgi, gurur ve koruyuculuk karışımıyla çenem sıkıştı.

O benim çocuğumu taşıyor.

Bu doğmamış canlıyı birlikte yarattık.

Yarısı o, yarısı ben. Bir Weaver ve Hawk olacaktı. Terzi ve elmas kaçakçısı.

Bizimkiler.

"Tekmeledi."

"Gerçekten mi?" Elim daha sert bastırdım. Karnının sertliği hareket etmedi. Nila'nın yüzü düştü. "Durdu."

Onu kendime yaklaştırdım ve pamuk kaplı yumruğuna bir öpücük kondurdum. "Erkek deyip duruyorsun. Cinsiyetini henüz öğrenemedik. Kız da olabilir."

Başını salladı, uzun siyah saçları sanki güneş emiyormuş gibi bir şekilde gücünü kullandı. Saçını sevdim. Onu bu kadar özgür kılmasını seviyordum. "O bir erkek."

Onu kucağıma çekerek dudaklarından öptüm. Bu kadın beni tamamen baştan çıkarmıştı. "Ya erkek çocuk istemiyorsam? Ya senin kadar mükemmel küçük bir kız istersem?"

"Kendine geliyor."

"Kenara çekilin lütfen."

Yüksek sesli bip sesleri kulaklarımı doldurdu. Acı bastırdı. Ağırılık zincirledi. Acı her yönden vurdu.

Lanet olsun, durdur şunu.

Burayı sevmedim. Geri dönmek istedim. Güneş ışığının parladığı ve karımın çocuğumu taşıdığı yere dönmek.

Daha fazla acı kreşendo yaptı. Savaşmaktan vazgeçtim.

Lanet olsun, durdur şunu... durdur şunu!

Kalbim hızlandı ve beni dileğime doğru itti.

İç bedenimi bıraktım, beni hayata geri döndürmeye çalışan çağrılar görmezden geldim ve düştüm.

"Kız mı istiyorsun?"

Başımı salladım. "Her şeyden çok."

"Peki ya bir oğlum olsun istersem?"

"Sadece beklemen gerekecek."

Nila kıkırdadı. "Bir dakika?"

Onu kendime çektim, kır çiçeklerinin ve yazın yumuşak kokusunu içime çektim. "Bir tane daha olana kadar."

"Bay Ambrose. ."

Sıcak illüzyon tekrar paramparça oldu.

Gerildim, acının beni karşılamasına hazırlandım. Acı yoktu. Sadece bir sis vardı. Metalik bir örtü ateş ve dayanılmaz acıyı engelledi. Sonsuza dek ilk kez, acı çekmeden düşünebiliyordum.

Rahatsızlığın ortadan kalkmasıyla birlikte, diğer her şeyin bilinmesi kapılar açıldı.

Vücudum yorgundu. Yorgundan da öte. Kemik yorgunluğu ve halsizlik.

Burada olmak istemiyorum.

Her şeyin güneş ışığı ve gülümsemeyle dolu olduğu hayal dünyamı özlemiştim, kavrayışın eteklerinde dolaşan anılardan uzaktaydım.

Unutmak istiyorum... Sadece biraz daha.

Uyku zihnimi kavradı, beni geriye çekti, yüzeyin altına kaydırıldı ve beni Nila'ya geri götürdü.

"daha mı?" Göğsüme vurdu, öğleden sonra aydınlığında gülüyordu.

"Biraz açgözlü olmaya başladın, sence de öyle değil mi?"

Boynuna sokuldum. "Açgözlü mü? Ben buna açgözlülük demezdim."

Öpücüklerimi boğazında gezdirip çenesinden geçerek ağzının üzerinde dolaştırırken dudakları aralandı. Nefesi kesildi ve , bir öpücük beklentisiyle bekliyordu. "Oh? Buna ne diyorsun?"

Dudaklarının üzerinde durakladım. Onu öpmeyi çok istiyordum. Tadını içmeyi ve aşkımı boğazından aşağı dökmeyi. Onu umutsuzca iyileştirmek istiyordum. Geçmişini unutmak ve her ikimize de bittiğini hatırlatmak için. Biz Bedava.

"Ben buna daha iyi bir gelecek inşa etmek diyorum."

Nila'nın başı geriye doğru eğildi. Ensesinden yakaladım ve onu kontrolüm altında tuttum. Ağzım sulandı, onu öpmeme hâlâ milimetreler kalmıştı.

"Kaç tane?" diye fısıldadı dudaklarım nihayet onunkilere değdiğinde.

Dilim ağzının içine kaydı, onunkiyle tango yaptı, dans etti.

Ezbere bildiğimiz aynı dans. Tüm duyularım çalınsa bile Nila'yı tanıyabilirdim. Kör, sağır ve dilsiz olsam da onu tanırırdım. Onu her zaman tanırırdım çünkü onu hissedebiliyordum. Onun aşkının belli bir tadı vardı; duvarlarımı yıkıp onun hissettiklerini hissettiğimde, onun yaşadıklarını yaşadığımda beni sarhoş eden köpüklü bir likör.

"Yapabildiğimiz kadar çok" diye mırıldandım.

"Bay Ambrose, gözlerinizi açmalısınız."

Yine o lanet ses. Ve o isim... Yanlıştı. Bu benim adım değildi.

Bir kez daha, çekiştirmeleri görmezden gelmeye çalıştım, geriye doğru uykuya istedim, ama bu kez kapılar kapalıydı. Kayamazdım.

Orada, karanlığın giderek aydınlandığı ve dünyanın yavaşça katılaştığı bir ara dünyada asılı kaldım.

Acı hâlâ üzerini örtüyordu, yorgunluk o kadar tüketici değildi ama her yerde bir tuhafılık vardı.

Garip kokular.

Garip sesler.

Garip insanlar.

Neredeyim

ben?

" bu, . . "

Sahte, iyimser ses tonuna karşı ürperdim. Samimiyetsizliğe tahammülüm yoktu ve beni cesaretlendiren her kimse gerçek düşüncelerini saklıyordu.

Durumum, tüm gücüyle geri dönen ilk duyumdu ve yanımdaki adamdan, beni önemseyen, endişelendiren ve klinik olarak değerlendiren adamdan . Ona göre ben ona aittim. İlerlemem, iyileşmem, hepsi onun benim doktorluğumdaki becerilerinin bir kanıtıydı.

Doktor.

Yabancı bir yer ve yabancı kokular birdenbire çok daha anlamlı hale geldi.

Parlak ışıklar daha parlaktı ve beni acıdan saklayan battaniye damarlarımın derinliklerinde yaşıyordu.

İlaçlar.

Hareket edemiyordum. Konuşamıyordum. Zar zor nefes alabiliyordum. Ama hayattaydım.

Ve yanlışlıkla Bay Ambrose diye çağrılmak.

Vücudumun tüm yönlerine geri döndüğümde bıp sesi daha da hızlandı. Parmaklar parmaklara. Ayak parmaklarından ayak parmaklarına. Pahalı bir kıyafet giymek gibiydi.

Haftalarca kaşıdıran yün giydikten sonra kaşmir. *Evimdi.*

"Kendine geliyor."

"İşte bu kadar. Biz buradayız. Korkmanıza gerek yok. Güvendesiniz."

Doktorun sesi beynimde kalan karanlığa ulaşarak beni yüzeye çıkardı. Gözlerim küflü ve güve dolu ağır perdelerdi, açılmayı reddediyorlardı.

Nereden geldiği belli olmayan bir hüsrana dalgası beni sersemliğimden hızla çekip çıkararak artık istemediğim bir bedene çarptı.

Gözlerim açıldı.

"Harika. Harika iş, Bay Ambrose."

Hemen tekrar kapattım. Oda çok aydınlıktı.

Bak.

"Biraz zaman verin, rahatsızlığınız geçecektir." Biri beni okşadı omzumda. Davul sesi vücudumda yankılanarak diğer her şeyi uyandırdı.

Tekrar denedim, bu sefer ışık miktarını sınırlamak için gözlerimi kısarak baktım.

Önümdeki manzara, belirsiz bir suluboya denizinden tanıdığım şekillere dönüştü.

Bu dünyayı biliyordum. *Yine de bu insanları tanımıyorum.*

Kırık dökük bir bedene geri dönmüştüm, can havliyle hırpalanmışım. Üşüyordum, midem bulanıyordu ve bitmek tükenmek bilmeyen bir yorgunluk içindeydim. Nila'nın güvende olduğu, mutlu olduğumuz ve bizi parçalamakla tehdit eden çılgın bir kötülüğün olmadığı hayal dünyamı tercih ederdim.

Doktor serum iğnesinden arınmış olan elimi sıktı.

Çekiştirmeye çalıştım ama beynim mesajı göndermeyi başaramadı ve beni onun pençesine bıraktı. "Bizi oldukça korkuttunuz, Bay Ambrose."

Bir deri bir kemik kalmış boğazımı kayganlaştırmak için zorlayarak yutkundum. "Bu benim-benim-benim değil" diye sözümü bitiremeden kestim.

Benim adım... benim adım neydi?

Çok kısa sürdü.

Ben Jethro Hawk. Hawksridge'in varisi, ilk çocuğu ve yakın zamanda kendi babası tarafından öldürüldü. Geçmişim, sınavlarım ve Nila'ya olan aşkımla ilgili her şey mükemmel bir şekilde yerine oturdu ve beni zihnim açık ve farkında bıraktı.

Babamın bildiği kadarıyla, Yasemin'i hedef alan kurşun vücudumu parçaladığında ölmüştüm. Beni hastaneye kim getirdiyse benim tarafımdaydı. Ve isim beni güvende tutan bir maskeydi.

Bir acı parıltısı bana verdikleri ağrı kesicilerin arasından geçerek beni başka bir konuya yönlendirdi. "Sen kimsin?"

Doktor beni inceledi. Kahverengi bıyığı ve düzensiz saçları, giydiği açık yeşil önlükle ya da Elinin yumuşaklığı benimkinin etrafındaydı. Eksantrik bir çiftçiye benziyordu, Bir hastayı hayata döndürmektense evinde tavuğa sarılan biri.

"Benim adım Jack Louille. Sizi ameliyat eden cerrah bendim."

Gözleri nişastalı beyaz çarşafarla kaplı karnıma kaydı. "Bir süre inişli çıkışlı oldu ama tedaviye iyi yanıt verdin."

"Ne tedavisi?"

Gülümsedi, bir gurur dalgası yayıldı, iyi yapılmış bir iş ve işyeri memnuniyeti duyguları beni sarstı. "Ne kadar hatırlıyorsun bilmiyorum ama vurulmuştun."

Başımı salladım. "Hafızam tamamen yerinde." Ben konuştukça, boğazım konuşmayı daha kolay buluyordu.

"Ah, bu harika bir haber. Farkında olduğunuz gibi, bir kurşun yan tarafınızı kesmiş." Bana doğru eğildi. "Ölümcül bir yara olmaya ne kadar yaklaştığını söylememe gerek yok. Karın yaralanması bağırsakları, karaciğeri, dalağı ve böbrekleri parçalayabilir. Ayrıca büyük damarlar da zedelenebilir; bunların hepsi de hayatta kalma ihtimalini düşürür; özellikle de senin durumunda, hemen tedavi arayamadığın için."

Nedenmiş o?

Hatırlayamadım.

Zamanın atladığı ve ateşin tısladığı anılar anlam kazanmaya çalıştı. Kerkenez yanımdaydı...

Kes!

Doktorun bileğini tutarak . Vücudum acıyla alevlendi ama aldırmadım. "Diğer adam. O da burada mı?" Adını söylemeye cesaret edemedim. Onun da benim gibi bu ismin altında olacağından şüpheliydim.

Doktor Louille durakladı, iyileşmemden duyduğu mutluluk azalırken Çaresizlik düşüncelerini boğdu. "Kardeşin hâlâ bizimle ama... ne kadar süreceğini bilmiyoruz. Yaraları daha genişti, ameliyat etmek daha az kolaydı." Boğazını temizledi. "Size yakında ondan bahsedeceğim. Önce durumunuzu açıklayayım, sonra da dinlenmeniz gerek. Diğer her şey için daha sonra vakit var."

Hayır, zaman yok.

Eğer Kes'in durumu iyi değilse, çok geç olmadan onu görmek istedim.

Kardeşıme ihtiyacım var. Arkadaşıma.

"Ben sana olağanüstü şanslı biri derim." Louille gülümsedi. "Bir keresinde banyoda kayıp camı kıran bir hastam vardı. Cam boynunu kesmiş ama şah damarı ile şahdamarını ıskalamıştı. Bunun neredeyse ne kadar imkansız olduğunu biliyor musunuz? Ama şanslıydı. Aslında ölmüş olması gereken ama bir şekilde ölümü kandırıp onları rahat bırakan pek çok hastam oldu." Omzumu okşadı. "Sen son şanslısın. Kurşun karnının üst tarafını kesmiş ve etrafını saran kasların içinden geçmiş.

Karın boşluğuna asla girmeden. Aşırı adrenalin ve acıdan bayılırdın ve korkunç derecede dağınık ve kanlı olurdu, ama işte buradayız."

Başım çatırdıyordu.

İşte buradaydım.

Bana ikinci bir şans verildi.

Ölmeyi hak edecek kadar çürümüş değildim; cehenneme tek yönlü bir bileti hak edecek kadar kötü değildim.

Boşa harcamayacağım.

Bu yeni hayatı tüm hatalarımı düzeltmek ve bana verilen şansı hak ettiğimden olmak için kullanacaktım.

"Ne kadar uzun?"

Doktor Louille elini bıyığının üzerinde gezdirdi. "Üç saat boyunca ameliyatta kaldınız ve üç gün boyunca yoğun bakımda uyudunuz. Hayati değerleriniz nihayet sizi sakinleştiriciden ayıracak kadar güçlüydü ve Elbette."

Üç gün mü?

Üç lanet gün!

Kahretsin, Nila ne olacak?

Kalbim kontrolden çıktı. Aşırı miktarda adrenalin beni sardı. Kendimi yukarı fırlatarak yatağın kenarına doğru hamle yaptım. Acının canı cehenneme. Lanet olası kurşun yarası lanet olsun.

Üç gün!

"Gitmem gerek."

Louille ellerini omuzlarıma vurarak beni yatağa doğru itti. "Ne halt sen? Az önce sana şanslı olduğunu söyledim. Bu şansı mahvetmeye mi çalışıyorsun?"

Baktığım her yerde Nila'nın ölümüne yaklaşan bir saat görerek mücadele .

Nila!

Üç gün!

Bu süre içinde ona ne yapmışlardı? "Bırakın beni gideyim!"

"Hayatta olmaz dostum. Sen benim hastamsın. Benim kurallarına uyacaksın." Louille'in parmakları pazularıma saplandı ve beni yerimde tuttu. "Sakin ol yoksa seni zapt ederim. Bunu mu istiyorsun?"

Donup kaldım, nefesim hırıltılı bir şekilde gidip . Karnım acıyla gıcırdadı.

Üç gün.

Enerjim kayboldu. Bir hastalık dalgası neredeyse kusmama neden oluyordu.

Oh, lanet olsun. Oda alt üst oldu.

Louille anlayış gösterdi ve gitmeme izin verdi. "Mide bulantısı geçecek. Morfinin etkisi. Sadece kıpırdamadan yat ve iyi olacaksın."

Tek düşünebildiğim Nila ve onu terk ettiğim gerçeğiydi.

Siktir!

"Molly, belki Bay Ambrose'un dozunu artırır ve bir yatıştırıcı ayarlarsın."

"Hayır!" Zaten çok zaman kaybetmişim. Hayatta kaybetmem.

artık. İyileşmek ve kadınıma geri dönmek için uyanık olduğum her dakikaya ihtiyacım vardı.

Gözlerim arka plandaki bir kıza takıldı. Sarı saçlarını topuz yapmış, elinde bir pano olan bir hemşire. Duyguları kapalıydı, durumumu zar zor fark ediyordu. Ya kendini iyi koruyordu ya da mide bulantısı hassasiyetimi minimumda tutuyordu.

Kendimi akli başında kalmaya zorlayarak -en azından kaçışımı planlayabilmem için doktor gidene kadar- "Burada ne kadar kalmam gerekecek?" diye sordum.

"Neden? İsviçre'de katılman gereken bir kayak gezisi mi var?" Doktor Louille güldü. Ciddi olduğumu fark edince boğazını temizledi. "Tamamen iyileşmesi için üç hafta gerektiğini tahmin ediyorum. Yaranın iyileşmesi için iki hafta ve iç morlukların geçmesi için bir hafta daha. Yirmi bir gün, Bay Ambrose, sonra taburcu belgelerini imzalayacağım ve sizi neşeli yolunuza göndereceğim."

Üç hafta mı?

Kahretsin, o kadar bekleyemezdim.

Üç gün bile beni delirtti.

Başımı salladım. "O kadar uzun süre uzak kalamam."

Benden vazgeçme, Nila.

Onu güvende tutmak için orada olmalıydım. Daha fazla dehşete maruz kalmazdı, özellikle de piç babam ve ağabeyimin ellerinde.

Siktir, siktir, siktir!

Onun bu kadar savunmasız ve yalnız olduğunu düşündükçe kalbim limon gibi sıkılıyor, içimi sitrik asitle dağlıyordu.

"Üzgünüm Bay Ambrose, ama gitmeye uygun değilsiniz. Ve ben gitmenizi söyleyene kadar benim gözetimim altındasınız." Dikkatini hemşireye çevirerek onu yaklaştırdı. "Bana şu telefon numarasını ver. Ailesine uyandığını haber versek iyi olur."

Kalbim kaburgalarımın arasından fırladı. "Hangi aile?"

Piç babama söyleme.

Gün bitmeden zehirlenmiş ya da katledilmiş olurdum.

Doktor Louille beyaz komodinin üzerindeki telefona uzandı.

Odadaki her şey ya beyaz, ya cam ya da açık maviydi. Duvarda düz ekran bir televizyon asılıydı, köşede ise küçük bir masa ve sandalyeler vardı.

"Seni buraya bırakan kadın tabii ki." Bir numara çevirip telefonu kulağına götürürken alt dudağını kemirdi. Bağlanmasını bekledi. "Evet, alo, Bayan Ambrose? Evet, ben Doktor Jack Louille."

Bir duraklama.

"İyi haberlerim var. Az önce . Onu ."

Ağızlığı kapatarak telefonu bana uzattı. Zihnim dönüyordu, ayak uydurmaya çalışıyordum. Başımı salladım. Ya bu bir tuzaksa? Ya Bonnie'yse?

Doktor tereddütümü ısrarından vazgeçmesi için bir işaret olarak algılamadı. "Kız kardeşiniz. Son birkaç gündür her saat başı arıyor. Onu rahat bırak ve iyi olduğunu söyle." Telefonu elime tutuşturarak, "Konuş onunla. Dinlen. Daha sonra sorularını yanıtlamak ve ağrı seviyeni ölçmek için geri geleceğim. Ve kışını yatakta tut, yoksa."

Parmaklarım telefonun etrafında kıvrıldı.

Söz vermiyorum.

Kusmak istemeden nefes alabildiğim anda koşmaya başladım.

Yorgunlukla ve hâlâ Hawksridge'de olan biriyle, sevdiğim biriyle, Nila'yı hayal kırıklığına uğrattığım kadar başarısızlığa uğrattığım biriyle konuşma düşüncesiyle savaşıyor titredim.

Doktor ve hemşire gidene kadar bekleyip telefonu ağzıma götürdüm. "Alo?"

En uzun duraklama kulağımda çıtırdadı.

"Alo? Orada mısın?"

Hattan bir koklama geldi. "Tam zamanında, seni lanet olası pislik."

Kalbim daha güçlü atıyordu.

Nila'yı hayal kırıklığına uğratmış olabilirim.

Birkaç günlüğüne ölmüş olabilirim.

Ama Jasmine imkansızı başarmıştı. Beni hayatta tuttuysa, aynısını Nila için de yapacağına güvenmeliydim.

"Öfken konusunda her zaman harika bir yol izledin, Jaz." "Tanrım, gerçekten sensin..." Sesi kesildi ve ardından gürültülü gözyaşlarına

boğuldu.

Bizim için neler yaptığını sonradan öğrendim. Bizi nasıl kurtardığını.

Nasıl

Flaw, Kes ve beni, bizi görünmeden malikaneden kaçırarak kadar uzun süre hayatta tutmuştu. Bizi mahzende nasıl sakladığını, ilaç sağladığını, bizi

Hayatım boyunca yaşadığım evin altında yavaş yavaş fosilleşip iskelete dönüşürken, bizi güvenli bir yere götürmek için zamana karşı çalışıyordum.

Flaw'a büyük bir borcum vardı. Ona borcumu cömertçe ödeyecektim. Ama aynı zamanda kız kardeşimi bir daha asla küçümsemeyecek ya da onu hafife almayacaktım. Hawksridge'i isteyerek terk ettiğine inanamıyordum.

Bir ömür boyu kendini salona zincirledikten sonra Garajımızdaki birçok araçtan biri ve bir şekilde Kes ile beni hastaneye ulaştırdı. Doktorların konuşmalarından sanki daha yeni kurtulmuş gibi görünüyordu. Bir ya da iki saat daha geçseydi Kestrel ölmüş olacaktı, ben de çok geçmeden ölecektim.

Bunu nasıl başardı, hiçbir fikrim yoktu. Telefon görüşmesi kısa ve sessizdi, Bonnie duymasın diye hızlıca konuşmuştuk. Rahatlaması samimiydi ama benden bir şey de saklamıştı.

Öğrenmek istediğim bir şey.

Telefonu kapattıktan sonra hemşire tekrar içeri girdi ve isteğim dışında serumuma daha fazla yatıştırıcı ekledi.

Koşmaya çalışmadım. Ne kadar zayıf olduğumu değerlendiremedim. Tek yapabildiğim, uyuşturulmuş bir pislik gibi boş rüyalara dalmaktı. Nila beni ziyarete gelmedi ve birkaç saat sonra sinirli ve acılı bir şekilde uyandım.

Kerkenez uyandığımdan beri düşüncelerimi milyarınca kez çaldı. Kalbim kardeşim için parçalandı.

Louille'e göre, hâlâ uyanmamıştı. Yoğun bakımdaydı. ve komaya sokuldum. Jaz'ı kurtardığım kurşun temiz bir atıştı. Louille'in kendi itirafına göre, ben bir 'şanslıydım', doğanın bir şanslıydım, lanet olası bir mucizeydim. Ne kemiklerim kırılmış, ne de organlarım parçalanmıştı. Tek bir giriş ve çıkış yarası beni kanamalı ve enfeksiyonlu ama sağlam bırakmıştı.

Ama eğer ben bir mucizeysem, o zaman bunun getirdiği bazı yükümlülükler ve ayrıcalıklar vardı.

Beni öldüren adamın işini bitirmek için kullanacağım ayrıcalıklar. Artık özgür olduğum için yerine getirmem gereken yükümlülükler. Ölümden dönmüştüm.

Ve düşmanlarıma karşı cehennemin gazabını getirirdim.

GÜNLÜK GİRİŞİ, EMMA Weaver.

Bana bu gece anlattı. Kollarımda yatarken, güvende olduğuna inanırken, bana kardeşine ne yaptığını anlattı. Bir yanımda bunu anlayabiliyor; bir ömür boyu sana ikinci en iyi olduğun söylendi, ancak her şeyden çok istediğin bir şey sana eziyet ettiğinde kendini kaybediyorsun. Ama başka bir yanımda bunu asla anlayamazdı çünkü ben asla bu kadar bencil, benmerkezci ya da zalim olamazdım. Kesin olan bir şey var ki, çocukları lanetlendi. Onun deliliğine bulaşmamış olanlar bile babalarının annelerine ve amcalarına yaptıkları yüzünden mahvoldular.

Tiz bir çınlama konsantrasyonumu bozdu.

Hayır! Hayır!

Cut'ın ne yaptığını öğrenmeliydim. Jethro ve kardeşleri neden lanetlenmişti? Onca yıl önce ne oldu?

Üç gün geçti. Jethro'nun kokusuyla solan çarşaplarda uyuduğum üç gece. Üç sabah boyunca volta attım, endişelendim ve yalvardım. Daniel tesis dışındaydı ve beni işkenceden ziyade can sıkıntısıyla baş başa bırakmıştı. Vaughn ya da Cut'ı görmemiştim ve gerçek bir mahkûm gibi odamda kilitli tutularak tecrit edilmişim.

Arafta üç gün geçirmek saygısızlıktı. *İntikam* almak istedim. Ancak, aklım endişeyle yüzmeyi durduramıyordu. Jethro, Jethro, *Jethro*. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Başka hiçbir şey önemli değildi.

Uyumsuz çınlama devam etti; gözlerimi kalan boş sayfadan ayırdım. Başka bir şey yoktu. Annem gizemi çözümsüz bırakmıştı.

Dokumacı Günlüğü beni Jethro'nun düşüncelerini tekrarlamaktan alıkoyabilecek güce sahip tek şeydi. Bununla birlikte, günlüğün

Sayfalar bana çok garip bir his verdi - sanki zaman perdesini kaldırmış ve Hawksridge'e o zamanın ve şimdinin kapsülünde bakmışım gibi. Jethro'nun gençliğini, Bryan'ın annemi sevmesini ve hatta Bonnie, Emma'ya elbiselerini yaptığı için teşekkür etti. Gerçeküstüydü.

Yanlış.

Yüzük. Yüzük. Yüzük!

Günlüğü fırlatıp atarak yataktan fırladım. Odanın bir ucundan diğerine koşturarak, çınlamanın kaynağını bulmak için metrelerce kayısı rengi yünlere baktım. Kumaşı bir kenara itip saklama dolabının içindeki küçük bir bölmeyi açarak kaynağı buldum.

Bu da ne böyle? Neden bunu daha önce hiç görmedim?

Telefonu kararmış yuvasından çıkarıp kulağıma götürdüm. "Alo?"

Anında bir kadın sesi, "Uyandı," dedi.

Dizlerimin bağı çözüldü.

Şifonyere çarparak kenarına tutundum. Adrenalin sistemimi tropik bir yağmur fırtınası gibi ıslattı. Ne kadar dua etmiş ve hayatta kalmasını ummuş olsam da, buna gerçekten inanmamıştım.

"Emin misin?" Sesim bir fare kadar sessizdi. "Nasıl emin olabiliyorsun?"

Bana boş yere umut verme. Buna dayanamayacağım.

"Eminim." Jaz mutlulukla burnunu çekti. "Onunla kendim konuştum."

Kalbim sevinç dağlarının üzerinden sıçradı. Öne doğru eğilerek alnımı titreyen ellerimin üzerine koydum. "Tanrıya şükürler olsun."

Jaz bir an konuşmadı. Ben de sessiz kaldım.

İkimiz de yüksek sesle nefes aldık, zor kazanılan servetle satın alınan mutluluğun içinde yaşıyorduk.

Şimdi her şey daha iyi olacaktı.

Bilginin yerleşmesine izin vererek kalbimdeki diğer adama odaklandım.

"V... onu hareket ettirdin mi?"

"Evet. Başka bir odada. Normal yemekle birlikte sıcak." Durakladı. "Ona göz kulak olacağım. Söz veriyorum."

Gözlerimi sıktım. "Teşekkür ederim."

Garip bir sessizlik çöktü ve Jethro hakkında konuşmak için dile getirilmemiş ihtiyacımızı güçlendirdi.

Jethro hala varis. Buna bir son verecektir. Bitireceğini biliyorum.

"Jasmine? Ne kadar zamandır?"

Ne zaman gidecek?

Açgözlüydüm. Sadece birkaç dakikadır uyanıktı ama ben onu şimdi istiyordum. Ona dokunmak, onu öpmek, ona sarılmak, gerçeği ellerimde kucaklamak istiyordum. Ama tek nedenim bu değildi. Asıl neden, neşemin üzerinde uğursuz bir leke gibi duruyordu. *Cut'ın kaprislerine daha ne kadar katlanmak zorunda kalacaktım?*

Son üç gündür şanslıydım. Şansın bir gün bana da Sonuncusu.

Jasmine satır aralarını okudu. "Ne kadar süreceği değil. Sen benimsin. Söz verdiğim şeyi yapacağım, Nila."

Yeni gözyaşları oluşmaya başladı. "Biliyorum."

Elinizden geleni yapacaksınız ama sonuçta yalnızım.

Tıpkı Jethro kaderimi kontrol ederken yalnız olduğum gibi. Sanırım hiçbir şey değişmemişti. Onların iğrenç kalplerini söküp atmak hâlâ bana bağlıydı.

"Ve Ke-" diye kestirip attım. *Bilmecelerde ve şifrelerde kal.* Hangi hatların dinlendiğini ve hangi duvarların kulakları olduğunu kim bilebilirdi ki? "Diğeri... o uyanık mı?"

Jasmine bir iç çekti. "Hayır."

Tek kelime hüznle çarpıyor, sorulara yer bırakmıyordu.

Gürültülü bir hışırtı, ardından hızlı bir "Gitmeliyim." Bir saniye sonra çevir sesi yüksek ve boş bir şekilde çaldı.

Dolaptan uzaklaşarak telefonu tekrar beşiğine yerleştirdim. Telefon konuşması beni hem umutlandırmış hem de üzüntüye boğmuştu. İkisinin de kurtulmasını istiyordum; sadece Jethro'nun uyanık olduğunu duymak acı vericiydi.

Uyandı!

Kendime sarıldım.

Beni terk etmedi.

Yavaşça, Weaver Journal'ı bıraktığım yatağa doğru yürüdüm. Son anda fikrimi değiştirdim. Eski komplolar ve acılar hakkında okumayı kaldıramazdım. Düşüncelerimi üzerinde tamamen kontrol sahibi olduğum bir şeyle temizlemem gerekiyordu.

Yönümü şezlonga çevirerek, damask bir panel ve Gürcü dantelini doldurduğum sepeti kaldırdım.

Uyandı.

Bu iki kelime artık tüm İngiliz dilinde en sevdiğim kelimelerdi. Şam bezini düzelttim ve iğnelikten iğne çıkardım.

Uyandı.

Yaşamaktan daha
iyi.

Uyandı.

Kader sonunda nazik davranmış, sonunda işler tersine dönmüştü.

Artık her şey farklı olacak.

Cut, Daniel ve Bonnie, Jethro ve Kestrel'in yeryüzündeki yerlerini alacaklardı. İyilik ve kötülük dengesi kendini düzeltecekti. Vaughn ve ben de geleceğimizin üzerinde giyotin olmadan hayallerimizi gerçekleştirmeye devam edecektik.

Başka bir yan lambayı yakarak, özenli bir iğne işçiliğiyle danteli onarma görevime eğildim. Geç değildi ama güneş birkaç saat önce batmıştı ve Hawksridge etrafımda gıcırdayarak sakinlerini geceye bırakıyordu. Motosikletlerin homurtuları kış havasını parçalıyor, Kara Elmaslar başka bir kaçakçılık teslimatını gerçekleştirmek üzere ortadan kayboluyordu.

Kendimi dağınık düşüncelere bırakarak zarif işçiliğe daldım. Jaz ve Vaughn'un kurtarma görevi fark edilmemişti. Flaw imkansızı başarmıştı. Jethro ölümü aldatmıştı.

Biz kazandık.

Cut söyleyebilir miydi? Oğullarının ölmediğini
hissedebilir miydi? Önemli değildi.

Kibri onun felaketi oldu. Tik tak.

Tik tak.

Zamanı tükeniyor.

"Seni istiyor, Nila."

Başımı kaldırdım.

Odam artık boş değildi. Ben şezlongda uybir ziyaretçiyi davet etmişti. Üzerinde çalıştığım danteller halıyı kirletmiş ve iğne, kot eteğimi zıpkınladı ve küçük bir mızrak gibi yukarı doğru çıktı.

Flaw bana doğru yöneldi, elleri cebindeydi. "Beni duydun mu?"

Gözlerimi kıptım.

Gündüzleri, her ihtimale karşı şifonyeri kapıdan uzağa iterek bıraktım. Meşru talepler çabuk açmam gerektiği anlamına geliyordu. Ama geceleyin, ağır gardırobu karşıya iterek sahte bir güvenlik hissi yarattım.

Ne zamandır uyuyorum?

Ufukta parlayan güneş ışığı, yan lambamı taze gün ışığıyla susturdu.

Aman Tanrım, bütün gece uyudum mu?

Kendimi dinlenmiş hissetmiyordum. Yorgun ve sisli hissediyordum.

Jethro.

Bütün gün aklımdaydı. Bütün gece. Tüm hayatım boyunca.

Uyandı!

Onu çok özledim; altın gözlerini, tereddütlü gülümsemesini özledim.

Sonunda kırıldığında ve onu tekrar bir araya getirmeme izin verdiğinde yaşadığım aydınlanmayı özledim.

Seni özledim.

"Nila... uyanık mısın yoksa misin?" Flaw parmaklarını yüzümün önünde şaklattı.

İrkildim. "Uyandım. Üzgünüm, sadece biraz

bulanık." "En son ne zaman doğru düzgün uyudun?"

Omuz silktim, eteğimden iğneyi çıkardım ve iğneyi iğneye batırdım.

"Hatırlayamıyorum." Gözlerim yorgunluktan yanıyordu; beynimde bir sersemlik vardı.

Kaşlarını çattı. "Güvende olduklarının farkındasın değil mi? Keder uykunu mahvetmeden biraz rahatlayabilirsin."

Ayağa kalkarken, şezlongda uyumaktan dolayı vücudum gıcırdadı. Başım dönerek öne doğru tökezledim ve cep telefonum ayaklarımın halıya düştü.

Hah. *Başucumdan aldığımı hatırlamıyorum.*

Hastalığımı göz kırparak uzaklaştırıp yerden toplarken Flaw sessiz kaldı. Rüya görürken, bir mesaj gelmesini umarak almış olmalıyım.

Mesaj attı mı?

Onu

kaydırdım.

Hiçbir şey.

Mesaj yok. Arama yok. E-posta yok.

Tamamen unutuldum.

Bir parçam Jethro'nun uyandığını ve bana mesaj atacağını umuyordu.

Aylar sonra ilk kez, bu karmaşa başlamadan önceki gibi konuşacaktık.

Uçurtmadan ipliğe. Gelen kutusundan gelen kutusuna.

"Temasa geçti mi?" Flaw telefonuma baktı.

Ciğerlerim söndü; başımı salladım. "Hayır." Gözlerime saçlarımı fırçalayarak, "Ama uyandığını duydum. Ya sen?"

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Evet. Bana söyledi."

Ben de gülümsedim. Hawksridge'e herkesin düşmanım olduğuna inanarak girmiştim. Meğer sadece birkaç kişi bu sıfatı hak ediyormuş. Çoğu nazik ve onurluydu, kendi sorunlarıyla boğuşuyordu ama nihayetinde cömertti ve tıpkı her yabancı gibi korkutucu ve gizemliydi; ta ki tanışıklığın sınırı arkadaşlığa dönüşene kadar.

Kes bunu kanıtlamıştı. Sonra Jasmine. Ve şimdi de Flaw.

Başından beri Jethro'yu kazanabileceğimi biliyordum.

Bir bakıma, onun benim olduğunu beri biliyordum.

Her şey bittiğinde, kaç kez karşılaştığımızı öğrenmek istedim.

Çocukluğumuzda ne kadar çok konuşmuşuzdur - rollerimiz için yetiştirilmişizdir.

"Her neyse." Flaw topuklarının üzerinde sallandı. "Buraya sosyal bir için gelmedim.

Sizi majestelerine götürmekle görevlendirildim."

Gözlerim büyüdü. "Ne?"

"İngiltere Kraliçesi değil." Sırıttı. "İngiltere Kraliçesi

Hawksridge." Ellerini ceplerine sokarken gözleri karardı. "Konuşmak istiyor."

"Bir kelime mi yoksa dayak mı?" Telefonumu elime aldım. "Yaşlı yarasayla *tek başına* konuşmak öncelikler listemde üst sıralarda değil."

Eğer yalnızsan, onu öldürebilirsin.

Bu düşünce beni haliya yapıştırdı.

"Yerinizde olsam ona şahsen 'yaşlı ' demenizi tavsiye etmezdim."

Aklım kaçtı, Kusur'un varlığını unuttum. Ölmesi gerekenleri öldürebilmemin tek yolu stratejik olmaktı. Bunu başkalarının yanında yapamazdım. Göz önünde yapamazdım. Sinsi, kurnaz ve zeki olmalıydım.

Her gece karanlığa bakıyor, siyah boşluğu planlarım için bir kara tahta olarak kullanıyordum. Keşke odamda bir koşu bandı olsaydı. Koşmak her zaman problem çözmeme yardımcı olurdu. Ama bedenim sabit kalsa da bu zihnimin sabit kaldığı anlamına gelmiyordu.

Daha önce hiç ölüme bu kadar aşık olmamıştım ya da varsayımsal bir cinayetten bu kadar heyecanlanmamıştım.

Televizyondan bol miktarda kan ve

Kurbanlarımı bıçaklayarak öldürürsem mücadele edemezdim. Cut ve Daniel'a karşı gücün hiçbir şey ifade etmeyeceğini de biliyordum, bu yüzden şaşırtma unsuruna sahip olmalıydım.

Bir silah sorunlarımı çözebilirdi, ancak gürültü ve nişan alma konusundaki deneyimsizlik potansiyel olarak benim çöküşüm olabilirdi.

Tüm fırsatlar beni tek bir sonuca götürüyordu... Hızlı ve sessiz olmalıydım. *Acımasız* olmalıydım. Ve bir kaza gibi görünmeli ya da intikam için katledilmeden önce üç hayat çalacak kadar uzun süre gizli kalmalıydım.

Bonnie'yi öldüremem.

Henüz değil. Önce Daniel ya da Cut olmalıydı... sonra o.

O benim sonuncum olacak.

"Gitsen iyi olur. Onu sosyal takviminize yazmamış bile geç kalmanıza izin vereceğinden şüpheliyim." Flaw'ın sesinden alaycılık damlıyordu. "Yeni bir gün. Uygulanacak yeni bir psikolojik bela."

Bakışlarımı kısmıştım. "Ha-ha. Hiç komik değil."

Derin bir nefes alarak cep telefonumu yatağın ucuna koydum. "Sanırım başka seçeneğim yok." Yüzümü ona dönerek uzun saçlarımı topladım ve bileğimden geçirdiğim elastik bir bantla dağınık bir at kuyruğu yaptım. "En azından nedenini söyledi mi?"

"Lanet olası kadınla çay ve çörek içiyor gibi mi görünüyorum?" Flaw gözlerini devirdi. "Bana tek söylenen seni yakalamamdı." Ellerini havaya kaldırdı. "Ve hayır, avukatlarla yaptığım gibi içeriden bilgiye sahip değilim. Bu sefer tek başınasın."

Gözleri telkari denizatı desenli beyaz kazağında ve kot eteğimde gezindi. "Ben, eh... birkaç gün önce olanların sır olarak kalması gerektiğini söylemek zorunda değilim... o, eh... ne yaparsa yapsın?"

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Ne sen? Bana işkence mi edecek?"

Acıya yabancı değildim ama kasıtlı olarak acı çektirerek bilgi almak? *Böyle bir şeye ne kadar dayanabilirim?*

Sertleşti. "Eğer söylemediğin bir şey olduğunu bilseydi... bunu ona hiç yakıştıramazdım." Yaklaştıkça ağzının ve gözlerinin etrafındaki gerginlik daha da belirginleşiyordu.

Uyumayan tek kişi ben değilim.

"Sana nasıl olduğunu söylememe gerek yok-"

"İsmi verilmeyecek olanların ölü kalması ne kadar önemli? Evet, anlıyorum." Elimi koluna koydum. ". Onlara yardım etmek için yaptığın şey sadakatimi kesin olarak kazandı. Dudaklarım mühürlü."

Odadaki hava ciddiyetle ağırlaştı. "Sana söyletecek bir şey yapsaydı anlardım."

Yüzüm kızardı. "Çatlayacağımı mı sanıyorsun? Ben ona aşığım. Onların hayatını tehlikeye atmamın imkanı yok."

Omuzları çöktü. "Tamam. Zorladığım için özür dilerim. Benim de boynum tehlikede."

Dokunuşumu bıraktım. "Biliyorum. Sen her şeyin ötesine geçtin... sadece..."

Alnım çatladı. Ayrıntılar genellikle yaklaşan yıkımın en önemli noktasıydı. Flaw ve Jaz onları serbest bırakmıştı ama şimdi Jethro ve Kes doktorların, hemşirelerin ve konuşacak insanların elindeydi.

"Sadece ne?" Flaw sordu. "Bunu nasıl yaptın?"

Dudaklarını büzdü. "Ne yapmak?"

Sesimi fısıltıya kadar alçalttım. "Onları bodruma götür. Nasıl-" "Kolay."

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi ve anılardan dolayı yüzünü buruşturdu. "Sakın

Diyelim ki bu arazide kaç sırrın yaşadığını biliyorsunuz. Kaç tane hayvan var - hepsi farklı amaçlar için yetiştirilmiş."

"Ne demek istiyorsun?"

"Atış için sülünleri, binmek için atları, avlanmak için köpekleri gördünüz. Ama domuzları gördüğünüzden şüpheliyim."

Bir adım geri attım. "*Domuzlar mı?*"

"Domuzlar, bir daha asla bulunmasını istemediğiniz şeylerden kurtulmanın mükemmel bir yoludur."

Ağzım açık kaldı. "Affedersiniz?" Hawksridge'de yaşadığım aylar boyunca tek bir domuz bile görmemiştim. "Nerede?"

"Kovalamaca sırasında gizleniyorlar. Domuz çiftliği değil de birkaç domuza sahip olmak, son zamanlardaki filmleri sayesinde bugünlerde şüphe uyandırıcı olabiliyor, 'alternatif gıda' diyelim."

Ellerimi sıktım. "Cut'ın düşmanlarını domuzlarına yem olarak verdiğini mi söylüyorsun?" Gırtlığım çalkalandı, bu konuşmayla ilgili tüm bilgileri dışarı atmak istiyordum. "Kahretsin, adam barbar."

Daha da kötüsü, ruhu lağım gibi.

Flaw bir kaşını kaldırdı, ne onayladı ne de reddetti. "Ne düşünürsen düşün, bu akıllıca bir iş." Sesi mezar fısıltısına kadar alçaldı. "Her neyse, Cut benden cesetlerinden kurtulmamı istedi. Ama Kes ve Jethro daha önce bana gelmişlerdi. Böyle bir şey olabileceğini biliyorlardı.

Ne de olsa aylardır hayatlarıyla oynuyorlar. Hepimiz anlaşıştık.

Cut'ın gözüne girmeye devam edeceğime ve onlara ikinci bir şans vermek için elimden geleni yapacağıma söz verdim."

Sesimi sessiz tuttum - ihanetimizi kaydetmeye çalışan mikrofonlardan saklandım. "Ama hâlâ hayatta olduklarını nasıl fark etmedi?"

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Uzaklaşırken kaşlarımı çattım. "Ölüp ölmediklerini sormadı mı? Dizlerinin üzerine çöküp oğullarını öldürüp öldürmediğini kendisi görmedi mi?" Sormak bile

Bu sorular tükürüğümü hastalıklı bir macuna dönüştürdü. Bir baba nasıl olur da çocuklarının başında durup bir dua ya da veda bile etmezdi? Nasıl olur da arkasına bile bakmadan cenazelerini bir hizmetçiye teslim eder?

canavar, işte o.

Flaw sırtıttı, gözlerinde hesapçı bir parıltı vardı. "Yapmadığına memnun değil misin? Eğer yapsaydı, bu işin sonucu tamamen farklı olurdu."

Kanım buz kesti. *O haklı.*

Bir bakıma Cut'ın soğukkanlılığı Kes ve Jethro'yu mahvetmiş ama onları kurtarmıştı da.

"Onları salondan çıkardıktan sonra onları istediğim yere götürebilirdim. Cut beni sorgulamadı. Aslında, Jasmine'in senden intikam almak istediğini haykırarak onu ve Bonnie'yi epey eğlendirdiğini biliyorum." Gözleri ısındı. "Bu kız ayakları üzerinde hızlı düşünüyor. İyi bir şaşırtmacaydı."

Evet ve beni tüm Borç Mirası'ndan korudu.

Jasmine'e karşı daha nazik olmalıyım. Aldığı risk, daha küçük bir kadını bile susturabilirdi. O gerçekten de Jethro'nun kız kardeşiydi; güçlü, zorlu ve öfkesiyle biraz korkutucuydu.

"Onları saklamaktan ve tıbbi ekipmanı kurmaktan döndükten sonra Cut'a her şeyin tamamlandığını bildirdim." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Tek umursadığı halının temizlenip temizlenmediği idi."

Kalbim düşmanlık örsünün altında paramparça oldu.

Cut, oğullarının ruhlarından çok bir nesne için endişeleniyordu.

Tam bir piç. Hasta, sapık ucube.

Peki ona bu nitelikleri kim öğretti? Sevgili yaşlı annesi. Bonnie, şeytanın kadın versiyonu.

Ellerim yumruk oldu. "Yeterince duydum."

Bonnie beni çağırmıştı. Beni korkutmuş ve sindirmişti ama benim katıksız nefretimle boy ölçüşemezdi. Onu bir kazana atıp

Kemiklerinin beyazlaşmasını izlemek. Kafasını kesmek ve vücudunun ölüm sancılarıyla seğirmesine tanık olmak istedim.

Bu iş bitmeden gerçekleşecek.

"Beni ona götür. Biraz sohbet etmemizin zamanı geldi."

"Tam zamanında." Flaw beni eşikten içeri çağırırken Bonnie burnunu çekti.

Çoraplı ayaklarım Bonnie'nin alanının soluk pembe halısına bastığı anda, çenesini veda etmek için eğdi ve beni kapalı kapının arkasında terk etti.

Tek başına.

Bir fırsat mı yoksa dezavantaj mı?

Bana zarar veremezdi. İsimler ve hakaretler artık beni bastırmaya yetmiyordu.

Sürpriz ve gizliliğin canı cehenneme.

Eğer bir fırsatım olursa, onu değerlendiririm.

"Kendin için ne söyleyeceksin, kızım? Geç kalmak pis bir günahdır ve ortadan kaldırılmalıdır." Bonnie bastonuna bir kedinin kuyruğunu salladığı gibi vurdu.

Salonda ne kadar zaman geçirirsem geçireyim, sunduğu tüm odaları ve seviyeleri keşfedebileceğimden şüpheliydim. Bonnie'nin odası da bir başka sürprizdi. Flaw beni Jasmine ve Cut'ın çalışma odasının bulunduğu taş merdivenden yukarı çıkarmış, ancak farklı bir koridordan geçip dolambaçlı kırmızı halı ve tek boynuzlu at iğlerinden yapılmış bir dizi merdivenden yukarı çıkmam için bana rehberlik etmişti.

Omuzlarımı dikleştirerek burnumun ucuyla buruşuk yaşlı kadına baktım. "Kendi adıma söyleyecek bir şeyim yok. Önemli bir işin ortasıdaydım. Basit bir çağrının beni raydan çıkarmasına izin veremezdim."

Garip hırıltı çıkardı, buğdayların arasından geçen rüzgâr ya da mezarlığın üzerindeki hayaletler gibi. "Seni küstah küçük-"

"Guttersnipe. Evet, daha önce duymuştum." İlerleyerek, onun alanını incelerken izin istemedim. Her parçam titriyordu. Öfkeliydim, korkuyordum, öfkeliydim, *dehşete düşmüştüm*. Karanlıkta yatmak, cesaretimi toplamak ve nefret içinde mayalanmak beni yüz yüze düelloya hazırlamamıştı. Bu yeniydi - düşüncelerimi eyleme dökmek.

Artık Jethro'nun hayatta olduğunu bildiğime göre, riske atacak bir şeyim vardı. Bir gelecek.

Jethro yaşıyor.

Ben hayattayım.

Buradan çok uzaklarda birlikte yaşayabiliriz.

Eğer çok küstahlaşırsam, planlarımı mahvedebilir ve geleceğimi yok edebilirdim. Ama onlara karşı çıkmazsam, bir sonraki borcun geldiğini göremeyebilirdim.

-Tıpkı benim Üçüncü Borç'u çok geç olana kadar göremediğim gibi.

Güçlü ama farkında, intikamcı ama zeki olmak zorundaydım; bu çok yorucu bir durumdu.

Bonnie'nin odası beklediğim gibi değildi. Şeftali rengi duvarlar, beyaz şömine ve tavan sıvalarındaki gül desenleri yasalara uyan, kurabiye pişiren bir büyükanneden bahsediyordu.

Kadın hiç de öyle olmadığı halde bir oda nasıl yaşlı nine klişesini yerine getirebilir?

Duvar kaplaması altın duvar kağıdıyla parıldarken, kanaviçe çerçeveli sanat eserleri yaban arıları, yusufluklar ve rengarenk kelekleri tasvir eden duvar alanının her santimini süslüyordu.

Duvarda işkence aletleri ve birçok kurbanının kanının olmasını bekliyordum.

Bu olmaz.

Bu odadan nefret ediyordum çünkü beni şüpheyne düşürüyordu. Bir zamanlar iyi biri miydi? Bu katı kalpli dinozora mı dönüşmüştü? geçmişindeki durumlar? Cut, annesini böyle bir canavara dönüştürmek için kardeşine ne yapmıştı?

Çünkü bunu o yapmış olmalıydı. Kardeşine her ne olduysa, fitne ve arkadan bıçaklayan yalanlar kokuyordu.

Önemli değil. O o.

Ve yaptıklarının bedelini ödeyecekti.

Bonnie tek kelime etmedi, Hawk'a özgü bir dikkatle beni izliyordu. Oda güçle zonkluyordu; ondan gelen boyun eğme ve benden gelen isyan. Eğer iradelerimiz savaşılabileseydi, gerilim görünmeyen çatışmalarla boğulurdu.

Dikişli ovalin üzerinde durdum, peygamber devesi mi yoksa sopa böceği mi olduğunu anlamaya çalıştım.

"Onları benim için Jasmine yaptı." Bonnie'nin sesi tatlı bir zehir gibiydi. "Ne kadar harika, itaatkâr bir torun. Bu onun görgü ve nezaket eğitiminin bir parçasıydı."

Gözlerim büyüdü. "Hepsini o mu yaptı?"

Bonnie başıyla onayladı. "İğne iplikle arası iyi olan tek kişi sen değilsin, kızım." Parmaklarını şıklatarak, bana bir hastanede yatan torununu hatırlatırcasına, "Yaklaş. Çılgılık atmayı reddediyorum. Ve çok dikkatli olmalısınız."

Çoraplarım soluk pembe döşemenin üzerinde hayalet gibi gezindi, Bonnie Hawk'ın yanında durmadan önce birkaç koyun derisi kilime battı. Tanıdık gül suyu ve aşırı tatlı şekerleme kokusu burnumu . Tatlıları sevdiğini tahmin etmek için diyetini bilmeme gerek yoktu.

Çok fazla şeker tükettiği için dişleri gibi o da çürümüştü.

İçimden ona lanetler yağdırdım ama dışımdan sakın ve sessiz durdum.

Elinden geleni yap, cadı. Yeterince iyi olmayacak.

Gözlerini kısarak beni tepeden tırnağa inceledi. Onun yerine pencereden dışarı bakmasına izin verdim. Sandalyesi, Hawksridge'in güney bahçelerine bakan kurşun ışıklı cama yaslanmış uzun bir masanın yanında duruyordu. çalan iki yavruyu tasvir eden bir su fiskiyesi neşeyle şırıldıyordu. İlk geldiğimde ortalığı kasıp kavuran rengârenk hercai menekşeler ve diğer çiçekler çoktan uykuya dalmış, yerlerini iskelet çiçeklere bırakmıştı. çalılar ve kışın donuk kahverengisi.

"Bu alanda herhangi bir yeteneğiniz var mı?" Bonnie masanın üzerine serpiştirilmiş hobileri işaret etti. Kurutulmuş ve yeni kesilmiş çiçeklerden oluşan dizi masayı gökkuşağına boyamıştı. Güller, laleler, zambaklar, orkideler. Ölmekte olan çiçeklerin parfümü Bonnie'nin hastalıklı kokusunu bastırmaya yardımcı oluyordu.

"Hayır. Hiç çiçek düzenlemedim, eğer sorduğunuz buysa."

Dudaklarını büzdü. "Sosyeteye uygun bir hanımefendi sayılmazsın. Dikiş dikmek dışında ne becerileriniz var? Aydınlat beni." Kristal bir vazoya uzandı, bir parça yeşil köpük kopardı ve dibine itti.

"Peki... devam et o zaman, kızım. Bana iki kez sordurtma."

Burada ne haltlar dönüyor?

Son birkaç gün garip bir kıvamdaydı, sanki bataklığa saplanmış gibiydim. Hareket edersem beni daha da pençesine alıyor, ama hareketsiz kalırsam bana bir arkadaş gibi davranıyor, açgözlü granüllerinde beni yüzer halde tutuyordu.

Ne demek istiyor?

Sırtım kaskatı kesildi ama kendimi samimi olmaya zorladım. "Kendi moda markamı işletiyorum. Her türlü giysiyi dikebilirim. Detaylara olan dikkatim-"

"Kapa çeneni. Hepsi tek bir yetenek. Yalnız bir yetenek. Senin gibi bir sürtük için anlamsız bir kariyer."

Misilleme yapma. Onun yemine tenezzül etme.

Eğer amacı beni cezalandırmak için sinirlendirmekse, zaman kaybedecekti. Onlardan nasıl dövüşüleceğini öğrenmiştim.

Elim belimi ovuşturarak dirseğimin yerinde ve kullanıma hazır olup olmadığını kontrol etti.

Şimdi onu göndermek için mükemmel bir zaman değil mi?

Yalnızdık. Kapalı kapılar ardında. Geçmişte Cut ve Daniel'ı öldürme kararım ne olursa olsun, bu fırsatı kaçıramazdım.

Kolum gerildi, kabul ettim.

Yap hadi.

Bonnie sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi, "Oh, Markiz? Buraya gelebilir misiniz lütfen?"

Hemen, görmediğim, uyumlu duvar kâğıtlarıyla kamufle edilmiş bir kapı açıldı. Denizaltı gibi omuzları ve at kuyruğu yapılmış uzun yağlı saçlarıyla Kara Elmas kardeşlerden biri olan Marquise ortaya çıktı. "Evet, Madam."

Kahretsin.

Bonnie'nin gözleri parladı. "Bize eşlik edebilir misin canım? Sadece sessizce otur ve sözümüzü kesme. İşte iyi bir adam."

"Sorun değil." Bana bir bakış fırlattı.

Markiz söyleneni yapıp devasa cüssesini zarif bir oyma sandalyenin üzerine tüneterken kaşlarımı çattım. Minik bacakların onun ağırlığı altında kırılmamasına şaşırdım.

"Şimdi, ne?" Bonnie taze bir gülle dudaklarını sıvazladı.

Vücut dilimi nasıl bu kadar mükemmel okuduğunu bilmiyordum ama bu beni geri adım attırdı. Yutkundum ve dirseğimi bıraktım. Bir zambak alıp parmaklarımın arasında döndürdüm. "Önemli bir şey değil."

Bonnie ters ters baktı. "İşte burada yanıyorsun. Bu çok önemliydi." Gülün ucunu keskin bir makasla keserek sapını vazoun dibindeki yeşil köpüğün içine soktu.

Beni bakarken yakaladı. "Buna vaha deniyor. Çiçek düzenlemenin temelleri. Eğer biraz çalışmış olsaydın, bunu bilirdin."

Tenim karıncalandı. Bonnie ve Marquise'in arasına sıkışmışım, ellerim bağlıydı ve ağzım fiilen tıkalıydı.

Lanet olsun sana, cadı.

"Kendim mi uyguladım? Daha on iki yaşına bile gelmeden çoğu gece saat 22:00'ye kadar çalışıyordum. Lise ve üniversite boyunca dikiş diktim, gereksiz hobilere ayıracak hiç boş vaktim yoktu."

Bonnie sandalyesinde döndü. Gözleri gölgelenmiş, yanakları beyazlaşmıştı. "Diline dikkat et. Böyle aşağılayıcı konuşmalara tahammül edemem."

Nefesimi içime çektim, onu defalarca bıçaklamak rağmen sessiz olmak için elimden geleni yaptım. Gözlerim Marquise'e kaydı.

Ona da lanet olsun.

Bir dal yaprak kaparak, tüyü vahanın içine sıkıştırdı. "Seni neden çağırdığımı biliyor musun?"

Parmaklarım zambağı sıkıca kavradı. Beyaz yaprakları ezmek ve Bonnie'nin tabutunun üzerine serpmek istedim.

Onu bir tabuta koyacağım.

"Seni anlamaya çalışmaktan çoktan vazgeçtim." Gözlerimi kısıtım, içimdeki öfkeli nefreti gizleyemiyordum. "Aklı başında hiç kimse deliliğin ne yapacağını ya da yapmayacağını tahmin edemez."

Bonnie kaşlarını çattı.

Ufak tefek boyu gururlu ve kaskatı kesilmişti; romatizmalı parmakları yeni koparılmış bir laleyi bir kenara atıp sarılmıştı. Göz temasını hiç sandalyesinden kalktı ve öne doğru ilerledi.

Her parçam kristal vazoyu kafasında parçalama isteğiyle titreşse de yerimde durdum.

mesafe kapandığında konuşmadık. Yaşlı bir kadına göre eğik ya da gıcırtılı değildi. Yavaş ama kararlı bir şekilde hareket etti. Hazel Gözleri keskin ve acımasızdı, kırmızı ruju ince dudaklarına bulaşmıştı. "En küçük torunumun gözetiminde olduğun için o ağzın sana bir ders verecek."

Önce onu öldürmezsem.

Bonnie köhne bir yırtıcı kuş gibi dönerken ellerimi kavuşturup çenemi yukarıda tuttum. Arkamda durup uzun saçlarımı çekiştirdi. "Kes şunu. Çok uzun."

Dizlerimi kilitleyerek kendimi dik durmaya zorladım. Beni sindirme gücünü kaybetmişti. "Bu benim saçım, *benim* vücudum. Onunla ne istersem yapabilirim."

Saç tellerini çekiştirdi. "Tekrar düşün, Weaver." Beni bırakarak incelemesine devam etti ve önümde durdu. Gözleri benim

Çene. Aradaki boy farkı, hem fiziksel hem de mecazi anlamda ona tepeden bakmama küçük de olsa yardımcı oluyordu.

Bu kadın kadim bir ağacın dalları gibi bükülmüştü ama ağacın aksine kalbi kararmış ve solmuştu. Yeterince uzun yaşamıştı. Bu geçmişin geçmişte kalmasına izin vererek dünyayı terk etme zamanıydı.

Nefesi antika ciğerlerinde tıkırdıyor, sesi paslı ve kötü kullanılmış gibi geliyordu.

Dakikalar hızla geçti, ikimiz de diğerinin ne yapacağını görmek için bekliyorduk. Önce ben kırıldım, ama bunun tek nedeni Bonnie söz konusu olduğunda sabrımın tükenmesiydi.

Jethro yaşıyor.

Bonnie'yi yanımdan ne kadar çabuk uzaklaştırırsam, onu tekrar o kadar çabuk düşünebilirdim.

"Tükür onu."

Dondu kaldı. "Neyi tüküreyim?"

Omurgam ona doğru eğildi ve yüzlerimizi yaklaştırdı. Şeker ve çiçek kokusu öğürme refleksimi sarmıştı. "Benden ne istiyorsun?"

Bakışları sıkılaştı. "Senden çok şey istiyorum çocuğum. Ve senin sabırsızlığım onu daha hızlı teslim etmemi sağlamayacak." Bileğimi yakalayarak masadan dikenli bir gül aldı ve şeytani çiçekleriyle avucumu deldi.

Kan fışkırırken dudağımı ısırdım.

Kıkırdadı. "Bu çiçek düzenlemeyi bilmediğin içindi."

Beni . Gülü bırakmak yerine elimi doladım ve dikenli etime daha da batırdım. Küçük bir iğnenin verdiği rahatsızlığa dayanamıyorsam, daha fazlasına nasıl dayanmayı umuyordum?

Bu benim silahım.

Artık beni kontrol etmemesi için kendimi acıya şartlandırırdım.

Kan, sıcak ve yapışkan bir şekilde kapalı yumruğumda birikti. Nefes alarak Bonnie'nin etrafından dolandım ve gülü zarifçe vahaya yerleştirdim, avucumu açtım ve kan damlacıklarını bakir yaprakların ve masa örtüsünün üzerine yağdırdım. "Oops."

Kalan kıpkırmızıyı süslü bir kurdele parçasına silerken Bonnie'nin yüzü karardı. "Herkes çiçek düzenleyebilir ama kanı bir tasarıma dönüştürmek için bir terzi gerekir." Sesim alçaldı, kaç gece kendimi makasla kestiğimi ya da iğneyle deldiğimi hatırladım. Yaratım sürecinde incinmeye alışmıştım.

Bu da farklı değildi.

Çok daha asil bir şey için, hayatım için savaşıırken yaralanabilirdim.

"Artık beni korkutamazsın." Avucumu kaldırıp yüzüne doğru ittim. "Kan beni korkutmuyor. Tehditler beni korkutmuyor. Senin ne olduğunu biliyorum ve sen sadece mistik bir güçmüş deliliğin arkasına saklanan zayıf, yaşlı bir kadınsın."

Markiz duvarın yanındaki sandalyesinden kalktı. "Madam?"

Küçümseyici bir gülümsemeyle ona baktım. "İki kadının konuşmasını bölme. Eğer küçük aptal bir Weaver'la başa çıkamıyorsa, başka türlü davranmaya hakkı yok."

", Markiz." Bonnie sertçe nefes aldı ve bana ters ters baktı. "Hiç bu kadar kaba ve görgüsüz biriyle karşılaşmamıştım."

"Belli ki torununuzla hiç yakından ilgilenmemişsiniz."

Zımpara kağıdı gibi sert ve çelik gibi dayanıklıdır.

Jasmine en gibi yalan söyleyebilirdi, ama o ipek ve saten cephenin altında, öfke gücü olarak benden bire on daha ağır basıyordu.

Bunu Bonnie'ye neden söyledin o zaman? Kapa çeneni.

Bonnie parmağını yüzüme doğru itti. "Onun hakkında konuşma. Jasmine belagat sahibi bir kadındır. Üç dil konuşmayı, piyano çalmayı, dikiş dikmeyi, şarkı söylemeyi ve zaman aşımına uğramış bir mülkü yönetmeyi biliyor. Her konuda senden üstün.

akla gelebilecek her şekilde."

Seni de beni kandırdığı gibi harika bir şekilde

kandırmış. Jasmine'e olan saygım yüz kat arttı.

Eğer aramızda oyunu en iyi oynayan biri varsa, o da oydu. O gerçek bir bukalemundu, sadece büyükannesinin değil, babasının ve erkek kardeşinin de gözlerini boyuyordu.

Sahip olunması gereken güçlü bir müttefik.

Gurur ve kızgınlığın ağzımdan kaçmasına engel olamadım: "Ne yazık ki hem hayalperest hem de köhnemişsin."

Bonnie'nin kâğıttan eli yanağıma çarptı. Avucu etimde ses çıkarmadı, sadece acıtmayan bir darbe indirdi. Konuşma gücüne ve vahşiliğe sahip olabiliyordu ama iş fiziksel tehditlere geldiğinde kırılgan ve zayıftı.

"Benim ailem sizinkini her yönden gölgede bırakıyor. Böyle bir terbiye olmanız çok yazık. Belki de daha hoş bir arkadaş olurdun.

."

Artık onun kıkırdayan sesini dinleyemiyordum.

"Haklısınız. Orada bana makyaj yapmayı, pasta pişirmeyi ya da bir enstrüman öğrenmeyi öğretecek birinin olmaması çok yazık. Eminim ki bir anneyle büyüseydim daha mutlu ve daha yuvarlak olurum. Ama onu benden *sen* aldın. Geçmişimi çarpıtmayın ve ailenizin lütfuyla burada olan yoksul bir kızmışım gibi göstermeyin.

Çünkü . Ben senin *tutsağınım* ve senden nefret ediyorum." Masadan uzaklaştım. "Senden nefret ediyorum ve yaptıklarının bedelini ödeyeceksin."

Yüzü öfkeyle çarpıldı. "Seni nankör küçük-"

"Katılıyorum. Nankörlük ettim. İyi bir adama aşık olduğum ve bunun için çok geç kaldığım için nankörlük ettim. Çok sevdiğim bir kardeşim ve karısı kaçırıldığından beri kayıp olan bir babam olduğu için nankörlük ettim. Ama bunun için nankör değilim. Lanet olası bir omurga buldum ve onu kullanmak istiyorum."

Markiz öne çıktı. "Madam. Sadece söz verin."

de iğneleyici bir bakış fırlattım. "Bonnie'nin beni kendi başına terbiye edemeyecek kadar zayıf olduğunu kanıtlıyorsunuz."

"Yeter!" Bonnie bastonunu büyük bir *gürültüyle* masanın üzerine indirdi. "Ben söylemeden adımı kullanmaya cüret İzin verin!"

"O zaman bana ne istediğini söyle, ben de sana bakmak zorunda kalmayayım. Burada bir dakika daha kalmak istemiyorum."

Çok uzağa gitme.

Bonnie kasıldı. Yüzü mosmor kesildi ve bir an için öleceğini umdum; tansiyon patlamasından ya da egosunun yırtılmasından.

Küçüklük yüzünden kendini öldürtme.

O günden önce başarmam gereken daha çok şey vardı.

Sertçe yutkunarak Bonnie iki elini bastonunun üzerinde kavuşturdu. Onun kalın

Kadim gövdesi kıllanırken etekleri hışırdadı. "Peki. Bunu yapmaktan büyük zevk alacağım."

Tanrım, midem bulanıyor. Bilmek istemiyorum.

"Bırakın gideyim. artık." Hışımınla yöneldim, kolu denedim ama kilitli olduğunu gördüm. Hava , ısıtma çok sıcaktı. Sistemimi çok fazla adrenaline boğmuştum ve şimdi bunun bedelini ödüyordum.

Bir daire çizerek ellerimi saçlarımda gezdirdim. "Beni duyuyor musun? Beni hasta ediyorsun ve dışarı çıkmama izin vermezsen her tarafına kusacağım.

değerli bir çalışma."

Vertigo üzerime çullandı ve beni yana savurdu.

Jethro

yaşıyor.

O yaşıyor.

Ben de öyle kalmalıyım.

Yutkundum, temiz havaya ihtiyacım vardı. Hiç klostrofobik olmamıştım ama duvarlar yaklaştıkça bir vertigo dalgası daha tetikliyor ve beni odada sabit durabilmek için öne doğru eğilmeye zorluyordu.

Bonnie topallayarak yaklaştı. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Seni neden çağırdığımı bilmek ister misin? Öğrenmenin zamanı geldi."

Her hücrem beni geri çekilmeye zorladı ama ben durdum. Gözümü korkutmayı reddettim. Mide bulantısı ve baş dönmesini geri yutarak dişlerimi sıktım.

Bonnie bastonuyla arkamdaki duvarı işaret etti. "Devam et. Şuraya bak. Demek istediğimi anlatmamı ister misin? Cevaplar orada."

Şüpheli ve kin kanıma işlemişti.

Ona sırtımı dönüp yüzümü duvara dönme cesaretini gösterdim. Onun arkamda olması, saldırmak üzere olan bir engerek yılanı gibi tüylerimi ürpertti ama sonra gözlerim birkaç grenli sepya tonlu fotoğrafa takıldı. Fotoğrafların zamanla yıpranmış kalitesi eski olduklarını ima ediyordu. Bonnie'den çok daha eskiydiler.

Yaklaşarak resmi inceledim. Kahverengi ve sienna tonlarındaki bulanık fotoğrafta kürk mantolu bir adam, elinde dumanlar çıkaran bir pipo ile resmedilmişti.

Kar kümeleri Hawksridge'in bazı kısımlarını gizleyerek burayı fantastik bir kale gibi gösteriyordu.

Onda bir şey var.

Adamın yüzüne daha dikkatli baktım ve donakaldım.

Aman

Tanrım.

Jethro mu?

. Resim çok eskiydi. Olmasına imkan .

Onu.

Bonnie yanıma sokuldu, mendiliyle burnunu sildi.

"Benzerliği fark ettin mi?"

İlgisiz ve soğuk davranmaktan başka bir şey istemediğim halde beni meraklandırmasından nefret ediyordum. Dudaklarım birbirine yapıştı, belli ki söylemek için can attığı şeyi sormayı reddediyordum.

"Bu Jethro'nun büyük, büyük büyükbabası. Birbirlerine benziyorlar. Sence de öyle değil mi?"

Benzer mi?

Aynı kişiye benziyorlardı.

Kalın, cicili bicili saçlar yontulmuş elmacık kemiklerinin ve yüksek kaşların üzerinden geriye doğru savruluyordu. Dudaklar şehvetli ama erkeksi, vücut muhteşem ve güçlü, adamın elleri bile Jethro'nunkilere benziyordu, piposunu bir kadının göğsüymüş gibi şefkatle sarmıştı.

Göğsüm.

Jethro'nun ne kadar iyi elleri olduğunu düşününce yanaklarım ısındı. Ne kadar iyi bir aşık olduğunu. Ne kadar zalim olabilirdi ama aynı zamanda çok da şefkatliydi.

Kalbim hızla çarptı, anılar bombardıman ederken yeniden aşık oldum. Be

n. *Jethro, seni özledim.*

Onun bir benzerine sahip olmak ayrılığımızı daha da artırdı. Acı verici. Parmak uçlarım fotoğrafın izini sürmek için kaşınıyor, ona sarılmak, onu unutmadığımı bilmesini sağlamak istiyordum. Onun için savaştığımı, birlikte bir gelecek için savaştığımı.

Bonnie ıslak ıslak öksürdü. "Cevap ver bana, çocuğum."

"Evet, birbirlerine benziyorlar. Ürkütücü bir şekilde." Gözlerim çapraz dikişlerin arasına gizlenmiş aşağıdaki fotoğraflara takıldı. Bir fotoğrafta tüm ev personeli Hawksridge'in ön merdivenlerinde sırayla duruyordu. Uşaklar ve hizmetçiler, hizmetçiler ve uşaklar. Hepsi kasvetli ve hiddetli, kameraya bakıyorlardı.

"Bunlar, birkaç gün önce çıkan talihsiz bir yangından sonra geriye kalan birkaç görüntü. on yıllar önce." Ben bir resimden diğerine geçerken Bonnie de benimle birlikte ilerledi. Neden umursadığımı bilmiyordum. Bu benim mirasım değildi. Ama içimden bir ses çok değerli bir şey öğrenmek üzere olduğumu söylüyordu.

Haklıydım.

Bonnie'nin ima şeyi keşfetmeden önce iki fotoğraf daha çektim.

Gözlerim, sanki bir okyanusta yüzüyormuş gibi koyu renk kumaşlarla çevrili bir kadına . saçları bir parça beyaz kurdele sayesinde başının tepesinden aşağı dökülüyordu ve gözleri yaptığı işle ışıldıyordu. Elllerinde bir iğne ve iplik vardı, danteller etrafına kar gibi saçılmıştı.

Bir aynaya bakmak gibiydi.

Hayır.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, görüntüyü reddediyor, bunun nasıl mümkün olabileceğine anlam veremiyordum. Kendimi durduramayarak bir elim fotoğrafa gitti, gizemli kadının alnını ve dudaklarını çizirken diğer elim kendi alnımı ve ağzımı çizdi.

Bu yabancıнын mükemmel bir kopyasıydım. Bir ayna görüntüsü.

O benim... Ben de ... Bu hiç mantıklı değil.

"Kim olduğunu biliyor musun?" Bonnie kendini beğenmiş bir tavırla sordu.

Başımı salladım. Tarih ya da isim yoktu. Sadece kendi halinde, huzur içinde dikiş diken bir kadın vardı.

"Bu senin büyük, büyük büyükannen Elisa'ydı." Bonnie şişmiş parmaklarıyla fotoğrafı okşadı. Elini istedim. O benim ailemdi, onun değil.

Dokunma ona.

Aile albümlerimizde neden Elisa'nın resimleri yoktu? Neden ailemize ne olduğuna dair hiçbir kayıt ya da kapsamlı bir tarih tutmamıştık?

Atalarımız mı? Geçmişteki hatalardan ders alıp savaşmak yerine kafamızı kuma gömmeyi tercih edecek kadar zayıf bir soy muyduk?

Biz kimiz?

Ellerimi bırakıp derin bir nefes aldım. "Onun resminin duvarında ne işi var?"

"Bana tarihin geçmişte kalmadığını hatırlatmak için." Yüzümü ona döndüm. "Ne demek istiyorsun?"

Bonnie'nin ela bakışları keskin ve acımasızdı. "Yani tarih ibarettir. Aynı kişiyi tekrar tekrar görmek için kuşaklar boyunca çekilmiş fotoğraflara bakmanız yeterli. Birkaç soy atlar; elmacık kemikleri farklıdır, göz renkleri değişir, vücutlar evrimleşir. Ama sonra mantığa meydan okuyan bir yavru ortaya çıkar. Ne şimdiki ebeveynlerine benziyor ne de evrimin özelliklerini alıyor. Oh, hayır. Ortaya birebir bir taklit çıkar. bir asır önce yaşamış biri."

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü, burnunu kırıştırdı. "Reenkarnasyona inanmam ama anomalilere inanırım ve sen, çocuğum, Elisa'nın tıpatıp aynısısın ve korkarım ki mizacın da tıpatıp aynı."

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. "Sanki kötü bir şeymiş gibi ." Gözlerim görüntüye geri döndü. Hiddetli ama memnun, boyun eğmiş ama güçlü görünüyordu.

Kıkırdadı. "Eğer geçmişi biliyorsanız öyle."

Ele geçirdiği parmaklarını dirseğime dolayarak beni ileriye doğru itti ve Elisa ile Jethro'nun büyük, büyük büyükbabasının fotoğraflarından oluşan bir zaman çizelgesini takip etti.

Jethro'nun görsel ikizini Elisa ile yan yana görmek tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. "Adı neydi onun?"

"Owen." Elisa ve Owen'ın sert bir şekilde kameraya baktıkları, gül çalılarında bahar tomurcuklarının ve elma çiçeklerinin

meyve bahçesi. İkisi de perişan, kapana kısılmış ve korkmuş görünüyordu. "Owen 'Harrier' Hawk."

Jethro'nun durumu sende de var mıydı, Owen? Ailenizden ilk nefret eden siz miydiniz? Neden geleceğini değiştirmek için bir şey yapmadın?

Bonnie beni . "Başıma gelenlerle hikayeler ve olaylar . Ama bırakayım da resimler kendi adlarına konuşsunlar. Ne de olsa, şu yaygın deyim nedir? Bir resim bin kelime anlatır mı?" Ben ondan uzaklaşıp görüntü üzerine görüntü içerken usulca güldü.

Bakır ve kahve tonları beni odanın bir ucundan diğerine, gerçeğin sefil bir zaman çizelgesini izleyerek götürdü.

Bonnie haklıydı. Bir resim binlerce kelime söylüyordu ve sonsuza dek hapsedilip ölümsüzleştirildiğini görmek kalbimi daha da umutsuzluğa sürükledi.

Elisa her birinde yavaşça değişti.

İlk Borç'a rastladığımda nefesim kesildi. Elisa'nın krem rengi sırtındaki kırbaç izlerinden damlayan kanın kırmızı değil, yanık bronz koyu sarı bir görüntü.

Sanki zaman bana korkunç bir şaka yapmış, beni tokatlamıştı. Hayatımın tekerrürden olduğunu biliyordum; kendimi ne kadar eşsiz hissedersen hissedeyim, varlığım bir başkasının ayak izlerini takip ediyordu.

Tıpkı Jethro'nun beni almaya geldiği zamanki gibi.

Milano'da hayatımın asla benim olmadığını öğrendiğim o gece. Jethro'nun da en az benim kadar borçlu olduğunu. İkimizin de önceden belirlenmiş karmaşık bir kaderin tutsakları olduğumuzu.

Bir sonrakine geçerken uzuvlarım titredi.

Karartılmış görüntüde Owen, elinde İlk Borç kırbacı, yüzünde işkence görmüş bir ifadeyle duruyordu. O sadece Jethro'nun atası, onun tek yumurta ikizi olabilir. Başka bir adamın bu kadar çelişkili görüldüğünü görmek gözlerimi yaşarttı. Bunu saklamaya çalışıyordu ama pişmanlık ve bağlılık grenli resimde parlıyordu.

Aşık olan sadece biz değildik.

Owen ve Elisa, Weaver-Hawk sınırına meydan okumuş ve sert bir şekilde düşmüşlerdi.

Fotoğraf üstüne
fotoğraf.

Duruşma üstüne
duruşma.

Aşkları derinleşti ve çiçek açtı, ancak zaman geçtikçe yavaşça kesildi.

İkinci Borç ve eğilme taburesi. Elisa benim bağlandığım sandalyede sallanıyordu, siyah göl onun altında parlıyordu.

Oyun Üçüncü Borç. Owen buruşmuş iskambil kâğıtlarını yumrukluyor, ağzı sıkı ve inatçı, gözleri bir erteleme için yalvarıyordu.

Çıkarılan borçlar arasında kişisel görüntüler de vardı. Elisa'nın dikiş dikerken, bahçede otururken, parmaklarını fiskiyede gezdirirken, bulutlarla kaplı gökyüzüne uçup gidecekmiş gibi bakarken çekilmiş fotoğrafları. Ayrıca gizli fotoğraflar da vardı.

Owen'ın onu izlerken çekilmiş görüntüleri, yumrukları ceplerinde, yüzü özür, keder ve ıstırap iletiyor.

Onların tarihini yaşıyoruz.

İki insanın onlarca yıl süren yaşamlarının birebir kopyası.
önce.

Atalarımın farklı olmadığının bir başka örneği daha. Ben kaderimi değiştirme umudum yoktu.

Bonnie saçlarımı kenara iterken sıçradım, şişmiş parmak eklemleri boğazımı ısıtıyordu. "Gördün mü çocuğum. Farklı olduğunu . Torunumun kalbini ele geçirerek kazandığını sanıyorsun ama ben önceden uyarmıştım." Duvarlarına mücevher gibi cesurca yerleştirilmiş zaman çizelgesini salladı. "Siz daha gelmeden önce atalarımıza ne olduğunu gördüm. "Sen gelmeden önce Jethro ve Owen arasındaki benzerlik, kayıtları inceledim. Sen bize gelmeden yıllar önce silahlanmıştım. Uslu durmayacağını biliyordum. Biliyordum. Bu nesil kolay olmayacaktı ve ben de buna göre plan yaptım." Gülümsemesi ukalacaydı. "Kazanmak diye bir şey yok, Nila. İkimizin ailesi de böyle bir sınava katlanmakla lanetlendi ve sadece layık olanların miras almasına izin veriliyor."

Cevap veremedim.

Bileğimden tutarak beni karmaşık yaldızlı bir çerçeve içinde yer alan son yedi resme doğru yönlendirdi. "Bunu iyi çalış çocuğum. Owen işlediği suçlar yüzünden cezalandırıldığında Elisa'nın başına gelenler bunlardı. Ve sana olacak olan da bu."

Bir elimle ağzımı kapattım.

Owen'ın icabına bakıldı mı? O da mı öldürüldü?

Sepya fotoğraflar beynime kazınırken gözlerim yandı. İşkence üstüne işkence.

Sefalet üstüne sefalet.

Var olduğunu hiç bilmediğim yöntemler.

Adını bile koyamadığım barbarca eşyalar.

Elisa her bir görüntüde vahşi, kalbi kırık bir kadından çoktan dünyadan ayrılmış bir hayalete dönüşüyordu.

Korkunç acılar çekti, kimsenin uzun süre dayanamayacağı zulüm yöntemlerine maruz kaldı.

Ruhum onun için ağladı. Öfkem onun için kavruldu.

Zavallı kadın. Zavallı kız.

Bu benim kaderim miydi? Onun gibi mi olacaktım?

Sonunda kırılacak mıyım?

Bonnie, Elisa'nın görünen tek parçasının başı olduğu alttaki resmi bıçakladı. Kenarlarına çiviler çakılmış büyük bir fiçı vücudunu kaplıyordu. "Bunların her biri... ne diyelim... ödemen gereken ekstra bir ücret. İtaatsizlik asla hoş görülmez - bir Weaver ya da bir Hawk tarafından. Elisa, Owen'ın ölümünü izledi ve babasını öldürerek bu iyiliğe karşılık vermeye çalıştı." Burnuma dokundu. "Tıpkı senin de yapacağını düşündüğünden şüphelendiğim gibi."

Boğuldum.

Hayır... nasıl yapabilirler...

"Kalan ailemi de öldürmeyi mi planlıyorsun, Nila?" Bonnie'nin sesi bir tıslamaya dönüştü. "Çünkü sana şunu söyleyeyim, bunu asla başaramayacaksın. Cesedimi çiğnemedi olmaz."

Nabzım süpersonik atımlarla patladı, kan fişkırdı ve cıva

ta. *Kaçın!*

Uzakta olmam gerekiyordu. Bana asla dokunamayacakları çok çok uzaklara.

Tekrar.

Yanağıma vurduğu tokat, sıcaklık ve netlik getirdi. "Seninle konuşurken bana bak, çocuk." Uzun boyunun üzerinde durarak gözlerimin içine baktı. "Sana bir haberim var. Her ne planın varsa, her ne omurgalı olduğunu düşünüyorsan ve her ne intikam alacağını düşünüyorsan, hepsini unut. İşin bitti, duydun mu beni? Jethro öldü. Kestrel öldü. Burada seni kurtaracak kimse yok, kendin de dahil. Yarından itibaren günahlarının bedelini ödeyeceksin. Tövbe edeceksin ki ruhun Son Borç'u ödeyecek kadar saf olsun. Kaybedeceksiniz Bayan Weaver. Tıpkı yıllar önce Elisa'nın kaybettiği gibi.

"Sen zaten bir ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey, kesinlikle *hiçbir şey yok.*"

DÖRT GÜN.

Ameliyattan uyanmamdan bu yana tam doksan altı saat geçti.

Sonsuza kadar toz mavisi tavana bakıp, neşeli bir köpek yavrusu posteriyile Nila için endişelenerek aklımı kaçıracam.

Ona ne yapıyorlardı? Nasıl
başa çıkıyordu?

Jasmine onu güvende tutmak için elinden gelen her şeyi yapacağını söylemişti ama kız kardeşime ne kadar güveniyor ve onu seviyor olsam da ağabeyim ve babamın neler yapabileceğini biliyordum.

*Orada güvende
değil. Onu oradan
çıkarmalıyım.*

Bonnie'nin neler yapabileceğini de biliyordum ve bu beni ölümüne korkutuyordu.

Durgun odada ağır ağır iç çekerek dişlerimi sıktım ve dik durmaya çalıştım. Yatay olarak uzanmaktan bıkmıştım. Bana ne yapıp ne yapamayacağımın söylenmesine kızmıştım. Ve bir hapsedilmeyi diğeriyle takas etmekten bıkmıştım.

Louille her gün beni kısıtlamakla tehdit ediyordu. Özellikle de ameliyatımın ertesi günü beni yerde, kendimi yataktan fırlattığım için kanlar içinde bulduğunda, savaştık kadar iyileştigiime inandığında.

Denemek aptallıktı ama denemek *zorundaydım*. Başka seçeneğim yoktu.

Orada öylece yatamazdım. Bu bir seçenek değildi. Nila'nın bana ihtiyacı vardı. Ve onu tekrar hayal kırıklığına uğratamazdım.

İşleri benim istediğim gibi yapmanın zamanı geldi. Yoksa çok geç olacak.
İlk üç gün, Louille yürüme girişimlerimde tam bir Nazi gibi davranmıştı. Benim sağlığımdan sorumlu olduğunu anladım. İşini yapmış ve bir gün daha yaşamamı sağlamak için beni iyileştirmişti. Ama anlamadığı , Nila yanımda olmadığı sürece bir gün daha yaşamak *istemediğimdi*.

Bu benim sorumluluğum, lanet olsun.

Onu hayal kırıklığına uğratmayacağım. Bir daha asla.
Dün bir savaşı kazanmıştım. Çürümekte olan bir et yığınının dönüşmemden, yan tarafımda drenler ve sikimde bir kateterle yataкта yatmaktan kesinlikle nefret ediyordum.

Bağırarak ne kadar sağlıklı olduğumu , kateterin ve drenlerin çıkarılmasını sağlamıştım. Zaman bir düşman ama aynı zamanda bir dosttu. Her *tik* Nila'yı korumamın dışında bırakıyordu ama her *tik* beni iyileştiriyordu, böylece sonunda yanlışlarımı düzeltebiliyordum.

Hawksridge'de zamanı durduran ve varlığımı hızlandıran sihirli bir cihazım olmasını diledim, böylece bir kez daha güçlü olabilirdim.

Beni bekle, Nila.

Benim için hayatta kal, Nila.

Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtarak sterilize edilmiş muşamba zemine baktım. En azından kendimi iyileşen bir sebze gibi değil de bir insan gibi hissediyordum. Son birkaç gün berbat geçmişti ama ne kadar güçsüz olsam da iyiye gidiyordum.

Bu kadar güçsüz olmaktan nefret ediyordum. Bir işe yaramayacak kadar güçsüz olmaktan.

Ancak hayal kırıklığım ne olursa olsun, vücudumun tekrar bir araya gelmesinin verdiği yorgunluk veya acıyla mücadele edemedim. Olabildiğince hızlı iyileşti. Sadece sabretmeyi öğrenmem gerekiyordu.

. Evet, doğru. Kadının dengesiz ailemin elindeyken sabırlı olmak. Sanki öyle bir şey olacaktı gibi.

Başka seçeneğin yok.

Keşke daha hızlı iyileşebilseydim.

Derin bir nefes alarak yataktan kalktım. Çıplak ayaklarım serin zemine çarptı. Oda yüzüyor, bana Nila'yı ve onun dengesizliğini fazlasıyla hatırlatıyordu. *için mükemmeliz*. İkimiz de biraz kırık. İkimiz de biraz kusurluyuz. Ama kalplerimizin bir olmasına izin verdiğimizde mükemmel bir bütün olacağız.

Ayak parmaklarım pürüzsüz muşambayı kazarak beni dik tuttu. Damlama hattı çekildikçe elimin arkası sızlıyordu. İnledim ve alnımda boncuk boncuk biriken teri sildim.

İlk kez tuvalete gitmeye çalıştığım da, serumumu besleyen aleti yanımda taşımam gerektiğini zor yoldan aksi takdirde elimdeki iğne beni geri çekiyordu.

Bu canımı yakardı. Ama Kes'in hâlâ bu dünyaya tutunduğunu düşündüğümde kalbimin acıdığı kadar değil. Ölmemişti; Doktor Louille asla uyanamayacağı konusunda ne kadar kararlı olursa olsun.

Onu düşünme.

Endişelenecek çok şeyim vardı. İnsanların yoğun olarak bulunduğu bir yerde olmak, duygularımın çiğ bir şekilde temizlenmesi anlamına geliyordu. Neyse ki özel bir odam vardı ama bu duyguların duvarlardan sızmasını engellemiyordu.

Sevdiklerini ziyarete gelen aile üyelerinden kapımın altından keder ve yersiz umut sızıyordu. Korkunç acı ve ölüm arzusu, travmadan iyileşen hastalardan gelen koku dalgaları gibi sürükleniyordu.

Hastanelerden *nefret ederdim.*

Gitmek zorundayım. Nila'nın iyiliği için değilse bile kendim için.

İçimdeki hayatı tüketen insanlardan uzakta çok daha hızlı iyileşebilirdim.

Dişlerimi sıkarak ilerledim. Ortamı saran büyük bandaj kırık kaburgama biraz destek veriyordu ama yine de acı yayılıyordu.

Doktor Louille isteğim üzerine ağrı kesicilerimi azaltmıştı. Gerçeği bilmeye ihtiyacım vardı; iyileşmemi takip edebilmek ve rahatsızlığımınla kendi şartlarımla başa çıkabilmek için.

Çünkü üç hafta çok uzun bir süreydi.

O kadar beklemeyeceğim.

Tualete on beş dakika sürmeden an, çıkışımı yapıyordum ve kimin ne dediği umurumda değildi.

Her adım körelmiş kaslarıma enerji veriyordu.

Her ayak sürüme bedenimi canlanmaya

zorladı.

Ve her tökezleme, çok daha erken ayrılmamı sağladı.

On bir dakika.

Dünkü on altı dakikaya göre bir gelişme.

Yataktan tuvalete gitmek pek de iyi bir başarı sayılmazdı ama yirmi dört saatten kısa bir sürede beş dakika kazanmıştım. Daha hızlı iyileşiyordum - amansız baskımla destekleniyordum.

Nefret ettiğim yatağa doğru sallanarak geri döndüm ve odanın ortasında durakladım. Kolalı çarşaflara geri dönme ve Nila'nın görüntüleriyle kendime işkence etmekten başka hiçbir amacı olmayan toz mavisi tavana bir kez daha bakma düşüncesi bana ilham vermedi.

Henüz onun için iyi değildim. Onu kurtarmadan önce mantıklı davranmalı ve iyileşmeliydim ama onunla konuşmadan bir an daha orada yatamazdım. Onu ne kadar sevdiğimi, ona ne kadar değer verdiğimi, onu ne kadar özlediğimi, onu ne kadar *arzuladığımı* söylemeden. Ona ihtiyacım vardı. Gülüşüne, kahkahasına, dokunuşuna, vücuduna ihtiyacım vardı.

Sana çok ihtiyacım var Nila.

İlk gün Jasmine'le konuştuktan sonra, iletişimi az ve uzak tutmaya karar vermiştik. Hawksridge'de neler olduğunu bilmemek zordu ama Cut oradan çıktığımızı bilmiyordu. Sevgili babamın bildiği tek şey, Kes'in ve benim kemiklerimin artık malikânenin arka tarafında domuz boku olduğuydu.

Ve bu şekilde kalmasını istiyorum.

Jaz reenkarnasyonumuzu herkesten saklamak için elinden geleni yapmıştı. Doktorlar ve hemşireler bana Bay James Ambrose diyorlardı. Kimse beni tanııyordu.

Gerçek kimliğimizi. Bizi daha önce hiç gitmediğimiz bir hastaneye bile götürmüştü - her zamanki tıbbi ekibimizi boykot ederek bizi tanımayan yabancılar lehine.

Yine de bu kimseye güvendiğim anlamına gelmiyordu.

Nila'yla iletişime geçerek kimliğimi gizleme riskini aldım ama kendimi daha fazla inkâr edemezdim. Onu sahiplenmeden önce yaptığımız gibi onunla mesajlaşmayı düşünmek bile kalbimin daha güçlü atmasına ve kanımın daha hızlı pompalanmasına neden oldu.

O benim tedavimdi, ilaçlar ya da doktorlar değil. Tek istediğim onu kucağıma alıp sonsuza dek güvende tutmakken, onunla bu kadar uzun süre iletişim kurmaktan kaçınmakla aptallık ettim.

Kolumu belime sarıp zonklayan yaraya baskı uygulayarak yalınayak odamdan çıktım, küçük damlasını sürükleyerek arkamdaki tekerlekler.

Ben lanet olası bir sakatım.

Hastane sessizdi.

Acil durum yok. Ziyaretçi yok.

Böylesine yoğun bir yerden gelen aşırı duygu paylaşımını yok etmek için tamamen dikişlerimin kaşınmasına ve kaburgamın ağrısına odaklanmak zorunda kaldığım gündüz saatlerinden güzel bir ertelemeydi.

Saati bilmiyordum ama parlak neonlar sönüktü, huzur ve uyku yanılması veriyordu. Ancak ölümün ürkütücü sessizliği bu sahte huzuru bozuyor, karanlığın içinde pusuya yatmış, son kurbanını almak için bekliyordu.

Yürü git, ölüm. Beni, kardeşimi ya da Nila'yı alamayacaksın. Bu sefer olmaz.

Zihnim Bonnie'nin bana bir ay kadar önce gösterdiği resimlere geri döndü. Çalışma odası her zaman bir çiçek ve iğne oyası olmuştı ama beni çaya davet ettiğinde yeni bir şey edinmişti.

Fotoğraflar.

Nila'ya ve benim büyük, büyük büyükbabama tıpatıp benzeyen bir Weaver'ın görüntüleri.

Owen Hawk'a benzediğimi hep biliyordum. Büyüdüğümde Cut bana birkaç kez söylemişti. Ama Owen ve Elisa'nın hikâyesinin kendi hayatıma ne kadar benzediğini ilk kez o zaman duymuştum.

Beni korkutmak içindi. Beni hizada tutmak ve bu yolu izlersem neler olacağını göstermek için.

Bu beni durdurmadı.

Nefesimin altında homurdandım.

Ve gerçek oldu.

Owen öldürüldü, tıpkı benim gibi. Ama benzerlikler burada sona eriyordu. Owen ölmüş ve Elisa'yı acı çekmeye terk etmişti.

Hâlâ hayattayım ve onu kurtaracağım.

Alnımdan ter damlıyordu ve nihayet koridorda ayak sürüyerek iyileşme kanadının ön masasına doğru ilerlediğimde acı dolu nefesler alıyordum. Bir ya da iki kez gördüğüm bir hemşire klavyesinden başını kaldırdı.

Örülmüş siyah saçları başını taçlandırırken yüzünde makyaj yoktu. Ellili yaşlarının ortasında, başhemşire gibi ve saçma sapan bir giyim tarzı olan bu kadın, kendinden ziyade başkalarıyla ilgilenme rolüne uygundu. Ama mücevherleri ve kişisel süsleri olmamasına rağmen gözleri şefkatliydi. Bir bakışıyla bana gençliğimde hiç görmediğim kadar anne şefkati gösterdi.

Uzun zamandır ilk kez annem düşüncelerimde belirdi.

Bu davetsiz misafir karşısında kalbim küt küt atmaya başladı. Onu düşünmeyi hiç sevmezdim çünkü beraberinde gelen anıları hazmedemezdim. O kadar iyi bir insandı ki sadece kötü bir yerde sıkışıp kalmıştı. Elinden gelenin en iyisini yapmış ve

Gücü tükenmeden önce dört çocuk ve tek mirasını onsuz idare etmek zorunda bıraktı.

Bir süre, bu kadar zayıf olduğu için ondan nefret ettim. Ama şimdi onu anlıyordum.

Ona acıdım.

Ben öne doğru sendeleyip dengemi sağlamak için masaya tutununca hemşire sandalyesinden fırladı. "Bay Ambrose, gerçekten yataktan çıkmamanız gerekiyor." Bölmenin etrafından dolanarak bir koluyla belime sarıldı ve yaramı alevlendirdi.

Sırt dekolteli bir elbise giymiş ve şimdiden onun şefkatinden besleniyordu. Dürtülerim ve asi bir hastayı yataktan kaldırmanın verdiği hayal kırıklığıyla elimi sallayarak onu uzaklaştırdım. "Bana bir dakika verin. Ben iyiyim."

"İyi değilsin."

Gözlerimi kısarak onun düşüncelerini engelledim ve kendi düşüncelerime odaklandım. "Gerçekten. Söz veriyorum, senin vardiyanda yere yığılıp ölmeyeceğim."

Oflayıp pufladı ama yakalama mesafesi içinde kalarak uzaklaştı. Umarım kığım o iğrenç elbiseden dışarı sarkmıyordur.

Gözlerini almasın diye sırtımı masaya yaslayarak suratsızca gülümsedim. "Biraz temiz havaya ve manzara değişikliğine ihtiyacım vardı."

İhtiyacım olan tek şey bu değil.

Sanki çok mantıklıymış gibi başını salladı. "Bunu çok duyuyorum. Medya odası hemen şurada." Koridorun ilerisini işaret etti. "İstersen tekerlekli sandalye getirip seni yerleştirebilirim. Bir gece kuşuna yetecek kadar çok DVD var. eğlendirdi."

Bu fikri düşünüyormuş gibi yaparak başımı öne eğdim. "Kulağa cazip geliyor. Ama gerçekten ne yapmak isterdim biliyor musun?"

Dudaklarını büzdü. "Ne?"

"Binada bir market var mı? Telefon alabileceğim bir yer? Temel aramaların yanı sıra internete de bağlanabilen bir şey?"

Kaşlarını çattı. "En alt katta, kafenin yanında küçük bir dükkan var ama oraya gitmenize izin veremem Bay Ambrose. Dört katlı ve geç bir saat. Ayrıca gecenin bu saatinde açık olacağından şüpheliyim."

Kalbim kederle sıkıştı.

Nila.

Onunla konuşmalıyım.

Daha fazla bekleyemezdim. Hemşirenin elini tuttum, bir fiske vurdum isim etiketine baktım. Sesime olabildiğince cazibe katarak

mırıldandı, "Edith, o telefona *gerçekten* ihtiyacım var. Bana yardım etmen mümkün mü?"

Elimden çekştirerek göz kırptı. "Tıbbi gereklilikler dışında hasta taleplerine yardımcı olmak hastane politikasına aykırı."

Kıkırdadım, kaslarım yeni bir acı dalgasını müjdelerken yüzümü buruşturdum. "Senden bana hamburger ya da sağlığım için kötü bir şey getirmeni istemiyorum."

Yumuşak bir şekilde güldü.

"Elbette, aşağıya inip bana bir telefon almak Tamam mı?" Bakışlarının derinliklerine bakmak için eğildim. "Sana sonsuza dek borçlu kalacağım."

Borç.

Kahretsin, bu kelimededen nefret ederdim.

Nila yaşadığı sürece bir daha asla borçlanmayacaktı. Ben de Her şey biter bitmez bu kelimeyi sonsuza dek ortadan kaldıracaktım. Ailemin Weavers'a yaptıklarının hiçbir mantığı ya da nedeni yoktu. İntikam olarak başlayan şey hızla eğlenceye dönüştü.

Can sıkıntısı.

Sebebi buydu. Öyle olmak zorundaydı.

Atalarım, masum kelebeklerin kanatlarını koparmaktan ve daha az şanslı olanları incitmekten başka yapacak daha iyi bir şeyleri olmayan büyük zenginlikle başa çıkmak için asla donanımlı değildi.

Bir insanı kalpsiz bir canavara dönüştüren çok fazla zaman ve çöküş diye bir şey vardı.

Edith yanağının içini ısırdı. "Bilmiyorum." Koridordan odama doğru bakarak, "Bak ne diyeceğim, yatağına dön. Bunu sabah müdürüyle konuşup ne yapabileceklerine bakabilirsin."

Midem sıkıştı.

Bu gece olmalı.

"Hayır. Bu riski göze alamam. Artık buradasın. Tek bir isteğin var, sonra seni rahat bırakacağım. Ne diyorsun?"

Bu sırtı açık elbiseyi ve dünya malından yoksunluğu siktir et.

Zengin keten ve özel dikim pamuklu giysiler içindeki insanların üzerinde yükselmeye, para dolu bir cüzdan çıkarmaya çok alışmışım. Para her zaman istediğinizi alırdı. Nakit her zaman birilerini evet demeye ikna ederdi.

Gerçekten de iki ucu keskin bir kılıçtı.

"Eğer şimdi gidersen, sana telefonun değerinin üç katını öderim." Tüm vücudu kaskatı kesildi.

Kahretsin, bunu söylememeliydim.

"Rüşvet kabul etmiyorum, Bay Ambrose."

Acı tüm sistemime yayıldı ve beni tekrar ter içinde bıraktı. Daha fazla dik duramazdım. Omuzlarım yenilgi içinde yuvarlandı. "Lütfen Edith. Çok önemli olmasaydı sormazdım." Tüm içgüdülerime karşı gelerek duvarlarımı indirdim ve yalvardım, "Lütfen. Biriyle konuşmam gerek. Öldüğümü düşünüyorlar. Benim için endişelenmeye devam etmelerine izin veremem. Bu adil değil." Sıcak bir rahatsızlık dalgası beni esir alırken dişlerimin arasından tıslayarak mırıldandım: "Bunu sevdiğin birine , değil mi? Evde oturup en kötüsünden korkmalarına izin mi vereceksin?"

Yüzü düştü. "Hayır, sanırım haklısın."

Tanrı'ya şükür.

Birden masanın arkasına geçti ve mor bir el çantası aldı. İçini karıştırarak bana eski model bir cep telefonu uzattı. "Al. Onlara hemen mesaj at.

Vardiyam bitmek üzere. Sana telefonu getireceğim.

Yarın işe döndüğümde."

İdeal değildi ama dilenciler seçici olamazdı.

Ona uzandığımda elim titredi. "Size ne kadar teşekkür etsem azdır." Elini salladı. "Lafı bile olmaz."

Telefonu elime aldığım an, koşarak odama dönmek istedim. Nila'nın sesini duymak için. Beni affetmesi için yalvarmak. İyi olduğunu bilmek için.

Acıyı bir kenara ittim, hediye ve sonunda ona ulaşabileceğimin bilgisini elimde tuttum.

Edith'in telefonunu çalıp biraz mahremiyet bulamadığım için nefret ederek biraz uzaklaştım ve eski cihazı kaydardım.

Saat ana ekranda yanıp sönüyordu.

Sabah 2:00.

Neredesin, Nila?

Yatakta mısın? Eskiden yaptığım gibi biraz huzur bulmak için Moth'a binmeye mi gidiyorsun? Telefonunun şarjı var mı?

Sorular ve endişeler kalbimde patladı.

Cut onun hayatının rahatsız edilmeden devam edeceğini söylemişti ama bu bizi vurmadan önceydi. Artık biz yokken ne gibi yeni kurallar ve çılgınlıklar koyacağını kim bilebilirdi?

Eğer ona dokunduyorsa, bunu ona ödeteceğim.

Yeni bir mesaj açtığımda titremelerim vahşileşti. Numarasını girerken hafızam paslanmıştı. Umarım doğru yapmışımdır. Yüzlerce mesaj göndermişim.

ama onun numarasını ruhuma kazımak için hiç zaman ayırmadım.

Lütfen, lütfen doğru olsun.

Tuş takımını kullanarak yazdım:

Bir borçludan diğerine, unutulmadın. Seni seviyorum. Seni özlüyorum.

Sadece seni düşünüyorum.

önce gönder tuşuna bastım. Zaten bu çok fazla şey ele veriyordu, özellikle de Cut telefonuna el koyduysa.

Sonra tekrar, numara bir yabancından geliyordu. Bir hikaye ya da tanıtım çalışması için kazı yapan herhangi bir muhabir gibi görünebilirdi. *Vanity Fair* röportajımızda bile, dergilerin tortuları uydurma gerçekleri bir araya getirerek eskimiş bir hikayeyi canlandırmaya çalıştı.

Bu da hastanede hiçbir şey yapmadan iyileşmenin bir başka sorunuydu. Gündüz televizyonu, deli ya da değil, herkesin beynini çürütmeye yetiyordu.

Adımı bırakmadım. Bir tane daha göndermedim.

Ama o bilirdi.

O anlayacaktır.

Onun için geldiğimi biliyordu.

Ertesi gece Edith sözünü yerine getirdi.

Vardiyası saat 22:00'de başladı ve buçukta elinde yepyeni bir telefon hediyesiyle odamda belirdi.

Kutuyu elime alıp parmaklarımı selofanın içine sokarken konuşamıyordum. Ayrı kaldığımız süre boyunca Nila'yla nihayet iletişim kurabileceğimi düşününce gözlerim doldu.

Siktir, onun sesini duymam lazım.

Edith'in duyguları üzerimden akıp geçti. Kırık bir adama yardım etmenin gururu.

İçinde bulunduğum durum için merhamet. Ve aramızdaki yaş farkından dolayı suçlulukla karışık bir cazibe.

Karşı konulmaz rahatlamamı içime çekerek gülümsedim. Edith tek bir hareketle bana daha uzun oturmam ve daha hızlı toparlanmam için güç vermişti.

Yakında gidiyorum. Bunu yakında bitiriyorum.

Elini tuttum ve sıktım. "Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsin."

Kızardı. "Sanırım bir fikrim var." Çekiştirerek serbest bıraktı, başka tarafa baktı. "O şanslı bir genç bayan."

Ve ben şanslı bir piçim.

Sessiz kaldım.

Ondan yayılan gariplik yansıtıyordu. Edith'in yardımını ne takdir etsem de yalnız kalmak istiyordum. Şimdi.

bir düşünce geldi. "Oh, bir cevap aldın mı?" Edith başını eğdi.

"Affedersiniz?"

"Dün gece telefonuna gönderdiğim mesajdan mı?"

"Oh...uhh." Duyguları kekeledi, daha iyi haberler alamadığı için kederle .

Lanet olsun.

Durumumun bana ne söylediğini seslendirmesine ihtiyacım yoktu. Nila cevap vermedi.

Neden olmasın?

O iyi mi?

Edith başını iki yana salladı. "Hayır, özür dilerim." İçimi çektim.

Bu ne anlama geliyor?

Nila mesajı görmedi mi?

Yaralandı, hapsedildi ve acı mı çekiyor?

Siktir!

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor, zaten gergin olan sinir sistemimi endişeyle besliyordu. Jaz onu güvende tutacağını . *Lütfen Jaz, sözünü tut.*

Dikkatim Edith'ten ayrıldı, daha fazla bekleyemedim. Plastiği yırtarak, Noel'de şımarık bir çocuk gibi kutuyu açtım ve telefonu. Titreyen parmaklarımla SIM paketini ve bataryayı yırtarak açtım ve her ikisini de cihaza yerleştirdim.

Güç düğmesine bastım ve canlanmasını bekledim.

"Ah, neredeyse unuttuyordum." Edith bana üzerinde şarj pimi olan bir makbuz uzattı. "Bu size bir ay boyunca internet ve sınırsız arama sağlayacak."

Kahretsin, ön ödemenin bu kısmını unutmuşum. Eski telefonum, diğer önemsiz fatura ödemeleriyle birlikte kişisel muhasebecimiz tarafından kesilen ve sıralanan bir hesaptaydı.

"Teşekkürler." aldım, telefonun ışığı yandığında endişeyle kodu girdim.

"Parayı bu gece sana getireceğim."

Kimliğim, banka kartım ya da hastaneden çıkış yolum olmadığı için bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum ama ona küçük bir miktar ödeyecektim. böyle bir nezaket için şans.

Elinin tersiyle itti. "Sadece yapabildiğin zaman. Aceleye gerek yok." Son bir kez gülümseyerek çıkışa doğru ilerledi.

Tamamen telefona odaklandığım için aklım hemen ondan uzaklaştı. Kupon kodunun kabul edildiğini ve numaranın kullanıma hazır olduğunu belirten bir mesaj geldi.

Edith'ten gelen kararsızlık dalgası ve kapının küçük gıcirtısı başımı kaldırmama neden oldu. "Başka bir şey var mı?"

Edith bembeyaz kesildi, kaşları birbirine karıştı. "Bir şey soracaktım ama haddime değil."

Nila'ya ulaşmaya bu kadar yakinken duraklamak beni öldürüyordu ama usulca sııttım. "Bana her şeyi sorma hakkını kazandın."

Dudağını ısırıldı. "Biliyor musun?" Gözleri yere kaydı. "Sen vuruldu. Olayın nasıl gerçekleştiğine bir gizlilik var ve en yakın akrabanızın sadece bir numarası var."

Bekledim ama etmedi. Sadece merakının hafif nabızı atıyordu.

"Sorunuz nedir?"

Örölmüş saçlarını okşadı. "Dediğim gibi, bana . Ama bilmek istedim... eğer... bunu yapan kişiyi tanıyor muydunuz?"

Donup kaldım. Ne tür bir cevap vermeliydim? Hafıza kaybı numarası yapıp hayatımın başka bir yönünü mü saklayayım?

Saklanmaktan bıktım.

Tüm hayatım boyunca durumumdan, yükümlölüğümünden ve geleceğimden saklandım.

Rol yapmayı bırakmışım.

"Evet, kimin biliyorum."

Eli kapının koluna dolandı. İçinde bulunduğum durumdan dolayı bir adaletsizlik dalgası yayıldı.

Sııttım, durumuma tepki göstermeden kendimi şımartmama izin verdim. "Bir sonraki sorunuza cevap olarak, evet, onlara bunu ödeteceğim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu soracağımı nereden biliyordun?"

Onun şaşkınlığı bana Nila'nın geceyi birlikte geçirdiğimizde, gardımı gerçekten düşürdüğümde ve onun karışık düşüncelerini hissettiğimde yaşadığı şoku hatırlattı.

Benim gibi biri geleceği okuyormuş gibi görünme yeteneğine sahipti. Avuç içlerini deşifre edebilen ve ölümlerle konuşabilen mükemmel bir mistik - bir kişi hakkında bilmeniz gereken tüm bilgiler, daha fazla dikkat ve empati kullanılırsa hissedilmeye hazırdı. Ne yazık ki insan ırkı kendini o kadar kaptırmıştı ki başkalarını düşünmeyi unutmuştu.

"Sadece bir hünerim var."

Edith yine kızardı. "Oldukça ilginç bir hastasın."

O daha fazla utançla titrerken ben kendimi tutmayı başardım.

"Her neyse, viziteye çıkmam gerekiyor." Bana son bir kez baktıktan sonra kapıya doğru süzüldü ve gözden kayboldu.

Oda sessizleştğinde ve kapı beni dış dünyadan uzaklaştırdığında rahat bir nefes aldım. Seyircim olmadığı anda kalbim burkuldu. Karşı konulmaz acının beni canlı canlı yemesini engellemek için çenemi sıktım.

Ancak bu acı kurşundan değil, Nila'nın yaralandığına dair duyduğu dehşet verici korkudan kaynaklanıyordu.

Önceki mesajıma cevap vermedi. Benim olduğumu biliyor olmalıydı.

Daha fazla acıya karşı yutkundum. Keşke onu bu kadar uzaktan hissedebilseydim, düşüncelerine girebilseydim ve Jasmine'in söz verdiği gibi güvende mi yoksa ona bir faydam dokunmadan önce benim yardımımı mı ihtiyacı var öğrenebilseydim.

Telefonun menüsünü karıştırırken, numarasını girerken ve yeni bir mesaj açarken kaslarım titredi. Umursamaz davranmak istemiyordum ama onun güvenliğinden endişe ederek bir an daha orada yatamazdım.

Yaşadığı borçlar, ileride olacakların yanında hiçbir şeydi. Bu olmadan önce babamı öldürmek . Onu benden almadan önce. Nila'ya kaç borç ödemesi gerektiği söylenmemişti ve dürüst olmak gerekirse, atalarımın ne kadar sıkılmış ya da zalim olduğuna bağlı olarak daha fazlasının eklendiği ve daha azının alındığı evrakları okumuştum.

Dördüncü Borç geliyordu. Ama Beşinci Borç...

Ürperdim.

Böyle bir şey olmayacak. Bunun olmasına asla izin vermem. İç çekerek, daha mutlu düşünceleri zorladım ve bir mesaj yazdım.

Bilinmeyen Numara: *Cevap ver bana. Bana iyi olduğunu söyle. Ben de . İkimiz de iyiyiz. Senden haber almam gerek. Hâlâ benim olduğunu bilmem gerek.*

Gönder tuşuna bastım.

Zamanı saatlerle saymayı BIRAKTIM. Bir gün.

İki gün.

Üç gün.

Dört.

Artık hiçbir şeyin anlamı yoktu.

Onların seviyesine oyunlarını oynadıktan sonra Hawks'ın bana zarar veremeyeceğini düşünmüştüm. Jethro benim için gelene kadar intikamımı almak ve dayanmak için güvende olacağımı düşündüm.

Çok *aptal* bir kızdım.

Bonnie bunu defalarca kanıtladı. Beni parçalara ayırdı, cesaretimi dağıttı, nefretimden geriye tozdan başka bir şey kalmayana kadar yaktı. Toz, kül ve umutsuzluk.

Beş gün mü yoksa altı mıydı?

Bu cehennemde ne kadar süredir var olduğumu artık bilmiyordum.

Yavaş yavaş irademi kırdıkça, kazanabileceğime olan inancımı yok ettikçe artık bir önemi kalmadı. Ancak, Jethro beni hiç terk etmedi. Sesi kulaklarımda, kalbimde, ruhumda yaşadı. Sonunu göremediğim zamanlarda bile beni güçlü kalmaya zorluyordu.

Sonbahardan kışa geçiş olmasaydı, zamanın durduğunu düşünebilirdim. Saatlerin tik takları sadece acıyla kesiliyordu. Gece ve gündüzün geçişi sadece Bonnie'nin kaprisleri ve istekleriyle delindi.

Ben ölüyorum.

En kötü anlarımda öldüğümü düşündüm. En yüksek anlarımda ise hala onları öldürmeyi hayal ediyordum. Beni maruz bıraktıkları cehennem haftasını atlatmamı sağlayan tek şey buydu.

Nefretim yaşayan, nefes alan bir şeye dönüştü. Nefretten başka bir şey .

Canavarlarla yaşarken hissedecek başka ne vardı ki?

Zihnim sık sık daha mutlu zamanları düşünerek bana işkence ediyordu... Vaughn ve benim gülüşmelerimiz, babamın gurur duyması, dikiş dikmekten aldığım tatlı tatmin.

Bunun bitmesini istedim. Eve gitmek istedim.

Ne zaman düşüncelerim Jethro'ya dönse, kendimi kapatıyordum. Acı dayanılmazdı. Her gün, onun hayatta kalacağına inanmayı bırakıyor ve bunun yerine en kötüsü için endişeleniyordum. Hızla çözülen zihnimde o ölmüştü ve ben bir yalana inanmışım.

Jasmine beni en kötüsünden uzak tutmak için elinden

geleni yaptı. İnkâr ettiği Rack.

Reddettiği Judas Cradle.

Ama reddedemediği başkaları da vardı; gözleri özür dilemeyi haykırsa da, konuşulmayan bağımız daha sıkı örülse de büyükannesine itaatsizlik edemezdi.

Jethro artık orada değildi. Ama Jasmine oradaydı.

Ve bana yardım ettiği için onu sevmeyi ve ondan nefret etmeyi öğrendim.

Onun yardımı sevgi, öpücükler ve çalınan şefkatli anlar değildi. Hayır.

Onun yardımı, hayatta kalabilecek kadar güçlü olduğum cezayı seçmek, ruhumu rüya rüya oymak, delilikten bir çıkış yolu bulmak için beni mümkün olduğunca uzun süre hayatta tutmaktı.

Cezamın en kötü yanı Vaughn'un her şeyi görmüş

olmasıydı. Hawks'ın yaptıklarına şahit oldu.

Artık neye maruz kaldığımı biliyordu.

Beni yıkan onun çığlıklarıydı; Bonnie'nin kahkahaları ya da Cut'ın beğenmiş kıkırdamaları değil, Daniel'in çılgın kıkırdamaları bile değil.

Beni en çok mahveden şey aşktı. Aşk

nihai yok ediciydi.

Ama ne kadar bırakmaya çalışsam da yapamadım.

"Tövbe ediyor musun, Nila? Son Borcu ödemeyi kabul ediyor musun?"

Daniel beni giyotine doğru götürürken bağlarımın içinde kıvranıyor, dehşetten boğuluyordum. Etrafımda yok edilen ailemin ruhani figürleri duruyordu, kopmuş kafaları cesetlerinin üzerinde geziniyordu.

Bir feryat bozkırın üzerinde uludu. Ölüm müydü? Umut muydu? Yakında öğrenecektim.

"Hayır, tövbe etmiyorum!"

Cut bana doğru geldi. Yüzü siyah bir cellat maskesiyle kaplıydı. Ellerinde parıldayan ağır bir balta duruyordu, parlatılmış ve keskinleştirilmişti ve boynumu kesmek için bekliyordu.

Bana doğru eğilerek yanağımdan öptü. "Artık çok geç. Sen çoktan öldün."

"Hayır!"

"Ah, evet." Daniel kıkırdadı. Beni ileri doğru iterek giyotini basit bir sehpa ve sepetten korkunç bir şeye dönüştürdü. "Diz çök."

Dizlerimin üzerine çöktüm, hıçkırıklar beni boğuyordu. "Yapma. Lütfen, yapma. Yapma!"

Kimse dinlemedi.

Bonnie omuzlarıma bastırarak beni lunette üzerine eğilmeye zorladı ve aşağıdaki dokuma sepete bakardım. Kafamın içine yuvarlanacağı aynı sepete.

"Hayır! Hayır! Dur! Yapma bunu!"

"Güle güle, Nila Weaver."

Balta yukarı sallandı. Güneş bıçağını öptü.

Aşağıya doğru indi.

Bir zil beni uyandırdı.

Karanlığın ağır kundağında minik bir çınlama. Kalp atışlarım zillerle çarpıştı ve ellerim boğazımı süpürdü. "Hayır..." Elmaslar hala beni hapsediyordu. Boynum hala sağlamdı.

"Oh, Tanrıya şükür."

Ben hala

hayattayım.

Sadece bir rüya.

Yoksa bir önsezi miydi?

Öksürerek bu soruyu uzaklaştırdım.

Ateşim son bir iki gün içinde pek çok halüsinasyon görmeme neden oldu: Jethro'nun odama girdiği görüntüler. Kerkenez'in bana Moth'un üzerinde nasıl zıplayacağını öğretirken attığı kahkahalar. İmkansız şeyler. Umutsuzca istediğim şeyler.

Ve aynı zamanda korku ve dehşet. Cut eğlenmeye işkence sona ermedi... yalnız kaldığımda da zihnim beni çarmıha germeye devam etti.

Zil tekrar çaldı.

Bu sesi biliyorum... ama nereden.

Yorgun ve ağrılıydım. Bir daha asla hareket etmek istemiyordum ama bir yerlerde, yatağımdan sıyrılıp yastığımın altına uzanacak gücü bulmayı başarmıştım.

Olabilir mi?

Parmaklarım telefonuma kilitlendi, kalbim zilleri davullarla takas etti. Ritim belirsizce tıngırdıyor, hastalığa bulanıyor ve beni hayatta tutmak için elinden geleni yapıyordu. Burnum tıkalı, gözlerim sulu, vücudum ağrıyordu.

Hastaydım.

Umudumla birlikte bedenim de pes etmiş, korkunç mikroplara yakalanmış ve beni bir başka zayıflığa mahkûm etmişti.

Dört gün önce gribe yakalanmıştım. Bonnie bana ne olacağını söyledikten bir gün sonra. O korkutucu fotoğraflarda Elisa'ya ne olduğunu gördükten yirmi dört saat sonra. Ama zil şiddetle ihtiyacım olan şeyi işaret ediyorsa bunların hiçbir önemi yoktu.

Günlerdir ondan haber almayı umuyordum. Ama her gün hayal kırıklığına uğruyordum. Birçok kez pilimi bitirdim, yumuşak mavi parıltıyla kendimi transa geçirdim, bir mesajın görünmesini diledim.

Karanlıkta gözlerimi kısarak baktım, yetersiz beslenmişim ve yaşadıklarımın dolaylı soluyordum.

Neyse ki bu sabah ateşim yükselmişti. Ilık bir duş aldım ve yatak takımını değiştirdim. Zayıf ve halsizdim ama hâlâ Jethro'nun sözüne sımsıkı sarılıyordum.

Seni bekliyorum. Ben hala buradayım.

Ekran . Kalbim yeni bir hayatla filizlendi ve sonsuzluktan sonra ilk kez gülümsedim.

Bilinmeyen Numara: *Cevap ver bana. Bana iyi olduğunu söyle. Ben de . İkimiz de iyiyiz. Senden haber almam gerek. Hâlâ benim olduğunu bilmem gerek.*

Telefonu düşürdüm.

Ve gözyaşlarına
boğuldum.

Hawksridge'in dışındaki dünya uzun zamandır karanlıktı. Hayır. Babamdan gelen mesajlar. Asistanlarımdan e-posta yok. Ben zaten ölmüştüm - titreşimlere ya da yazışma çanlarına değmezdim.

Ama ben
ölmemişim.
Henüz değil.

Korkunç kâbuslarımda kaç kez ölmüş olursam olayım, hâlâ buradaydım.
Jethro bana mesaj atmanın bir yolunu bulmuştu.

Burnumu çekerek ve elimin tersiyle gözyaşlarımı silerek, parmaklarımı cevap vermeye yönlendirebilmem birkaç dakika sürdü.

Needle&Thread: *Ben iyiyim. Artık iyi olduğunu daha iyiyim.*

Gönder tuşuna bastım.

Hastalığımın ve ateşimin artık bir önemi yoktu. Görmezden gelirse geçecekti. Jethro bana iyileşmem için bir teşvik verdiğine göre hasta olmak için zamanım yoktu.

Benim için mi geliyor?

Her şey bitmiş olabilir mi?

Çok şey söylemek istiyordum ama birden paylaşacak hiçbir şeyim kalmadı. Ona son birkaç günü anlatamazdım. Asla paylaşmayacaktım çünkü onu zaten olduğundan daha fazla incitmek istemiyordum.

Bonnie bana Owen ve Elisa'nın kaderini gösterdiğinden beri yaşadığım dehşeti yeniden yaşamaya zorlayarak zihnim geriye doğru atladı.

Kapım açıldı.

Yasemin bir eli kapı kolunda, diğer eli jantının etrafında oturuyordu.

"Nila..."

Onu gördüğüm anda korkunç bir şey anladım. Omurgam kilitlendi ve üzerinde çalıştığım boncuklu kumaş ellerimden düştü. "Hayır. Her ne ise, bunu yapmayacağım."

Gözlerini kaçırdı. "Başka seçeneğin yok."

Ayağa fırladım. "Bir seçeneğim var. Özgür irade seçimim. O cadı bana ne yapabileceğini düşünüyorsa, yapamaz!"

Jasmine özür dileyen bir hayal kırıklığıyla sandalyesine büzüldü.

"Yapabilir ve yapacak da." Bronz bakışları benimkilerle buluştu. "Seni Daniel'in ellerinden uzak tuttum ama Bonnie'nin ellerinden uzak tutamam. Sana verebileceğim tüm zamanı verdim." Uzaklara baktı, sesi önseziyle doluydu. "Daha da kötüleşecek, Nila. Borçların tam ayrıntıları bana hiç söylenmedi.

-Ben bir erkek değilim ve bu nedenle Bonnie böyle bir şiddetten korunmam için ısrar etti ama Cut'ın büyük bir şey planladığını biliyorum. Seni daha önce kurtarmanın bir yolunu bulmalıyım..."

Dinlemek istemedim ama onun ıstırapı bana güç verdi. "Teslim olarak oyalamamı istiyorsun..."

"Evet." Derin bir iç çekti. "Beni affet, ama başka seçeneğim yok - tıpkı senin gibi. Ne düşündüğün önemli değil."

Cevap veremedim. Ama bedenim cevap verdi. Son bir kaçma girişimi. Ayaklarım kendiliğinden hareket etti, duvara dayanana kadar geri geri gittim. Çılgılık atmak ve savaşmak istedim. Onu kapıdan dışarı itmek ve sonsuza dek kilitlemek istedim.

Ama saklanacak hiçbir yer yoktu. Beni kurtaracak kimse yoktu. Bunu sadece zaman yapabilirdi. Ne Jasmine'in, ne Jethro'nun, ne Vaughn'un ne de benim sahip olduğum zaman.

"Ondan haber aldın mı?" Ellerim kot pantolonlu bacaklarıma çarptı. Üzerimdeki büyük gri kazak kalbimin etrafındaki buzları eritemiyordu. Zihnim Jethro ve Owen'ın görüntülerini birbirine ekleyip duruyordu. Elisa ve ben.

Ölümleri korkunç olmuştu, özellikle de onunki.

Bonnie cezamn hemen başlayacağını söyledi. Söylememişti. Yalan söyledim.

"Hayır." Eşiğin üzerinden daha da yuvarlandı. "Asgari düzeyde anlaşmıştık temas. En iyisi bu."

Dünyadaki en zor şey olsa da bu mantıklıydı. Keşke onunla konuşabilseydim. Bu beni çok daha cesur yapardı. "Nila, benimle gel. Korkunu senden daha fazla görmesine izin verme. Acıtacak ama sana zarar vermeyecek. Sana söz veriyorum. Daha kötülerine de dayandın."

"Daha kötülerine katlandım çünkü Jethro'nun beni incitmesinin canımı yaktığını biliyordum. Bu bana bir bakıma güç verdi."

Hüzünle gülümsedi. "Acını paylaşmak için burada olmadığını biliyorum ama ben buradayım. Seni bırakmayacağım." Sandalyesini kapıya bakacak şekilde döndürerek elini uzattı. "Onun yerini ben alacağım. Bunu birlikte atlatacağız."

Omuzlarım çöktü.

Başka ne seçeneğim vardı ki?

Hayatta kalıp Jethro'nun dönmesini bekleyeceğime söz vermiştim. Kız kardeşi benim tarafımdaydı. Ona güvenmek zorundaydım.

Sessizce Jasmine'i Weaverın odasından yemek odasına doğru takip ettim. Tek kelime etmeden içeri girdik.

Büyük masanın etrafında ilerlerken Yasemin'in tekerlekleri kalın halıda iz bıraktı. Yemek saatlerinin aksine, kırmızı lake oda Yiyecek ve insan kalmamıştı. Şahinlerin portreleri boncuk gibi yağlı gözlerle bakıyordu.

Jasmine beni Cut ve Bonnie'nin durduğu geniş alanın tepesine doğru yönlendirirken.

Bir kez daha kazandıklarını bilerek soğuk bir şekilde .

Aralarında bir sandalye duruyordu.

Bonnie ilk cezaların daha kolay olacağını söylemişti. Bir kez daha aptallık ve saflık etmiştim.

Önümdeki sandalye yüzyıllardır bilgi ve itiraf almak için kullanılıyordu. Suçlu ya da masum herkes için işkence edici bir alet. Yaygın bir cihazdı ama kullanımına bağlı olarak kesinlikle ölümcüldü.

Bonnie bir şey sakladığımdan mı şüpheleniyordu? Ama ne?

Bu onun sırlarımı ortaya çıkarma girişimi miydi?

Onlara asla sahip olamayacak.

Kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. Kanım damarlarımda yoğunlaştı.

Sandalye pürüzsüz ya da kadife veya satenle iyi doldurulmuş değildi.

Rahat bir hoş karşılamıyordu. Aslında, tasarımı lüks fikriyle alay ediyordu.

Her santimi ahşaba küçük çiviler ve çivilerle kaplıydı. Koltuk, arkalık, kolçak, bacak desteği. Her bir nokta öğleden sonra güneşinde parlıyordu. Her iğne çok keskin, eti delmek için bekliyordu.

Sertçe yutkundum, dehşetimi gizlemek için kendimi zorladım. Jasmine haklıydı. Onların memnuniyeti benim tepkilerimden geliyordu. Ben bundan daha güçlüydüm, onlardan daha güçlüydüm.

Acımdan zevk almana izin vermeyeceğim.

"Bu geçiş ücretini neden ödediğini biliyor , Nila?"

Gözlerim Cut'a kaydı. Elleri iki yanında, deri ceketi azalan güneşi emerek duruyordu.

Başımı salladım. Sesimin gücü beni terk etti.

Onları öldürürkenki tüm cesaretim bir hain gibi yok oldu.

"Çünkü iğrenç planlarınızdan ve bize zarar verme isteklerinizden arındırılmanız gerekiyor. Çünkü iki Hawk'ın ölümüne sebep oldunuz." Bonnie bastonunu korkunç sandalyeye vurarak yaklaştı. "Üçüncü Borcun geri ödenmesinin yanı sıra, evimizdeki yerinizi tam olarak bilmenizi sağlamak için birkaç ekstraya daha katlanmalısınız."

Bonnie aradaki boşluğu kapatıp şişmiş parmaklarını elmas yakamda gezdirince irkildim. "Altı aydır bizim misafirperverliğimizde yaşıyorsun.

En azından biraz minnettarlık gösterebilirsin." Uzun saçlarımdan bir tutam tutarak beni barbar alete doğru itti. "Şimdi otur ve minnettar ol."

Jasmine yerleşti ve elini uzatarak çivilerin üzerine inmeme yardım etti. Kot pantolon giydiğim için öngörüme teşekkür ettim. Kalın kot beni bir dereceye kadar koruyacaktı.

Biraz titreyerek oturmak için arkamı döndüm.

Ne yazık ki Cut aklımı okumuş olmalı. "Ah, ah, Nila. O kadar hızlı değil." Dirseğimi tutarak beni tekrar yukarı kaldırdı. "Bu çok kolay olurdu."

Kalbim durdu.

Gülerek bel kemerimi çekiştirdi. "Kıyafetlerini çıkar."

Jasmine, "Baba, çiviler yeterince acıtacak-" dedi.

"Yeterince değil." Bakışları onu yakmaya yetmişti.

Jaz iç çekerek bana döndü. "şunları." Kolunu geçici bir askı gibi uzatarak gözlerini kısıtı. "Çabuk ol."

Dişlerimi sıkarak kazağımın eteklerini karıştırdım. Olmalıydım Bu insanların yanında çıplak olmak rahattı.

-Ama soyunmamın istenmesi gözlerimi öfkeli ve aşağılayıcı yaşlarla doldurdu.

Zor nefes alarak kazağımı çıkardım ve kot pantolonumu indirdim. Onları bacaklarımdan aşağıya doğru kaydırırken, ısırın havadan ürperdim. Yemek odasındaki görkemli şöminede ateş yanıyordu ama alevler kışın soğuşunu söndürmemişti.

yankılanan bir gümbürtü duydum.

Olamaz!

Cut'ın gözleri, tam görüş alanında duran yakut kaplı dirseğe kaydı.

Kıvrılıp ölmek istedim. Sırtıma dayanmasına o kadar alışmışım ki bıçağın orada olduğunu unutmuştum.

Cut bana sinsî bir gülümsemeyle baktı ve onu almak için eğildi.

Çabuk!

Çömelerek, o fırsat bulamadan bıçağı aldım. Yüzüne doğru salladığımda gözleri büyüdü. "Dokunma bana."

Kıkırdadı. "Senin yerinde olsam bunu yapmazdım, Nila."

şekilde herkesi aynı anda kalbinden bıçaklayabileceğimi düşününce ağzım sulandı.

Cut ile aramdaki havayı yumruklayarak hırladım, "Bunu aylar önce yapmalıydım. Seninle tanıştığım an seni öldürmeliydim."

Vücudu kaskatı kesildi. "Sadece dene." Gözleri titreşti. "İki seçeneğin var. Bana saldırmayı dene ve bedelini öde. Ya da bıçağı teslim et ve öde."

"Seni öldürüp kazanmayı tercih ederim."

"Evet, bu asla ." Parmaklarını şıklatarak, "Renk, bıçağı al" diye emretti.

Döndüm ama çok geç kalmıştım. Bir ya da iki kez gördüğüm Kara Elmas kardeşlerden biri olan Colour, bir bebeğin çingırağı çeker gibi dirk'i elimden çekip aldı. Colour bıçağı Cut'a uzatırken parmaklarım boşlukla zonkluyordu.

Mücadelem

buharlaştı.

Denemiştım.

Tek isyanım sona ermişti ve ödülüm neydi? Acı ve ağaılanma.

"Teşekkür ederim, Renk."

Colour başını salladı ve şöminenin yanındaki saklanma deliğine geri çekildi. Rokoko tarzı büyük şöminenin çevresi, mahremiyet yanılsaması yaratarak onun büyük bir kısmını gözlerden saklıyordu.

Cut bıçağı yüzüme doğru salladı. "Pantolonunun altında oldukça ilginç bir ekipman var, Nila." Keskin ucunu yakamda gezdirirken yüzü karardı. "Sadece bir baş belası değilsin, aynı zamanda bir hırsızın da."

Dirk'ü kendi beline yerleştirerek kötü kötü gülümsedi. "Bunu gelecekteki ödemeler için hatırlayacağım."

Siyah bir sütyen ve külotla ayakta dururken gözlerimi sıktım. Hiçbir şey planladığım gibi gitmiyordu. Cesaretim neredeydi?

Elime fırsat geçtiği anda o bıçağı kalbine mi saplayacaktım?

Şansım gitmişti.

"Sütyeninden kurtul," dedi Cut. "Tabii sana yardım etmek için bıçağı kullanmamı istemiyorsan."

Ellerim kürek kemiklerimin arasında uçuşarak tokayı yakaladı.

Bonnie öksürdü. "Hayır, . İç çamaşırların üzerinde kalsın." Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Ne?" Cut kaşlarını çatı.

Burnunu kırıttı. "Çıplak bir lağım faresi görmek iştahımı kaçırarak."

Cut kıkırdadı. "Çok tuhaf ideallerin var anne."

Burnunu çekti. "Tiksinmeden yemeğimin tadını çıkarmayı tercih ediyorsam kusura bakmayın." tekrar sandalyeye vurarak ekledi, "Otur. Kapa çeneni. Ve ne yaptığını düşün."

Jasmine mükemmel bir düşman rolü oynayarak beni ileri doğru itti.

Dizlerimi büküp oturduğumda soğuk tenimi sıktı, kalbimi telaşlandırdı ve ayak parmaklarıma iğne batırdı. Binlerce çivi popomu ve kalçalarımı öperken bir çığlık attım.

Kendimi yavaşça alçaltırken bacaklarım titriyor, havada kalmak için elimden geleni yapıyor ve keskin, batan iğnelerin üzerinde geziniyordum.

"Kaçınılmaz olanla savaşmayı bırak, Nila." Cut sandalyenin arkasına geçti. Gerildim.

Sonra omuzlarımı iterek beni acımasızca çivilere bastırduğunda çığlık attım. Beni kendine doğru çekerek bir kolunu göğsüme doladı ve arkamdan sarıldı.

Nefesi kulağımda sıcak bir şekilde yankılandı. "Acıtıyor, değil mi? Binlerce iğnenin yavaşça derine battığını hissetmek?"

Bedenimde yavaşça ilerleyen milyonlarca küçük ateşten başka hiçbir şeye konsantre olamıyordum.

Bonnie bileklerimi çaldı, kollarımı öne doğru çekip çivili kolçaklara doğru itti. Sandalyenin tamamı silah ve acıyla dolmuştu.

"Dur!" Ona karşı koydum ama Jasmine büyükannesinin yerini aldı, Kolumu çivilere doğru zorluyor ve deri kelepçeleri sarıyordu.

Göz teması kuramıyor, toka ile uğraşıyordu. "Bu seni öldürmek için değil, bu yüzden bağlar sıkı olmayacak. Sadece seni yerinde tutmak için."

Her santimim acı ve gerginlikle zonklarken, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağıya istemsizce süzüldü. Rahatlayamıyordum, her kasımı kilitli tutuyordum, böylece batmıyordum.

sivri uçların üzerine.

"Karşı koyma, Nila." Jasmine uzaklaşmadan önce kelepçeleri test etti. "Gittikçe kolaylaşacak."

Daha kolay mı?

Derimin her santimi sızlıyordu. Dokunma duyum altüst oldu, sırtımdan ön kollarıma, baldırlarımdan kışıma doğru gidip geldi. Hangi yerimin daha çok acıdığını ayırt edemiyordum. Belli bölgelerin kanayıp kanamadığını ya da delinip delinmediğini ya da tırnakların yaşlılıktan körelip körelmediğini ve batırmak yerine sadece yumuşatıp yumuşatmadığını anlayamıyordum.

Her iki şekilde de korkunçtu. İşkence ekipmanlarına gelince, sandalyeden hemen kalkmak istedim. İlk Borç'u tekrar alırdım çünkü en azından

Acı dalgalar halinde gelir ve çabucak biterdi - bu... ben acıdan titreyen bir karmaşaya dönüşene kadar zihnimi zonk zonk soyardı.

Nefes nefese burnumdan nefes aldım. Dağınık zihnim asi bir squash topu gibi zıplıyor, endişemi dizginlememe izin vermiyordu.

kamburunu çıkarırken Cut kıkırdadı. "Başlangıç kolay kısımdır." Ayağa kalkarak yanağıma nazik bir öpücük kondurdu. "Sadece bekle ve saatler ilerledikçe neler olacağını gör."

Bonnie'ye baktı. "Ne kadar demiştik anne?"

Bonnie bileğindeki zarif altın saati kontrol etti. "Elisa yemek sırasında iki saat acı çekti."

Cut sırıttı. "Mükemmel. Üç olsun."

Şimdiki zamana geri döndüm, tıkırtılı bir patlamayla öksürdüm. Parmaklarım uyluklarımın arkasında, sırtımda ve kollarımda takımyıldızları andıran iyileşmekte olan yara ovuşturdu. Vücudum iyileştikçe yaralar yanmaktan kaşınmaya dönmüştü ama tırnak kalıntıları beni yüzeysel olarak işaretlemekten çok daha fazlasını yapmıştı.

Şimdi bile, günler sonra, hala sayısız acı hissettim.

Hayali çivilerin saplanmasıyla uykuya daldım ve milyonlarca iğnenin battığı bir tabutun içinde sıkışıp kaldığımı hayal ederek nefes nefese uyandım.

O sandalyede geçirdiğim üç saat hayatımın en kötü üç saatiydi.

Beni yok etmek için kendi yollarından çıktıkları için onur duymam gerektiğini sanıyordum. Bir anomali, beklemedikleri bir meydan okuma olduğumu kanıtlamıştım. Büyük planlarını altüst etmiş ve kimsenin katlanmak zorunda kalmaması gereken şeyleri harekete geçirmiştım.

Ve bu sadece başlangıçtı.

O gece, Demir Sandalye'den sonra, ağır bir gribe yenik düştüm. Hiç rezervim yoktu. Zar zor yemek yedim. Güneş ışığı ve sevgiden yoksundum.

Böylesine kötülük ve olumsuzluklarla yaşamak bağışıklık sistemimi zayıflattı, beni doğrudan titreme ve vücut ağrılarına sürükledi.

Ve bana daha iyi bakacak kimse yoktu.

Vaughn gözümün önünden kayboldu. Jasmine kayıptı.

Gerisi, terden delik deşik olmuş bir yatağa büzülüp titrediğim için bulanıklaştı.

Odam hiçbir zaman soğuğun üzerine çıkmadı. Ateş yakacak enerjim yoktu ve yakacak olsam bile bana yakacak taze odun verilmemişti.

Üşümüştüm, açtım ve umutsuzca gitmek istiyordum. Hawksridge'den, Jethro gitmeden ve annem ölmeden önce hayatın nasıl olduğunu hatırlamaya çalıştım. Ama hiçbir şey bulamadım. Tüm o mutlu anılar boştu.

Bilinmeyen Numara: *Kahretsin, seni özledim. İyi olduğunu bilmek... Sana ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Bu doğru mu? Seni güvende mi tutuyor?*

Kalbim kaidesinden düştü, yere saçıldı. Ben iyiydim. Göründüğümünden daha güçlüydüm ama inandığım kadar cesur değildim.

Tekrar öksürdüm, hastalıklı bir ürpertiyle sarsıldım.

Jethro, sana her şeyi anlatmak

istiyorum. Benim için ne ifade ettiğini.

Bana ne yaptıklarını söyle.

Omzunda ve paylaşmak istedim - yaşadıklarımı yok etmek, böylece bırakıp unutmak istedim. Bunun yerine, içime ve sırlarımı sakladım.

Needle&Thread: *Evet, güvendeyim. O harikaydı. Bana dokunmadılar. Benim için endişelenme. Sadece iyileş.*

Gerçeği Jethro'dan saklamak en azından onun için yapabileceğim bir şeydi. Demir Sandalyeye bağlandığımda olanları hatırlamaktan kendimi alamayarak ürperdim.

Kara Elmas kardeşler işkenceme bir saat kala içeri girdiler. Beni sempatiyle izlediler ama Cut'ın beni rahat bırakma emrine karşı gelmediler. Flaw dışında, vurulma olayından beri hiçbir kardeşle konuşmamıştım. Mesafelerini korumaları emredilmişti. bulabileceğim herhangi bir müttefik.

Akşam yemeği servis edildi ve vücut ağırlığım beni iterken kıvrandım. yavaşça sivri uçların üzerine. Her birinin yanığı acı verici bir dehşet örtüsüne yayıldı.

Sandalyenin kollarına kan bulaşmıştı ve halıya damlatıp damlatmadığımı görmek için yere bakmaya cesaret edemedim. Hem sıcak hem soğuktum, ter içindeydim ve tüylerim diken dikendi. Kaslarım kasıldı; her seğirme sistemimde bir yangına yol açtı.

Ve sonra Vaughn geldi.

Gözleri benimkilerle

buluştu.

"İplikler!" Öfkeden neredeyse yere yığılıyordu. "Lanet olsun! Bırak onu!" Odaya hücum eden V, o kadar hızlı ve öfkeli hareket etti ki, kimse tepki vermeden önce Cut'ın çenesine bir yumruk indirmeyi başardı.

"V, yapma!" Bir yanım Cut'a bir tane indirmesine . Diğeri ise dehşete düşmüştü. "Ben iyiyim. Kendine zarar verme-"

"Ona zarar vermeyi kes, seni lanet olası piç!" V tekrar savurdu ama Cut eğildi ve Kara Elmasların V'yi yakalaması için parmaklarını şıklattı.

"Onu rahat bırakın!"

Çıglıklarım bir yaramadı.

Kargaşa kargaşaya dönüştü. Adamlar sandalyeleri geri itti. Yumruklar savruldu.

Homurtular yankılandı.

"Dur! Lütfen !"

Durmadılar.

Milyonlarca küçük çivi bedenimi tuzağa düşürmekle kalmadı, aynı zamanda ikizimin dövülmesini, tekmelenmesini ve ayaklarımın altında soluk soluğa bırakılmasını izlemek zorunda kaldım.

Sadece birkaç dakika sürmüştü.

Ama cezası ağırdı.

Alnımı tokatlayarak inledim.

Bunu düşünmeyi bırak.

Demir Sandalye'den sonra, bandaj ya da tıbbi merhem olmadan odama kilitlenmiştim. Vaughn'u görmeme izin verilmedi.

Çıkmaya gücümün yetmediği ılık bir banyoda yaralanmışım.

Çok yorulmuştum.

Beni sonsuza dek kırabilecek bir tarif bulmuşlardı.

Bilinmeyen Numara: Olabildiğince çabuk döneceğim. Her geçen gün daha da güçleniyorum. Sadece biraz daha, sonra her şey bitecek. Söz veriyorum.

İçimi çektim, telefonun etrafında kıvrıldım. Ateşim geri geldi ve içimi soğuk bir halsizlikle ıslattı. Karşı koymaya niyetim vardı. Canlarını yakacaktım. Bunu onlara ödetecektim.

Bir şekilde yeminimi tutacağım.

Ama biraz daha uzun? Zaman sanki hiçbir şey değilmiş gibi geliyordu - ne kadar küstah bir ifade, anların küçük bir kesiti - ama benim için hiç bitmeyen bir sonsuzluktu.

zamanım kalmadı, Jethro.

Bonnie'nin maskaralıklarına bakarak değil. Her gün daha kötü bir şey yaşıyordu. Ben gerçekten Elisa'ydım, saatten saate eriyor, işkencenin altında yok olup gidiyordum. Daha fazla gözyaşı yutarak, ıslak ciğerlerimle öksürerek yazdım:

Needle&Thread: Burada seni bekliyor olacağım. Her gece seni hayal ediyorum. Daha mutlu zamanların hayalini kuruyorum, henüz tadını çıkaracak kadar şanslı olmadığımız zamanların. Ama yaşayacağız.

Sanki kader bu rüyaları kovmak, bana bu rüyaları gördüğümü kanıtlamak istiyormuş gibi.

Aylar önce vazgeçmiş olmalıydı, Demir Sandalye'nin ertesi günü yaşananlar aklına geldi.

Flaw'ın bana iyi bir haberi olduğunu ya da Vaughn'un serbest bırakıldığını düşünerek mutfığa çağrılmışım. Kalan son paramı da almıştı. Mutfığa gitmek için güç topladım. Belki aşçı bana biraz sıcak tavuk çorbası ve gribim için biraz ilaç verirdi.

Onun yerine Bonnie beni buldu. "Demir Sandalye'de günahlarını itiraf etmeyi reddettiğine göre, tam tersi bir bedel ödeyeceksin."

"Günahlarımı mı itiraf edeyim?" Öksürdüm. "İtiraf edecek bir şey yok. Bunu kendi hastalıklı zevkin için yapıyorsun."

Kıkırdadı. "Oldukça zevkli olduğunu itiraf etmeliyim." Geliyor parmaklarını koluma doladı ve beni mutfaktan geçirerek otların ve küçük bitkilerin yetiştiği küçük bir oyuğa sürükledi.

Ateşim her şeyi bulanıklaştırdı. Tıkalı burnum ve tıkalı sinüslerim her şeye kabus gibi bir nitelik kazandırdı.

Cut köşeyi döndü, elinde bir şey sallıyordu. "Günaydın, Nila."

Kolumu Bonnie'nin elinden çekerek sertleştirdim. Onlara bakarak bunun ne anlama anlamaya çalıştım. Cut'ın elinde sallanan şey kötücül bir gümüş ve barbarlıkla parlıyordu.

Derim hala Demir Sandalye'den sızıyordu. Zar zor ayakta durabiliyordum. "Ben hastayım.

Bir kez olsun merhamet et ve yatağıma dönmeme izin ver." Ne demek istediğimi kanıtlamak için öksürdüm. "Sen istemeden ölürsem bir işe yaramam."

Cut kıkırdadı. "Fiziksel sağlığınız artık benim öncelikli endişem değil." Parlak maskeyi kaldırıp bir o yana bir bu yana salladı. Altın rengi gözleri mağrur bir kendini beğenmişlikle parlıyordu. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Sinirlerim sırtımdan aşağıya doğru kayıyordu. Oynadıkları roller ve oyunlar beni yavaş yavaş onların önünde sertçe dururken bile sinmeye şartlandırmıştı. Jasmine burada değildi. Daniel burada değildi. Görünüşe göre eski nesil kontrolü ele almıştı.

"Zaman kaybetmeyi bırak." Tekrar öksürdüm, bitki kovuğundan bir çıkış yolu arıyordum. "Tahmin oyunları umurumda değil-" Patlayıcı bir hapşırık sözümü kesti. "Sadece yalnız kalmak istiyorum."

Bonnie arkasına vurdu. "Arkamdan konuşma, ." Midem taşa dönerken bile kalbim korkuyla titriyordu.

Onlara karşı durmak kendi işkencesini de beraberinde getiriyordu.

İsyanın afrodizyak etkisi ve ardından gelen boğucu pişmanlık.

Onları öldürmek için elimden gelen her şeyi yapsam da, üzerimdeki güçlerini durduramazdım.

Bıçağımı aldılar.

Savunmasız olmaktan nefret ederdim.

Vücudumun kendi tasarımı yüzünden bu kadar zayıf olmaktan nefret ediyordum.

Lanet olsun bu hastalığa!

Cut yaklaştı. "Bu, Nila, madem oyun oynamayı reddediyorsun, Azarlama Dizgini olarak bilinir." Onu havaya kaldırdı, bir ışık huzmesi gümüşü yakalayıp her şeyi beyaza çevirirken beni kör etti. "Fahişelere ve yalan söyledikleri için dedikoducular. Derslerini alana kadar ağızları ve konuşma yetenekleri ellerinden alınır."

Tüm içgüdülerim kaçmamı söylüyordu.

Kimi kandırıyordum ki? Ciğerlerim mukoza içinde boğulurken koşamazdım.

Cut arkama geçti ve gümüş maskeyi yüzümün önünde tutmak için eğildi.

"Nasıl çalıştığını açıklamama izin ver."

Kucağından kurtulmaya çalışırken sendeleyerek yana doğru kaydım. Beni nasıl bu kadar zahmetsizce tuzağa düşürmüştü?

Grip her şeyi , ağırlaştırdı, zamanı yavaşlattı ve bana karşı kullandı.

Gözlerim maskeyi yuttu, zaten anlamıştım. Vaughn'un gençliğimizde bana gösterdiği ders kitabında da benzer bir alet vardı. Kitaptaki ortaçağ eşyasının aksine, bu oldukça şık ve zarifti.

Daha keyifli hale getirmezdi.

Gözler için iki delik, burun için bir delik vardı ama geri kalanı som gümüşten yapılmıştı. Ağız deliğinin olması gereken yerde oldukça geniş ve keskin gümüş bir sivri uç vardı, dilime saplanıp susmaya ya da sefilce öğürmeye zorlamak için bekliyordu. Sırt kısmı kurbanının kafatasını kavrayacak şekilde kavisliydi.

tüm kafayı iğrenç kucağında.

Cut sırtıma yaslandı, saçlarımı içine çekti. "Nasıl çalıştığını zaten biliyorsun, değil mi?" Maskeyi yaklaştıracak kıkırdadı. "Güzel. Gereksiz konuşmaları ortadan kaldırıyor."

"Onu içeri kilitle, Bryan." Bonnie ayaklarını sürüyerek ilerledi.

Gümüş yaklaştıkça kalbim dört nala atıyordu. "Hayır, bekle! Nefes ! Burnum tıkanı."

"Evet, açacaksın. İyice aç." Ben kaçmaya çalışırken Cut kollarını sıktı.

"Yap şunu. Aksi takdirde, yapana kadar canını yakarım."

Cut beni pozisyona sokarken ciğerlerim gurulduyordu. Çırpındım ve inledim ama işe yaramadı. "Dur, lütfen!"

Buzlu metal yüzüme yerleşirken dünya karardı.

"Hayır!" Dudaklarımı birbirine kenetleyerek çivinin ağzıma girmesini engelledim.

Ama Bonnie bastonuyla kaval kemiklerime vurarak bunu mahvetti.

"Ahh!" Acı dudaklarımı aralayarak gümüş kamayı karşılamaya zorladı.

Öğürdüm ve geri çekildim, ancak Cut'ın kollarına doğru geriye doğru çarpmayı başardım. Dilimin üzerindeki soğuk metal vücudumda spazmlara yol açtı. Boğulurken gözlerime su kaçtı.

Dirsekleri omuzlarıma indi ve beni sabitledi. "Mücadele etme, Nila. Mücadele etmenin anlamı yok."

Savaştım.

Ama haklıydı.

Bir anlamı yoktu.

Tek yapabildiğim vücudumun öğürmek için yalvarmasına aldırmamak ve nefes almak için elimden geleni yapmaktı.

Bonnie maskenin arka parçasını başımın arkasına getirdi ve kulağımın yanındaki küçük bir asma kilitle sabitledi.

Kilitlendiği anda, şimdiye kadar en kötü klostrofobi beni bütünüyle yuttu. Vertigo karanlığa girerek beynimi döndürdü, beni yere fırlattı. Tekrar öğürdüm.

Dehşete düşürdü. Alçalttı. Kapana kısılmıştım. Burnum daha da tıkanı.

Başım çarpıyordu.

Kulaklarım çınladı.

Korkum beni tüketti. I

Kayıp

Kontrol.

Çığlık attım.

Ve çığlık attı.

Ve çığlık attı.

Bırak beni.

Artık görmüyor, duymuyor ya da dikkatimi vermiyordum.

Çığlıklarım kulaklarımda yüksek sesle yankılandı.

Homurdandım, öksürdüm ve yardım için ağıt yaktım. Tıkalı burnum oksijen girişini engelliyordu; ben

Gümüş dilin etrafında nefes alıp veriyor, çığlıklarımı zehirli havanın içinde geri dönüştürüyordu.

Boğuldum.

Panikledim.

Çılgına dönmüştüm.

Dünyam karanlığa gömüldü. Hawksridge Hall, geniş portikleriyle ve dönümlerce arazisiyle küçücük gümüş bir maskeye dönüştü.

Nefesimden hızla yoğunlaşma oluştu. Tekrar tekrar öğürdüm.

Beni insan yapan her şeyi kaybettim.

Çığlıklarım iniltiye dönüştü.

Ben öleceğim.

Her nefes bir öncekinden daha kötüydü. Vertigo daha da kötüleşirken yanıma düştüm.

Mide bulantısı gırtlığıma kadar ilerledi.

Kusma.

Eğer yapsaydım, boğulurdum. Çıkış yolu yoktu, yoktu. Sadece yeterince oksijen sağlamayan iki küçük burun deliği vardı.

Eğilen taburenin görüntüleri geri geldi. Bu

da en az onun kadar kötüydü. Aynı

derecede iğrenç.

Klostrofobi daha da yoğunlaştı, ağırlaştı, ruhumda delikler açtı.

Buna dayanamıyorum.

"beni!" Sözcükler kafamda netti ama dilime bastıran raket onları bozuk ve kırık hale getirdi.

Hafif kahkaha sesleri, çılgınca nefes alış verişimin tıslamasını ve dörtlüye koşuşunu bastırıyordu.

Ellerim bağlara gitti, mücadele ettim, çekiştirdim. Saçlarımı kopardım ve boynumun yan tarafını tırmaladım, kurtulmak için elimden geleni yaptım.

Asma kilitte uğraşırken bir çiviye kırdım. Çığlıklar, inilti ve hayvan hırıltıları kaçmaya devam etti.

Kelimeler bulamıyordum ama bu dehşetimi dile getirmeme engel olmadı.

Bonnie beni tekmeleyerek daha çok güldü. "Sanırım bir ya da iki saat Scold's Bridle sana çok iyi gelecek. Şimdi uslu bir kız ol ve cezana katlan."

Küçük çan beni kurtardı.

Yoğun sıcaklığı, dizginlerin ezici paniğini hatırlayarak kalbim yeniden boğuldu. Bunu bir daha asla yaşamak istemedim. Asla.

Özgürsün. Her şey bitti.

Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama dizgin sandalyeden daha kötüydü.

Bunu hatırlamak bile duvarların bükülmesine ve beni rahatsız edici bir şekilde sıkmasına neden oldu.

Yeni bir rahatsızlığım vardı: Klostrofobi.

Bilinmeyen Numara: *Bana bir şey söylemediğini hissediyorum. Sana ne dediğimi hatırlıyor musun? Benim yaramaz rahibem? Tanrım, tam bir götmüşüm. O zaman bile sana . Sanırım seni görmeden önce bile sana aşkıttım.*

Geçen haftadan kalan tüm korku ve rahatsızlıklar yok oldu. Korku güçlü bir duyguydu ama sevginin yanında hiçbir şeydi.

Taze gözyaşları yanaklarımdan süzüldü.

Böyle bir masumiyete dönmeyi ne kadar istediğimi bilemezsiniz.

Sadece moda çizgileri ve ödenmemiş özel siparişler ya da Vaughn'un yeterince boz kahverengi düğme sipariş edip etmediği gibi endişelere katlanmak. Ne kadar anlamsız sorunlar, ne kadar kolay çözülebilecek kaygılar.

Şu an uğraştığım gibi değil.

Kalbim yeniden kırıldı. İstismarın cezası zihnimi ve bedenimi yavaş yavaş sadece uyumaya ya da ölüme uygun bir moloza dönüştürdü.

Needle&Thread: *Seni çok seviyorum.*

Bilinmeyen Numara: *Seni daha çok seviyorum. Aldığım her nefeste ve yaşadığım her kalp atışında seni seviyorum. Seni her gün daha çok seviyorum.*

Kafa derimden ayak parmaklarıma kadar karıncalanmalar başladı.

Needle&Thread: *Keşke burada olsaydın. Seni öper, sana dokunur ve kollarında uyuyakalırdım.*

Bilinmeyen Numara: *Eğer kollarımda uyuyakalırsan, bütün gece sana sarılır ve seni güvende tutardım. Rüyalarına izinsiz girer, bana ait olduğunu bilmeni sağlar ve sana hak ettiğin bir gelecek verirdim.*

Needle&Thread: *Ben neyi hak ediyorum? Nasıl bir gelecek hayal ediyorsunuz?*

Bilinmeyen Numara: *Sen benim olduğum her şeyi ve daha fazlasını hak ediyorsun. Mutluluk üstüne mutluluğu hak ediyorsun. Korunmayı, seilmeyi ve asla ayrılmayacağımızı bilmeyi hak ediyorsun. Çok fazla şeyi hak ediyorsun ve ben sana hepsini vermek istiyorum.*

En sıcak, en yumuşak battaniyenin üzerimi örttüğünü hissederek iç çektim. Jethro fiziksel olarak burada olmayabilirdi ama ruhen buradaydı. Fısıltısız sözleri kucaklamaydı ve ilgisi öpücüklerin en tatlısıydı.

Needle&Thread: *Sadece bunu atlatacağımızı söyle. Bana bunu atlatacağımızı söyle.*

birlikte olmak, birlikte yaşlanmak ve kimsenin elinden alamayacağı bir hayat kurmak

bir daha asla.

Cevabı biraz zaman aldı ama telefonum çaldığında, ailesinin benden aldığı her şeyi bir şekilde bana verdi. Korkunç olayları sildi ve bana umut verdi.

Bilinmeyen Numara: *Sadece yanımda olmanı planlamıyorum. sonsuza dek, ama seni karım olarak istiyorum. Seni çocuklarımla annesi olarak istiyorum. Seni sevgilim ve en iyi arkadaşım olarak istiyorum. Bunu atlatacağız. Yakında hepsi bitecek. Ve bittiğinde, her şey daha iyi olacak. Hayatımın geri kalanını bunu telafi ederek geçireceğim Nila ve bir korkağı alıp kahraman olmasını sağladığını kanıtlayacağım. Senin kahramanın.*

Dudaklarım mutluluk gözyaşlarıyla titredi. "Seni seviyorum, Kite." diye fısıldadım.

Telefonuma bakarak mesajlarını okudum ve tekrar okudum. Her ne kadar mesajların çıktısını almak ve onun sözleriyle sarmalanarak uyumak istesem de onları silmek zorunda kaldım.

Cut'ın onları bulma riskini göze alamazdım.

Başka seçeneğim yoktu.

Öl ya da öldür.

Savaş ya da

yenilgi.

Tüm konuşmayı çöp kutusuna sürüklemek ve silmek beni öldürdü.

Gel de kurtar beni.

Çok geç olmadan buna bir son verin.

Duvarlar dört bir yanıma sıkıştırırken mutluluğum aniden bastırdı.

Zihnim geriye doğru sekerek eski anıları araştırdı.

Yerden kıpırdıyamıyordum. Ne tarafa gideceğimi bilmiyordum. kalkmıştı. Nefes alamıyordum. Konuşamıyordum. Tek yapabildiğim arduvaz karolara tutunup baş dönmesi ve klostrofobi dalgaları arasında gezinmekti.

Hızla çarpan kalbim, su katılmamış panikle ömrümden yılları sildi.

Bayılmışım.

Bu bir lütuftu.

Bonnie asma kilidi açmak için geri döndüğünde artık aklım başımda değildi.

Başımı sallayarak yüzümü ovaladım.

Elisa 'arındırılmadan' önce kaç işkence ?

Bilinmeyen Numara: *Lanet olsun, Nila. Sana çok ihtiyacım var. Seni ne kadar çok sevdiğimi göstermeliyim. Seni ne kadar özlediğimi.*

Kalbim onsuz paramparça olmuştu.

Needle&Thread: *Benim de sana ihtiyacım var. Hem de çok. Çok fazla.*
Tekrar birlikte olduğumuz, ben-

Bir ses başımı kaldırmama neden oldu.

Hayır! Hayır!

Gözlerim korumasız kapıya takıldı.

Lütfen hayır!

Bu kadar hasta olmanın tek kötü yanı, beni güvende tutmak için şifonyeri kenara itecek gücümün olmamasıydı.

Telefon ellerimde canlandı ve dikkatimi çekti.

Bilinmeyen Numaradan Gelen Çağrı. Cevap vereyim mi?

Cihaz ısrarla titriyor, meydan okumasını kabul etmem için bana yalvarıyordu. Jethro.

Ruhum ağladı. Cevap vermeyi , çok, *çok* istedim.

Ama yapamam.

Telefonun ekranını kilitleyerek yastığımın altına soktum.

Son mesajı silmedin.

Kapı açıldı.

Çok geç.

Daniel kibirli ve kendini beğenmiş bir şekilde ortaya çıktı. "Başka bir oyunun zamanı geldi, Nila.

Ve geç kalamayız."

Eğildim kardeşim.

Tüpler ve kalp monitörü onu bir Frankenstein canavarına benzetiyordu; bir zamanlar dostum dediğim adamın parçalarıyla bir araya getirilmiş, büyüyle ve tamamen şansla bir arada tutulmuştu.

Cildi hafif sarı bir renk almıştı; dudakları çatlamış ve kurumuştur, tüpün boğazından aşağı inmesine izin vermek için ayrılmıştı.

Doktorlar ellerinden geleni yapmış, onu iyileştirmiş ve kalbinin atmasını sağlamışlardı. Artık her şey ona bağlıydı.

Bir buçuk hafta geçmişti. On dayanılmaz derecede uzun gün. Nila ile düzenli olarak mesajlaşmasaydık, endişeden aklımı kaçıracaktım.

Mesajları aklımı başımda tuttu.

Her saat daha da güçlendim. Acı böğürene ve dayanıklılığım artana kadar kendimi zorladım. Her dakika oyun planımı yaptım ve her saniye Nila'yı düşündüm.

Gece cevap verdi. İkimiz de aynı gökyüzünün altında, yıldız ışığında yazıyor, yasak mesajlar gönderiyorduk. O benim yaşadığım dünyadaydı; ben ise babam tarafından oraya gönderilen bir mezarda.

Yine de hiçbir şey bizi ayıramazdı.

Yakında ikimiz de özgür olacaktık.

Ancak, mesajları eskisi gibi değildi. Nila hala Babası ve kardeşiyle çekingen ve kolay utanan biriydi. Masumiyetiyle çok tatlı ve baştan çıkarıcıydı. Ama şimdi

Metinler onun söylemedikleri ile gölgelenmişti. O kadar çok şey ki, bana sadece duymak istediklerimi söylüyordu.

Çok sinir bozucuydu.

Neden telefonlarıma cevap vermiyorsun, Nila?

Mesajlarımız arasında ne zaman beni görmezden geliyor ve ortadan kayboluyordu. Sanki tek yapabildiği doğuştan gelen karakteriyle bana yalan söylemekmiş gibi.

Onunla konuşmam gerekiyordu. Gerçeği öğrenmem gerekiyordu.

Gerçekten ihtiyacım olan şey bu lanet yerden çıkmak.

Yan tarafım sızladı ve sabırsızlıktan aklımı kaçırıyor olabileceğimi ama yine de dövüşmeye layık olmadığımı hatırlattı.

Lanet olsun.

Kes'in kalp atış hızı monitörü aralıksız monoton bip sesini hiç kesmedi. Uyandığına dair bir işaret göstermesi için yükselmesini istedim.

Elini sıktım. "Ben buradayım dostum. Sakın pes etme."

Diğer elim gövdemde, hassas kaburgamı dürtüyordu. Louille kurşunun bu kadar temiz geçtiği için şanslı olduğumu söyledi. Bu kadar hayati organları ıskalayacak bir yörüngeyi o açıklayamazdı ama ben açıklayabilirdim. Havada uçmak, kız kardeşimi kurtarmak için pozisyon almak beni hayatta tutmuştu.

Kurşun mükemmel bir hedef bulamamıştı.

Bana verilen ince pamuklu tişörtün üzerinden büzüşmüş deriyi izleyerek dişlerimi sıktım. Bu sabah dikişlerimi almışlardı. Antibiyotiklerimi kesmişler ve iyi haberi duyurmuşlardı.

Çabuk iyileşiyordum.

Bunun iyi bir haber olduğunu kabul etmiştim. Erken ayrılmayı talep etmiştim.

Ama Louille sanki iyileşmek yerine akıl hastanesine sevk edilmem gerekiyormuş gibi sadece güldü. Duyguları, rahatsızlığımdan memnun olduğunu haykırıyordu - bu, şifacı olarak mesleğinde mükemmel olduğunu kanıtlıyordu - ama ağzı, birkaç gün daha beklemenin beni öldürmeyeceğini söylüyordu.

Bilmediği şey, sözlerinin gerçeğe çok yakın olduğuydu. Diğer yandan Kestrel.

Parmaklarını tekrar sıktım. Uyanmamıştı. Neredeyse iki haftadır komadaydı, vücuduna iyileşmesi için zaman tanımıştı. Kurşun göğsünden girmiş, sol akciğerini parçalamış ve birkaç kaburgasını kırmıştı. Kemik parçaları diğer hassas dokuları delmiş, vücudunun benimkinden çok daha fazla onarılması gerekmişti.

Sol akciğeri tüm darbeyi almış, snmş ve kanla boğulmuştu. Geldiğinden beri solunum cihazına bağlıydı. Louille, sistemi çok zayıf olduğu için zatürreye yakalanırsa yapabilecekleri pek bir şey olmadığını söyledi.

"Ya olursa" düşünemezdim. şimdilik

nefes alıyordu. Yaşıyordu.

Bunu atlatacaksın, kardeşim. İnancım tam.

Her zaman daha güçlü olan oydu.

Louille ayrıca Cut'ın kullandığı küçük kalibreli mermi ve ilk darbenin çoğunu alan kaburga kemiği sayesinde Kes'in hayatta olduğunu söyledi.

Masallara rağmen birini silahla ldrmenin şaşırtıcı derecede zor olduğunu söyledi ve bana güney Londra'daki bir çete savaşıyla ilgili -tamamen istemediğim- bir masal anlatmaya başladı. On altı yaşında bir çocuğa beş kurşun sıkılmış -biri kafatasına saplanmış, diğeri kalbine zarar vermiş- ama o hayatta kalmış ve iyileşmiş.

Kes de yapardı. Bu umudu canlı tutmalıydım.

Kardeşimin kırık bedenine zorla verilen havanın hafıf uğultusu sinirlerimi yatıştırdı. Uyanık olmamasına rağmen, ona eşlik ettim ve kabul ettim.

Onun yanında olmak sadece arkadaşlık değildi. Bir amacım vardı.

, onun düşüncelerinden ya da duygularından herhangi birinin benim durumumu etkileyip etkilemediğini görmek için bekliyordu. Günler geçtikçe uyanmasını umdum. Duyusal çıkışım, herhangi bir acı ya da ıstırap arayarak genişledi - eğer onu hissedebiliyorsam, o zaman duygularını yayacak kadar uyanıktı.

Ancak, tıpkı dn olduğu gibi, boşluktan başka bir şey hissetmedim.

İ çekerek, dağınık saçlarını dzeltiltim. "Daha iyi olacaksın. Göreceksin. Hiçbir yere gitmiyorsun, Kes. Buna izin vermeyeceğim."

DANIEL'İN KÜÇÜK OYUNU tic-tac-toe'ya dönüştü.

Sadece hiçbir koşulda kazanmak yoktu.

Başlangıçta oynamayı reddetmiştim ama geçmeden bana bunun bir seçenek olmadığını öğretti. Jasmine bu konuda hiçbir şey yapamazdı. Ben eğlence için bir piyonken o bir seyirciydi.

Bonnie aile gecesi demişti.

Üçüncü Borç'un denendiği oyun odasında toplanarak geçirilen bir akşam. Hiçbir şey umurlarında olmadan Scrabble, Monopoly ve kâğıt oynadılar.

Duvarlara ve satranç desenli halıya bakarak o gecenin anılarıyla ürperdiğimde Cut kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi.

Kestrel çok nazik ve onurluydu. Jethro çok çelişkili ve incinmişti.

Jasmine beni kansız bir parça halinde tutmak için elinden geleni yaptı, ama Daniel o gece kontrolü serbest bıraktı. Kuralları şöyleydi: Ya istediği oyunu oynayacak ya da öpücüğe boyun eğecekti.

Ve herhangi bir öpücük değil. Dilinin öğürme refleksimi aştığı ve ellerinin göğüslerimi mıcıkladığı ıslak bir şapırtı.

İkinci öpücükten sonra isyan etmekten vazgeçtim ve oynadım. Cut sadece güldü.

Bonnie, yavrusuna yemeğiyle nasıl oynayacağını öğreten bir dişi aslan gibi başını salladı.

İçimde derinlerde bir şeyler çatlamıştı. Ruhum parçalara ayrılmış, son gücümü ve dayanıklılığımı korumaya çalışıyordu.

Anılarım, mutluluğum, tutkum... onların zehrini içtikçe hepsi yavaş yavaş kurudu.

Oluyordu. Kazanıyorlardı. Pes etmeye çok yaklaştım. Aptal bir oyun oynayarak teslim olmamı mı istiyorlardı? İyi. Onlar kazandı.

Bilinmeyen Numara: *Buralarda mısın? Seninle konuşmak istiyorum.*
Geçen hafta mesajlaşmaya başladığımızdan beri yedinci kez soruyordu. O zamandan beri kaç gün geçmişti? Dört mü? Beş mi? *İzini kaybettim.*
Her sabah beni kırmak için yeni bir meydan okumaydı. İki gün önce Cut bana bir kova buzlu su vermişti ve evimin önünü temizlememi söylemişti. Hawksridge'de kar taneleri havayı süslüyordu. Dün Bonnie beni odasına çağırarak ölçülerini almamı ve ona yeni bir elbise dikmemi istedi.

Küçümsediği becerilerimle o cadıya elbise dikmektense evimin silmeyi tercih ettim.

Başka şeyler de yaptılar.

Kalbim hiddet ve öfkeyle doldu; bunca zayıflık ve kederden sonra bu hoşuma gitti.

Hayır! Hayır! Bunu düşünme.

Sonunda kendi başıma bir an için huzur bulduğumda zihnimi onlarla kirletmeyi reddettim. Jethro'yla geçirdiğim bu değerli zamanı şeytani ailesinin anılarıyla lekelemeyecektim.

Çenemi sıkarak cevap verdim:

Needle&Thread: *Güvenli değil. Herkes beni duyabilir. Sadece mesaj... daha kolay.*

Mesaj gönderildiğinde iç çektim.

İşlerin ne kadar kötüye gittiğini bilmenizi engellemek için size yalan söylemek daha kolay.

Bilinmeyen Numara: *Bu saçmalık. Şu anda seni arıyorum. Eğer , Jasmine'e telefonu sana getirmesini söylerim, böylece artık benden .*

Kahretsin!

Yastıklarına sertçe yaslanmış otururken, telefonum gelen bir aramayla çalınca sıçradım.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Onunla nasıl konuşabilirdim? Tanımadığım birine dönüşmüşken nasıl hâlâ aynı kadınmışım gibi davranabilirdim? Sesimi nasıl sabit tutabilir ve dişlerimin arasından nasıl yalan söyleyebilirdim?

Ben her zaman berbat bir yalancıydım.

Telefon zıpladı ve dans etti. Titreşimi bildiğim şeyi tekrarlıyordu: *Li-ar. Li-ar.*

Başka seçeneğin yok.

Bir elimi karmakarışık saçlarımda gezdirerek 'kabul et' tuşuna bastım. Derin bir nefes alarak telefonu kulağıma götürdüm. "Alo?"

"Siktir." Lanet kalbime doğru fısıldadı, , nasıl hissedeceğimi unuttuğum mutluluğu başlattı. "Nila... Tanrı'ya şükür, açtın."

Onu.

Arkadaşım. Ruh eşim.

Neden onunla konuşmaktan korkuyordum? Neden bu kadar uzun süre beklemiştim? Bir topun içine kıvrılıp nefes aldım, "Jethro..."

"Siktir, seni özledim."

Gözlerim kapandı, hüznle savaştım. "Ben de seni özledim." *İnanılmaz derecede çok.*

"İyi misin? Bana doğruyu söyle. Benden bir şeyler sakladığını biliyorum."

Bunu bana yapma, Kite....

Konuşmayı ona yönlendirerek konuyu saptırmaya çalıştım. Kalbim trajediyle ters döndü. "Ben iyiyim. Sen nasılsın? Doktorlar sana iyi davrandı mı?"

"Konuyu değiştirme. Söyle bana, Nila. Yalvartma beni." Titrek bir nefes çekti. "duymak, orada olduğunu ve benim olmadığımı bilmek -Bu beni öldürüyor. En azından gerçeği söyleyerek beni rahatlatabilirsin."

Gerçeği söyleyerek onu rahatlatmak mı? Neredeyse gülecektim. Güvence , bunu sadece yalanlar yapabilirdi. Yalanlar ve bariz sahtekârlık.

"Kite... dürüst olmak gerekirse, ben iyiyim. Jasmine harika bir iş çıkardı. Cut'a Borç Mirası'nı değiştirtti, böylece tüm kontrol onda oldu."

Yalancı.

Yarı kontrol. Ve borçlar üzerinde değil.

Son birkaç haftadır şanslıydım. Evet, incinmiş ve eziyet ama borçtan söz edilmemişti. Borçtan bahsedilmedi.

Üçüncüsü ya da
dördüncüsünün ipucu.

Uzun ömürlü olsun.

"Sana ne yaptılar?"

Her şeyi.

"Hiçbir şey. Dürüst olmak gerekirse, hayattayım ve seni bekliyorum.
Güvende olduğun için çok mutluyum."

"Nila... yalan söylüyorsun."

Kaçak bir gözyaşını sildim. "Peki ya Kes?" Sesimi mırıltı halinde
tuttum. "Henüz iyileşmedi mi?" Her gün mesajlarımda sordum ama hiçbir
değişiklik olmadı.

Jethro içini çekti. "Lanet olsun, beni çileden çıkarıyorsun." Durakladı.
"Hayır, hâlâ bilinci yerinde değil."

"Özür dilerim."

"Bana gerçekte nasıl biri olduğunu söyleyerek bunu telafi edebilirsin."

Odanın öbür ucundaki yüzgeçli tropikal akvaryuma baktım.
Yaratıklar mükemmel ortamlarında rahatsız edilmeden yüzüyorlardı.
Mutlu olmakta özgürdüler. Ben değildim. Ve yapabilecekleri hiçbir şey
yokken bir başkasını mutsuz etmeyi reddediyordum. "Beni rahatsız etme,
Jethro."

Onlar gibi olma.

Başımı öne eğdim. "Yaşıyorum. Gerçek bu. Mutlu değilim. Bu da başka
bir gerçek. Ama bunu düzeltmek için hiçbir şey yapamadıktan sonra sana ne
yaptıklarını söylemenin ne faydası var?" Sesim sertleşti. "Sadece iyi
olduğumu kabul et ve yoluna devam et, tamam mı?"

Sessizlik.

Kalbim kaburgalarımda
gümbürdüyordu. "Jethro?"

Kulağıma bir aksaklık sesi geldi. "Özür dilerim. Çok özür
dilerim." Eridim. "Biliyorum. Ama bu senin hatan değil."

"Bunu onlara ödeteceğim."

"Biliyorum. Bunu birlikte yapacağız."

"Keşke sana sarılabilseydim. Seni öpebilmeyi. Kollarım sensiz bomboş."

Ben de aynı boşluğu hissettimkorkunç bir boşluk, acı veren enginliğiyle
beni paramparça ediyordu. "Seninle olmak için her şeyimi verirdim."

İkimiz de sessiz kaldık. İhtiyacımız olan şey hakkında
konuşamazken söyleyecek ne vardı? Bizi sadece acı beklerken hangi
sözcükler teselli edebilirdi?

"Ne kadar ?" Sonunda fısıldadım. "Seni tekrar öpebilmem için daha ne kadar zaman var?"

"Çok uzun." Jethro içini çekti. "Üç hafta dediler ama ben neredeyse hazırım. O kadar uzun süre beklemeyeceğim. Zaten çok fazla oldu. Seni orada gereğinden fazla bir saat daha bırakmayı reddediyorum."

Ona inanmasam da tutkusu beni rahatlattı. Zamanında burada olacağını düşünüyordu.

Varlığımın her zerresiyle onun haklı olmasını diledim.

Ama içimde canavarca bir şey vardı... beni daha derine çekiyor, zamanımın tükenmekte olduğunu söylüyordu. Geri sayım canavarının nereden geldiğini bilmiyordum ama gittikçe daha yüksek sesle hırıliyordu.

Jasmine haklıydı. Cut büyük bir şey planlamıştı. Daniel bunu biliyordu. Bonnie biliyordu. *Ben* de biliyordum.

Hayatım hızla tükeniyordu.

Acele et,

Jethro.

Acele et.

Çok geç olmadan...

Nila ile konuşmamdan bu yana ON DOKUZ SAAT geçmişti.

Ona tekrar mesaj atmak için akşama kadar bekledim; sabırsızlıktan neredeyse kendimi parçalayacaktım. Beni hastanenin içinde tutan ve bir motosiklet kaçırıp Hawksridge'e doğru savrulmamı engelleyen tek şey yan tarafımda devam eden zonklamaydı

Daha iyiydim ama yüzde yüz değildim.

Babamı yok etmek için tamamen bütün olmam gerekmiyordu ama bu sefer aptal olmayacaktım.

Sürprizimi mahvetmek istemem.

Sonunda, gece kontrolümden ve iğrenç hastane yemeğinden sonra, yakalanma korkusu olmadan Nila'ya mesaj atmak güvenliydi.

Bilinmeyen Numara: *Seninle tekrar konuşmam gerek. Sana dokunmak istiyorum - fiziksel olarak yapamayacağım anlamına gelse bile. Ara beni.*

Dün gece onun nefis sesini duymak beni tahrik etmiş, kızdırmış ve sinirlerimi germişti. Sanki başımın üzerinde giyotin bıçağı varmış gibi hissediyordum; onu koruma ve sevme arzusuyla cezalandırılmışım.

Aletim bütün gece yumuşamamıştı ama kendimi tatmin etmeyi reddetmişim. Nila'yı beklemek istedim.

Birbirimize küçük de olsa bir teselli sunabiliriz.

Daha önce hiç telefon seksi yapmamıştım ama eğer ayrılığımızda bir nebze de olsa memnuniyet sağlayacaksa, bir şans verirdim.

Kalbim sıkışmıştı.

Nila'nın mesajları çok özveriliydi. Kes ve benim için çok endişeleniyordu. Ne kadar yalvarsam da kendisinden pek bahsetmedi. Dün gece,

onunla konuştuğumda, şüphelerimi doğruladı. Cevaplarının çoğunu saptırmıştı. Ve ben bundan nefret ediyordum.

Benden bir şeyler saklıyor.

On dakika boyunca sadece boşluk aldıktan sonra tekrar denedim.

Bilinmeyen Numara: *Beni ara. Sana ihtiyacım var.*

Cevap yok.

Bildirim yok.

Hiçbir şey.

Kalbimin içi boşaldı, sinir bozucu saatin her tik takında kanadı.

Bilinmeyen Numara: *Cevap ver bana. İyi misin?*

Hala cevap yok.

Kar ruhumun üzerinde uçuşuyor, beni korkunç bir sonuca doğru hızla sürüklüyordu.

Nila... Ne oldu?

Yatağımın yanındaki sabit telefon sessizliği bozdu.

Çınlama, kulak zarımı yırtan korkunç bir alarmı taklit ediyordu.

Ahizeyi çıkarıp cep telefonumu çarşafın üzerine fırlattım. "Evet?"

"Jet... konuşmak için güvende misin?"

Anında vücudum sertleşti. *Hay sikeyim.* Çok hızlı doğrulunca kaburgalarım zonkladı. "Jaz... ne oldu?"

Çok uzun süre durakladı.

Bir şeyler gitti. Nila!

İşte bu kadar. Daha iyileşemezdim. Vücudum yeterince dinlenmişti. Bu lanet yerle işim bitmişti.

Bacaklarımı yatağın üzerinde sallayarak ayağa fırladım. Fıskıran acıya olmadım. Bedenimin beni yönetmesine izin vermedim.

Benden bu kadar. Buna bir son veriyorum.

"Çıkar ağzındaki baklayı, Jaz. Hemen şimdi."

Gitmem gerekiyordu. Cut'ı öldürecek ve Nila'yı kadar güçlüydüm.

Jasmine yüksek sesle kokladı.

"Konuş benimle!"

Sesine hemen gözyaşları karıştı. "Denedim, Jet. Elimden geleni yaptım."

Kanım karla karışık yağmura döndü. "Ona ne yaptılar?"

Üçüncü Borç değil. Kahretsin, eğer ona dokundularsa-!

Jaz'ın sesi su ve kederdi. "Bana yalan söylediler. Bana her cezada hazır bulunacağımı söylediler. Bugün bunun doğru olmadığını öğrendim."

"Ne cezası, Jaz?" Oda içine kapandı. Kalp atışlarım . "Ne yaptılar?"

"Bonnie bakım için asansörü kapattırdı. Aşağı inemedim, Jet. I-" Yüksek sesle hıçkırdı.

Sikerim böyle işi.

"Ne yapmışlar?! Yaşıyor mu? Tanrı aşkına, konuş benimle!" "Ona eziyet ediyorlardı, Kite. Çok üzgünüm! Çok üzgünüm."

Kışlık kıyafetim yoktu. Bana verilen eşofman altı ve tişörtten başka bir şey yoktu. Ama umurumda değildi.

Gerekirse Hawksridge'e çırlçıplak koşarım.

"Flaw'ı hemen buraya getirin. Kıyafet ve malzeme getirsin. Bir saat içinde burada olmasını istiyorum. Beni duyuyor musun?"

Bir hıçkırığı geri çekti. "Ona söyleyeceğim. Kite... eski ekipmanı kullanıyorlardı. O resimlerde Elisa üzerinde kullandılar. Biliyor musun?"

Muşambanın üzerinde donup kaldım. "Ne sikim kullandılar?" Jaz sessizleşti.

"Ne kullandılar, Jasmine?!"

"Demir Sandalye, Azarcı'nın Dizgini, Çöpçünün Kızı." Tekrar ağladı. "Çok üzgünüm, Jethro. Çoğunda oradaydım. Onu rahatlatmak ve desteklemek için elimden geleni yaptım. Ama hayır diyemedim. Seni tanımaları riskini göze alamazdım." Daha fazla gözyaşı.

İçimden çelişkili duygular geçiyordu. Nila'yı kurtaramamasından nefret ediyordum. Ama aynı zamanda anlıyordum da. Sakat kız kardeşimden bunu istemek çok fazlaydı. O akıl hastanesinde yaşayan herkes için çok fazlaydı.

Ruhum daha da battı. "Başka ne var, Jaz?"

Sesi titriyordu. "Bu gece... ona zarar verdiler. Durdurmaya çalıştım ama yapamadım. Çok geç olana kadar haberim bile olmadı."

Kalbim paramparça oldu. "Bu gece. Siktir, Jaz. Bu gece ne oldu?"

Yüksek sesle burnunu çekti. "Çatalı'nı kullandılar. O... kaydı."

"Kahretsin!"

Çatal ölümcüldü. Tek seferde ölüm demekti. Zihnim, sanığın boğazına geçirilen ve onu günlerce başını dik tutmaya zorlayan boyunluk görüntüleriyle dolup taşı. Ölümcül sivri uçlar

Göğüs kafesi ve boğaza karşı, yorgunluk ya da düşmenin başlarını aşağı çekip kalp ve çenelerinden bıçaklamasını bekliyorlardı.

"En kötüsü bu değil," diye kekeledi.

Bedenim lav ve nefrete dönüştü. "Allah kahretsin! Başka ne yapabilirlerdi ki?!"

"Dördüncü Borç'un bir parçası. Onlar- onlar-" Bitiremedi.

Bitiremedi.

Hayır.

Lanet olsun, hayır!

Hastane bilekliğini yırttım ve hastayı gazaplı intikamcı ile değiştirdim.

Bundan kurtulamazlardı. Artık

değil.

Onlar lanet olası ölüler.

"Flaw'ı buraya getirin. Ben eve geliyorum."

Bir Birkaç Saat Önce...

"Bize katılman ne güzel, Nilâ."

Cut ellerini siyah kot pantolonunun önünde kavuşturdu. Tuzlu ve biberli saçları odanın etrafındaki apliklerden parlıyordu.

Daniel beni ileri doğru itti. Alanın ortasındaki kan kırmızısı halıya takıldım. Gözlerim salonun daha önce hiç girilmemiş başka bir bölümünde dans ederken bir öksürük kaçtı.

Kehribar rengi perdeler ve bronz aksanlar. Savaş hatıralarının yanı sıra birkaç cam dolapta Luger tabancaları ve bazı savaşlardan kalma kanlı kurdeleler sergilenmektedir.

savaş uzun zaman önceydi. Havada uçuşan toz zerrecikleri, şömineden kaçan ısıdan dolayı hafifçe dönüyordu. Alçak tavan ve koyu turuncu duvarlar Tarih ve eserlerle dolu, çalışma odası benzeri ve rahat bir alan.

"Bir sonraki aşamaya geçmemizin zamanı geldi... de öyle değil mi?" Cut konyak kadehini yudumladı. "Birkaç küçük günahın bedelini ödemek için vaktin oldu ama programımın gerisinde kalıyorum ve yaklaşan sürprizimi daha fazla erteleyemem."

Vertigo beni yakalamaya çalıştı ama ben dik durmak için elimden geleni yaptım. Öfkeli gözyaşlarım gözlerimde dondu, hançer gibi parlıyor ama düşmeye cesaret edemiyordu.

Ağlamayacağım

. Onlar için

değil. Hiç kimse

için

ağlamayacağım

.

"Sürprizin tadını çıkaracaksın Weaver." Daniel güldü, bir akbaba gibi etrafımda dönüyordu. "Yakında küçük bir yolculuğa çıkacağız."

Yolculu

k mu?

Nereye

?

Neden?

Bonnie ateşin yanındaki sandalyesinde kıpırdandı. Yün bir battaniye topak topak olmuş dizlerini örtüyordu. "Sürprizi mahvetme, Buzzard. Yakında öğrenir."

Ağzıma ekşi bir güvensizlik ve nefret doldu. "Her ne planlıyorsanız, umarım kendi cenazelerinizi ayarlamışsınızdır."

Cut içkisinin üzerine öksürdü; Daniel kahkahayı patlattı. Bir kolunu omuzlarıma atarak fısıldadı, "Çok eğlenceli olmaya başladın. Bu yönünü seviyorum."

"Hangi taraf? Artık seni umursamayan taraf mı?"

Hastalığım beni güçsüz bırakmıştı ama Jethro beni güçlü kılmıştı. Onun mesajlar ve bir geleceğimiz olacağına dair güvenceler, sağır kulaklara takılsa bile ayağa kalkmamı ve sesimi duyurmamı sağladı.

Daniel iğrenç dilini çenemde gezdirerek başını eğdi. "Hayır, umurunda değilmiş gibi davranan ama umurunda olan taraf." Baharatlı tıraş losyonu havayı kirletiyordu.

Geç olmuştu ve bu yuvasında bir gece daha geçirmekten kurtulduğuma . Beni almaya geldiğinde, bunu nasıl bitireceğimi planlıyordum. Yatağımda oturmuş, uyumak için giyinmişken artık boş şeyler düşünmüyordum. Kumaş sandığımda, üzerinde her bir Şahin'in nasıl öldürüleceğine dair tebeşirle karalamalar olan büyük bir siyah pamuk parçası saklıydı.

Zehir.

Atış.

Sopa.

Her yolu araştırdım ve Jasmine bana kişisel silahını kullanmayı bile teklif etti. Bana Cut doğal olmayan sebeplerden ölürse Mal varlığı ve çocuklarının geleceği de onunla birlikte ölmüş. Bana son vasiyetinin herkesi mahvettiğini söyledi. Ancak, ince yazıları iptal etmenin ve bir şekilde onları kurtarmanın bir yolunu bulabileceğime inanıyordu.

İlişkimiz karşılıklı bir ilişkiye dönüşmüştü. Bana yaslandı. Ona yaslandım.

"Seni buraya neden çağırdığımızı biliyor musun, Nila?" Cut gülümserken zırh takımları beni izledi. "Bu gece ne ödeyeceğini tahmin etmek ister misin?"

Hayır.

Jethro.

"Başlamadan önce, küçük bir 'göster ve anlat' yapacağız." Daniel beni halının üzerinde bırakarak siyah kumaşla kaplı küçük bir masaya doğru ilerledi. "Eminim bunun altında ne olduğunu gördüğünüzde, lanet olası Onları kullanmamızı engelleyecek güce sahip olduğunuz yıldızlar." Kalbim hızlandı, damarlarıma kan pompalandı.

"Ne gücü?"

"İtaat et ve söylediklerimizi yap ve onlar sadece süs olarak kalsın." Daniel bezi kaldırarak bir şey aldı ve arkasına koydu. "Bunun ne olduğunu biliyor musun, Nila?"

Bu sorudan nefret ederdim.

Her duyduğumda bana daha fazla acı veriyordu.

Cümleyi sökmek, sesli harfleri yakmak, sessiz harfleri parçalamak istedim. *Hayatımda* bir daha asla bu kelime karmaşasını duymak istemedim.

Başımı dik tutarak ona bakmadım.

"Bana cevap versen iyi olur, Nila." Daniel yaklaştı ve önümde durdu. Sesi tabutuma çivi çakıyordu.

Şeytani gözlerine baktım, burun deliklerim öfkeyle alevlendi. Ellerim bir silah için açılıp kapandı. "Hayır, bunun ne olduğunu bilmiyorum ve umurumda da değil. Ebeveyninin onayını bekleyen lanet bir çocuk gibisin."

Bonnie kıkırdadı. "Oh, bu gece senin o diline bir ders vereceğim."

"Beni odama geri götür. Oynamaktan bıktım."

Daniel güldü, bileğimi yakaladı ve beni sabit tuttu. "O kadar hızlı değil, Weaver." Beyaz geceliğimin içinden meme ucumu okşayarak mırıldandı, "Geçen gece kimin pes dediğini unuttun mu? Yorulmuştun. Bunu söyleyebilirim. Araya girmeseydim Çöpçünün Kızı seni çıldırtacaktı." Beni çimdikledi. "Demiri çözen ve gitmene izin veren bendim."

O haklı.

Benim iyiliğim için duyduğu endişe nazik ve şefkatli bir davranış olarak görülebilirdi.

-Eğer ben korkunç Çöpçünün Kızı tarafından hapsedilmişken bana söğüt kamışıyla vuran da o olmasaydı.

Onlarla birlikte yemek yemeyi reddettikten sonra bana terbiye öğretmekle . Beni kanatması söylenmişti.

Şaşırtıcı bir şekilde, yapmamıştı.

Gözyaşlarımı çekerken bile mutlu oluyordu.

Ancak Cut'a göre ben şımarık biriydim.

Kız, kurbanlarını ezmek için kullanılmıştı. Başımı dizlerimin üzerine eğdiğimde, demir parmaklıklar dayanılmazdı, bir vinçle yavaşça sıkılıyor, beni ölümcül origamiye katlıyordu.

"Benden ne istiyorsun? Takdir mi? Merhamet için bir ödül mü? Ne?"

Daniel bakışlarını kısarak eşyayı uzattı. "Senden *istediğim* Nila, benimle birlikte oynaman."

Tiksintimi gizleyemeyerek homurdandım. "Bana işkence ederken eşlik etmek mi? Tabii, bunu neden düşünemedim ki?" Gözlerim nesneye takıldı. İlk defa ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. V'nin sahip olduğu işkence kitabında gördüğümü hatırlamıyordum ve bir araya getiremiyordum.

Omurgamı destekleyerek, "Sana söyledim. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Acele et ve şunu yüzümden çek."

Cheshire kedisi gibi gülümseyerek emrimi duymazdan geldi. "Güzel. Değişiklik olsun diye sana bir şeyler öğretme şansım olur."

Bana çok şey öğrettin, Buzzard.

Nasıl nefret edileceğini.

Ölümü nasıl arzulayacağımı.

Ölümünü nasıl planlayacağımı.

Daniel güldü, ortasında bir tirbuşon ve küçük dairesel bir sapla birbirine tutturulmuş yaprakları olan yuvarlak pirinç aleti okşadı. Eski moda, barbarca bir şekilde güzeldi.

"Bu bir İstirap Armudu." Burnumun dibine soktu. "Daha önce hiç gördün mü?"

"Az önce ne olduğunu bilmediğimi söyledim."

Işıl ışıl parlıyordu. "İzin verin size nasıl çalıştığını göstereyim." Armudu tutup altındaki küçük kolu çevirdiğinde irkildim. Yapraklar yavaşça dışa doğru genişleyerek dört yapraklı ürkütücü bir çiçek oluşturdu. "Bu dahiyane cihazın üç kullanımı var."

Yaprakları yaymaya devam ederken sertçe yutkundum.

"Bir numaralı kullanım yalancılar ve kışkırtıcılar içindi. Armut boğazlarına zorla sokulur ve çeneleri çatlayana kadar yavaşça açılırdı."

Ürperdim.

"İki numaralı kullanım eşcinsel erkekler ya da inançlarını bozan rahipler içindi. Kıçlarına sokulur ve kış delikleri yırtılana kadar genişletilirdi." Güldü, armutu tamamen genişletmek için alevlendirdi. "Üçüncüsü kadınlar içindi. Tanrıları ya da sadık eşleri için bakire oldukları yalanını söyleyen zina yapanlar ve rahibeler. Kıçlarına sokulurdu ve ancak gerdirildikten sonra Yahuda Beşiği ya da Arsız Boğa'yı hak edecek kadar tövbe etmiş sayılırlardı."

Gözlerimi kapattım. İşkence aletlerinin geri kalanını hayal etmek istemiyordum. Bu kadar çok acı yaratmakta çok fazla keyif vardı. Midem kaldırmadı. Brazen Bull'un fotoğraflarını görmüştüm, zavallı bir insanı bronz bir heykelin içinde ve altında bir ateş yaktı. Kurban canlı canlı kavrulurken, kömürleşmiş kalıntılarının dumanı boğanın burun deliklerinden dışarı çıkıyordu.

Titredim.

Parmakları yanağımı okşadı. "Merak etme. Bu gece kullanmayacağım. Sadece göster ve anlat, mu?" Kıs kıs gülererek İstirap Armudu'nu yan masaya bıraktı ve hınzır bir kısıkaç cihazı aldı.

Cut, "Uslu dursan iyi edersin, Nila. Tek bir yanlış adımda kullanılan oyuncakların bir parçası olurlar. Anladın mı?"

Cevap vermek için onun seviyesine inmeden ters ters baktım. Jethro.

Düşüncelerim onun üzerinde kalsın.

Bu gece her ne yapmayı planlıyorlarsa, zihnim özgür olmanın bir yolunu bulduğu sürece katlanılabilir olacaktı.

Daniel bir sonraki parçayı yüzüme doğru salladı. "Bir ipucu var mı?"

Başımı salladım, her geçen saniye ondan daha çok nefret ediyordum.

"Buna Göğüs Dilimleyici deniyor." Daniel iki hınzır diken şeklindeki kısıkaçları açtı. "Bu, bir kadının göğüslerinin dış kenarlarına saplanır ve onu kazığa oturtur."

Kanım daha hızlı akarken meme uçlarım sızladı.

"O zaman olabildiğince hızlı ve sert bir şekilde koparırlar." Hızlı bir sarsıntıyla gösterdi. "Artık meme yok." Korkunç parçayı güldü. "Ortaçağ İngiltere'sinde kadınların işi oldukça zordu. Sen olsan Anlaştık mı?"

Buna . Başımı salladım.

Daha fazla eziyet bekliyordum ama Daniel sıkıldı.

Göğüs Dilimleyici'yi Izdırap Armudu'na çarpması için fırlatarak Cut'a baktı. "Başlayabilir miyim, yoksa önce başka bir şey yapmamı ister misin?"

Ne ?

Her neyse, beni adil bir şekilde uyarmıştı. Bu bilgiyi kendi yararına kullanmak adil olurdu. Zihnim korkunç planlarla dolup taştı. Eğer bağlı kalmazsam, Göğüs Dilimleyici'yi onun üzerinde kullanabilir ve ardından Acı Armudu'nu Bonnie'nin boğazına saplayabilirdim. Kesmek Beklemek zorundaydım ya da siyah mermer şöminenin demiriyle onu şişleyebilirdim.

Cut parmaklarını dikleştirdi. "Sen başlayabilirsin, Buzzard."

Daniel ellerini çırpı. "Duydun mu, Nila? İzin istiyorum. Siktiğimin kız kardeşi seni sınırların dışında tutarak iyi bir iş çıkardı, ama bu gece davet etti." Sırıttı. "Ayrıca senin için hazırladığımız gizli sürprize de davetli değil. Sadece sen, ben ve Cut olacağız. Jasmine kazandığını sanıyor. Ama bizimle gelmeyecek." Altın rengi gözleri karardı. "Bu da beni durduracak kimsenin olmayacağı anlamına geliyor."

Vücudumda iğrenç bir tiksinti dolaşıyordu.

Üçüncü Borç'tan bahsediyor.

Bonnie, "Devam et Dan," diye mırıldandı.

Daniel sinsice dolaştı. "Beni acele ettirme, büyükanne. Eğleniyorum."

Uzun saçlarımı topladı, onlarla oynadı.

Kendimi halıdan kurtaramadım.

"Çok güzelsin, Nila. Jethro'nun neden beyni yerine sikiyle düşündüğünü anlayabiliyorum." Saçlarımı örerek beni içine çekti. "Ama kırık kardeşimin aksine, senin yanında aklımı başımda tutabiliyorum." Tüm vücudu açgözlülük ve oburluk kokuyordu -yemek ya da para değil, bir başkasının hayatı üzerindeki güç.

Benim hayatım.

Elleri saçlarımdan çekildi ve bileklerimi kavradı. "Bu yüzden sana güvenmiyorum. Ve bu gece, her şey itaatle ilgili."

Ellerimi arkamdan çekip görmediğim bir iple bağladığında kesildi. Onun elinde kıvranıyordum, her ne olacaksa ondan kaçmak istiyordum.

Sırada onlar var. *Onları öldürme planım buraya kadarmış.*

"Bunu yapmayın." Sesim öfke doluydu. *Bana daha yeni dönmüşken beni Jethro'dan .* Böyle bir sevgiye sahip olmak ve

Verilen ve sonra elimden alınan umut, zalimliğin doruk noktasıydı.
Kaderimden nefret ettim. Karmamı küçümsedim.

Daniel yüksek sesle güldü, bariton sesi çalışma odasının duvarlarında yankılandı. "Merak etme. Bu gece üzerinde tam kontrolün var."

"Bunu söyleyip duruyorsun. Bu ne anlama geliyor?"

Beni kucağında döndürerek yanağımı okşadı. "Yani ne olacağına dair bir seçeneğin olacak."

"Eğer bir seçeneğim varsa, o zaman bunun sona ermesini seçiyorum. Hemen şimdi." Kıkırdadı. "O kadar basit değil, Weaver."

Bileklerim sicime karşı savaştı. Kendimi rahatsızlığı ve hızla artan korkuyu görmezden gelmeye zorladım. Benim mutsuzluğum Daniel için önemli değildi. O sadece istediği şeyi görüyordu: İşkence edeceği bir kız ve bunu yapmak için babasının onayı.

Her şey bitti.

Jethro ölümünden dönmüştü. Ama artık çok geçti.

Cut kadehini yan sehpanın üzerine koydu ve dik durdu. "Başlamaya hazır mısın, Nila? Dördüncü Borcu ödemeye hazır mısın?"

Ne cevap verebilirdim ki? Okuma yazma bilmemeye geri döndüm. Nasıl konuşulacağını unuttum çünkü konuşma beni asla kurtarmadı. Sadece eylemler kurtarabilirdi ama onu da yapamadım. Kollarım sıkıca bağlanmıştı.

Daniel beni ileri itti. Cut beni yakaladı ama gözlerinin içine bakmayı reddettim. Onun yerine omzunun üzerinden baktım, sırtım dimdik, çenem meydan okurcasına eğikti.

Cut'ın altın rengi bakışları parladı. "Bunu evet olarak kabul ediyorum." Kıkırdarak elmas yakamı okşadı. Daha da yaklaştı, nefesi kulağımda yankılanıyordu. "Bu yeni bir dönem, Nila. Ve gideceğimiz yere vardığımızda sırlarımı seninle paylaşmak için sabırsızlanıyorum. Bu gece Dördüncü Borç'un kolay kısmını ödeyeceksin. Ve sonra... geri kalanını ödeyeceksin."

Titredim. Sürünerek çıktığım depresyonun derinlikleri beni geri çekmeye çalıştı. Hissetmesem bile güçlü görünmek zorundaydım.

"Nereye gidiyoruz?"

"Oraya vardığımızda öğreneceksin. Ama sana bir isim vereceğim..."

Almasi Kipanga."

Burnum kırıştı. Hiçbir ipucu vermedi. "Bu da ne böyle?" Gülümsedi.

"Göreceksin."

Bonnie ayağa kalktı. Ailesine ve kurbanına doğru ilerlerken bastonunun sesi üçüncü bir adımdı. Ela gözleri benimkilerle buluştu.

Bacaklarını örten siyah örtü olmadan kıyafeti görünüyordu: bordo bir etek ve koyu kahverengi bir ceket. Alaycı düşünceler kafamda dönüp duruyordu. *Kanı göstermeyecek renkler giyiyor.*

Kalbim yerinden çıktı, düzensiz bir şekilde atıyordu.

Ne halt edecekler?

Bonnie sararmış dişlerini ve kendini beğenmiş neşesini göstererek gülümsedi. "Hadi başlayalım, olur mu?"

Daniel yumruğunu saçlarıma dolayarak beni doğru çekti. Uzun teller bileğinin etrafını yalayarak bizi birbirimize bağladı. "Ben buna hazırım."

Korku reflekslerimi tüketti, beni zekâdan yoksun bıraktı.

Düşün.

Bir şey olmalı. Bir şey var.

Jasmine'i çağırabilirdim. Bonnie'nin çırağı için avazım çıktığı kadar bağırabilir ve Tanrı'dan beni kurtarmasını umabilirdim.

Ama o zaman onun da hayatını mahvederdim.

Bu iş bitmeden önce daha kaç kişinin ölmesi gerekiyordu? Kestrel ölüyordu. Jethro iyileşiyordu. Jasmine çoktan bildiğimden fazlasını ödemişti.

Bonnie parmaklarını şıklattı. Arkamdaki kapı açıldı ve ayak sesleri ziyaretçilerimiz olduğunu haber verdi. Misafirler şöminenin yanına doğru ilerlerken nefesimi tuttum.

"Hayır..." Vaughn, kötülük dağı Marquise'in izniyle durağa doğru yürürken kalbim katranla kaplandı. Siyah gözleri benimkilerle buluştu ve ikiz dilinde bütün bir konuşma yaptık. Muhtemelen sonsuza dek son konuşmamızdı.

Çok üzgünüm,

Threads. Çok

üzgünüm, V.

Seni seviyorum.

Ben de seni seviyorum.

Bonnie topallayarak, "Bay Weaver Dördüncü Borç'un ilk kısmını almamıza yardım edecek," dedi. "Birinci, İkinci ve Üçüncüyü ödediniz -tam olarak değil ama ona da geleceğiz- atamızın, kızının ve oğlunun borçlarını ödediniz. Ama henüz karısının borcunu ödemediniz."

"her neyse, onu bırakın." Vaughn aynı bağların debeleniyordu. Elleri arkada, bilekleri birbirine kenetlenmişti; onunla diğer borçlarda hissetmediğim bir yakınlık hissediyordum.

Bunların hepsinde tek başımaydım. Jethro yanımdaydı ama ailemden biri değildi.

Bu seferki kişiseldi.

Kardeşim neyle görecekti. Bundan nefret ediyordum ama minnettardım da.

Onun varlığı beni olabileceğimden daha güçlü olmaya zorlayacaktı.

Jethro... Sana yalan söylediğim için özür dilerim.

Cut boğazını temizledi. "Daniel sana tarih dersini anlatacak ve sonra başlayacağız. Bu borcun talep edilmesine rıza göstereceksin, Nila. Tıpkı diğerlerine razı olacağın gibi."

"Durun. Bekle! Onu rahat bırak." Vaughn, gözleri çıldırmış bir halde Marquise'e karşı mücadele etti. "Her ne yapmak üzereysen. Kes şunu. Yeterince acı çekti, lanet olsun!"

Bonnie iç çekti. "Markiz."

İri adam kaşlarını çatı, kardeşimi ipte asılı bir sinek gibi tutuyordu.

"Evet, Madam?"

"Ağzını tıkayın."

"Elbette." Marquise bir eliyle V'yi bıraktı ve arka cebine girdi. İnsanlık dışı bir güçle kardeşimi dağ gibi göğsüne bastırdı ve siyah bandanayı dudaklarının arasından geçirdi.

"Bekle!" Daniel tarafından geri çekilmek için ileri atıldım. "Bu ikimizin arasında. Bırak gitsin."

Bonnie dudak büktü, "Oh, onu bırakacaklar, tamam mı?"

Kalbim katrandan fosile kaydı. "Ne demek istiyorsun?"

Lütfen ölüm anlamına gelmesin. Lütfen!

"Yani bu oyunu doğru oynarsan Vaughn bu gece eve gidebilir." Kalbim umutla patladı. "Gerçekten mi?"

Onlara inanmaya cesaret edebilir miyim?

İnançsızlık başını salladı, ama iyimserliğin zalim kıvılcımı bunun doğru olması için yalvardı.

Bonnie gülümsedi. "Doğru oynarsan dokunulmadan evine döner. Senin sevginden dolayı yaptığın fedakârlık sayesinde ailesine geri dönüyor."

Vaughn ağzındaki tıkacın arkasından anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

"Ancak, eğer yanlış oynarsanız, o burada kalacak. Hemen acı çekecek. Seninle birlikte onun yolculuğunu da seninkini bitirdiğimiz an sonlandıracağız."

O da benimle birlikte ölecek.

Bu asla . Kardeşimin ölümünden ben sorumlu olamam.

"Söz veriyorum, oynayacağım. Onu hemen eve gönder. Beni getirmek için ona ihtiyacın yok." Hayatımı onunkiyle takas ederken Vaughn'a bakamazdım. Beni durduramadığı için suçluluk ve öfke dolu olurdu.

Cut bir elini ağzına götürdü. "Eğer iyi bir kız olursan, Nila, ve o eve dönerse, onun dokunulmaz olduğunu düşünme. Bunun bir merhamet olduğunu ya da onun dünyamıza tekrar zarar verme yeteneğini göz ardı ettiğimizi düşünme. Bu, anlayamayacak kadar aptal olduğun bir oyunda başka bir şah mat."

Göğsümde bir soru yandı. Cevabı bilmem gerekiyordu ama aynı zamanda kafamın karışmasına da neden oluyordu. "Neden?"

Cut durakladı. "Neden? Sana nedenini söyledim - eğer itaat etmezsen-" "Hayır, o değil." *Bunu yaptığıma inanamıyorum.* "Neden gitmesine izin verdin? I

Ben ödeme yapana kadar onu tutacağınızı sanıyordum..." Sesim kesildi.

Nedenini biliyorum.

Cut kıkırdadı. "Kendi soruna kendin cevap verdin, değil mi?"

Başım bir bowling topuna dönüştü ve omuzlarımın üzerine düştü.

Vaughn eve çünkü *ben* . Cut'ın

Sürpriz... Son Borç'tu. Bir şekilde, polisi tutabileceğine inanıyordu. Kardeşimin imparatorluklarını yıkmayacağına. Cinayet planlarına devam etmek için güvende olduğunu.

Embesil.

Kötü niyetten deliliğe doğru kayıyor.

Vaughn, Marquise'in patladı. Tekmeleyip kıvranıyor, avazı çıktığı kadar bağırıyor, tıkanmış ağzından saçma sapan küfürler dökülüyordu.

"Susturun şunu," diye tersledi Bonnie.

Marquise bir eliyle Vaughn'un burnunu ve ağzını kapatarak onu yavaşça boğdu.

"Dur!" Daniel'ın kollarında kıkırdandım.

"Başlamadan önce seni zorunda bırakma beni Weaver."

Yüzü pembeleşip gözleri nefes almakta zorlanırken bakışlarımı kardeşimden ayırıyordum.

Cut altın Rolex'ini kontrol etti. "Pekâlâ, başlayalım. Bu gece başka bir yerde olmam gerekiyor."

Daniel beni bıraktı ve Marquise elini bıraktı. Daniel ortama yerleşirken Vaughn hırıltılı nefesler aldı ve

Vaughn. "Büyükanne, zarlar?"

Bonnie öne doğru eğildi, artriti onu kaskatı kesmişti. Ceketinin cebinden bir zar çıkararak torununa uzattı. İtaati emreden ve hataya yer bırakmayan gözlerle geri adım attı.

Daniel göğsünü kabarttı. "Bildiğin gibi Nila, orijinal Hawk ailesinin borçlarını ödedin ama aileyi bir arada tutan tutkalın bedelini ödemedin. Servet, güç ve rütbe olarak ailenizi geride bırakmamızın nedeni annemizdi. Ancak, böyle bir şeyin gerçekleşmesi için neler yaptığını öğrenmeden önce, ailesini hayatta tutmak için verdiği günlük mücadeleyi öğrenmelisiniz."

Cut gururla başını salladı ve Daniel'a ilgi odağı oldu.

Hastalıklı bir şekilde, tarih dersi bir ertelemeydi. Akşam yemeğinde beni yemeden önce bir canavar tarafından anlatılan bir hikaye.

"Siz bir anne , o yüzden tam olarak anlayacağınızdan şüpheliyim ama bu küçük oyun onun çocuklarını kurtarmak için ne kadar ileri gidebileceğini kanıtlayacak."

Daniel zarları havaya kaldırdı. "Her zar için size iki senaryo vereceğim. Birinci seçenek, kendini kurtarma yeteneğine sahip olacaksın. İkinci seçenek, kardeşini kurtarma yeteneğine sahip olacaksın. Atamın merhametinin derinliğini öğreneceksiniz. O bir şehit değildi, o lanet bir *azizdi*. Koymak önce önemsediği herkesi."

Daniel zarları parmaklarının arasında yuvarladı. "Eğer yiyecek varsa, ailesini besler ve kendini aç bırakırdı. Eğer barınak varsa, kendisi donarken çocuklarının ısınmasını sağlardı. Acı varsa, sevdiklerini ilk sıraya koyar ve cezayı kabul ederdi. O gerçekten örnek bir kadındı."

Sesi derinleşti. "Ve senin lanet ataların onun iyi kalpli ruhundan faydalandılar. Çocuklarının hayatlarını onun üzerinde tutarak ona işkence ettiler. Ona acı çektirmek için her yolu denediler. Weaver ona ne zaman bir şey yaptırmak istese buna benzer bir zar kullanırdı. Onu becer ya da domuz ahırında uyu. Ya dizlerinin üzerinde sürünür ya da aç kalır. O soyumuzun en güçlü üyesiydi çünkü sadece asla yıkılmamakla kalmadı, aynı zamanda Dokumacı'nın itibarını tek başına yok etti, hükümdarla dost oldu ve Şahin isminin bir gecede en korkulan ve en zengin isimlerden biri olmasını sağladı."

Güldü. "Güçlü lanet kadın, ha?" Gözleri karardı. "Eminim sen de onun yarısı kadar güçlü olmak isterdin."

Haksız değildi. Son birkaç haftadır duygusal üzüntü ve bedensel zayıflık peşimi bırakmıyordu. Beni ele geçirmelerine izin verdim. Çatlamıştım, eğer

tamamen kırılmış.

Ben zayıfım.

Böylesine korkunç bir soydan geldiğimi bilmek, zenginliğimiz ve başarımız için beni suçlu kılıyordu. Refahımız başkalarının yoksulluğu üzerine inşa edilmişti, ancak tıpkı kraliyet ve kilisenin halkını terörize etmesi gibi, soylular da alt sınıfa sataşıyordu. Bu doğru değildi ama o zamanlar dünya böyleydi.

Güç tarafından bozulmuş ve işkence etmekte özgür.

Onların günahlarının bedelini ödemek benim sorumluluğum değildi. Kimsenin değildi. Barbarlıktan daha iyi davranışlara doğru bir evrimdi.

Daniel sırtıttı. "Bir annenin en temel içgüdüleri nelerdir? Çocuk sahibi olmak için temel gereksinim nedir?"

Dudaklarımı büzdüm. Gözlerim Vaughn'a kilitlenmişti.

Onlara zarar vermek isteyen insanlara karşı savunmak için. Tıpkı benim V'yi senden koruyacağım gibi.

Daniel sözlerine şöyle devam etti: "Hepimiz biliyoruz ki bir annenin görevi çocukları için kendini feda etmektir. Bakalım sen de kardeşin için bu kadar güçlü olabilecek misin?" Zarı burnumun dibine itti. "Bu sıradan bir zar değil. Üzerinde sayı yok. Gördün mü?"

İrkildim.

"Sadece iki renk. Kırmızı ve siyah. Bu renklerin ne anlama geldiğini bilmek ister misin?"

Tanrım, lütfen bunun bitmesine izin ver.

"Kırmızı kan içindir - kardeşinin sana ceza vermesini önlemek için boyun eğmen gereken fiziksel bir bedel." Kıkırdadı. "Siyah ise psikolojiktir -doğru cevabın olmadığı ama sadece iki tonunun berbat olduğu o yutulması zor kararlar."

", Dan," dedi Cut. "Hadi edelim."

Daniel başını salladı. "Peki." Zarı avucundan avucuna attı. "İlk denemen ne olsun Weaver? Kolay bir şey mi yoksa zor mu?"

Vaughn, Marquise'in elinde dövüştü.

Onu görmezden geldim. Bu onunla ilgili değildi. Bu benim onu *korumamla* ilgiliydi. Şahinler ne olsun her görevi kabul edeceğimi zaten biliyorlardı. Bu bir seçim değil, zorunluluktan. Kendim acı çekebilirdim ama ikizimin acı çekmesini izlemek... düşünülemezdi.

Daniel çenesini ovuşturarak, "Sanırım ilk atışım..." mırıldandı. Zarı sallayarak serbest bıraktı. Plastik kalın halıya çarparak sekti ve siyah bir zeminde durdu.

Siyah... Psikolojik.

Bir fikir yüzünü aydınlattığında kaskatı kesildim. Vaughn'a bakarak, "İki seçeneğin var, Nila. İlk olarak, olduğun yerde kal ve kardeşinin Marquise'in izniyle karnına iki darbe almasını izle. Ya da..."

Daha uzun durdum. "Yoksa ne olur?"

"Ya da... atamın her gece yapmak zorunda olduğu şeyi yap. Patronunu becermek zorundaydı."

Midem tiksintiyle fokurdadı. Dilim dehşetle kurudu. "Ben-hayır."

Daniel onun sikini kavradı. "Üçüncü Borç için beni becereceksin. Buna alışsan iyi olur, sürtük."

Kusmak istedim.

Vaughn bağlarının içinde kıpırdandı ve inledi.

Kardeşimin önünde Daniel'a isteyerek boyun eğdiğime dair görüntüler gözyaşlarımın kabarmasına neden oldu. Yapamazdım... yapabilir miydim?

İnanılmaz bir şekilde Bonnie beni kurtarmaya geldi. "Bir kızıışmayı izlemiyorum. Öp onu, Bayan Weaver. Gerisini benim olmadığım bir odaya saklayın."

Kalbim korkmuş bir tavşan gibi kaçışıyordu.

Daniel dişlerini gösterdi. "Beni geçersiz kılma. Ben ne istersem onu yaptırırım."

Cut kollarını kavuşturdu. "Bu gece olmaz. Ona sahip olacaksın. Ve bu yerdeki hızlı bir sikişten çok daha iyi olacak." Bana doğru gelirken gözleri sırlarla parlıyordu. "Kimsenin sana dokunamayacağı bir yerde olacağız. Ve biz ne dersek onu yapacaksın."

Cut ağızma kısa bir öpücük kondururken Vaughn debelendi. "Şimdi git oğlumu öp ve kardeşinin yumruk yemesini engelle, sonra yolumuza devam edebiliriz."

Daniel homurdandı, "İyi, öp beni, fahişe. Ama herhangi bir öpücük değil; beni ciddi olduğuna *inandırarak* bir şey."

V, Marquise'in tutuşuyla sarsıldı, göğsündeki inilti cezayı çekmesi için yankılanan bir yalvarış gibiydi. Görmüyor muydu? Onun daha fazla acı çekmesini engellemenin bir yolunu bulsaydım kendimle yaşayamazdım.

Bir öpücük hiçbir şeydir. Yapabileceğim bir öpücük.

Kardeşimin iyiliği için ödenecek küçük bir bedel.

Ellerimi birbirine bağlayarak kendimi sicimden daha sıkı bağladım. Çenemi dik tutarak Daniel'a döndüm.

Meraklı ve istekli bir şekilde kaşlarını kaldırdı. Küçük alanı geçip önünde parmak uçlarımda durduğumda gözleri yavaşça şehvetle doldu. Çenesi aşağı indi, dudakları aralandı ama son mesafeyi geçmedi.

Beni bekledi.

Beni ne kadar kırmaya çalışırlarsa çalışsınlar ona asla vermeyeceğime yemin ettiğim bir öpücüğü kabul etmek için bekledi.

İnanılmaz bir şekilde, sanki Jethro'yu aldatmışım gibi hissettim.

Özür dilerim.

Nefesimi tutarak, çalkalanan midemi dizginleyerek ağzımı onunkine bastırdım. Sıcaktı ve tadı hafif tuzluydu ama beni derinleşmeye zorlamadı ya da dilini boğazıma sokmadı.

Her şey bana bağlıydı.

Onu inandırmak zorundayım.

Aksi takdirde, bir hiç uğruna olurdu.

Tiksinti öğürme refleksimi çalıştırdı. Geri çekilmek istedim. Ama ağzımı onunkine daha sıkı bastırdım, gözlerimi sıkarak kimi öptüğüm gerçeğini iptal ettim.

Ben bundan daha güçlüyüm.

Kalan son gücümü de toplayarak Daniel'ın alt dudağını yaladım.

Dilimi ağzına soktuğumda inledi. Çekingen ya da tereddütlü değildim. Jethro'nun içimdeki arzuyu ortaya çıkarma konusundaki ihtişamı sayesinde nasıl öpüşüleceğini öğrenmiştim.

Eğer Daniel onu inandırmamı isteseydi, onu inandırırdım.

Göğsü inip kalkıyor, meme uçlarını okşuyor ve bana Jethro'nun bana yaptıklarını hatırlatıyordu. İçindeki öfke durmuş gibiydi, onun üzerinde nasıl bir büyüye sahipsem artık.

Boğazım kapandı; nefesim tükendi.

Sınırıma ulaştım.

Kendimi geri çekerek ayaklarının dibindeki halıya tükürdüm. "Bana inandın. Bunu inkâr edemezsin."

Muzaffer bir edayla pantolonuna bakarken nefes almakta zorlanıyordum. "İşte saklayamayacağın bir kanıt, Akbaba." Başımı eğerek kumaşın tırtıklı kısmına baktım. "Ona dokunamazsın. Ne istediysen yaptım."

Verdiğim şeyi almasının yumuşaklığı kayboldu. Öfkelenerek saçlarımı yakaladı. Yüzünü karartan öfkeyle beni sarstı. "Sana Üçüncü Borç'u ödetene kadar bekle, fahişe. Buna pişman olacaksın."

Vaughn yine homurdandı ama kimse onu dikkate almadı.
Bonnie sessiz kaldı ve en küçük torununun istediğini yapmasına izin verdi.

Daniel beni bırakarak zarları aldı. Çalkalayarak tekrar yere attı.

Kırmızı.

Acı.

Sertçe yutkundum, korktuğumu belli etmemek için elimden geleni yaptım.
Vaughn pek de iyi bir iş çıkarmamıştı. Mücadele etti ve kıvrandı, karnına bir yumruk yedi - bunu önlemek için Daniel'i öptükten sonra bile.

"Yapma! Lanet şartı ben ödedim!"

Cut dilini şaklattı. "Markiz. O haklı. Reddetmediği sürece ona zarar vermeyin."

Vaughn iki büküm oldu, bacakları Marquise'in tutuşuyla büküldü.

Daniel zarları işaret etti. "Acı, Nila." Çenesine vurarak düşünüyormuş yaptı. "Sana ne yaptırabilirim?"

Cut mırıldandı, ", bu hakları arayacağım." Gerildim.

Başını bana doğru eğdi. "Nila bunu benim için hiç şikâyet etmeden ödeyecek ama gideceğimiz yere vardığımızda ödeyecek. Öyle değil mi, Nila?"

Gözlerim V'ye kaydı.

Cut'ın sesi yaladı. "Sorduğumda ne olduğunu bileceksin ve izin vereceksin. Çünkü izin vermezsen, kardeşini öldürür ve bu işi bitiririm."

V homurdandı. Ben sessiz kaldım. Bu oyunu ondan daha uzun süredir oynuyordum ve artık Cut'la nasıl başa çıkacağımı biliyordum.

Gözlerimi kısarak sordum, "Neden ? Neden beni burada öldürmüyorsun?"

Cut çenesini sıktı. "Bunu sormak zorundaysan, dikkatini vermemişsin demektir." İleriye doğru yürüdü. "Az önce sorduğum şeyi kabul et ve sondan önce öğreneceksin."

başka bir cevap yoktu. Öfkeyle baktım. "Peki." Sırıttı. "Aferin kızıma."

Daniel suratını astı ama zarları toplayarak hayal kırıklığını üzerinden attı. "Oh, pekala, yine benim sıram." Zarı sallayarak kıs kıs güldü, "Hazır

başka?" Müstehcen bir hatırlatmayla dudaklarını ovuşturdu. "Belki bir dahaki sefere bana sakso çekmeni sağlayabilirim."

Asit içimi ıslattı.

Daniel zarlari attı. Korkunç şey halıdan sekerek kırmızıda durdu.

Kahretsin.

Derin bir nefes çektim.

. V için yap.

Daniel sırttı. "Kırmızı, ha? Acı..." Gözleri İstirap Armudu'nun oturduğu masaya kaydı.

Tanrım, hayır!

Yanına giderek, siyah kumaşın altından çıkan korkunç görünümlü bir mekanizmayı aldı. "Bu iş görür."

Cut'ın Azarlama Dizgini'nde olduğu gibi işkence aletlerini sallayarak geri döndüğünde kaskatı kesildim.

"Bu yeterince acı verici olmalı."

Gözlerim deri yakaya ve öndeki uzun metal çubuğa takıldı.

Her bir ucu iki keskin şekilde oyulmuştu. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Yine o lanet soru.

Ne yazık ki bu sefer cevabı biliyordum. "Bu bir Kafir Çatalı."

Burası Londra Kulesi'nin malikanesi miydi? Bu barbarca aletleri nerede tutuyorlardı?

"Akıllı kız." Daniel sırttı. "Ve nasıl çalıştığını biliyor musun?"

Vaughn'a bakmak gibi bir hata yaptım. Ağzındaki tıkaçtan çenesine tükürük damlıyordu, gözleri kederle parlıyordu.

Başka tarafa baktım. "Sanığın boğazına bağlanıyor ve çatal, çatal uçların göğsüne ve boğazına girmesini önlemek için kişiyi başını yüksekte tutmaya zorluyor."

Bonnie gülümsedi. "Sonunda biraz yetenek gösterdiniz, Bayan Weaver." Başını eğerek, "Bağla onu, Daniel." diye emretti.

"Benim için zevktir." Cut'a bulaşan delilik, Daniel arkamda ilerlerken gözlerinde parlıyordu. Korkunç şeyi çenemin altına getirirken soğuk elleri saçlarımı bir kenara itti. "Başını yukarı kaldır."

Çenemi kaldırıp tavana bakarken gözlerim yaşardı. Çatal boğazıma ve elmas yakama dolanırken kare şeklindeki ahşap paneller bana eşlik ediyordu.

Boynum büküldü, hassas derimi bıçaklanmaktan korudum. Dişlerim sıkılmaktan ağrıyor ve başım hızla yayılan bir baş ağrısıyla çarpıyordu.

Yine başarısız oluyorsun. etme.

Gözyaşlarımı kırıştırdım ve sanki cesaretimi artıracakmış gibi omurgamı dikleştirdim.

Kırılıyorsun. Onlar kazanıyor.

Bana eziyet eden beynimi söküp atabilmeyi diledim. Hawks bunu zihnim beni devre dışı bırakmadan da yeterince yaptı.

Toka sıkıca bağlandıktan sonra Daniel yaptığı işi inceledi. "Böyle oldukça asil görünüyorsun. Sanırım bu tur bana üflemini sağlayamam; aksi takdirde her emişte kendini öldürürsün." Onunla kıkırdadı tatsız bir şaka.

Vaughn köşede ama ben bakmadım.

Görüşümün odaklanmasına izin vererek her şeyden biraz uzaklaştım.

Lütfen, bu iş bir an önce bitsin.

Daniel kışımı tokatlayarak, "Birkaç tur yürü. Başın dik ve bileklerin bağlıyken ne kadar iyi hareket edebildiğini göster bana."

En büyük düşmanım ortaya çıkarken kalbim hızla çarpmaya başladı.

Hayır, şimdi olmaz!

Oda baş dönmesi ile dönüyordu. Hastalık kafamı bulandırdı ve tüm denge hissimi kaybettim.

Sakın düşme!

Kendimi öldürürdüm.

İnleyerek, eşitlemek için elimden

geleni yaptım. İşe yaramadı.

Oda karardı; öne doğru tökezledim, düştüm, *düştüm*. Biri bağırdı, "Yakalayın onu!"

Düşerken kollar vücuduma sarıldı. Sarsılarak durdum, dünya alçalıp yükselirken korkunç bir kucakta asılı kaldım. Yavaşça, baskıcı karanlığı turuncu inle değiştirdim.

Sertçe yutkunarak kalan bölümü ittim. "Ben iyiyim."

Daniel beni ayaklarımın üzerine dikti. "Ölmek mi istiyorsun Weaver?"

Kafamdaki örümcek ağlarını silkeleyip atmak istedim ama cesaret edemedim. Klostrofobiden kaçınarak olduğum yerde titredim. Boynum rahat edemeyeceğim kadar gerilmişti, şimdiden ağrıyordu.

"Beni yine bayıltacak mısın?"

Nefes alış verişimi sakınleştirdim. "Ben bayılmadım. Vertigo bu, seni göt herif." "Geldiğinden beri var," dedi Cut. "Üç tur, Bayan Weaver.

Kendinizi öldürmeden bunu atlatın ve çatalı çıkaralım."

Üç tur. Üç ömür. "Ellerimi çözebilir misin?"

"Hayır." Daniel beni ileri doğru itti. ", iyi bir zıplayan midilli ol ve bize neler yapabileceğini göster."

Dizlerimin bağı çözüldü ama ilerledim. Sedirlerden ve küçük kaçınacak kadar odayı tanıımıyordum. Gözlerim ayaklarımın gittiği yere bakamıyordu. Resmen kör olmuştum.

Odanın çevresine doğru ilerlerken ve elimden geldiğince duvarı takip ederken bakışları yaktı. Kanepeler beni etrafta dolaşmaya zorladı; dizimi bir dergi rafına çarptım ve ayak parmağımı bir masaya vurdum.

Kendimi yarış pistindeki ödüllü bir midilli gibi hissediyordum; başımı dik, dizlerimi daha tutuyor, hayatım için zıplıyor, ancak başarısız oluyor ve çabalarım yüzünden vuruluyordum.

Yolda ilerlemek uzun zaman aldı ve baş dönmesi dengemle oynamaya devam etti. Birkaç kez durmak zorunda kaldım, rahatsız edici bir şekilde sallanıyordum. Sonunda

V'nin yanından üçüncü kez geçtiğimde, gözlerimden sessiz yaşlar dökülüyordu ve kırılganlığın eşliğindeydin.

Bitmesini istedim. Özgür olmak istedim. *Kaçmak* istedim.

Koşun. Koş. Koş.

Vertigo beni tekrar yakaladı, şiddetli bir saldırının içine fırlattı ve çırpılmış krema gibi çırpıtı.

Kahretsin!

Düştüm, bir şeye takıldım ve havayla çarpıştım. Beni yakalayacak hiçbir şey yoktu, ayakta durmaktan ölmeye doğru süzülmemi engelleyecek hiçbir şey yoktu.

İleri doğru yuvarlanırken zaman yavaşladı. Ellerim ipe karşı savaştı ve zihnim talimatlar yağdırdı.

Başınızı dik tutun! Çeneni yüksek tut!

Ellerim bağlıydı. Yörüngemi durduramazdım. Tek yapabildiğim hayatta kalmak için dua etmekte.

Yere çarparken kalın halı dizlerimi yastıkladı. Omuzlarım çöktü ve çatal uçlar çenemi ve göğsümü ısırıp etime doğru ilerlerken acı içinde haykırdım.

Öldüm mü ben?

Anlayamadım.

Her yerinden acı fişkırıyordu.

Cut benim hizama eğilirken üzerime bir gölge düştü. "Whoops."

Dudakları korkunç bir gülümsemeye dönüştü. "Özür dilerim, ayağım araya girdi."

Ve hepsi bu kadar.

Devam etmemi neredeyse imkânsız hale getiren o son küçük damla.

Kendi içime çekildim. Kaybolduğumu hissettim. Nefretim söndü. Umudum öldü. Verecek başka bir şeyim yoktu. Hissedecek başka bir şeyim yoktu. Yaranın zonklaması artık beni rahatsız etmiyordu çünkü duyularım kapanmıştı.

Vücudun acı hissetmeyi bıraktığı bir nokta geldi. Reseptörler önemli bir mesaj iletmekten yorulmuştu, ancak bu mesaj göz ardı ediliyordu.

Vücudumu çok uzun süre ihmal etmiştim ve şimdi o beni terk etmişti.

Cut, dibe vurduğumu anlayarak çenesinin ortasında durakladı.

Tek kelime etmeden çatalı çözdü ve beni halının üzerinde yalnız bıraktı.

Çalışma odasında büyük bir sessizlik hüküm sürüyordu. Kimse kımıldamadı. Bir daha hiç hareket etmesem de umurumda değildi.

Sen kazandın.

Artık ne yaptığın umurumda değil.

Masumiyetimi aldılar. İntikamımı. Aşkımı. Hayatımı. Geri dönecek hiçbir şeyim yoktu. İlerleyecek hiçbir şeyim yoktu.

Durgun. Artık hayatta kalamayacağım ya da tahammül edemeyeceğim bir şimdiki zamana kilitlenmiştim. "Ayağa kalk Weaver." Daniel başımda dikildi.

Ayağa kalktım.

"Buraya gel." Parmaklarını şıklattı.

Ben de geldim.

"Tekrar başlayalım, olur mu?" Başımı salladım.

Tek renkli ve cehenneme bağlı düşünceler. Geriye kalan tek şey buydu.

Be

n. Daniel zarları atarken fark etmedim.

Ayağımın dibinde yuvarlanıp dururken bakmadım. Ne zaman umursamadım

ne siyah ne de kırmızı, hem fiziksel hem de psikolojik acı.

Borçlar devam ettiği sürece, eğlenceleri sürece, kontrol ettim ve ayrıldım.

Geleceğim yoktu. Şimdiki zamanım neden umurumda olsun ki?

Daniel zarları toplamak için eğildi. "Sanki atamızın hayaleti onu kontrol ediyormuş gibi."

Bonnie başıyla onayladı. "Oldukça tesadüfi bir durum."

Cut öne çıktı ve arka cebinden büyük bir makas çıkardı. "Al bakalım evlat." Gözleri benimkilerle buluştu ama bir kez daha yan çizgilere kayd. Açık kahverengi gözlerinin derinliklerinde en ufak bir endişe vardı. hissetmişti. Keyfi elinden alınmıştı.

Daniel makası kaldırdı. "Bunların ne için olduğunu biliyor musun?" Sessiz kaldım.

"Onları ne kullanacağımı biliyor musun?" Her alayını reddettim.

"Bunlar senden bir şey almak için. Atamdan aldıkları bir şeyi." Kolunu omzuma dolayarak makası Vaughn'a doğru tuttu. "Hawk kadını ailesini doyurmak ne gerekiyorsa yaptı. Elinde son bir tane kalana kadar tüm mal varlığını sattı.

Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

V'nin kırmızı çerçeveli gözleri hüzünle irkildi. Umursamaya çalıştım ama yapamadım.

V . Ben burada kalırdım.

Bu dünyada zarlar ve Hawk'larla kilitli kaldım.

Daniel beni sıkarak bir tepki geliştirmeye çalıştı. "Onun saçıydı. Ailesini birkaç gün daha hayatta tutabilmek için saçlarını kesti." Sesi çakıl taşına dönüştü. "Şimdi fedakârlık sırası sende. Seçiminiz basit. Kardeşini acı verici bir sakatlıktan kurtarmak için saçlarını kesmeme izin ver -psikolojik bir bedel öde-."

Boş boş bakmaya devam ettim.

Ne istersen al.

Artık umurumda değildi.

Bonnie, "Markiz, elini kaldır," diye emretti.

Marquise, V'yi yüzünü çevirecek şekilde döndürdü ve parmaklarını açtı. Sıkıca bağlandığı için şişmiş mavi parmaklarına baktım. parmaklarım da aynı şekilde uyuşmuş ve kansızlıktan ölmek üzereydi.

"Saçı ya da parmağı, Nila. Anlaşma bu."

Sesi boşluğumu orak gibi kesti. Ama hareket etmedim.

Daniel öfkeyle titredi. "Saç ya da parmak, sürtük." Makasları birbirine geçirdi. "Biri ya da diğeri. Karar vermek için on saniyen var."

On saniyeye ihtiyacım yoktu.

Kararımı zaten biliyordum.

Umursayacak kadar kibirli ya da canlı
değildim. "Saç. Saçımı al."

Daniel kaşlarını çattı. "Kavgan nereye gitti? Islak bir balık gibi davranıyorsun."

Onu görmezden gelmekte bir sihir

buldum. Artık bana eziyet

edemezdi. Hiçbiri yapamazdı.

Jethro'yu, Jasmine'i ya da evi düşünmedim. Hiç düşünmedim.

Her şey hakkında.

Arkamdan sinsice yaklaşarak saçlarımı avucunun içine aldı. "Çok güzel saçların var. Fikrini değiştirmek için son şansın Weaver."

Sesimde korku ya da itiraz yoktu. Ses tonum bir renk olsaydı, renksiz olurdu. "Ne istiyorsan onu yap."

Saçımı hiç kesmemiştim.

Asla.

Aptalca bir nedendi ama annem için yapmıştım. Onunla oynamayı severdi. Onu örmeyi, çiçeklerle ve kurdelelerle donatmayı, beni küçük prensesi olarak göstermeyi.

Ona dair kalan son anım buydu ve Daniel bunu çalmıştı, çok.

Daniel, "Kafandaki her teli koparacağım," diye söz verdi. Onun dokunuşu saçlarımı çekiştirerek bir ip haline getirdi. "Vedalaşmaya hazır mısın?" Kalbim acele etmedi. Gözlerim yanmadı.

"Bana cevap verme. Bak bakalım umurumda mı?" Daniel'ın parmakları daha sert çekti ve makasın paslı esnemesi kulaklarımda yankılandı.

İlk kesik beni bir yabancıya dönüştürürken gözlerim kapandı.

Fiziksel olarak acı hissetmiyordum ama ruhsal olarak ıstırap içinde *inliyordum*. Canım yandı. Böylesine dokunaklı bir parçamın savaşmadan, çığlık atmadan, *beni ben* yapan şeyi korumadan çalınması çok acı vericiydi.

İkinci kesik beni kırdı.

Acıyor, acıyor, acıyor.

Üçüncü kesik beni mahvetti.

Dur, dur, dur.

Dördüncü kesik beni tamamen mahvetti.

Hiçbir şeyim kalmadı.

"Bunun ne kadar tatmin edici olduğunu anlatamam." Daniel güldü, hiç incelik göstermeden kalın siyah telleri kesti.

Bu konuda yalnızdım.

Yalnızdım ve kesilecek bir hayvan gibi kırılmışım. Tek yapabildiğim sessizce yas tutmaktı.

Kes, kes, *kes*.

Simsiyah saç perdem her makas darbesinde yok oluyordu.

Kan kırmızısı halının üzerinde, harap ve ölü, kalın siyahlıktan oluşan şelaleler birikti. Kardeşimin özgürlüğü için son parçamdan, son bedelimden vazgeçmişim.

Bunu onun için, aşk için, aile için, umut için yapıyorum. Veda ettim.

Gençliğime.

Çocukluğuma.

Snip, snip, *snip*...

Bu sondu. *Snip*,

snip, *snip*...

Bitmişti.

hiç bilmediğim BİR ŞEY OLDUM. Bir canavar.
Bir intikamcı.
Olmam gereken kahraman. Bir
daha kimse ona
dokunamayacaktı. Ben değil.
Benim ailem değil.
Acının kendisi bile değil.
Hawksridge topraklarına adım attım. *Benim . Benim* mirasım.
Senin için buradayım,
Nila. Bunu
düzelteceğim.
Umarım çok geç kalmamışımdır.

UYKU.

Bu günlerde sahip olduğum tek huzurdu.

Parçalanın ruhumdan huzur. Kırılmanın verdiği huzur.

Onlar kazanmıştı.

Sonunda beni kırmışlardı. Sonunda kimsenin güçlü kalmak için sınırsız kaynağa sahip olmadığını kanıtladılar. Eninde sonunda hepimiz kırılırız.

Kendimle gurur
duymuyordum.

Kaybetmekten nefret
ediyordum.

Ama en azından Vaughn güvendediydi. En azından onun için doğru olanı yapmışım.

Kendimi savunacak silahım yoktu. Şifonyeri kenara itecek ve kendimi koruyacak enerjim yoktu. Onları mahvedebileceğime olan inancım toz olup gitmişti.

Artık *hiçbir şeyin* önemi yoktu.

Onlar ne isterse onu yapıyordum. Ve kalbim resmen boştu.

Banyo aynasındaki yansımam korkunç bir dönüşümü gösteriyordu.

Yanaklarımda çukurlar oluşmuş, gözlerimi gölgeler sarmış ve göğsümdeki kan kızıl bir ateşle parlıyordu.

Ama en çok canımı yakan şey kayıp saçlarımdı.

Yırtık pırtık ve kırılmış, parlak siyah saç tellerim artık lime lime olmuştu. Kulaklarımdan üzerinden sarkıyorlardı, hepsi farklı uzunluktaydı ve Daniel'in makası tarafından parçalara ayrılmışlardı. Artık Tex'in kızı, Vaughn'un kız kardeşi, milyonluk bir şirketin imparatoriçesi Nila Weaver'a benzemiyordum. Bir kaçağa, bir köleye, ölümü görmüş ve artık yaşayanlarla birlikte var olmayan bir kıza benziyordum.

*Nihai Borcu ödemeye hazır
görünüyorum. Son bedeli ödemeye
hazır hissediyorum. İçimde hiç güç
kalmamıştı.*

Siyah gözlerimin içine bakarken, kayıtsızlığımdan ürperdim.
Veda etmeme bile izin vermediler.

Son saç teli yere düştüğü anda Marquise, Vaughn'u arkasına bile bakmadan odadan çıkarmıştı. V'yi hiç bu kadar vahşi ya da çaresiz görmemiştim.

İki saniye içinde ortadan kaybolmuştu. Ağlamak, hıçkırmak, patlamak istedim.

Ama Cut bana gitmem için izin verene kadar orada öylece durdum. Milyarlarca parçaya bölünmüştüm.

Kendimi düzeltecek tutkalım kalmamışken nasıl geri dönüş yolunu bulabilirim?

Başımı eğerek yabancılıktan, ensemde ılık çalan soğuk esintiden nefret ettim. Başım hava gibi hafif ve gök gürültülü bulutlarla ağırdı.

Her şeyimi kaybetmiştim. Omurgamı. İnancımı. Benden gösteriştten daha fazlasını çalmışlardı, kendime olan hakkımı çalmışlardı.

Yıkılırken ve bakım yaparken başka tarafa bakmadım. Yeni yüzüme bakmaktan kendimi alamıyordum.

Cesaretimi destekleyecek güzel sözlerim yoktu. Ağlayan kalbimi onaracak bir umudum yoktu. Sahip olduğum tek şey boşluk ve kemik derinliğindeki uyumak ve unutmak arzusu.

Yırtık bir patiska parçasıyla yaramı elimden geldiğince yıkadım. Su kanı temizledi ama hiçbir şey içimdeki pisliği temizleyemedi.

Pes etmiştim.

Cut'ın kazandığı kadar kesin bir şekilde ortadan kaybolmuştum. İşim bitmişti.

Banyodan tökezleyerek ve kalan son parçamı da geride bıraktım. Bir zamanlar tanıdığım kadına veda ettim ve yüzüstü yatağa düştüm.

Hiçbir fikrim

yok.

Dilek yok.

Sadece boşluk.

Uykunun beni tüketmesine izin verdim.

Jethro gülümseyerek bana .

Normalde soğuk ateşiyle ihmal edilebilir olan vücut ısısı, sevgi ve şifa ile kükredi.

"Artık yanındayım, Nila. Sorun yok. Her şeyi ."

Uzun zaman sonra birinin benimle ilgilenmesi gözyaşlarımı dindirdi ve onun kucağına düştüm. "Seni çok özledim. Güçlü olmaya çalıştım. Denedim." Daha çok ağladım. "Çok güçlü olmaya çalıştım ama bu yeterli değil. Hiçbir şey asla yeterli olmayacak. Ben boşum. Kayboldum. Nasıl geri döneceğimi bilmiyorum."

Jethro'nun dudakları alnımı öptü. "Sen çok güçlüsün. İyileşeceksin. Sus. . olacaksın. Sus." Beni salladı, saçlarımı yatıştırdı, gitmeme asla izin vermedi.

"Bunu daha fazla yapamam, Jethro. Yapamam." Kollarına kıvrıldım, kaybolup gitmek ve her şeyi durdurmak istiyordum. "Geriye hiçbir şey kalmadı. Hiçbir şeyim yok... hiçbir şeyim!"

Saçlarımı öptü; güzel, uzun . İçinde alçak bir hırıltı Boğaz. "Buna kalmayacak. Buna bir son veriyorum. Seni kurtaracağım. Yakında her şey bitecek."

Cama vurulan bir tıkırtı beni uyandırdığında rüya düşüncelerimden sıyrıldı Ben.

İçimdeki boş umutsuzluk zonkluyordu ama uyku beni yamalamıştı. sonsuz küçüklükte bir araya getirerek biraz daha dayanmamı sağladı. Jethro'nun rüya gibi kucaklaması kaybolan parçaları gözyaşlarına boğulmamamı sağlayacak kadar birleştirdi.

Şahinler bana ne yaparsa yapsın, ne acı çekersem çekeyim, zihnim ne kadar ıssızlaşırsa ıssızlaşsın, ben hâlâ vardım, hâlâ hayattaydım.

Ölene kadar bitmedi. Ve o zaman bile, ölümsüzüm. Bunu unutma ve güçlü ol.

Tıkırtı tekrar geldi ve gözlerimi karanlık pencereye yönlendirdi.

Ağır zümrüt rengi perdeler tavandan yere kadar kadife gibi uzanıyordu. Gece gökyüzünü ve gizemli gürültüye dair her türlü ipucunu engelliyorlardı.

Dokun. Tap-tap.

Bir ağaç düşmüş olabilir mi? Flaw dikkatimi çekmek için pencereme taş atıyor olabilir mi?

Merak, katılığımın önüne geçerek beni uykunun sıcaklığından uzaklaştırdı. Örtülerden sıyrılırken, oda dönmesiyle çalkalanıyordu. Odanın içinde

Dengesizlik daha kötüydü çünkü olmuştum. Artık onunla savaşıyordum. Kara dalganın beni ele geçirmesine izin verdim, solana kadar yatağı kavradım. Sert ve yavaş nefes alırken göğsümdeki kesik yandı.

Tıkırtılar daha hızlı, daha yüksek sesle geliyordu.

Dengesiz bir şekilde ayağa kalktım, odanın karşısına geçtim ve perdeleri kenara çektim.

Gözlerim pervaza kaydı, cevap arıyordum. Geriye doğru takıldım.

Ne-

Tüylü ve uçarı bir şey zıplayarak uzaklaştı, ancak geri cama vurdu. Yoldan çıkmış bir dal ya da çerçeveye yapışmış bir parça görmeyi bekliyordum.

Bunu beklemiyordum.

Tanrı'dan bir elçi, bu kadar kaybolduğum için beni tokatlamaya mı gelmişti? Doğa Ana'nın bana inandığını söyleyen bir gizemi miydi bu?

Yalnız değilim.

Kaybolan umudum ortaya çıktıkça kalbim kabardı.

Birlikte yaşadığım insanlar beni önemsemeyebilirdi... ama diğerleri önemsiyordu. Savaşımayı bırakamazdım çünkü seviliyordum. bir yerlerde, önemli insanlar tarafından seviliyordum.

İncelemek için yaklaştığımda kalbim sıkıştıyordu.

Yırtıcı kuş gagasını cama vurarak dışarıdaki pervazın üzerinde zıpladı. Boncuk gibi siyah gözleri sanki bir bakışta neyle uğraştığımı ve sona ne kadar yakın olduğumu biliyormuş gibi içimi yırttı.

Beni anlıyorsun, küçük kuş. Sen benim kurtarıcım mısın?

Pencereden uzaklaşarak ellerimi yumruk yaptım.

Bir kurtarıcıya ihtiyacın yok... Keşke kendine yeniden inansan... Ne olmuş yani, saçın gitmişse? Ne olmuş yani, kardeşin öldü mü? Ne olmuş yani?

Jethro gitti mi?

Sen gitmedin.

O zaman savaş!

Kuş, gagasını hiddetle vurarak camın üzerine saldırdı.

Donup kaldım.

Kış buzu sonbaharı çok hızlı kovalamıştı. Buzun örümcekli camın köşelerini süslüyordu. Yayılan soğuk, pamuklu geceliğimi bıçak gibi kesiyordu.

Zavallı şey.

Zavallı yaratığı soğukta düşünmekten nefret ediyordum. Hiçbir hayvan barınaksız .

İlerledim ve ferforje mandalını açtım. Pencereyi kırarak açtım, kuş hemen içeri atladı.

Korku yok. Tereddüt yok.

Bu kuş da nereden çıkmıştı?

Yırtıcı kuş kanatlarını açıp iç pencereden geçip elime atlayınca donup kaldım.

"Ah!" Elimi geri çektim. Pençeleri keskin ve gagası ölümcüldü. İnsan şahinlerin elinden yeterince acı çekmiştim, tüylü bir şahinin de beni incitmesine izin veremezdim.

Kuş göğsünü kabarttı. Başını eğip zeki gözlerle bana bakarken gagası hınzırca parlıyordu.

İçimi gördü.

Ne kadar kırılmış olduğumu gördü. Ne kadar yorgun.

Ne kadar ıssız. Bu kadar güçsüz olduğum için beni suçluluk içinde boğdu.

İstenmeyen yaşlar gözlerime süzüldü.

"Senin için hiçbir şeyim yok. Mısır gevreğinin senin gibi bir etoburu etkileyeceğinden şüpheliyim."

Kuş cıvıladı.

Gürültü odayı ve gözlerimi kapıya dikmeme neden oldu. Daniel'in beni ziyaret etmesi için herhangi bir sebep vermek istemiyordum. Yeterince şey yapmıştı. Çok fazla şey yapmıştı.

Geri onu kovaladım. "Hadi... git buradan."

gitmek yerine zıplayarak yaklaştı ve bir kez daha elimi hedef aldı.

"Hayır, bekle-"

Dinlemedi. Tek bir kanat pervazdan atladı ve parmak eklemlerimin arkasına kondu. Kanatları denge için açıldı, pençeleri etime saplandı.

Ağırlığı altında pazum sıkıştı ve kendimi onun davetsiz varlığına karşı çelikleştirdim. Pullu bacakları kıpırdadı, tek bir yerde kalmak için elinden geleni yapıyordu. Ona acıyarak parmaklarımı kıvırdım ve ilkel bir tünek oluşturdum. Cıvıladı ve keskin pençelerini derime doladı. Ağırlığı şaşırtıcı derecede fazlaydı, tüyleri bakır ve pirinç tüyleriyle yoğundu.

"Merhaba."

Başını yana eğdi, tekrar cıvıladı.

Açık penceredeki aralıktan bir cereyan ılık çaldı. Kapatmak için hamle yaptım ama kuş parmak eklemimi ısırdı.

"Ah." Onu silkelemek istedim ama gözlerim bacağına takıldı.

Şahin ya da kerkenez kanatlarını çırpı, serseri bir tüyü halıya doğru savurdu. Bir şekilde mesajını gördüğümü biliyordu.

Gözlerimi kısarak pencereden karanlığa baktığımda kalbim duracak gibi oldu. Kim göndermişti? Hâlâ orada mıydılar?

Dışarıda hiçbir gölge kıpırdamadı; gece yarısı ziyaretçilerine dair hiçbir ipucu yoktu.

"Seni kim gönderdi?" Bacağına sarılı beyaz parşömene bakarken mırıldandım. Kırmızı fiyonga uzanarak onu çözdüm.

Kuş çığlık attı, sabırsızlıkla bir aşağı bir yukarı zıpladı. Ani tedirginliği beni daha sert çekmeye zorladı. Kâğıt rulosu düşerek pervaza çarptı.

Bir elimde ağır kuş, parşömeni açıp okumak için elimden geleni yaptım.

Ancak yırtıcı kuş beklemedi. Görevini yapmıştı, mesajını iletmışti. Arkasına bile bakmadan elimden havalandı ve kanatlı bir şeytan gibi pencere aralığından gökyüzüne süzüldü. Tüylerinin kamuflajı parıldayan yıldızlar karşısında anında kayboldu.

Kalbimin temposu giderek arttı; nefes alışım düzensizleşti. Notayı çimdikleyerek, en ince, en kışkırtıcı, en Gördüğüm *mucizevi* cümle beynime kazındı.

Ahıra gel. Dizlerim

titredi. Kalbim

kanatlandı. Jethro.

O burada.

Benim için geri geldi.

Ben unutulmadım.

HAYATIM WA ARTIK BENİM
DEĞİL. Onun oldu.

Onun.

Onun.

Bunu ona söylemiştim ama bana inandığını sanmıyordum. Ama şimdi geri dönmüştüm. Hayattaydım, hazırdım ve çok kızgındım. O benim korumam ve tapmam gereken biriydi ve şimdiye kadar onu hayal kırıklığına uğratmıştım.

Onu buraya hiç getirmemeliydim. Onu buraya hiç getirmemeliydim. ve Cut Emma'yı öldürdüğünde buna bir son vermeliydim. Jasmine'e zarar verdiğim gece durumum için yardım bulmalıydim. Annemin başa çıkamadığı gün onların kötülüğüne son vermeliydim.

Çok fazla tarih, çok fazla ders ve karar. O zamanlar oyunu oynamıştım; beklemiş, öğrenmiş ve dua etmişim.

Ama başka bir sonuç olduğunu düşünmekle aptallık etmişim.

Nila'nın beni tokatlayarak uyandırması, cesaretiyle kalbime elektrik vermesi ve bana içimde iyi bir insan olduğumu göstermesi gerekmişti. Acı çektiğim işkence ve yıkım düşüncelerinin bana ait olmadığını. Aile değerleri adına işlediğim dehşetin, beni olmak için yetiştirildiğim canavar yapmadığını.

Ben kendimim.

Ve Nila'ya nasıl bir dönüşüm geçirdiğimi göstermenin zamanı gelmişti. Sırtta belirdiği anda nefes almakta zorlandım.

Nila.

Küçük tepeden aşağıya doğru ilerlerken ay ışığı onu gümüş rengine boyadı, beyaz bacakları geceliğinin beyaz eteğinin altından parlıyordu. Uzun siyah paltosu vücudunu sararken, başını örten kapüşon yüzünün etrafında dalgalanıyordu. Koşmuyordu. Buz gibi parlayan çimlerin üzerinde süzülüyordu.

Bana doğru uçuşmasını istedim. *Uçuşmasını.*

Ama bir şeyler yanılttı. Çok yavaş hareket ediyordu. Ateşini kaybetmiş bir kadın gibi.

Aradaki mesafeyi yavaşça kapatırken kalbim paramparça oldu. Büyülü, mistik ve evcilleştirilemeyecek kadar değerli görünüyordu.

Ama ben onu evcilleştirmiştim. O da beni evcilleştirmişti.

Daha hızlı gel,

Nila.

Acele edin.

Hızını artırmayınca ellerim kıvrıldı. Olduğum yerde kaldım, gölgelerin arasına gizlenip bekledim.

Vücudum titriyordu, ona doğru hücum etmeyi o kadar çok istiyordum ki. Onu yumuşak çimlerin üzerinde yakalamak ve yıldızların altında anlamsızca öpmek için. O kollarımda olmadan bir saniye daha duramazdım.

Arnavut kaldırımlı avluya bir adım attım.

Yapma.

Sağduyu beni gölgeye dönmeye zorladı. Ahırların güvenliğinden ayrılamazdım; kimsenin beni Salon'dan görmesi riskini göze .

Bekle.

Her saniye işkence gibiydi.

Ona gönderdiğim kerkenez kadar düz ve doğru hareket ediyordu.

Kes.

Onun adı ve anısı sevincime bir leke olarak düştü.

Kardeşimin hayatta kalması gerekiyordu çünkü yeni geleceği görmeyi hak ediyordu.

Ona ve Jasmine'e, bize verilen hayattan daha mutlu bir hayat borçluyduk.

Nila'yı Hawksridge'le tanıştırtırken ve ona buranın ona iyi davranmadığını, ama benim olduğunda bizim özel sığınağımız olacağını gösterirken yanımda olmalarını istedim.

Gel. Daha hızlı. Koş.

Kalbim düzensiz bir senkopla gümbürdedi.

Nila küçük yokuştan aşağı kayarken, parıltılı parıltısı ay ışığını yakaladı.

Her adım onu daha da yaklaşıtıyordu. Derin bir iç çektim.

Kaburgamdaki zonklama azaldı; yeni alınan dikişlerimden kaynaklanan sancı kayboldu. Onun için

Hastanede uyandığımdan beri ilk kez gerçekten iyileŖtiđimi hissettim. Bedenim iyileŖmiŖti ama o olmasaydı ruhum sonsuza dek paralanmıŖ olacaktı.

imenleri kaldırım taŖlarıyla deđiŖtiren Nila'nın ayakkabıları sessizce vurarak kapandı.

mesafe. Sanki hastaymıŖ da iyileŖiyormuŖ gibi hırıltılı nefes alıyordu ve kapuŖonu göz alıcı uzun saçlarını gizliyordu.

Binek bloğunun etrafından hızla geçip ahırın çift kapısından içeri tüylerim diken diken oldu.

Sonunda.

Onu yakaladım.

Kollarım dolanıp titreŖen formunu hapsederken çığlık attı ve yankılanan kalp atıŖlarıyla merhaba dedi. Onu tuttuğum yerde döndürerek iki elimi kalçalarına koydum ve duvara doğru geri geri yürüdüm.

Hareket etmeyi hiç bırakmadım.

İtiyor, kakıyor, onu kollarıma aldığım için paralanıyordum.

Gözleri benimkilerle buluŖtu. Korkusu kayboldu ve beni bir sevgi seli altında tüketti. "Aman Tanrım... Bu doğru... Buradasın."

Gülümsedim, kendimi tamamen açtım. Onun mutluluğundan besleniyor, beni bu kadar derinden nemsemesini seviyordum. Buna dayanamadım. Böylesine koŖulsuz bir kabul hak etmiyordum. Ama onu gölgeleyen bir Ŗey vardı. Farklı hissediyordu. Daha sessizdi. Her zamanki kıvılcımına ya da canlı iradesine sahip değildi.

Ruhum onun benden uzaklaŖtıđı dŖncesiyle homurdandı. Onu geri getirecektim.

Yapacağım.

Sırtı tuğla duvara , ellerim kalçalarından yanaklarına doğru yükseldi ve baŖka hiçbir Ŗeyin nemi kalmadı. "Tanrım, seni zlemiŖim." BaŖımı eğerek ağzını acımasız bir öpücükle yakaladım.

Benim için yaŖa. Benim için nefes al. Benim için hayata dn.

Onu ne kadar sert ptğmden dudaklarım morarmıŖtı. Bu kadar sert olmak istememiŖtim ama Nila patladı. İçinde eksik olan tutku ve vahŖet aniden patladı.

Elleri saçlarımın arasında kaybolurken inledim, avuç avuç tutup beni daha yakına çekti. Eridi ve savaŖtı; dili ağzıma doğru fırladı.

pcğm Ŗiddete dnŖrken inledi, bunun gerçek olduğunu onaylama ihtiyaıyla hareket ediyordu. Gerçekten kollarımdaydı ve hala savaŖıyor, hala hayatta kalıyordu.

Başlarımız eğildi ve öpücüğün yönü değişti. Parmakları saçlarımı daha sert çekti. Onu daha derinden öptüm.

"Buradasın." Kelimeleri öpücüklere boğdum, konuştum mu yoksa ruhumdan mı bağırdım bilmiyorum. "Kahretsin... gerçekten buradasın."

Dili benimkiyle girdap gibi dönüyor, hızlı nefesler göğsü sertçe bastırıyordu. Bir tarafım ağrıyordu ama hiçbir şey beni zevkten bayılana kadar onu öpmekten alıkoyamazdı.

Bana dönmüştü ama içinde hâlâ sessizdi, hâlâ tereddütlü ve emin değildi.

"Ben buradayım." Daha hızlı öptü. "Yaşıyorsun." Parmakları daha da sıkılaştı. "Tanrım, Jethro... iyisin." Sesi kesildi ve dünyanın varlığı sona erdi.

Sadece tat, sevgi ve sıcaklık vardı.

Duygularının oluşturduğu baraj beni boğdu ve kollarımda yeniden canlanırken haykırdım. Kahretsin, onu özlemiştim. Kahretsin, onun için endişelenmişim.

Ama yaşıyordu.

Hâlâ benimdi.

Elleri şiddetle dokunarak sırtımı taradı. İyileşen kaburgamın üzerinden geçerken ben nefesimi çekerken o da irkildi.

Nefes nefese kaldı. "Üzgünüm-"

Kapüşonunu avuçlayarak başını geriye çektim ve onu bana zorladım. Dudakları şişmiş, karanlıkta parlıyordu. "Beni kıramazsın, Nila."

Onu tekrar öptüm, gözlerindeki ezici duyguya dayanamadım. Önümü açtı, ne istersem almam için beni karşıladı. Saniyeler içinde sarhoş olmuştum. Onun tadıyla tamamen sarhoş olmuştum -tüm ileri görüşlülüğüm, eyleme geçirme planlarım- hepsi bekleyebilirdi.

Çünkü bu tanrıça yapamazdı.

Ben yapamadım.

Ona doyamadım. Ona *asla* doyamazdım.

Yana doğru tökezledik, zihnim ihtiyaçla çalkalanıyordu, bedenim ve ellerim tamamen kontrolsüzdü. Nila dengesini kaybedip bana doğru düşerken omzum bir durağa çarptı. Onu döndürdüm, yeni engele doğru bastırdım ve daha sert öptüm.

İnledi ve tekrar sendeledik, çarpıştık ve kavga ettik ama her zaman öpüştük.

Hiç durmadan.

"Hayatta olduğuna inanamıyorum." Elleri saçlarımın derinliklerine dolanarak yüzümü onunkine kilitledi. "Her gece ölmemiş olman için dua ettim. gitti."

Boğazını yakalamak için eğildim, çene çizgisi boyunca yolumu öptüm, boynunu saran ısıltılı elmaslara baktım.

Ne olursa olsun ve kazandığımız özgürlük ne olursa olsun, Nila sonsuza kadar o tasmayı takacaktı. Bundan nefret ediyordum, ama onu önümüzdeki seksen yıl boyunca her gün taktığını görmeyi, kasadaki kaidesinin üzerinde oturup bir sonraki kurbanını beklediğini görmeye tercih ederdim.

Boynunu ısırdım, tadını emdim, parçasını içime çektim. O görüntülerin kafamdan çıkmasını istedim. Sonsuza kadar.

Göğsünü yakaladığımda inledi, geceliğinin içinden dizginlenmemiş etini sıktım.

"Jethro-"

Sikim arzuyla çarpıyor, kalbim sürekli olarak kaya gibi sert ete yerleşiyordu. Onun içinde olmalıydım. Ancak o zaman onu yutmak için duyduğum bu delice ihtiyaç sona erecekti.

Henüz değil.

Bazı şeylerin tartışılması gerekiyordu.

Tüm gücümü harcadım ama bir elimi yüzümde gezdirerek kendimi ittim.

Nila durakta kilitli kaldı, göğsü inip kalkıyordu; paltosu açılmıştı, şehvetle kısıtılmış meme uçları görünüyordu. Lanet olası başlık ağzından ve gözlerinden başka bir şey görmemi engelliyordu.

Bakışları karanlıkta benimkilerle buluştu, gözyaşları kirpiklerinde parlıyordu. "Neden, neden durdun?"

Bakışlarımı dudaklarından ayıramıyordum. Çok dolgun, kırmızı ve ıslaktı. Bunu ben yapmıştım. Onu neredeyse canlı canlı yemiştim.

Bunu tekrar yapma dürtüsü beni delirtti.

"Konuşmamız gerek." Sesim saman ve toz gibiydi, çatlak ve kuruydu.

"Ah." Aşağı baktı, parmakları çekiştiriyordu. Lanet olası kapüşon yüzünü gölgede bırakıyordu. O da en az benim kadar acı çekiyordu. Tutkuyla acıyordu.

Şehvet tarafından yırtılmış.

Kahretsin.

Gözlerimi sıktım, görüşümü kestim ama diğer duyularıma daha fazla algı sağladım. Tenim onunkiyle birleşmek için yalvarıyordu. Kalbim homurdandı

onunkine çarpmak için. Ve sikim onun içinde için beni cezalandırdı.

"Siktir ."

Pes ettim.

Tekrar üzerine düştüğümde, onu sertçe kabine doğru ittiğimde nefesi kesildi. "Konuşmayı sikeyim." Dudaklarını, çenesini, yanaklarını öptüm.

"Sana ihtiyacım var,

Nilâ. Her santimine ihtiyacım var."

"Al beni." Elim elbisesini toplayıp kalçasının üzerinde sarmaladığında haykırdı. "Lütfen-lütfen durma."

"Hiç kimseyi seni istediğim kadar istememiştim," inledim bacaklarını açarken. "Hiç kimseyi seni sevdiğim kadar sevmedim."

Dizinin arkasından tutup kalçama asarken nefesi kesildi. Bir şey yırtıldı - eteği ya da ceket - umurumda değildi. Aletime sürtünürken topuğu kıcıma saplandı.

Ürperdim. Vücudumun onu ezmesini önlemek için elimi tezgâha vurdum.

"Durma." Kollarını boynuma dolayarak beni kendisine doğru sürükledi.

Yan tarafım sızladı ve alnım acıyla sızladı ama umurumda değildi. Sikim artık bana hükmediyordu ve o an onun içinde olmak istiyordu.

Bir elimi beceriksizce kullanarak kemerimi kenara çektim ve kot pantolonumla boxer-şortumu indirdim. Kıyafetler Flaw'ın izniyle Hawksridge'e geri götürülmek, sessizlik yemini etmek ve Jasmine'e iletilmek üzere bir notla birlikte gelmişti.

Sikim pantolonumdan fırladı, ihtiyaçla dalgalandı ve pre-cum ile yapışkanlaştı. Tabanı yumruklayarak, umutsuzca girişini bulmaya çalışarak ona karşı sallandım.

Parmakları omuzlarımı kavradı, kendine çekti ama aynı zamanda uzak tuttu. "Bekle-bekle-"

". "

"Ama vurulmuştun... muhtemelen yapmamalısın-" Elleri düştü, çıplak kalçalarımı okşadı, tırnaklarını etime geçirdi. "Bunu yapmak için iyi misin?"

Onu tekrar öptüm. "Seninle sevişerek ne kadar iyi olduğumu göstereceğim." Ona doğru ittim.

Başını iki yana salladı. "Bekle!" Dikkati gövdemdeydi, yara arıyordu. Tişörtümü çıkarıp ona yaralarımı göstermeye hiç niyetim yoktu.

Dikişli bölgeyi saklayan bandaj ya da kırık kaburgamdan bahsetmek.

Anlamadı mı? Etraftaki en iyi ağı kesici o olduğu için bunların hiçbir önemi yoktu.

Onun kollarımda olması, ölümü yenmesi, imkânsızı yenmesi hiç bu kadar iyi hissettirmemişti.

"Benimle bir daha tartışırsan, bana inanana kadar seni parçalara ayırırım."

"Ama-"

"Kes ." Parmağımı dudaklarının üzerine bastırarak onu susturdum.

"Sessiz ol." Aletimin ucu onun sıkı sıcaklığını buldu. "Eğer seni almamı engellersen, ölürüm. Kelimenin tam anlamıyla kalp krizi geçiririm."

Ben alay ederken başı geriye düştü, çok yakınımdaya duruyordu ama onu almıyordu. Birazcık yukarı itince zevkten titredik. Kontrolümü kaybetmemek için elimden geleni yaparken başımı eğdim ve arkasındaki bölmeye bastırdım. Benim

Tüm içgüdülerini onu içine almak için feryat ederken kalçaları kasıldı. "Sana o kadar çok ihtiyacım var ki nefes alamıyorum."

Duyguları çılgına dönmüştü, beni her yönden hırpalıyordu.

Şehvet.

Korku.

Sorular.

Sevgi.

"Bu kadar düşünmeyi bırak; dağıtıyorsun." Gözlerinin içine bakarak yanağını okşadım, isyan eden düşüncelerini yatıştırdım. "Senden hissetmek istediğim tek şey arzu, Nila. Diğer her şeyi daha sonra konuşabiliriz." Onu usulca öptüm. "Şimdi sessiz ol, düşünmeyi bırak ve seni becermeme izin ver."

Titredi ve itaat etti.

Duyguları tek bir düşünceye dönüştü: onu almamı istemek. Buna uymak benim için bir zevk olurdu.

Bacaklarımı bükerek yukarı doğru sürdüm.

Sıvı sıcaklığının içinde kayarken sırtı kavislendi. Daha yükseğe, daha yükseğe, onu gererek.

"Tanrım, Jethro-evet!"

Daha derine tırmanırken onu sıkıca tutarak kendime yaklaştırdım. Ancak beni tamamen sardığında itmeye başladım.

Dudaklarımız birbirine yapıştı ve birbirimize sürtündük. Ritmik ya da şehvetli değildi.

Tamamen hayvani ve ilkeldi.

"Dayanamayacağım, ."

"Umurumda değil." Ben daha hızlı sürdükçe amcığı sıkılaştı. "Sadece bana hayatta olduğunu kanıtla."

"Bunu yapabilirim."

Çok uzun sürmedi.

Vücudumun tahammülü kalmamıştı ve ayrı geçirdiğim zaman Nila'yla ilgili her şeyin beni çok hızlı patlamaya sürüklediği anlamına geliyordu.

Her itişte zevk felakete dönüştü; taşaklarım sıkılaştı. "Oh, lanet olsun..."

Yıldırım parçaları sikimden fırladı ve onun içine fışkırdı.

"Kahretsin, evet." Sonsuza dek istediğim kadının içine serbest bırakma dalgaları beni sakatladı. Bacaklarım tutulurken dudağımı ısırdım, horozum onu tekrar tekrar kazığa oturttu.

Son hamle beni sersemletti ama şimdiye kadar yaşadığım en kısa, en keskin ve en ödüllendirici orgazmdı.

"Lanet olsun, seni görmek çok güzel."

Onu kollarıma almak, içine boşalmak, tekrar birlikte olduğumuzu bilmek, endişelerimi silmeye ve sadece *olmaya* yardımcı oldu.

"Moth ve Wings nerede?"

Nila'nın sesi memnuniyetimi sarıp sarmalayarak beni ona geri sürükledi. Ahırın soğuğu, yukarıda yaktığım ısı lambaları sayesinde azalmıştı.

Yüzümü ona dönmek için yuvarlandım; çözülmüş kemerim ve kot pantolonum şingırdadı.

Her nasılsa, ben orgazm olduktan sonra ahırın koridorunda tökezleyerek ilerlemiş ve boş bir saman balyalarından birinin üzerine yığılmıştık. Nila ayakkabılarını kaybetmişti ve siyah ceketini duvara sürtünmekten buruşmuş ve tozlanmıştı ama hiç bu kadar güzel görünmemişti. Yine de kapüşonunu hâlâ çıkarmamıştı ve içinden garip duygular süzülüyordu -gizli ve sessiz- dakikalar geçtikçe beni daha çok korkutuyordu.

Onun her düşüncesinin fazlasıyla farkındaydım ve aynı zamanda Nila'nın gelmediğini de çok iyi biliyordum.

Bunu düzeltmek istiyorum.

Zihni hızla çalışıyor, her yöne fikir ve soru titreşimleri gönderiyordu. Henüz gerçekliğe odaklanmak istemediğim için onların üzerimden akıp gitmesine izin verdim.

Bu, bitmeden önce böyle mükemmelliği çalabileceğimiz tek zaman olabilir.

Şımartabildiğim kadar şımartmak istedim.

"Kovalamacanın arkasındaki padoktalar. Düzenli biniş için ihtiyaç duyulmadıklarında dışarı çıkarılıyorlar."

Rahatladı. "Oh, bu iyi. Korkunç bir düşünceye kapılmışım. Wings'e zarar vermiş olabilirsin - çünkü sen iyi değilsin..." Gülümsedi. "...sen ölmüştü."

Onu kendime yaklaştıırken, temiz samanın tatlı kokusu sarıyordu. "Babama göre ben hâlâ ölüyüm. Kes de öyle."

Kardeşimi düşünerek alnım çatladı. *Uyanmak zorunda*. Hastaneden uzakta olmak ona göz kulak olma isteğime ters düşüyordu ama Doktor Louille'in ne yaptığını bildiğine güvenmek zorundaydım. Eninde sonunda, Cut öldüğünde ve her şey yoluna girdiğinde, Kes uyanacaktı ve ben de tüm bu zor işlerin arasında uyuduğu için onu azarlayabilecektim.

, kardeşim. Bu kadar yaklaşmışken beni bırakma.

"O nasıl?"

Nila'ya baktım. Akik gözlerinin ve seksi dudaklarının sade güzelliği sikimi yeniden kıpırdattı. "Hâlâ hayatta." Sesim durgun sessizlikte asılı kaldı. Bu gece atlar bağlı değildi; köpekler avlunun öbür ucunda uyuyordu ve cadı saati bizi gerçeklikten soyutlayarak kâbuslardan saklıyordu.

Nila saman balyasının üzerine serdiğim ekose battaniyeyi çekiştirdi. "Bu şekilde mi kalacak?"

Kalbim sıkıştı. *Umarım öyledir*. "Kendisi için neyin iyi olduğunu bilirse yapar."

Gülümsedi ama gülmedi, havayı yumuşatamayacak kadar melankoliyle doluydu. Bir kardeş ve arkadaş ölüyorken ruh halini hafifletmek *mümkün* değildi.

Konuyu değiştirerek parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Yavaşça başını salladı. "Tabii ki."

"Kapüşonu çıkarabilir misin? Seni görmek istiyorum. Çok fazla gölgede kalıyorsun."

Anında duyguları birbirine karıştı. Korku sıırılsıklam oldu, ardından umutsuzluk geldi. Doğrulup başını salladı. "Üzerimde kalmasını tercih ederim. Üşüyorum." Yalanına değer katmak için paltosunu sıkıca topladı ve kendine sarıldı.

Dik durdum. "Saçmalık. Yalan söylediğinde anlarım. Tıpkı gönderdiğin mesajların çoğunda yalan söylediğini bildiğim gibi."

Omuzları kamburlaştı. Elleri kapüşonunun iki yanına gitti ve kapüşonu yüzünün etrafında sıkıca tuttu.

Önüne geçerek siyah kumaşı çekiştirdim. "Nila... kapüşonu çıkar."

"Hayır."

"Nila..." Sesim hırıltıya dönüştü. "Benden ne saklıyorsun?"

Gözleri yaşlarla doldu.

Kalbim parçalandı. "Nila, lütfen. Bana gerçeği söylemediğinde buna dayanamıyorum." Ellerim tekrar çekildi, onun tutuşuna karşı savaştım.

Yüzünden tek bir damla gözyaşı süzüldü. "Lütfen... beni zorlama." Kalbimin atışı durdu.

"Ne oldu sana böyle? Seni ilk gördüğümde neredeyse ölüydün. Hayata döndüğünü hissediyorum ama bir şeyler değişti." Sesim ağırlaştı. "Lütfen, Nila. Bunu düzeltmeme izin ver. Her ne , yardım etmeme izin ver."

Yüzünden aşağı sessizce daha fazla gözyaşı aktı. Gözlerini kaçırdı. "Ben zayıftım. Teslim oldum. İçimde bir şey kalmadığını düşündüm." Nefesi kesildi. "Ama sonra seni gördüm ve neden savaştığımı hatırladım. Sen

bana yeniden bir amaç verdin. Bana hâlâ önemsendiğimi ve bunun benim görevim olduğunu hatırlattın. Kendim için değil, *senin* için hayatta kalmak. Zaten bildiğinden çok daha fazla yardım ettin."

"Siktir... Nila..." Hüznü çökerken göğsüm sıkışmıştı. "Bunu düzeltmek için ne yapabilirim?"

Zayıfça gülümsedi. "Sen zaten . Kendimi toparlamaya çalışıyorum. Artık daha iyiyim. Kim olduğumu hatırladım." Parmakları gerildi. "Sadece... lütfen, benden kapüşonu çıkarmamı isteme."

Buna dayanamadım. Öfkem daha da arttı. "Çıkar şunu. Bilmek zorundayım." Başını salladı.

"Onu senden koparmak zorunda bırakma beni. Bana göstermek zorundasın. Bu işte beraberiz, unuttun mu? Bu da acımızı paylaşmak ve gerçeği söylemek demek."

Omuzları kamburlaştı. Çok uzun süre tereddüt etti. Sonunda başı öne eğildi. "Lütfen... lütfen beni çirkin bulmayın."

"Ne?" Havam patladı. "Neden böyle bir şey sordun ki?" Titrek bir nefes alarak kapüşonu bıraktı.

Durumum onun düşüncelerini emdi - çaresizlik, acı, çatışma, öfke. Ama en , felç edici bir umutsuzluk. Ruhum un ufak oldu.

Gölgeli kumaştan yavaşça ve saklamaya çalıştığı şeyi gördü.

Konuşamadım.

Düşünemiyordu

m.

Tek yapabildiğim bakakalmak ve öfkeyle dolmaktı.

o kadar *nefret* ettim ki gözlerim yaşardı.

Bana bakamıyordu, omuzları kederli bir şekilde kamburlaşmıştı. "BEN-"
Vazgeçti, yüzünü ellerinin arasına sakladı ve üzüntüsünü bıraktı.

Baş döndürücü saçlarının yerini farklı uzunluk ve şekillerde saçlar almıştı. Dağınık saç telleri ellerinin üzerine dökülüyordu.

Ödeyecekler. *Bunun bedelini ödeyecekler.*

Öfkeden titreyerek onu kendime çektim ve kollarımın arasında ezdim.

"Lanet olası piçler."

Kucağımda döndü, kollarını bana doladı, boynuma sarılıp sessizce ağladı. Sırtını, boynunu, dağınık saç tutamlarını okşadım. Çok farklı, çok garip hissediyordum.

Yanlış olan da buydu. Kendini neden bu kadar tuhaf hissettiğiydi. Tıpkı güzel saçları gibi cesareti de elinden alınmıştı. *Bunu düzeltmek zorundayım.*

Nasıl yapacağımı bilmiyordum ama acı çekmesine izin veremezdim.

Onu bırakarak ahırın sonuna doğru yürüdüm ve soyunma odasından bir makas aldım. Geri dönerek arkasındaki saman balyasının üzerine oturdum ve tek kelime etmeden parmaklarımla yırtık pırtık saç tellerini temizledim ve boynunu öptüm.

ağır bir sessizlik varken, uyumsuz uçları kestim.

Her kesişte sevgimi ve bağlılığımı ona akıttım, kopardığım her tel için kendimi feda ettim.

Saçları samana düşüp altın rengiyle siyahı birbirine karıştırırken kalbim hızla çarptı.

Titredi ve ağlamaklı nefeslerle hıçkırdı ama beni durdurmadı. Aksine, omuzları gevşedi ve ailemin neden olduğu acıyı düzeltmeme izin verdi.

Acele etmedim.

Onu kırık bir kısırağı okşar gibi okşadım, değer verdiğimi, sevdiğimi ve asla incitmeyeceğimi hatırlattım. Saçlarının yumuşak kalınlığı parmaklarımla arasından kayıyor, ben ilgilendikçe tekdüzeleşiyordu.

Sadece saçını değil, ruhunu da düzelttim. Onun yeniden şekillendiğini, dağılmış parçalarını yapıştırdığını, tanıdığım ve taptığım Nila'ya geri döndüğünü hissettim.

Kendini kaybetmenin eşiğinden dönmek için harcadığı güç karşısında ona daha da aşık oldum.

Ve bunu benim için yaptı.

Dokunuşumla canlandı.

Benim iradem altında, özgürce ve bir parça mutlulukla nefes aldı.

Uzun sürmedi, çenesinin etrafında dolaşarak abanoz saç tellerini taradım. Son bir kesikle, arkama yaslandım, onu içime çektim, kalbimi geride bıraktığım kadar kesin bir şekilde tutan bu yeni kadınla kendimi yeniden tanıdım.

Yüzünü kavrayarak çene hizasındaki saçlarını kenara ittim ve onu usulca öptüm. "Her nasılsa daha da güzelsin Needle."

Nefesi kesildi.

Mesajlaşmalarımızda kullandığım takma ad dilimden zahmetsizce döküldü. Bu kelime onda sevdiğim her şeyi simgeliyordu. Taptığım her şeyi.

Dudakları ayrıldı, onu daha derinden öpmem için beni karşıladı.

Dilimi ağzına sokarken inledim, üzüntüsünü yaladım ve gerçeği görmesi için elimden geleni yaptım.

Ondan asla kurtulamayacaktım. Asla.

Sessizce samanların üzerine uzandık, yüz yüze, hafifçe öpüşüyorduk. Parmaklarım saçlarına kayıyor, kafa derisine masaj yapıyor, onu kafasının içinde azap çekmek yerine kollarımda tutuyordum.

Zaman geçti ve biz hala öpüştük ve var olduk. Sessiz ve güvende, yeniden aşık olduk. Birbirimize daha önce hiç sahip olmadığımız bir normallik hissi verdik - bunun hiçbir şeyin bize dokunamayacağı dünyamız olduğunu düşündük.

Sonunda geri çekildim ve parmak uçlarımla yanağını okşadım. "Sanırım Bones mesajımı iletti."

"Bones?"

"Kerkenez."

Nila'nın yüzü onu gördüğümünden beri ilk kez aydınlandı. Kesilmiş saçlarının acısı biraz azaldı. "Evet. Yırtıcı kuşların bunu yapmak için eğitilebileceğini hiç bilmiyordum."

Acıdan yüzümün buruştuğunu gizleyerek sırtüstü düştüm. Nila'yı ayakta becermek iyileşmekte olan bir hasta için pek de tavsiye edilen bir şey değildi. "Her türlü şeyi yapabilirler." Dudaklarım seğirdi, daha önce ne yaptığımızı hatırladım.

gençken Jasmine'e yaptığım gibi. Nila'yı tutabilmek için

eğleniyor, saçlarını unutmak ve birlikte huzurumuzun tadını çıkarmak için elimden geleni yapıyordum. "Örneğin, Kes bir keresinde sırf onu için her akşam Jasmine'in odasına uçup ölü tarla fareleri getirmesi için bir şahin eğitmişti. Yasemin çılgılık atar ve kuşu ahıra kadar kovalardı."

"Mews?"

"Kuşhane." Elimi kulübelerin olduğu yöne doğru salladım. "Son sayım, Sanırım arazide altı yırtıcı kuşumuz vardı. Evin dönüştürülmüş çatı katında yaşıyorlar. kulübeler. Size gönderdiğim kuş mesajını ilettikten sonra evine dönmüş olacak."

Nilâ bir parça samanla oynuyordu, hâlâ normalden daha sessizdi. "Önce burada saklanan domuzlar olduğunu öğrendim, şimdi de kuşlar. Burada ne kadar uzun yaşarsam

Hawksridge'i tanıdıkça ne kadar az şey bildiğimi daha iyi anlıyorum."

Daha fazlasını öğrenmek ister misin?

Babamın hiyerarşisinden ne kadar nefret etsem de bu mülkü seviyordum. Malikânenin üzerimde hiçbir etkisi yoktu, umurumda bile değildi ama araziye seviyordum. Dönümlerce özgürlük, sığınak ve vahşi yaşam.

Sonunda, kötülüğün kökü kazındığında, Nilâ'nın burayı kendisininmiş gibi benimseyeceğini ve kendisi gibi saf hale getireceğini umuyordum.

Bunlar her şey bittikten sonraki düşünceler.

Cümlesinin diğer kısmına odaklanırken kaşlarımı çattım. "Domuzlar mı?" Yüzü gerildi. "Unut gitsin."

Tartışmak istedim ama çenesini kaldırarak gözlerimi boğazından aşağıya, geceliğindeki küçük lekeye doğru sürükledi. Birkaç kıpkırmızı damlacık beyaz pamuğu ıslatmıştı. "Bu da ne böyle?" Birden ayağa fırladım. Kendi acım onunkini hissetmeme engel olamadı. Durumumun güçlenmesine izin verdim, onun sırlarını araştırdım, nasıl yaralandığını öğrenmeye çalıştım.

Nasıl olduğunu biliyorum.

Yumruklarım sıkıldı.

Nilâ hemen elini göğüs kemiğindeki kesiğin üzerine koydu. "Önemli bir şey değil."

"Lanet olsun, şey değil." Elini geri iterek, ters ters baktım. "Bunu sana kim yaptı?" Soğuk öfke ruhuma yerleşti. Gerginliği ve sırları etrafımda uyandı. "Kim yaptı, Nilâ? Cevap ver bana."

Yüzü buruştu; kaçırıldı. "Dediğim gibi, önemli değil. Saçımı gördünüz... Bu yanında hiçbir şeydi."

Çenesinden tutarak gözlerini kendime çevirdim. "Bu benim için çok önemli. Bilmem gerek." Tek yapmak istediğim Hawksridge'e girip

Babamı defalarca kalbinden bıçakladım. Ölmenin acısını hissetmesini istedim. Sonsuza kadar acı çekmesini istedim. "Kestik mi?"

Gözlerini sıktı. İçinden daha fazla duygu akıyordu; korku, hastalık, zayıflık, suçluluk. Suçlu olmasını ne vardı ki?

Mükemmelliğini bozan iki derin kesiğe bakınca Jasmine'in haklı olduğunu anladım. Bu izler sadece bir aparattan kaynaklanmış olabilirdi.

"Siktiğimin saksocusu. Heretic'in Çatalını kullandı."

İrkildi. "Nasıl yaptın?"

"Sana başka ne yaptılar, Nila? Saçına, cildine." Yüzümü ovuşturdum, onu babam ve ağabeyimin ellerine bıraktığım için kendimden nefret etmekten kendimi alamıyordum. "Bana mesaj atmalıydın, ne yaptıklarını söylemeliydin."

Doğrulup oturdu. "Çatalı'nı nasıl tahmin ettin?"

Kaşlarımı çattım. "En azından bir kişi beni daha iyi hissettirmek için saklamaya çalışmak yerine bana gerçeği söylüyor."

Gözlerini , öfke gözlerini aydınlatıyordu. "Jasmine."

"Evet, Jasmine." Bileğini tutarak onu bana bakmaya zorladım. "Seni güvende tutmakla görevlendirdiğim kız kardeşin. Güvenmen ve yardıma ya da korunmaya ihtiyacın olduğunda söylemen gereken kadın." Onu sarsmak istedim. "Yine de yapmadın. Katlandın ve bana her şeyin yolunda olduğu yalanını söyledin."

Elini tuttuğum yerden çekti. "Ne yapmam gerekiyordu, Kite? Öldüğünü sanmıştım. Tanımadığım birine dönüştüm. Sonra hayatta olduğunu duydum ve bu işi birlikte bitirebilmek için öyle kalmaya söz verdim."

Gözlerini indirerek sözümü kesti. "Ayrıca, daha kötülerini de yaşadım. Sadece bu gece buraya gelmeden önce zayıf bir an yaşadım, hepsi bu."

"Hepsi bu değil ve sen de bunu biliyorsun." Ağzı konuşmayı reddederken duyguları apaçık ortada olan şeyi haykırırken sertçe yutkundum. "Uçurumun kenarındasın, Nila. Bunu hissediyorum." Omuzlarından tutarak onu sarstım. "Lanet olsun, sen onlardan daha güçlüsün. Kazanmalarına izin verme. Söz ver bana."

Benim ellerimde daha kötülerini de

yaşamıştı. Eğilen tabure. Kırbaçlanma.

Ama en çok onun yanında olmayarak onu incittim.

"Tanrım, Nila." Dizlerimi yukarı kaldırarak kendimi hapsettim. Bu pozisyon çocukken tercih ettiğim bir pozisyondu. Dizler yukarıda, kollar kavuşturulmuş, baş aşağı; kapatamadığım ezici yoğunluğa karşı küçük bir kale. "Yaptığım şey için kendimi asla affetmeyeceğim."

Kendimi bu hale getirdiğim için gözlerim öfkeyle doldu. Bu kadar *zayıf* olduğum için.

Nila dizlerinin üzerine çökerek bana sarıldı. "Dur. Affedilmeye ihtiyacın yok. Bunu geride bıraktık."

"Bunu asla geride bırakmayacağım. Yaşadığım sürece olmaz." Onun siyah bakışlarına bakarak, "Bunu telafi etmekten asla vazgeçmeyeceğim," diye yemin ettim.

Hüzünle gülümsedi. "Telafi edilecek bir şey yok." Yanağımı kavrayarak başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Az önce benim için yaptığın şeyden sonra- Saçıma kestir, kaybettiklerimi bana geri verdin. Ödeştik. Benim için ölümünden döndün, Kite. Kendini kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazla kanıtladın."

Öfkelenerek bir kolumu ona doladım ve şiddetle sarıldım. "Acını bir daha asla hissedemem. Daha önce beni sakat bırakmıştı ama şimdi beni öldürebilir."

Başını iki yana salladı. "Senden duyacağım tek acı, Jethro, bir daha ölürsen olur." Sessizce homurdandı, yumuşatmak için elinden geleni yapıyordu. "O yüzden bunu yapmayacağına söz ver, gerisi sorun değil."

"Katlanmak istediğim tek acı, seni korumak ve hak etmek için katlandığım acıdır."

Kadın sertleşti. "Bu ne anlama geliyor?"

Bu, bunu sona erdirmek için bir planım olduğu anlamına geliyor ama savaşın iki tarafında da kayıplar var.

"Yok bir şey." Kısa saçlarını tarayarak boynuna sokuldum. "Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

sessizlik çöktü. Daha fazla soru sormak istedi, merak dikenleri tenime diken gibi battı ama onları yuttu.

"Seni görmeye gelmek için nasıl kaçtığımı sormadın." Kucağımdan sıyrılarak sırt üstü uzandı ve yanındaki battaniyeyi okşadı. "Artık kapımı kilitli tutuyorlar, bu yüzden koridordan geçemedim."

Tekrar uzanarak, dikkat çekmeden iyileşen tarafımı tuttum ve artan rahatsızlığa karşı biraz baskı uyguladım. "O zaman nasıl çıktın?"

Karanlıkta dişleri parlıyordu. "Banyomun dışındaki iniş borusuna tırmandım ve kulenin üzerindeki çim kafesi kullanarak yere indim."

İnledim. "Kahretsin, Nila." Hawksridge yüzyıllar içinde evrim geçirmişti - kapalı alanlardaki su tesisatı yeni bir eklentiydi ve çirkin borular cephenin güzelliği. Atalarım onları kafes çimleriyle gizlemek için ellerinden geleni yapmışlar, yamaları binanın yukarısına doğru büyütmüşlerdi. Bu bir

Kolay bir tırmanıştı, ama vertigo rahatsızlığı olan biri için değil. "Bu aptalcaydı."

Gizlice girip boynunu kırma riskini göze alması gerektiğini , onu çağırmazdım.

Kimi kandırıyorsun?

Notumu almamış peşinden giderdim. olmak -çok yakın ama çok uzak olmak- buna dayanamıyordum. "Yapabilirdin düşmüş." Elmas çelenginin altından güzel boynunun izini sürdüm. "Bir hiç uğruna kendine zarar verebilirdin."

"Hiçbir şey mi? Sen neredeyse hiçbir şeysin." Dokunuşumun altında titredi. "Sırf seninle birlikte olabilmek için kırık kemiklerimle buraya uçabilirdim."

Hava durgunluktan elektriğe dönüştü.

"Beni daha iyi bir insan yapıyorsun." Onu kendime burun buruna uzandık. "Seni her geçen gün daha çok hak ediyorum."

Dudakları aralandı, bakışları ağızma kilitlendi. Düşünceleri sohbetten sekse döndü ve beni büyüünün derinliklerine sürükledi.

Yıllarca dehşet içinde yaşadım.

İnkârın pek çok aşamasından geçtim.

Cut'tan gelen emirlerin altında kim olduğumu hatırlamak için elimden yapmıştım. Ama Nila bir bakışıyla beni parçalara ayırdı ve var olduğunu unuttuğum adama ışık tuttu. Bulmuş bir adam İnsanlardan ziyade hayvanlarda mutluluk. Memnun etmek için çok uğraşmış ama sadece kırılmış bir adam. Ve geçmişinde bir kızla tanışmış, ondan nefret etmesi yetiştirilmiş, ona işkence edeceği ve öldüreceği söylenmiş, ancak bunun yerine onu sevmeye cesaretini bulmuş bir çocuk.

"Seni istiyorum." Onu öpmek için eğildim. "Seni sonsuza dek istiyorum." Dudaklarımız birbirine değdi; omurgamda şok dalgaları dans etti. Aletim kalınlaştı ve Nila bir kez daha beni rehin aldı.

Nefesi kesildi, ciğerleri tıkırdadı.

Geri çekildim. Hastaydı ve ona yardım edecek kimse yoktu. Benden daha kaç sır saklamıştı? "Hasta mıydın?"

Kızardı. "Önemli bir şey değil. Sadece üşüttüm. Ben iyiyim."

Sadece soğuk algınlığı değildi ve iyi de değildi. Onu yine hayal kırıklığına uğrattım. Ama bana yalan söylemesinden ne kadar nefret etsem de, bu kadar özverili olduğu için onu daha da çok seviyordum.

Ben bu kadını hak etmiyorum.

Nila'nın dudakları tekrar benimkilerin üzerine fısıldadı. "Ayrıca, artık bunların hiçbir önemi yok. Sen geri döndün. Kaçabiliriz."

Dondum kaldım.

Kaçmak mı?

Artık koşmak yoktu.

Yüzü yavaşça umutsuzluğa gömülerek geri çekildi. "Bekle... Sen Benim için , değil mi?" Sesi geveliyordu. "Buradan ayrılıyoruz. Bu gece koşuyoruz. iyileştireceğiz, böylece yeterince güçlendiğinde bu işi bitirebiliriz. Beni , Jethro. Geri dönemem. *Dönemem.*"

Kalbim sıkışmıştı. Anlamasını sağlamak için ruhumu oymak istedim. "Senin için buradayım, Nila. Senin için binlerce kez buradayım."

Geriye doğru kaydı ama bileğini yakaladım.

Gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Ama bu gece beni kurtarmayacaksın, değil mi?"

Senden daha çok biriktireceğim. Görmüyor musun?

O kadar çok hayat omuzlarımdaydı ki, tıpkı boyunca taşıdığım gibi.

"Kaçamayız. Tekrar kaçmayı reddediyorum."

Bana bakmayı reddederek bir damla gözyaşını sildi.

Bileğinin yarı saydam derisini izleyerek inledim. "Kaçmak artık bir seçenek değil. Eğer kaçıp yaralarımı sararsam, yine o kazanır. Artık sürpriz yapma şansımız var. Öldüğümü sanıyorlar. Bu bana bu işi bitirmek için mükemmel bir fırsat veriyor. Özgür olmak için. Ama *şimdi olmalı.*"

"Ama yeterince iyi değilsin."

Elini tutarak doğrudan yan tarafıma yerleştirdim. Acının alevlenmesine karşı dişlerimi sıkarak homurdandım: "Seni becererek hayatta olduğumu kanıtladım. Seni kurtarmak için buradayım; sana son sözümü veriyorum. Ama kurtarmam gereken başkaları da var."

Söndü, gerçeği söylediğimi biliyordu ama bunu kabul etmeye hazır değildi. Duyguları bencilleşti, beni kendine saklamak istiyordu. Kaçamayacağımızı zaten kabul etmişti -düşünceleri bunu haykırıyordu- ama bu onu hayali bir anın tadını çıkarmaktan alıkoymadı.

"Ama kaçarsak özgür oluruz." Başını kaldırdı, istemediği kelimelerle konuşuyordu. "Senin paran var. Benim de param var. Ortadan kaybolabiliriz." Sözlerini bitirdiği anda inancı ve bencilliği kayboldu.

İç çekti, kalp atışları kararlılıkla yavaşlıyordu.

Kısa tutamları kulağının arkasına sıkıştırdım, ruhum onun muhteşem saçlarının ölümüne bir kez daha lanet okudu. "Ne söyleyeceğimi zaten biliyorsun ve bana katılıyorsun ama de söyleyeceğim. Kaçmak bir seçenek değil. Vaughn

hala burada. Tex. Ailenin şirketi. Birkaç gün sonra her şey sonsuza dek bitebilecekken her şeyi geride bırakacağını mı söylüyorsun? Uğruna savaştığımız şey hayatlarımızken neden kaçan biz olalım? Bizim geleceğimiz burada. Ailelerimiz burada. Ben hiçbir yere gitmiyorum, siz de öyle."

Dudaklarını büzdü. "Vaughn'un gitmesine izin verdiler. Babamın yanına dönecek ve umarım saklanacak kadar akıllı olur. Kaçabiliriz." Duyguları acıya boğulmuştu. "Gitmem gerek Jethro. Geri dönemem. Dönemem. Kırılırım. Kırılmaya çok yakınım. Yeterince güçlü değilim. *Yapamam*."

Onu yakaladım ve titreyen bedenini tuttum. "Sakin ol. Senden uzun süre geri dönmeni istemiyorum." Beni ne kadar öldürse de ekledim, "Ve Vaughn'u serbest bıraktıklarına gerçekten inanıyor musun? Henüz düzgün bir şey yapmadılar; neden şimdi başlasınlar ki?"

Dondu kaldı.

"Ailenin güvenliğini sağlamak için yapabileceğimiz tek şey *savaşmak*. Sen tanıdığım en cesur insansın, Nila. Yapılması gerekeni yapacak kadar güçlü olduğumu . Ve yapılması gerekeni *yapacağım*. Ama Bunu yapmak için yanımda olmana ihtiyacım var. Sana yanımda ihtiyacım var, bu da kaçmayacağımız anlamına geliyor. Burada kalıp savaşacağız."

Duyguları tüm kalbiyle benimle aynı fikirde olsa da başını salladı.

Başını öptüm. "Sen inanılmazsın Needle. Çok güzel ve güçlüsün. Bunu bitireceğim, tamam mı? Sadece bana biraz inanmalısın."

Kucağıma sokularak sessizce ağladı. Sözel olarak ifade edemiyordu ama bana izin verdi. Ve bunun için onu çok sevdim. Kabul edecek kadar güçlü olduğu için. Çok şey istediğimde bile yanımda olduğu için.

Sesimi fısıltıya düşürdüm. "Nila... Seni seviyorum. Seni bir daha asla incitmeyeceğim. Açıkça, derinden, tamamen -kalbim ve ruhum sende. Bunu düzelteceğim, söz veriyorum." Elini tutup parmak eklemlerini öptüm. "Bana hala , değil mi?"

Gözlerinden yaşlar dökülürken bile dudaklarında baştan çıkarıcı bir gülümsemenin titreşimi belirdi.

Sırlarımı paylaştığımda bana güvenip güvenmediğini sorduğum anılar geri geldi. Başlangıçta kalbi hayır diye bağırsa da evet demişti. Ancak, ona mahsulümün yoğunluğunu gösterdiğimde ve onunla seviştiğimde, bana tamamen güvenmişti.

Teni karanlıkta en soluk krem rengindeydi. Dudaklarım onu tekrar öpmek için acıyordu. Sıkım onun içinde olmak için zonkluyordu.

Gözleri insanlığı aşmış içimdeki sonsuzluğa . "Sana güveniyorum."
Kendimi durduramadım.

Sırt üstü yatırdım ve üzerine çıktım. Kısa saçları siyah bir hale gibi dalgalanıyor, samana karışıyordu. Ağırlığını onun üzerine bastırırken beni durdurmadı. Bacakları açıldı, elleri geceliğin kumaşını topladı ve nefis kalçalarının arasına girmemi memnuniyetle karşıladı.

Vücudu erirken inledim. Aletim boxer külotuma çarparak onu tekrar doldurmak istiyordu.

Her ne kadar içinde olmaya ihtiyacım olsa da, acele istemiyordum. Parmakların saçlarının arasından geçerek onu sabit tuttu. Nila kıpırdandı, altımda yumuşadı.

Alt dudağını ısırarak parmakları bel kemerime gitti. "Eğer şimdi, vurulduktan sonra bile savaşılabileceğin kadar güçlüysen, bunu tekrar kanıtla." Parmakları külotumun içine daldı ve sikimin etrafını sardı. "Sana güvenebileceğimi kanıtla."

Ereksiyonum onun elinde sıçradı. Göğsünün kabarıklığını öperken elmas yakası parıltıyordu. "Beni delirtiyorsun."

"Güzel." Nefes alış veriş hızlandı. "Delirmeni istiyorum. Benim için çıldırmanı."

Tamamen benim tarafımdan tüketildi."

Avucunun içine doğru ittim. "Zaten öyleyim."

Yüzünden bir gölge geçti ve beraberinde yakalayamadığım bir düşünce titreşimi getirdi. Dirseklerimin üzerinde doğrulup ona baktım. Ne düşünüyordu acaba? Bana güvenmiyor muydu? Ona bir daha asla bir şey olmasına izin vermeyeceğimi söylediğimde bana inanmamış mıydı?

"Ne oldu?" Kalbim kontrolden çıkmış gibi çarparak sordum. "Bana ne söylemediğini söyle."

Nefesini içine çekerek tavana baktı. "Hiçbir şey yok. Her şey mükemmel." Parmakları sikimin etrafında sıkılaştı. "Seni istiyorum, Kite."

Sesi sevgiyle yankılanıyordu ama beni yoldan çıkarmasına izin vermedim. Bu sefer izin vermedim.

"Söyle bana. Benden nefret ediyor musun? Yaptıklarım için benden gizliiden gizliye nefret ediyor musun?"

Eğer yaparsan yaşayamam.

"Bunu sana nasıl telafi edebilirim?" Sesim düzensizleşti.

"Söylediklerimde ciddi olduğumu nasıl kanıtlayabilirim? Çok üzgün olduğumu. Başka hiçbir şeyin

hiç-"

Parmağını ağzımın üzerine bastırarak beni susturdu. "Yapabileceğin başka bir şey yok. Sana inanıyorum."

Sesi bir şey söylüyordu, düşünceleri başka bir şey.

İnsanların yalan söylemesinden nefret ederdim. Beni düğüm düğüm ediyordu.

gerçek anlamlarını bulmak. Çocukluğumdan beri sorunum buydu. Cut bana bir şey yapmamı emrederdi ama soğuk kalpli acımasızlığı beni başka bir şey yapmaya yönlendirirdi. Kerkenez çok küçük yaşlardan itibaren bana asla yalan söylememesi gerektiğini öğrenmişti. Birbiriyle çelişen pek çok ideal ve hiyerarşinin olduğu bir evde hayatta kalabilmek için son derece dürüst olmam gerekiyordu.

"Bana yalan söyleyemezsin, Nila." Yaklaşan kıyametle kanım yoğunlaştı. Söylemediği neydi? Söylese bu beni mahveder miydi? Alnımı onunkine bastırdım. "Benden bir şeyler saklayamazsın. Söylemediğin bir şey olduğunu biliyorum ve havayı temizleyene kadar bu duygu beni çıldırtana kadar her şeyi gölgeleyecek."

Yüzü gerildi. "Senin durumun gerçek bir acı olabilir, bunu biliyor musun?"

Alaycı bir şekilde güldüm. "Daha yeni mi fark ettin?" Alaycı mizah aramızdaki gerilimi azaltmadı. "Çıkar ağzındaki baklayı. Şimdi."

Tek bir damla gözyaşı kaçtı.

Sikeyim.

"Nila... yapma." Çok nazikçe, tuzlu damlayı yaladım, onu ve onu sonsuz mutluluğa dönüştürmeye yemin etti. Çok fazla mutluluğu hak ediyordu. *Sonsuz* mutluluğu.

Ve bunu ona verecek kişi de ben olurdum.

Göğsüm çatırdayarak açıldı. "Çok üzgünüm, Nila." Yüzümü saçlarına gömerek onu sıkıca kavradım. "Her şey için çok üzgünüm; olduğum şey için, senden talep ettiğim şey için, düzeltemediğim şeyler için."

Kollarını bana doladı. "Düzeltilmeye ihtiyacın yok, Jethro. Her gün uyarıcı bombardımanına tutuluyorsun. Burada bir çocukluk geçirdiğin için çok güçlüsün. Kendini korumak için mekanizmalar kurmuşsun. Sadece..."

"Sadece mi?" Parmak ucumla yanağında gezindim. "Devam et..."

Gerildi, tereddüt ve isteksizlik içinden sızıyordu. Derin bir nefes alarak aceleyle, "Seni sevdiğimi biliyorum. Hiçbir şeyi bu kadar net bilmemiştim ama senin de beni sevip sevmediğini merak etmeden duramıyorum."

Geri çekildim. "Ne?"

İstese beni daha fazla incitemezdi.

"Böyle bir şeyi nasıl *düşünebilirsin*? Az önce ne dedim ben? Sana *yalan* söylediğimi mi düşünüyorsun?" Öfkeden üzerinden yuvarlandım. "Bu da ne *demek* şimdi?"

Doğrulup parmaklarını birbirine geçirdi. "Demek istediğim... başkalarının hissettiklerini hissediyorsun. Benim senin için hissettiklerimi yansıtıyor olabilir misin? Neyin gerçek olup olmadığını nereden biliyorsun? Beni sevmen için seni zorlayıp zorlamadığımı merak ediyorum. Cut ve Bonnie'yle bir ömür geçirdikten sonra sana değer veren herhangi bir kadın seni düşürürdü, düşürmezdi ama sevgisini yansıttırdı." Onun Gözleri düşmemiş yaşlarla parlıyordu. "Hissettiklerinin sadece benim kafana soktuğum düşünceler olmadığını bildiğine nasıl güvenebilirim?"

Kıpırdamadan saman balyasını ittim. "Buna inanamıyorum."

Nasıl bu kadar bilgisiz olabilir? Kendi isteklerimi ve hayallerimi bilmeyecek kadar kaybolduğumu söyleyecek kadar kalpsiz. Saçını kestikten ve acısına neredeyse ağladıktan sonra bunu nasıl sorabildi? "Ben de bir insanım Nila. Diğer insanlarla aynı düşünce ve duygulara sahibim."

Başını eğdi, koyu renk saçları yüzünü perdeliyordu. "Var ama çok daha fazlasına da sahipsin. Senin durumun, Jethro... Yani, beni Hawksridge'e götürdüğünde tek bir amacım vardı: beni sevmeni sağlamak ve böylece beni özgürleştirmek için seni kullanabilmek." Yutkundu, gözleri itirafla dolmuştu. "Ya başarsaydım?"

Tabii ki başardınız.

Ama ona kendi özgür irademle aşık olmuştum.

Dehşete düşmeliydim ama gerçekten başından beri biliyordum. Bana komplo kurduğunu, beni onu etmeye zorladığını hissetmiştim. Mesele şu ki... onu sevmemi gerek yoktu. O oyunlarına başlamadan çok önce düşmüştüm. Hatta

Beni onu öpmeye zorlamadan önce, bilmeden ona kalbimi vermiştim. "Ne dediğinin farkında değilsin."

"değil mi? Bana ne olduğunu söylediğinden beri hep merak ettim. Öldüğünde, gerçeği asla öğrenemeyeceğimi düşünmek beni öldürdü. Sana karşı hissettiğim derinliği ya da benden alındığın zaman hissettiğim acıyı hissedip hissetmediğini asla bilemeyecektim."

İki elimi saçlarımda gezdirirken yan tarafım acıyla yandı. Sözleri beni binlerce kurşun gibi kamçılıyordu. Bir empat olarak her gün yüzlerce duygusal çekişe ve çekiştirmeye maruz kalıyordum. Her saniye akıl sağlığımdan bir santim eksiliyordum.

Ama bu, en güçlü düşünceleri kopyaladığım anlamına gelmiyordu. Bu demek değildi ki

zayıftım ve kendi düşünemiyordum. Aksine, durumum beni daha da güçlendirdi. Sadece her fikri ve düşünceyi çapraz sorguya çekmekle kalmadım, aynı zamanda kendi çıkarımlarımı başkaları tarafından lekelenmekten nasıl koruyacağımı da öğrendim.

Gerçek düşüncelerim bir kaledeydi, dokunulmamış ve saftı ve biliyordum ki

Bana yalan söylemiş olsa da, ona karşı *tam olarak* ne hissettiğimi biliyordu.

Bana güvenmiyor.

Volta atmayı bırakıp yüzümü ona döndüm. "Başından beri düşündüğün bu muydu? Sana gerçekten aşık olmadığımı mı?"

Tüyleri diken diken oldu; gözlerini kaçırdı. "Dürüst olmak gerekirse, düşünmek istemedim. İlişkimizi parçalara ayırmak yerine fanteziye inanmak istedim. Geçtiğimiz ay cehennem gibiydi; bunu inkar etmeyeceğim. Öldüğünü düşündüğüm o ilk birkaç gün, ben de gerçekten ölmek istedim. Ama senin geri dönmen... Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor. Buna nasıl güvenebilirim? Benim için burada olduğunu mu? Beni kurtaracağını mı? Buna son vereceğini?"

Gözlerini benimkilere dikti. "Bunu *benim* için mi yoksa *kendin* için mi yapmak istiyorsun? Çünkü eğer benim içinse, o zaman nasıl olur da aileni sana sevdiren bir kıza tercih edebilirsin? Babanı öldürmeyi nasıl düşünebilirsin? -Sana ne kadar kötü davranmış olursa olsun, Cut'ın onca yıl yaptığı gibi seni manipüle etmediğimden emin olamıyorsan."

Geri çekildim.

Ruhumu başarılı bir şekilde ayırdı ve bana karşı olan duygularının gerçek olduğundan şüphe etmeme neden oldu. Acaba hepsi beni kendine çekmek için bir oyun muydu?

Yan mı?

Buna inanmıyorsun.

Kafamı karıştırdı - hayatımda doğru olan tek şeyi parçalara ayırdı ve beni şüpheyeye düşürdü.

Lanet olsun ona. Hepsine lanet olsun.

Kasıtlı olarak gardımı düşürdüm ve durumumun ona ulaşmasına izin verdim, onun şehvet ve panik kokteylini tattım.

Bir yalan ipliği bulmak için elimden geleni yaptım. Bana olan sevgisinin saçmalık olup olmadığını görmek için. Ama babamdan ve onun nadir yoldaşlık ve saygı anlarından farklı olarak, somurtkanlık ya da pasif-agresif kontrol yoktu.

Dürüst ve doğrudu. Beni *sevdi*. Beni sevmek için yola çıkmamış olabilir ama yine de oldu.

İç çekerek önünde dizlerimin çöktüm. "Her şeyi tersinden anlıyorsun, Nila."

Başını iki yana salladı. "Anlamıyorum-"

"Görmüyorsun çünkü tam olarak anlamıyorsun." Güvenli ve aydınlık bir yerde olmayı dileyerek sarı saman saplarına baktım. Bu Konuşma aramıza orada olmaya hakkı olmayan gölgeler getirmişti. "Evet, başkalarının duygularından daha fazla etkileniyorum ama yine de . Hâlâ seçme ve düşünme hakkım var. Kadınlarla birlikte oldum. Dostlarım ve düşmanlarım oldu. Her erkek gibi normal bir hayat yaşadım ve eğer isteseydim mutluluğu bulabilirdim."

İrkildi. Parmakları geceliğiyle oynadı.

Kıpırdayan parmaklarını benimkilerle durdurarak gülümsedim. "Ama Nila, ben hâlâ kalbim tarafından yönetiliyorum. Beni etkilemene izin verdim mi? Hayır. Seni içeri aldım çünkü ne kadar güçlü ve cesur olduğunu gördüm. Seni içeri aldım çünkü tanıştığım kız ve onun yanında hissettiklerim. Seni içeri aldım çünkü kaybolmuş ve ilk mesajlaştığımda olduğum kadar kontrollü birini gördüm. sen."

Nefes nefese kaldı, elimde titriyordu. Daha bitirmemiştim.

"Atalarının günahları yüzünden ölmeye mahkûm bir kızın benim daha cesur olmasını kışkırdım. Senin azmine aşık oldum. Korkusuzluğuna. Kusurlarına. Sana aşık oldum çünkü bana kendime güvenmeyi, daha iyi olma gücüne sahip olduğuma inanmayı öğrettin." Dizlerimden kalkarak yüzünü avuçladım, sesim gerçekle çarpıyordu. "Beni zorlamak yerine *göstererek* daha iyi bir insan olmamı sağladın. Sana aşık oldum Çünkü sen benim için doğru kişisin. Evimde ve yatağında bir kadın olduğun için değil."

Yanına oturdum. "Böyle bir seviyeye indüşünmek için beni ne kadar alçak görmelisin?"

Kalbim gibi oldu. Mutluluğu bulabilecek , yoksa hep ikinci planda kalıp koşullarla ve geçmişle mi gölgelenecektik?

Güçsüz olduğumu düşünüyor.

Onun benim için mücadele ettiği ben için mücadele etmedim.

Ve o haklı.

Babama itaat etmek uğruna gerçek isteklerimi kendimden uzak tuttum. Eylemlerimin sorumluluğunu almam gerekirken hayatımı kontrol etmesine izin verdim. Ama artık bunu biliyordum. Artık yeterince güçlüydüm.

Onun yüzünden.

Yavaşça onu sırt üstü yatırdım, tekrar üstüne çıktım ve kalçalarının arasına girdim. "Şimdi bana inanıyor musun?" Onu bir kez öptüm. "Düşüncelerimin bana ait olduğuna inanıyor musun? Kalbimin, senin manipülasyonunla değil, benim kararım ile senin olduğunu bildiğine?" Onu tekrar öptüm.

"Bunu düzelteceğim. Bunu göreceksin. Sana karşı hissettiklerimin durumumun bir yan ürünü ya da kontrol edemediğim bir şey olmadığını kanıtlayacağım. Sen daha beni tanımadan önce sana ruhumu isteyerek verdiğimi göstereceğim."

Gözlerini kapadı. "Teşekkür ederim."

"Bana ne için teşekkür ediyorsun?"

"Bana ne kadar aptal olduğumu gösterdiğin için."

Kıkırdadım, onun için yeniden sertleşiyordum, onu çok istiyordum.

"Sadece

Güven bana."

İnledi, ağzı benimkini arıyordu. "Sana güveniyorum. Sana güveneceğim." Dudaklarımız birleştiği anda kendimizi kaybettik.

Birbirimizin içine düştük, konuşulan doğrularımızı bedensel bir şefkatle teyit etmek için çaresizce çırpındık. Aramızda çok fazla yanlış anlaşılmış sonuç vardı. Ona her kelimede ciddi olduğumu göstermem gerekiyordu. Ve sonra gerçeklik araya girmek zorunda kalacaktı. Ona planlarımı anlatmalı ve onu bundan sonra olacıklara hazırlamalıydım.

"Yapabilir miyim?" Elimi geceliğinden yukarı kaydurdım, pamuğu kenara ittim.

Kalçaları dokunuşumun altında titredi. Parmak uçlarım göbeğine değdiğinde nefesini içine çekti. "Evet..."

İzni, sikimin ihtiyaçla sarsılmasına neden oldu. Parmağımı kıvrımlarında gezdirirken dişlerimi sıktım. "Şimdi havayı temizledik, çok önemli bir şeyi bilmek."

Dövmeli NTW parmağımın ucu klitorisine bastırmak için yukarıya doğru kayarken belini. "Oh? Peki bu ne?"

Alt dudağını ısırdım. "Beni özledin mi?" Bir parmağımı yavaşça içine soktum.

Ağzını açtı ve dilini benimkinin içine soktu. "Çok fazla." "Ne kadar?"

Parmakları saçlarımın arasına girdi ve beni sıkıca tuttu. Sahip olduğu tüm vahşi güçle beni öptü. Nefes alışım, yanım yanana kadar hızlandı.

Gitmeme izin vererek nazlı nazlı sırtıttı. "O kadar."

Parmağımı sokup iç kaslarını gererek onu sahiplenirken gözlerimi ondan hiç ayırmadım. "İyi cevap."

İkinci parmağımı içeri soktuğumda seğirdi. "Seni doldurmak için sabırsızlanıyorum. Hissettiklerimin gerçek olduğunu kanıtlamak için." Çok sıkıydı, vücudu işgalime karşı koyuyordu.

Başparmağım klitorisini okşadı. Zevkle titredi, elleri tişörtümü yakaladı. "Daha..."

Ağzım onu tatmak için sulandı. İçmek ve ona tapmak için. Biz yapmadık zamanım vardı. Onu güvenli bir yere götürmeli ve bu iş bitene kadar ama kendimi durduramadım.

"Sana daha fazlasını vereceğim." Vücudundan aşağı doğru kayarak geceliğini beline kadar ittim ve parlayan amını ortaya çıkardım.

Kalçalarını ellerime başımı koyu renk buklelerinin üzerine eğdiğimde gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Kite..."

Kalbim yerinden fırladı. Sırıttım. "Bana böyle hitap etmeni ne kadar sevdiğimi söylemiş miydin?"

Cevap veremedim klitorisini ağzıma aldım. "Oh, Tanrım!" Bacakları kasıldı, kulaklarıma yapıştı.

İkimizi de çılgına çevirerek girişini yaladım. Battaniyenin üzerinde kıvranıyor, araştıran dilimden kurtulmaya çalışıyordu.

Gitmesine izin

vermedim. "Kite, oh..."

Sana ihtiyacım var."

Gülümsedim. "Bunu ayarlayabiliriz." Dilimi umutsuzca içine soktum

On

u. "Oh, kahretsin!"

Hırladım, "Hangi parçama ihtiyacın olduğunu belirtmedin, o yüzden "Sakıncası yoksa özgürce davranabilirim." Dilimi tekrar soktum, onu yaladım, içtim - tam istediğim gibi.

Sikim zonkluyor, külotumun içinde seğiriyordu.

"Seni istiyorum, hepinizi!"

Kıkırdadım, dilimi yukarı doğru sürükledim, içine geri sokmadan önce klitorisinin etrafında döndüm. "Zaten her şeyime sahipsin."

Samanları kavradı, ben onu daha sert yaladıkça bacakları kenetlendi.

Tadı beni uyuşturdu. Daha fazlasına sahip olmalıydım. Hızım arttı, dönüyor, sikişiyor, ona yaşadığımı, burada olduğumu ve onu bir daha *asla* incitmeyeceğimi gösteriyordum.

Dişlerim ısırarak için ağrıyordu.

Kalçalarını onun içine girme isteğiyle sallanıyordu ama onu tatmin etmeyi bırakmayacaktım, henüz değil. Ta ki o çözülüp hediyesi kabul edene kadar. Olduğum her şeyin hediyesini.

Tırnaklarını saçlarıma geçirdi. "Yeter. Sikine ihtiyacım var."

Başımı salladım, daha sert emdim. "Henüz değil." Tekrar girişini okşayarak nefes aldım, "Ayrı geçirdiğim her gece işkence gibiydi. Gözlerimi her kapattığımda seni hayal ettim." Parmağım dilimin yerini alırken klitorisini fiskeleyerek onu havaya kaldırdım. "İyileşirken hangi fantezileri kurduğumu bilmek ister misin?"

İnledi.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." İki parmağımı amına sokarak mırıldandım, "Seni düşündüğün gibi hayal etmedim. Evet, senin için sertleştim, seni yatağıma bağlı ve sana verdiğim her şeyi kabul ederken hayal ettim. Evet, sert meme uçlarının ve kızarmış teninin görüntüleriyle kendime işkence ettim."

Ben daha hızlı salladıkça inledi.

"Ama beni çözen o görüntüler değildi." Kalçasının iç kısmını öptüm. "Ne olduğunu bilmek ister misin?"

Aşağı baktı ve gözlerini benimle kilitledi.

Başını salladı.

Gülümsedim, bir kez daha bu kadına tapınma görevime boyun eğdim. "Bana umut veren bir rüyaydı. Sıradan şeyler yaptığımız bir rüya. Sıradan hayatlar hakkında konuştuğumuz. Hem arkadaş hem de sevgili olun. Seni tanımak istiyorum içten dışa, Nila. Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

Bacakları omuzlarımin etrafında titriyordu. Akik rengi bakışları ahırın karanlığıyla eşleşti. "Bunu ben de istiyorum."

Onu ısırduğımda inledi. Hınzırca ıslak bir yalamayla bacağını omzuma doğru iterek daha fazla erişim ve derinlik sağladım.

Teni kavrulmuştu, şehvetle yanıyordu. Bir parçam onu çıkarmak istiyordu. Dilimin üzerine boşalmasını ve her damlasını kucaklamasını istiyordum. Ama diğer yanımda onun kollarına sarılmasını, bacaklarının benimkilere dolanmasını, iki bedenimizin vermesini, almasını, tahrik etmesini, *arzulamasını* istiyordu.

"Seni sonsuza dek istiyorum."

"Sonsuza kadar." Kalçaları istemsizce kalktı, daha fazlasını istiyordu.

Elimi karnının alt kısmına koydum ve ağzıma doğru onu tuttum.

"Jethro... lütfen." "Ne

istiyorsun?"

"Sen. Seni istiyorum. Her . Her parçanı. Sadece seni." Ağzım kurudu. Onu inkar edemezdim.

Parmaklarımı çekip vücudunda gezinirken gözleri çılgına dönmüştü. Başımı çevirmeden parmaklarımdaki ıslaklığı yaladım ve ağzını öpmek için eğildim.

"Tadına bak üzerimde. Tamamen sana ait olduğumu bil."

İnledi, güveniyle beni baştan çıkardı. "Seni içimde istiyorum. Seni derinde hissetmek, beni delirtmeni istiyorum."

O benim en büyük fantezimin gerçeğe dönüşmüş haliydi. Siyah saçları, kıvrak vücudu, vahşi gücü ve inkâr edilemez gücü. Onu yaladım ama ona bir parçamı vermişim gibi hissetmek yerine, bana daha fazlasını vermiş gibi hissettim. Çok, çok daha fazlasını.

Bileklerini tutarak başının üzerinde sabitledim. Battaniyenin altındaki samanlar çatırdıyor, dizlerime batıyor, korunmasız tenimi kaşındırıyordu. Ama dünyanın en güzel yatağıydı çünkü sadece biz vardık. Kamera yoktu. Kilit yok. Korku yoktu.

"Tanrım, seni istiyorum." Sesim sertti, ona takıntılıydım.

Dudakları kıpkırmızı ve şişti, beyaz pamuğun arasından görünen meme uçlarının rengiyle uyumluydu. Onu hiç bu kadar seksi görmemiştim.

"İnlemenı istiyorum, içine girdiğimde çıkardığın o inanılmaz seslere ihtiyacım var."

Dudakları aralandı. "Konuşmayı kesip beni becerirsen ne istersen yaparım."

Güldüm. "Dileğin benim için emirdir."

Üzerine yerleşerek kot pantolonumu ve boxer-şortumu dizlerime kadar ittim ve dirseklerimi başının iki yanına sıkıştırdım. Ağırlığımı daha fazla desteklemeliydim ama onu hissetmeye ihtiyacım vardı. Bedenim ve ruhum tarafından örtüldüğünü, onu sonsuza dek koruyacağımı bilmesini istiyordum. *O benimdi.*

"Bırak içine gireyim," diye fısıldadım, sikimin geniş tepesiyle amını dürtüyordum.

Yukarı doğru ittiğimde kollarımda debelendi, kaygan uyarılmışlığının içinden kayarak, beni aldığı gibi onu da aldı. Kıçımı kavrayıp beni ileri doğru sürüklerken kollarım titredi.

Dayanamadım. Çok iyiydi. Çok yoğun. Çok fazla.

İnledim, yüzümü boğazına gömdüm. Hiçbir uyarıda bulunmadan yukarı doğru fırladım ve kalın uzunluğumu tamamen içine soktum.

Islaklığı hiçbir engel teşkil etmiyor, her santimini kabul ediyordu.

"Tanrım, Nila." O inerken kalçalarımı ona doğru sürüyordum. "Daha fazla. Daha fazla!" Sesindeki çaresizlik beni rehin aldı. Yapmıştım Bu. Vurularak ve sevgimden şüphe etmesine neden olarak onu kırmıştım. Sonsuza kadar onun olacaktım. Hayatımın geri kalanını onu inandırarak geçirecektim.

o.

Etrafımdaki sıcak ıslaklığı beni aklımı başımdan aldı. I
Daha sert it.

Kısa sürede sevişmekten sevişmeye geçtik - birbirimizden daha fazlasını çalmak için zorlandık, acı verme ama aynı zamanda memnun etme ihtiyacıyla hareket ettik.

Dudakları çeneme kondu.

Anında ağzımı onunkine yaklaştırdım, kalçalarımızın hareketini taklit ederek birbirimize sokulduk. Ayrıldığımızda inledim, "Sana doğru geldiğini gördüğümde

Ahırda... Sana daha da çok aşık oldum." Daha hızlı ittim. "Seni yalarken istediğimi almama izin verdiğinde, kalbimin son parçasını da sana verdim."

Başını geriye attı, boğazının çukurunda ter parıldıyordu.

Boynunun etrafındaki elmasların buzlu görüntüsünden kaçınarak yaladım. "Çok güzel. Çok mükemmel." Midem sıkışmıştı. Parmaklarımı bileklerine doladım, nabzının hızlı atışını sevdim. "Gitmene asla izin vermeyeceğim."

Gözleri şehvetle bulutlandı. "Sensiz artık kim olduğumu bilmiyorum." Doğrulup beni öptü ve itişlerimle birlikte inledi. "İnanıyorum ki sen."

Onu öpücük yağmuruna tutmak istedim. "Beni istemene asla alışamayacağım."

"Seni istemek mi?" Gözleri parladı. "Jethro, ben senim. Sensiz artık bütün bir insan değilim."

Sözleri kalbimi sıkıştırırken irkildim. "Siktir, Nila." Ona daha sıkı sarılarak daha sert daldım.

İnledi, iç kasları dalgalanıyordu.

"Kahretsin, bu çok iyi hissettiriyor." Gözlerini kapadı, göğüslerini bana doğru bastırdı; bana hala giyinik olduğumuzu, hala tamamen özgür olmaktan alıkonulduğumuzu hatırlattı. "Çok derindesin."

"Daha derine inebilirim." Ben onu daha hızlı becerirken inledi. Her itişte yan tarafım acıyordu ama bir orgazm varoluşa dönüştü. Taşaklarım kıvılcımlandı ve omurgamın dibinde biriken lezzetli basınç çenemi sıktı.

"Boşalmayı o kadar çok istiyorum ki."

"O zaman gel."

"Her yerine boşalmak istiyorum, amina, ağzına. Seni hayal edilebilecek her şekilde istiyorum. Senden her şeyi istiyorum."

"Bunu ben de istiyorum."

"Sırt üstü, diz üstü, karın üstü, duvara dayalı, her yerde sana ihtiyacım var. Seni hayatımın sonuna kadar becerebilirim ve yine de sana doyamam."

Onu öptüm, dilini emdim, her fısıltısını ve dokunuşunu erotik tutkuyla güçlendirdim.

"Tanrım, çok yaklaştım." Islak ve tutkulu öpücüğüme karşılık verdi; dudakları dans ediyor, ruhumu yeniden çalışıyordu. Kalçaları kalçalarımı sıkıyor, ben tekrar tekrar içine girerken beni hapsediyordu. "Geliyorum... Tanrım, geliyorum."

Daha sert pompaladım, mutluluğa ve yıldızlara teslim oldum. "Gel. Siktir, gelmeni istiyorum."

"Benimle gel."

"Benim için bir zevk olur."

Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Mutluluk ve başka hiçbir şeyin. Teslim olduk.

Hareketlerimiz kudurdu, tek amaç peşinde koşuyor, günah içinde birbirimizi yiyip bitiriyorduk.

"Becer beni. Oh, Kite. Sev beni. Sik beni. Sür beni."

Daha fazla dayanamadım. Dizlerimi samana gömüp ona istediğini verdim. Onun yalvarışlarında yaşadım ve kırmızı acı sistemimde parlayana kadar daha hızlı sürdüm.

Onun içine daldım, iniltilerimiz ve inlemelerimiz sevişme seslerimizi bastırıyordu.

Çekirdeği sıkılaştı.

Daha sert salladım, kendimi klitorisine sürüyordum. Taşaklarım kıcının kıvrımına çarptı ve samanlar küçük iğneler gibi battı. Bedenlerimiz birbiriyle savaşıyordu -şiddetli duyguların mükemmel bir yolu.

Tekrar ve tekrar ve tekrar ittim. "Siktir, boşalacağım." Sırtı kilitlendi, çekirdeği sıkıştı ve bana gidecek başka bir yer bırakmadı.

Bacakları belime sıkıca kilitlendi. Dizi yaramı yakaladığında haykırdım.

"Evet!" Sert ve öfkeli bir şekilde geldi, etrafımda yumruk atıyor, her santiminden acı verici bir zevk alıyordu.

Orgazmım uyarı vermeden çözüldü, her kasımda bir fırtına gibi patladı.
Şimşek ve yağmur damlaları gibi ruhumu onun içine fişkırttım.

Kesin olan bir şey vardı, sadece . *Çözüldüm.*

Ve sadece Nila'nın beni tekrar bir araya getirme gücü vardı.

ZAMAN BENİM en büyük
düşmanımdı. Zamandan hiç iyi bir şey
çıkmadı.

Çok hızlı geçti - iyi anlar ve mutlu anlar göz açıp kapayıncaya kadar
geçti. Ya da çok yavaş geçti-kötü deneyimler ve mutsuz koşullar sonsuza
kadar sürüklendi.

Ve şimdi, tek yapmak istediğim Jethro'nun beni sarıp sarmaladığı ve
burnumda tatlı saman kokusuyla sıcak ahırda uykuya dalmakken,
odaklanabildiğim tek şey... *zamanın sınırlı olduğuydu.*

Elimizden geleni yapmıştık ve artık her şey bitmişti.

Jethro'ya baktım. Yeni kesilmiş saçlarım çenem boyunca fısıldıyordu.
Kalbim ona ve yaptıklarına duyduğum sevgiyle boğuldu.

Beni tek başına uçurumun kenarından döndürmüş, özsaygımı vermiş,
güçlü kalmam için beni biraz daha onarmıştı.

Pantolonunu yukarı çekti ve tokasını . Tek kelime etmeden saman
balyasının üzerinden kaydı ve ayağa kalkmama yardım etti. Şimdi ne
hakkında konuşmamıştık ama ben zaten biliyordum. Beni geri göndermek
istiyordu.

Beni yine terk ediyor.

Üzüntü ve korku omurgamı karıncalandırdı.

Geri dönemem.

Ama başka seçeneğim yoktu.

Kıracağım.

Ama güçlü kalmak zorundaydım.

Geceliğimi düzeltirken, paltomu yeniden ayarlarken ve saçımdaki saman
tellerini toplarken ona bakamadım.

Söyle. Olanlardan sonra yollarımızı ayırmak üzere olduğumuzu söyle.
Jethro sertleşti, belli ki hayal kırıklığını ve korkumu hissetmişti.
Zaman yine aramıza girecekti. Bundan daha çok nefret ederdim. "Nila...
dur." Beni kucakladı ve yanağımdan öptü. "Sen
ne söyleyeceğimi zaten biliyorum. Hissediyorum."

Onu istememe rağmen ona sarıldım. Beni güvende tutmaktan
bahsediyordu ama canavarın inine onsuz dönmemi bekliyordu.

Lütfen, bunu yapma... Beni de götür.

"Ne yapacaksın?" Tenini içime çektim, yüzüme çarpan
Antiseptik ve misk gibi garip bir kokusu vardı. Normalde çok lezzetli kokardı
ama şimdi bana ölümü ve zahmeti hatırlatıyordu. "Her ne planlıyorsanız,
yapmayın. Hâlâ gidebiliriz. Bu gece."

Zamanın bizi tekrar ayırmasına gerek yok. Eğlencesini yaşadı.

Ölümsüz olduğumuz ve sonsuza dek güvenli, mutlu bir varoluş
yaşadığımız kendi zamanımı yaratmak istedim.

Ama haklı olduğunu biliyorsun.

Ne kadar istesem de Vaughn'u bırakamazdım ve o da Jasmine'i
bırakamazdı. Ve eğer Kestrel uyanırsa, Jethro ona dönebileceği güvenli bir
ev borçluydu. Her ne kadar çılgılık atmak ve yalvarmak istesem de,
zayıflığımı bastırdım. Onun tarafındaydım, benden istediği şeyi yapacaktım,
bu yapabileceğim en zor şey olsa bile.

Lanet olası yükümlülükler ve sağduyu. Gün batımına doğru
kaçabileceğimiz ve sonsuza dek mutlu bir şekilde var olabileceğimiz fantastik
bir ideolojiyi hak etmemiş miydik?

Hayat neden hikaye kitapları gibi olmasın ki?

Jethro iç çekerek bana sıkıca sarıldı. Kasları titriyor, kalbi gümbür
gümbür atıyordu. Kollarımda canlıydı ve orgazmı iç baldırımda kuruyordu.

O yaşıyor.

Planladığı şeyi gerçekleştirmek için o şekilde kalacağına güvenmek
zorundaydım. "Buna bir son vermeliyim, Nila." Jethro gözlerimin içine
bakarak uzaklaştı.

"Siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki bu halletmeden özgür olamayız."

Göğüs kemiğimdeki kesikler alevlendi, onunla aynı fikirdeydim.
Yeterince acı çekmiştik, sıra onlarda idi.

Gözlerim beline kaydı. Tişörtünü çıkarmayı dikkatimden kaçmamıştı. Ancak, açık gri kumaştan akan küçük kan lekesini gizleyememişti.

Ona uzandım.

Sarsılarak geri çekildi, bir kolunu kendine doladı -bana bakarak, bunu yapabilecek kadar güçlü olduğuna dair inancını sorgulamam için bana meydan okudu. "Bir gün, en fazla iki gün. Her şeyi yerli yerine oturtacağım ve sonunda mutlu olabileceğiz."

Başımı salladım. "Bir şeyler . Her zaman olur." Gözyaşlarım yükseldi. Zayıf olmaktan nefret ediyordum ama bunu inkâr edemezdim; Hawksridge'e tek başıma dönme düşüncesi beni dehşete düşürüyordu. "Geri dönemem, Kite. Lütfen, beni buna zorlama."

Yalvarmamak için çok fazla.

"Bana zarar verdiler. Neredeyse kazanıyorlardı. Bana inandığını biliyorum ama gerçekten artık *kendime* inanmıyorum. Lütfen... *lütfen* beni geri gönderme."

Titrememi durduramıyordum. Oraya geri dönecek gücüm yoktu.

Jethro başımın üstünü öptü. "Sen çok güçlüydün-benden çok daha güçlü. Jasmine'e ne planladığımı anlatan bir not gönderdim. Seni odasında tutmak için bir bahane uydurmasını istedim. Sana göz kulak olacak. Ona dikiş dikmeyi falan öğrettiğini söyleyecek." Sesi sevgiyle kısıldı. "İki gün boyunca onların ellerinden uzakta ve güvende olmanı sağlayacak."

Ona Jasmine'in gücünün çok az olduğunu ve her geçen gün daha da azaldığını söyleyecek cesareti bulamadım. Bonnie'nin Jasmine'i kısıtlamak için kendi yöntemleri vardı. Büyükannesine karşı geldiği için yaşlı cadının onu zehirlemesine ihtimal vermiyordum.

Bonnie, Jasmine'in ona karşı çalıştığını öğrenirse. "Ne yapacaksın? İki gün çok uzun bir süre." Yine zaman.

Hepimizin düşmanı.

Cehennemin

kumları.

"Yardım çağıracağım." Jethro'nun çenesi sanki başkalarına ihtiyacı olduğunu kabul etme düşüncesi onu sinirlendirmiş gibi seğirdi.

"Kim?"

Kaşlarını çattı. "Sadece bana bırak. Bu konuda endişelenme." "Anlat bana. Bilmek istiyorum."

"Kayıp olduğunu anlamadan önce geri dönmelisin." Gözleri kısıldı.
"Kanalizasyon borusuna tırmanma. Ön kapıdan gir ve Jasmine'den anahtarı iste. Sabah kamera görüntülerini silecek."

Geriye doğru bir adım attım, diz çökmeden ve onunla gitmek için yalvarmadan oradan çıkabilmek için kendime mesafe koymam gerekiyordu.
"Konuyu değiştiriyorsun. Bana ne planladığını söyle."

Kabinden çıktı ve beni koridorda onu takip etmeye zorladı. "Ne bilmek istiyorsun?"

Ona güvenmemi ve kendi isteğimle Salon'a dönmemi isteyerek bana her şeyi borçlu olduğunu neden göremedi?

Sana ne kadar göstermemek için her şeyimi harcıyorum. Ne kadar yalnız olduğumu. Ne kadar yenildiğimi. Bana tutunacak bir şey vermelisin. Beni güçlü tutacak bir şey.

"Ne yapmak istediğinizi bilmek istiyorum."

Yan tarafını tutarak omzunun üzerinden baktı.

Bana mı öyle geliyor yoksa teni eskisinden daha mı beyazdı? Alnını öpen bir ateş mi?

Onu bir yatağa bağlamak ve sağlığına kavuşturmak istedim. Ne kadar inatçı olursa olsun, hâlâ kat etmesi gereken uzun bir yol vardı.

Altın rengi gözleri karanlıkta parladı. "Tamam, Kill'i arayacağım. Diamond Alley'de tanıştığın adam. Ondan yardım isteyeceğim." "Ve o da verecek mi?"

"Bir anlaşmamız var diyelim. O gelecek."

"Ama o Amerika'da. Buraya gelmesi iki gününü alır."

Jethro dönerek ellerini kalçalarımın altına koydu. "Ayrıca başka biriyle de temasa geçmeyi planlıyorum. Geçtiğimiz ay boyunca çok fazla komplo kuran biriyle. Benim gibi canına tak etmiş biriyle."

Kalbim yerinden fırladı. *Vaughn mu?* "Kim?"

Jethro yanağıma bir öpücük kondurdu ve nazik parmaklarıyla saçlarımı okşadı. "Baban."

Donup kaldım. "Tex?"

Başını salladı. "Arch son birkaç haftadır çok meşguldü. Ben iyileşirken bir gözüm de onun üzerindeydi. Bir ordu topluyor Nila - bu sefer sadece medya değil, düzgün bir satın alma ekibi. Avlanmaya hazır ve ben de ona mükemmel bir hedef vereceğim."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Dişleri öfke ve kararlılıkla parlıyordu. "Geçmişini araştırdım. Hesaplarında tutarsız harcamalar olup olmadığını öğrenmek için birkaç iyilik yaptım."

"Wow-"

"Eh, Jet?" Karanlığın içinden bir figür belirdi.

Atladım. Ancak birkaç ay önce yaptığım gibi Jethro'nun arkasına saklanıp korunmak ve başkalarının beni kurtarmasını beklemek yerine, hiç düşünmeden kendimi onun önüne attım. Kollarım havada, yumruklarım kıvrık, dişlerim meydan okurcasına dikilmişti.

Neredeyse kırılmış olabilirim ama sevdiklerimi korudum.

Kambur adam gölgelerin arasından sinsice yaklaştı. "Etkileyici bir duruş, Nila. Ama yumruk atmaya niyetliysen, başparmağının parmaklarının *dışında* olduğundan emin ol. Yoksa kırarsın."

Figür elindeki iki spor çantasını yere atarken gözlerimi kısmıştım. omuzları kaldırım taşlarına değdi. Yoğun kumaş, gecenin sessizliğinde yüksek sesle tokatlandı.

"Kusur mu?"

Karanlıktan çıkarken kısık bir kıkırdama kulaklarıma ulaştı. "Selam, Nila." Gözleri üzerimde geziniyor, Jethro'yla ne yapmaya çalıştığınızı anlayarak genişliyordu.

Jethro bana arkamdan sarıldı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Seni bundan daha fazla sevebileceğimi sanmıyordum. Az önce yanıldığımı kanıtladın.

Beni koruduğun için teşekkür ederim." Kalbim yerinden fırladı.

Beni bırakarak önüme geçti ve elini uzattı. "Bir kez daha teşekkürlerimi hak ettin."

Flaw başını sallayarak Jethro'nun elini . "Jasmine'e söylendi. İstedğin şeyi aldım ve kimsenin bundan haberi yok." Gözleri bana dikildi. "Seni malikâneye geri götürebilirim, Nila. Bu saatte biri uyanırsa sana bir mazeret veririm." Cebini karıştırıp bir anahtar çıkardı. "Bende senin evinin anahtarı var. oda."

Jethro çenesini ovuşturdu. "Bu kötü bir fikir olmayabilir. Sadece iyi bir bahane bul." Bakışlarını bana doğru çevirdi. "Grip olmuşsun, bunu inkâr edemezsin, hâlâ ciğerlerinde duyabiliyorum. Bunu gece yarısı gezintileri için bir neden olarak kullan. İlaça ihtiyacın vardı." Yüzü karardı. "Acı çekerken bunu istediğinden şüpheliyim."

Başka tarafa baktım. "Sen yokken ne yaptığım beni ilgilendirir. Tıpkı senin vurulup hepimizi öldüğüne inandırmanın seni ilgilendirdiği gibi."

Ne duyuyor musun? Artık bir kurban değilim, bana yardım etmek için orada olsanız da olmasanız da kendimi .

Jethro çenesini sıktı.

Flaw güldü. "Cennette gerginlik, ha?"

Jethro içinden konuyu değiştirdi. "Onu yakalamayı başardın mı?"

Flaw sırtıttı, güçlü çenesi koyu kirli sakalla gölgelenmişti. "Başlaması biraz zor oldu ama bir avuç yulafın üstesinden gelemeyeceği bir şey değil." Çantaları işaret ederek ekledi: "Şunun içinde tıbbi malzemeler var. Bir hafta yetecek kadar su ve yiyeceklerle birlikte. Kıyafet, çadır ve hayatta kalma malzemeleri de şunun içinde. Dumanı görmeleri ihtimaline karşı ateş yakmak isteyeceğinizden şüpheliyim, bu yüzden yemek pişirmek ve sizi sıcak tutmak için bir gazlı ısıtıcı ve güneş enerjisiyle çalışan elektrikli bir battaniye getirdim."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bekle, neden bütün bunlara ihtiyacı var?"

Jethro bana döndü. "Çünkü Salon'a yalnız dönüyor olabilirsin ama seni bir daha asla bırakmayacağıma dair söz verdim." Elimi tutarak beni Flaw'dan uzaklaştırdı ve ayın ön avluyu ıslattığı dışarıya götürdü. Daha önce boş ve sessizdi. Şimdi Wings sabırla duruyor, eyerlenmiş ve dizginlenmiş, arka toynağı sıkıntıyla eğilmişti.

Siyah canavarı görmek umudumun yeniden patlamasına neden oldu. Jethro'nun kollarında döndüm. "Yakınlarda mı kalıyorsun?"

"Arazide kalıyorum. Evet." Gümüş bir telefon çıkarırken gözleri karardı. "Sana mesaj göndereceğim. Dün sana birkaç tane gönderdim ama cevap vermedin. Telefonunu mu aldılar?"

Hayır, sadece Kâfir Çatalı'nda kapana kısıldım ve işkence gördüm.

Başımı salladım. "Kontrol etmedim. Ne olur ne olmaz diye saklıyorum."

"Artık sürekli temas halinde olmalısın," diye homurdandı. Bilmem gerek nerede olduğunu, iyi olduğunu. Aksi takdirde aklımı kaçıracağım."

Kalbim aşk acısı çeken bir genç kız gibi tepki verdi. "İtiraf etmeliyim ki numaramı hatırlaman beni çok etkiledi."

Jethro sırtıttı, döndüğünden beri verdiği ilk neşeli tepkiydi . "Seninle ilgili hiçbir şeyi unutmadım."

Gözlerimi devirdim. "Numaranı da göre sanırım bu adil. Uykuya dalarken bunu defalarca tekrarlardım." Flört etmenin, gizli mesajlaşmanın görünüşte normal bir parçası ve lezzetli bir keyif

Aşık olduğun kişinin de aynı şekilde hissettiğini görmenin mutluluğu içinde parlıyordu.

Beni gerçekten seviyor.

Aşkımın bir değildi. Bir ayna ya da serap değildi.

Bu doğru.

Hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Bir adım daha yaklaştı, gözleri kapalıydı. "Seninle ilgili her şeyi ezbere sayabilirim. Biri bana tadının nasıl olduğunu sorsa, mükemmel bir tarifim olurdu. Eğer

Biri bana her çili listelememi emretseydi, tam sayıyı bilirdim. Ve eğer biri senin ne kadar mükemmel olduğunu bilmek ya da başarılarından herhangi birini duymak isterse, ona saatlerce anlatabilirim." Kollarını bana doladı.

"Hiçbir şeyi unutmayacağım çünkü bu küçük şeyler sizi gerçek yapar."

Flaw kıkırdadı. "Aman Tanrım, sende hiç utanma yok."

Defolup gitmesini istedim. Kalbim parçalandı ve Jethro'nun tekrar içimde olması için içim sıkıştı. İslanmıştım, arzuluyordum.

Jethro güldü. "Hayatımda ilk kez dürüst olmaktan utanmıyorum. Bu kadın benim. Onu seviyorum ve kimin sevdiği umurumda değil. bunu biliyor."

Kızardım. Onun gideceği düşüncesi ruhumu acıttı. O yapamazdı Bırak beni. Şimdi olmaz. Dürüst olduğumuz ve nihayet borçlar ve acılar konuştuğumuz için olmaz. "Gitme... Başka bir şey bulabiliriz. Kal. Lütfen."

Jethro'nun gülümsemesi düştü, üzüntü onu gizledi. "Yapmak zorundayım. Bir iki gün sonra istediğimizi yapmak, istediğimiz yere gitmek için güvende olacağız." Ellerimi tuttu, sıkıca sıktı. "Şimdi git, Nila. Dönmene ihtiyacım var." Omzunun üzerinden bakarak elini uzattı.

Flaw öne çıktı ve anahtarı avucunun içine bıraktı.

Jethro bana verdi. "Bir kez daha düşündüm de, kendi başına gitmen en iyisi olabilir. Onlara anahtarı sana Jasmine'in verdiğini söyle çünkü onun senin için sık sık Cut'ın gereklilikleri dışında görevleri oluyor." Sesi hayal kırıklığıyla çatladı. "Keşke sana bunu yaptırmak zorunda olmasaydım. Ama söz veriyorum yakında her şey bitecek."

Flaw mırıldandı, "Cut son birkaç haftadır oldukça mutlu. Kara Elmas kardeşlere karşı çok daha hoşgörülü. Önümüzdeki iki gün boyunca herhangi bir sorun çıkaracağından şüpheliyim."

Jethro dudak büktü, "Sanırım baş belası oğullarını öldürmek onun dünyasında her şeyi güllük gülistanlık yapıyor." Beni son bir kez öperek salona doğru itti. "şimdi git. Her şey yerli yerine oturduğunda sana mesaj atıp nereye gideceğini söyleyeceğim."

Tartışmak için ağzımı açtım - beni yanında tutmasını talep etmek için. Nereye gidiyor olursa olsun, onun yanında olmayı hak ediyordum. "Jethro-"

Bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

İnledi ve beni kendisine doğru çekti. ", seni özleyeceğim." Ağzı benimkine çarptı, beni kabaca öptü. Beni sahiplendiği gibi aniden bıraktı da. "Git buradan. Seni seviyorum."

Ne kadar tartışmak istesem de bakışlarındaki çaresizlik beni itaat etmeye zorladı.

Başka seçeneğim yoktu.

Bunu yapabilecek kadar güçlüyüm.

O beni güvende tutacaktı.

Ona güveniyorum.

Bunu kanıtlamak için ona sırtımı döndüm ve Hawksridge Hall'a tek başıma döndüm.

Arkama bakmadım.

Arkama bakmalıydım.

İstediğini yaptım.

İstediği şeyi yapmamalıydım.

Küçük tepeyi tırmandım ve cehenneme döndüm.

şafak, ayı bir kenara itmek için elinden geleni yaptı; yer kırağı bıçaklarıyla parıldıyordu. n girişe çıktığımda kalbim bir kar yığınınına dönüşmüştü.

Benden istenen en zor şeydi - isteyerek geri dönmek.

Gvenime ihanet ederse onu affedip affedemeyeceğimi bilmiyordum.

Eğer bir şey olursa.

Başımı salladım. *Hiçbir*

şey olmayacak. İki

gün... hiçbir şey.

Salonun sahanlığında durup arkama kısa bir süre baktım.

Orada, ufukta, ormanın içinde kaybolan siyah bir at ve binicisinin belli belirsiz çizgileri vardı.

Jethro gitmişti.
Gitmesine asla izin vermemeliydim.
Ters yöne kořmalıyđım. Ona güvendiğim
için itaat ettim.
Ona asla gvenmemeliydim. Ne yazık ki
haklıyđım.
İki gün çok uzun bir süreydi.
İki gün içinde dünyam sona erecekti.

YENİ EVİM.

Önümüzdeki otuz kadar saat boyunca.

Kampımı inceledim. Kanatlarım bir ağaca bağlıydı ve çadırım küçük vadide nöbet tutuyordu. Kurmam bir saat kadar sürmüştü - eğer vücudumun yakıtı azalmamış ve yaramın acısı kendini göstermeye karar vermemiş olsaydı daha az sürebilirdi.

Nila'ya güçlü ve yetenekli olduğumu ve güvenini hak ettiğimi kanıtlarken uyarı işaretlerini görmezden gelmenin intikamı.

Louille hastaneden taburcu olduktan sadece birkaç saat sonra ne yaptığımı bilseydi küplere binerdi.

Nefesimin altında küfrederek yan tarafımdaki taze kan lekesini dürttüm. Dikişler görevini yerine getirmiş ve beni bir araya getirmişti ama en deri hafifçe yırtılmıştı. Kaburgamdan akciğere kadar bir zonklama yankılandı.

Oh, neyse. Yapabileceklerimi ölçmek için iyi bir test oldu.

Sözünü bile etmiyorum, yan tarafım itmenin ortasında patlasa bile her şeyi tekrar yapardım. Nila her düşüncemi, her duygumu tüketiyordu. Ondan sadece altmış dakikadır uzaktaydım ama onu sanki altmış yıl olmuş gibi özölüyordum.

Spor çantasının ön fermuarını açarak birkaç ekstra güçlü ağır kesici çıkardım. Birkaç tane patlattım, onları yuttum ve güvenliğini sağlamaya döndüm.

çadırın son çivisi.

Neden rahatsız olduğumu bilmiyordum. Uyuyamazdım. Nila'nın salonda zihinsel ve fiziksel işkence gördüğünü bilerek asla rahat edemezdim.

Kâfir Çatalı'nı kullanıp saçını kesmeye nasıl cüret ederler?
Bu hakka sahip olduklarını düşünmeye nasıl cüret ederler?

Hepsi deli.

Daha güçlü olsaydım ve şansım yaver gitseydi, bu gece Hawksridge'e saldırır ve babamı yatağında katlederdim. Ama onda Kara Elmaslar onun tarafında. Onun bir ordusu vardı, benim yoktu.

Aptalca davranarak kendimi
öldürmezdim. Zaten yeterince uzun
süredir aptaldım. Evimdeydim.

Burası benim imparatorluğumdu ve ailemin çılgınlıklarından bıkmıştım.

Küçük çadırın içine attıktan sonra sürünerek içeri girdim. Bu
Kamp alanı bana yabancı değildi. Birçok geceyi Salon'dan uzaktaki derede,
çığlık atan öfkelerden, suçluluk duygusuyla dolu mazeretlerden ve öfke yüklü
taleplerden uzakta geçirmiştım.

Cut beni kışın ortasında sınıra ulaşmam için dışarı attığında, barınak inşa
etmeyi, avlanmayı ve yön bulmayı kendi kendime öğrenmemiş olsaydım
hayatta kalamazdım. Küçük seviyordum. Tırmanacak gücüm olsaydı,
dayanaksız çadırı bir kenara bırakıp gençliğimde ağaçtan bir kale inşa ettiğim
eski bir meşe ağacının dallarına tırmanabilirdim.

Görevlerimizi bilecek yaşa gelmeden önce Kes ve Jaz'ı oraya
götürürdüm.

Hayat bizi mahvetmeden önce.

Daha gün doğmamıştı ama yarın sabah Hawksridge'in geleceğini
değiştirmeyi umuyordum. Huzur ve güvenlik için sadece vadiye sahip
olmayacaktım; tüm araziye sahip .

Sonunda benim olana sahip olacaktım.

Otuzuncu yaşımı beklemek yok. Bir psikopata itaat etmek yok.

Artık değil.

Hayatımın geri kalanını düzene sokmak için 24 saat.

Uygulamak için birkaç saat daha.

Nila'ya iki gün demiştim. Bu sözüme sadık kalacaktım.

Derin bir nefes alarak kendimi katlanabilir sedyenin üzerine kaldırdım.
Flaw benim için gerçekten elinden geleni yapmıştı. Telefonumu şarj
edebilmem ve yavaş yavaş yaklaşan şafağa karşı ışık tutabilmem için yanıma
küçük bir jeneratör bile almıştı.

Flaw'ın hastanede bana verdiği kalın parkanın altında gizlenen tüylerim
diken diken olmuştu. Kış iyice bastırmıştı ve bana bir zamanlar ayazı
memnuniyetle karşıladığımı hatırlatmaya kararlıydı. Kışı, buzunu emerek ve
diğer duygularımı dondurmak için elimden geleni yaparak taklit etmişim.

Eski bir dost, yeni bir düşman, artık yardımına ihtiyaç duymadığım bir aile üyesi gibiydi.

Spor çantasının dibine yerleştirilmiş küçük elektrikli ısıtıcıyı kapıyor, Jeneratöre taktım ve ayaklarımın yanına yerleştirdim. Hücrelerimin çoğu yan tarafımı iyileştirmeye odaklanmışken vücudumun ısınmak için ihtiyacı olan rezervleri yoktu.

Düşüncelerim Nila'ya kaydı.

Odasına sağ salım varmış mıydı? Yatağında beni düşünerek, parmaklarımı içinde hissederek, dilimin onunkini süpürdüğünü düşünerek ısınmış mıydı?

"Kahretsin." Başımı sallayarak bu düşünceleri uzaklaştırmak için elimden geleni yaptım.

Sikim üçüncü kez denemek için fazla istekliydin.

İşe yaramadı.

Nila'nın inlemeleri zihnimde yankılandı. Beni sevdiğini itiraf ederken sesi kulaklarımda titreşiyordu.

Nasıl konsantre olabilirim ki?

Nila'nın yerini Kestrel'in görüntüleri aldı - bir hastanede tek başına yavaş yavaş ölüyordu.

garip bir hastane. Sonra babam aklıma geldi, gülüyor, eziyet ediyordu.

Şımarık çocuk sendromundan hiç kurtulamamıştı, tıpkı Daniel gibi.

Babamın nasıl mirasçı olduğunu tam olarak bilmiyordum ama annem bazı ipuçları vermişti. Emma da hayattayken. Cut pek çok şeydi ama en karanlık sırlarından bazılarını Emma'ya anlatmıştı, hiçbir yankı uyandırmadan onunla birlikte öleceklerini bile bile.

Öfke damarlarımı ısıttı, herhangi bir ısıtıcıdan daha iyi.

Şimdi, ödeyecek.

Ve bunu nasıl yapacağımı çok iyi biliyordum.

Telefonumu çıkarıp Nila'ya bir mesaj gönderdim.

Bilinmeyen Numara: *Seni her nefes alışımda ve kalp atışımda seviyorum. Kendine sadık kal. Güven bana. Yeterince güçlüsün; yeterince cesursun.*

Bunu bitirmek için ilham kaynağımsın. Benden vazgeçme, Nila. İki gün sonra bitecek.

Bir cevap beklemedim. Beklemek beni çıldırtırdı ve korkuturdu. Sonuçlar beni tüketecekti. Jasmine'in Nila'yı güvende tutacağına ve gerekeni yapmama izin vereceğine güvenmek zorundaydım.

Çantama uzanıp odamda sakladığım küçük siyah adres defterini çıkardım. Beni almaya geldiğinde Flaw'a onu nereden alacağını tarif etmiştim. Adres defteri bugünlerde telefonlar için arkaik bir şeydi.

ve bilgisayarlar, ama eski moda uygulamalar için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Eski telefonumun nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Bu benim son kaydımı.

Küpeli sayfaları karıştırırken rahatlayarak iç çektim, güvенеbileceğim kişiler olduğu için minnettardım. Tanıştığım adamlar bana sadıktı, babama değil. Kendilerince acımasız olan adamlar. Cut'a ve onun yasalarına karşı kazanmama yardım edebilecek adamlar.

Gözlerim kaçakçılık rotalarında tanıştığım tanıdıkların numaraları üzerinde gezindi. Haydutlar ve öncüler, tanker kaptanları ve rüşvet alan sahil güvenlik görevlileri.

İleride onlara ihtiyacım olabilir ama bunun için değil.

Aklımda tek bir adam vardı.

burada.

Arthur 'Kill' Killian, Pure Corruption MC.

Bir İngiliz mirasının varislerinin çoğunun bir Amerikan motosiklet kulübü başkanıyla kişisel temas kuracağından şüpheliydim.

Ama şükürler olsun ki yaptım.

Numarayı girdikten sonra telefonun arama tuşuna bastım ve kulağıma götürdüm.

Hat çatırdıyordu, ormanda düzgün bir sinyal yoktu - Buckinghamshire'ı Florida'ya bağlamaya çalışıyordu.

Zil sesi kesildi ve ardından yüksek sesli bir çığlık duyuldu. "Kill'e ulaştınız."

Elim telefona sıkıca sarıldı. "Hawk arıyor."

Bir duraksama, ardından da bazı karışıklıklar. ". Özel bir yere geçeyim."

"Elbette."

Seslerin azalmasını bekledim; Killian hatta geri döndü. "Ne oldu? yuka

rı?" "Yardımaınıza ihtiyacım var. İngiltere'de güvendiğiniz kardeşleriniz var mı?" "Olabilir. Neden?"

"Birini devirmek için yardımaınıza ihtiyacım var. Bana birkaç adam ver. Soru sorarsan gelecekte ihtiyacın olan her şey için ittifakımız sağlamlaşır. Elmaslar, kaçakçılık, adını siz koyun. Sizindir."

İktidara geldiğimde işin bu tarafını bırakmayı planladığımı söylemenin sırası değildi. Elmaslar benim için kan ve ölümle kaplıydı. Bunun bir parçası olmak istemedim.

Bir an sessizlik.

Kill homurdandı, "Bana birkaç saat ver. Ne yapabileceğime bakacağım." Telefonu kapattı.

Birinci aşama tamamlandı.

Stratejimin bundan sonraki kısmı zor olacaktı ama başka alternatifim yoktu. Kendimi A ya da B planına yaymadım. Bu ilk girişim benim tek girişimimdi.

İşe yarayacak.

Ekranı yenileyerek, daha önce hiç ama ilişkimiz nedeniyle ezbere bildiğim başka bir numarayı çevirdim.

Çaldı da çaldı.

Şafak vakti gelen bir telefon kimse için kabul edilemezdi ama kendisi için neyin iyi olduğunu bilseydi cevap verirdi.

Sonunda uykulu, neredeyse sarhoş bir ses "Alo?" diye cevap verdi.

Ailemin bu gururlu insana gözdağı verdiğini düşünmek kalbimi sıkıştırdı. İş sahibini omurgasız, bir baba haline getirdik. Ailesini sayamayacağım kadar çok kez kazanmıştık. "Tex Weaver?"

Nefesini içine çekti. Hışırtılar duyuldu; sesi bulanıklığını kaybetti. "Sen. Yaptığın şeyden sonra beni aramaya nasıl cüret edersin?" Öksürdü, öfkesi hattan aşağıya doğru iniyordu. "Seni çıplak ellerimle öldüreceğim. Oğlum nerede? Kızım nerede?"

"Ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum."

Tex öfkeleni, "Konuşma zamanı *bitti*. Bıktım . Tüm tehditlerinden ve sözlerinden bıktım. Emma'mı aldın ama bizimkini almana izin vermeyeceğim. Çocuklar." Zorlukla nefes alarak hırladı, "Her şeyi yerine koydum, Hawk. Buna bir son vereceğim. İlk ve son kez."

Çadırın zemininden bir meşe yaprağı kopardım. "Ne yaptığını biliyorum, Tex."

"Fark etmez. Beni durdurmayacak. Bu sefer değil. Emma'ya yaptığın gibi beni korkutup kaçıramazsın. Çocuklarıma daha fazla zarar vermene izin vermeden öleceğim."

"Ben de bunu söylemeni umuyordum."

Durakladı. "Ne demek istiyorsun?"

Öne doğru eğilerek çadırın aralığından etrafındaki ormanlık alana baktım. Burası benim ofisim, karargâhımdı ve savaş için bir tabur hazırlamanın zamanı gelmişti. "Ben sizin tarafınızdayım. Size yardım etmek istiyorum."

"Sana inanmıyorum."

"Bana inanmak zorunda değilsiniz. Gerçek bu."

"Çocuklarıma ne yaptınız? Eğer Nila'yı incittiysen-" "Efendim, beni inciten o."

Tex nefesini içine çekti. "Aferin ona. Umarım senin o lanet olası kalbini yerinden söker."

Kıkırdadım. "Ben kızınıza aşığım, Bay Weaver. Onun kalbimi söküp atmasına izin vermeye hiç niyetim yok."

Tex'in öfkesi kulağıma doğru yükseldi. "Yine de tıpkı annesi gibi seve seve kafasını keseceksin! Sen ne tür bir hastasın?"

"Sana söylediklerimi dinlemiyorsun."

"Gayet iyi dinliyorum, seni orospu çocuğu, ama artık beni bu sapkın telefon görüşmeleriyle korkutamazsın. Baban da aynı oyunu oynadı. Beni arayıp Emma'nın ölmeyecek kadar tatlı ve saf olduğunu, bunu sona erdirmenin bir yolunu bulacağını söyledi. Ama ölümünün arifesinde beni arayıp her şeyin yalan olduğunu söyledi! O beni mahvetti, şimdi de sen geriye kalan tortuları yok ediyorsun." Arka planda bir ses duyuldu. "Sana hemen söyleyeyim, dinlemiyorum. Senin için geliyorum Hawk ve bunu sana ödeteceğim."

Öfkem taşı ve onunkiyle buluştu. "Tanrı aşkına. Beni dinle. Ben Nila'ya aşığım. Bu kan davasına bir son veriyorum. Bana inanmak zorunda değilsin. Sadece dinle. Sana istediğin her şeyi teklif ediyorum. Oğlunu, kızını... gülünç bir kan davası için alınmayacak torunlarını. Bunu istiyor musun? Bunu sona erdirmek için birlikte çalışabilmek adına benimle konuşmayı göze alıyor musun?"

Sessizlik.

Daha fazla sessizlik.

Ne bekliyordum ki? Ailelerimiz birbirlerinden nefret edecek şekilde yetiştirilmişti.

Archibald karısını babam yüzünden kaybetti, tabii ki benden nefret ederdi.

Onsuz da yapabilirim.

Belki o zaman Nila'nın artık benim olduğunu ve onu güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağımı söylediğimde bana inanırdı.

İçimi çektim, "Bak-"

Tex araya girdi. "Benden ne bekliyorsun Hawk?"

Omuzlarım rahatlayarak çöktü.

Onu yakalamıştım.

"Sevdiğimiz kadını kurtarmak için bana yardım etmeni bekliyorum."

TAPESTRIES WA sanki çoktan ölmüşüm gibi içimi sızlattı.
Hava, önseziyle derimi diken diken ediyordu.
Hawksridge Hall beni kucakladı, ürkütücü kötülüğünün içine geri çekti.
Her adımda ağlamak istedim. Her nefes alışımında kapıdan koşarak çıkmak ve
bir daha dönmek istedim.

*Bunu tekrar
yapamam...
Yapamam...*

Jethro'nun arkadaşlığında bulduğum güç hızla eridi ve bana
yaptıklarından kaynaklanan çatlaklar ve yarıklar kararlılığımı mahvetti.
Cesaretim kan kaybediyor, Salon'un derinliklerine doğru ilerledikçe kanlı
bir leke gibi iz bırakıyordu.

Artık mutluluk yoktu, sadece azap ve umutsuzluk vardı. Bırakın iki günü,
bir saat daha nasıl hayatta kalacağımı bilmiyordum.

*Yapabilir
miyim?*

O kadar emin değildim.

Koridoru takip ederken Daniel köşeyi döndüğünde nefesimi tuttum.

"Hayır!"

Saçları ıslaktı ve geriye taranmıştı. Küçük keçi sakalı yoktu, yüzü
bebek pürüzsüzlüğündeydi ve gözleri uykudan değil heyecandan parlıyordu.

Henüz şafak sökmedi.

Nasıl uyanmış olabilir? Kader nasıl bir iğrenç şaka yapmıştı?

Hayır. Bu . Yeterince vermedim mi?!

Daniel yüzünü şaşkınlıkla boyayarak durdu. Mucizevi bir şekilde görünmez olmak isteyerek donakaldım.

Göğsü neşeyle kabardı; sırtıttı. "Vay, vay, ." Bana doğru bir adım attı, sonra bir adım daha.

Hareket edemiyordum.

Zaman, nefret dolu kum saatinden daha hızlı akarak beni kumlarının içine çekti.

"Nereye kaçıyordun lan sen?" Bana doğru sinsice ilerlemeye devam etti, küçük adımlar, bebek adımları, beni yakalamadan önce kaçabileceğim yanılsamasını veriyordu.

Kaçın!

Mesaj bacaklarıma çarptı ve kaçtım. Ama çok geç kalmıştım.

Daniel'ın ayakları halının üzerinde gürledi ve ben daha birkaç adım bile atamadan beni kollarının arasına aldı.

"Bırakın beni!"

Kıkırdadı, beni ön tarafına doğru sıkıca tuttu. Ereksiyonu belime ve nefesi kulağımda yankılandı. "Hiç şansın yok. Seni bir daha asla bırakmayacağım, küçük Weaver."

Parmaklarımı açarak yumruğumdaki sıkı anahtarı ortaya çıkardı. "buldun lan bunu?" Anahtarı elimden alıp avuçladı. "Önemli değil."

Elinde kıvranıyor, kafatasımla burnuna vurmak için elimden geleni yapıyordum. "Bırakın beni!"

Beni kıramayacaksın. Bir daha olmaz.

Yüksek sesle güldü. "Oh, bundan zevk alacağım." Beni tekrar ayağa kaldırarak pirinç anahtarı tutan eliyle yanağıma vurdu.

Kalın metal elmacık kemiğime çarptı ve gözlerimden sıcak yaşlar fışkırdı.

Yüzümü tuttum, ağır nefesler aldım. Kısa saçlarım savruluyor, yanaklarıma batıyordu.

Ağlama. Zayıflık gösterme.

Daniel yumruğunu boğazıma dolayarak beni çekti. "Biliyor musun Weaver, odandan davetsiz çıkmış olman umurumda bile değil. Ne boktan işler çevirdiğin ya da anahtarı nasıl aldığın umurumda değil. Artık bunların hiçbirinin önemi yok."

Başımı arkaya atarak olabildiğince yüksek sesle çığlık attım. "Jasmine!"

"Hayır, hiç de değil." Bir eliyle ağzımı kapattı.

"Bundan sonraki bölüm için Yasemin'e ait değilsin, fahişe." diye fısıldadı.

Dili, anahtarın yanağımdaki sıcak izini takip etti. "Sen Jasmine'e aitsin.

Ben. Cut'ın dün gece ne dediğini hatırlıyor musun? hakkında...şey, sürpriz!

Tüm günahlarınızın bedelini tek seferde ödemeye hazır olun."

Daha çok mücadele ettim, avucunun arkasından çığlık attım.

Beni koridorda sürüklerken, Hades'in derinlikleri kadar soğuk bir kahkaha attı. "Artık seni kimse kurtaramaz, Nila. Neden biliyor musun?"

Tekrar çığlık attım, elime geçen her şeyi tekmeledim.

"Birkaç dakika içinde küçük bir yolculuğa çıkacaksın ve orada bizim hakkımızda bilmen gereken her şeyi öğreneceksin. Sonunda ailenize karşı nasıl zafer kazandığınızı anlayacaksınız. Bizim nasıl kazandığınızı ve senin nasıl kaybettiğini. Tüm bunların nasıl sona ereceğini."

Daniel yanağımı okşadı. "Birlikte ilk tatilimiz. Olmaz mı Eğlenceli mi?" Sesi hırçınlaştı. "Ve vardığımızda sana yaptıracığım ilk şey Üçüncü Borç'u geri ödemek olacak."

Beni duvara fırlatarak elimi tuttu ve kalın ereksiyonunun üzerine yerleştirdi. "Seni becereceğim. Babam seni becerecek. Ve sonra... gizli tuttuğumuz borcu ödeyeceksin. Tüm bunları birbirine bağlayacak olan borcu. Beşinci Borç. Sonunda anlayacaksın."

Öfke kanıma işledi. Elinde debeleniyordum. "Anlamak ! Bırak beni!"

Sırıttı. "Bir daha asla özgür olamayacaksın. Ve nedenini göreceksin. Her şey anlam kazanacak. Boku yiyeceksin ama en azından sonunda nasıl kazandı."

Beni sertçe öptü, kokuşmuş dili dudaklarımı yırttı.

Öğürdüm.

Bir anlık meydan okumayla onu

ısırdım. O da bana sert bir tokat attı.

Kulaklarım çınladı ve gözlerimin arkasında parlak ışıklar patladı. Acı hissediyordum ama tek düşünebildiğim Jethro'ydu.

Geri gel!

Gel beni al!

Gel de kurtar

beni!

Daniel beni sarsarak hırladı, "Altı günün var, kaltak. Kalan borçlarını ödemek için altı günün. Ve lanet olsun, onları çıkarırken çok eğleneceğim."

Yüzüne tükürdüm. "Cehenneme git, Buzzard. Benden önce ."

Hoşgörüyü iç geçirdi, öfkesi ukalalıkla kaynıyordu. "Nila, Nila, Nila, çok hayalperestsin. Sana söylediklerime dikkat etmiyorsun. Kimse seni kurtaramaz. Çılgınlıklarını kimse duymayacak. Altı gün. Yaşaman gereken süre bu kadar. Şu anda *Almasi Kipanga*'ya gidiyoruz, tam şu anda."

Dişleri karanlıkta parlıyordu. "mı? Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musunuz? Seni Güney Afrika'ya, elmas madenlerine götürüyoruz. Her şeyin başladığı yere. son şeyleri göreceksiniz. Duyacağın son şeyleri duyacaksın. Ve son anlarınızı yabancı topraklarda yaşayacaksınız."

Kalbim burkuldu.

Hayır, hayır. Tanrım, hayır.

Daniel insandan canavara dönüştü, geleceğimi, ruhumu, umudumu gölgeledi.

İki günüm yoktu.

İki saatim bile yoktu.

Jethro!

Beni alıp götürüyorlardı. Her şeyi alıyorlardı!

Daniel her adımda gülerek beni yaşamdan ölüme götürdü. "Oh, ve söylemem gereken bir şey daha var. Bu küçük yolculuk... canlı dönmeyeceğin için son yolculuğun olacak."

"Hayır!"

Yaşadığımız onca şeyden sonra. Söz verdiğimiz ve planladığımız onca şeyden sonra.

Hepsi bir hiç uğrunaydı.

Zaman bizi bir kez daha sikmişti.

...

Jethro

çok

geç

kalmış

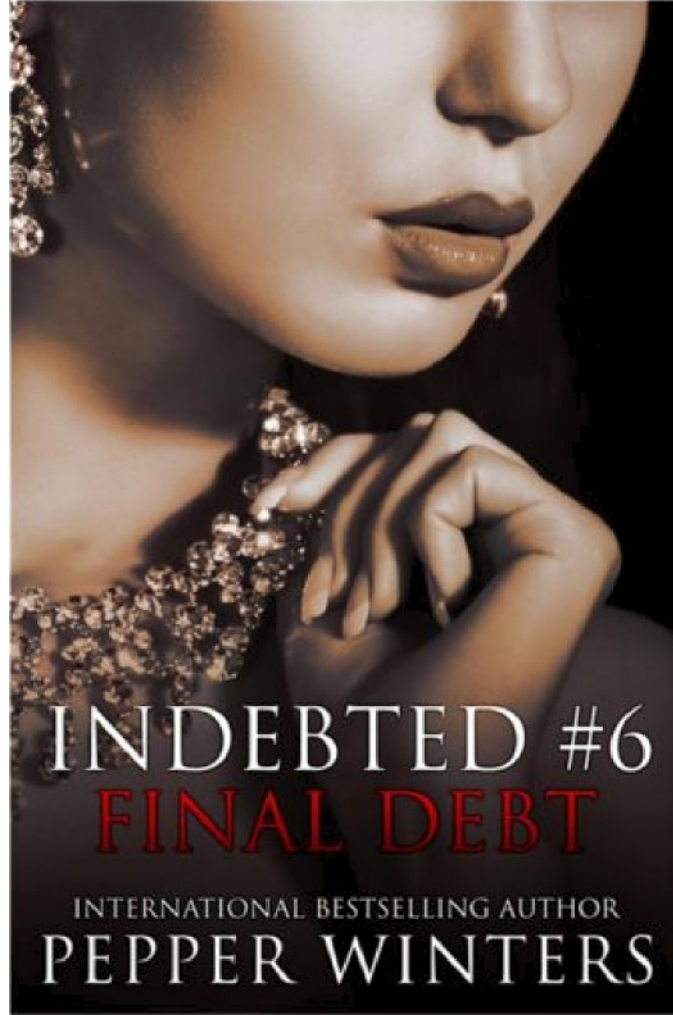
tı.

Final Debt

2015'in sonlarında yayınlanıyor

Güncellemeler, teaser'lar ve özel haberler internet üzerinden duyurulacaktır.

www.pepperwinters.com

"Ona aşığım ama bu, onun Borç Mirasının son kurbanı olmasını engellemeye yetmeyebilir. Artık kim olduğumu biliyorum. Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Birlikte olacağız - umarım cennette değil de dünyada olur."

**Her şey buna bağlı.
Aşk hayata karşı.
Borçlar ölüme karşı.
Kim kazanacak?**

[Goodreads'e Ekle](#)

About the Author

Pepper Winters New York Times, Wallstreet Journal ve USA Today International Bestseller yazarıdır. Karanlık romantizmi, yıldız çarpışması yaşayan aşıkları ve yasak tabuları seviyor. Okuyucuyu heyecanlandıran bir hikâye yazmak için çabalıyor. yapmamaları gereken şeyleri arzular ve karmaşık olay örgüsü ve unutulmaz karakterlerle dolu hikâyeler sunar.

Tam zamanlı bir yazar olmak için hayallerinin peşinden koşan Pepper, en iyi Karanlık Romantizm, en iyi BDSM Serisi ve en iyi Karanlık Kahraman ödülleriyle tanındı. Erotik Romantizm, Romantik Gerilim, Çağdaş ve Erotica Gerilim'de 1 numaranın yanı sıra iBooks'un en çok satanlar listesinde 1 numaradır. Aynı zamanda IndieReader Rozeti'ni takmaktan onur duymaktadır ve kısa süre önce Hachette ile iki kitaplık bir anlaşma imzalamıştır. Trident Media tarafından temsil edilen kitapları yabancı ve sesli olarak ilgi görmüş ve şu anda birçok dile çevrilmektedir. Dünya çapındaki kitapçılarda satışa sunulacaktır.

Karanlık Romantik kitapları arasında

[Tess Gözyaşları \(Karanlıktaki Canavarlar #1\)](#)

['inQuintessentially Q \(#2Karanlıktaki Canavarlar](#)

[\) Twisted Together Karanlıktaki Canavarlar #3\)](#)

[\(Debt Inheritance \(Indebted #1\)](#)

[Birinci Borç \(Borçlu Serisi #2\)](#)

[İkinci Borç \(Borçlu Serisi #3\)](#)

Üçüncü Borç (Indebted Serisi #4)
Dördüncü Borç (Indebted Serisi #5)

Grey Romance kitapları şunlardır (çok sayıda çevrimiçi siteden satın alma bağlantıları için tıklayın):

Yok edildi

Yakında çıkacak olanlar (Goodreads'e eklemek için bağlantıya tıklayın)

Dördüncü Borç (Borçlu #5)

Ruin & Rule (Motosiklet Romanı) Son

Borç (Indebted #6)

Je Suis a Toi (Karanlıktaki Canavarlar Novella)

Yasak Kusurlar (Çağdaş Romantizm)

Gelecek bültenlerden ilk siz haberdar olmak için lütfen Pepper'ın Bültenine katılın (sizi asla spam'lemeyeceğine veya rahatsız etmeyeceğine söz veriyor).

Pepper'ın Bülteni

Ya da onu web sitesinden takip edin

Pepper Winters

Onu buradan takip edebilirsiniz:

Pinterest

Facebook Pepper Winters

Twitter

Instagram

Web Sitesi

Facebook Grubu

Goodreads

Her türlü postayı sever: **pepperwinters@gmail.com**

Diğer tüm başlıkları ve güncellemeleri **Goodreads Sayfasında**
bulabilirsiniz

Muse tarafından **The Handler**
Ellie Goulding'den **Love Me Like You Do**
Canavarlar ve İnsanlar'dan **Crystal**
Madonna'dan **Hayalet Şehir**
Only Love can Hurt like This by Paloma Faith
U2'dan **With or Without You**
Adele'den **Skyfall**
Jarryd James tarafından **Hatırlıyor musun**
Holding You yazan Stan Walker
Rihanna'dan **Diamonds**
1965, Zella Day tarafından
Imagine Dragons'tan **Stand by Me**
Sum 41' **Best of Me**
Avril Lavigne'den **Give You What You Like**
Hurt by Johnny Cash
Love me Again by John Newman
Unconditional by Katy Perry **Beggin**
for Thread by Banks

Ruin & Rule (Pure Corruption MC #1)
7^{inci} Temmuz 2015 Forever Romance (Grand Central)
Kitapçılarda & Online

Üçüncü ve Dördüncü Borç'ta tanıştığınız Arthur Killian hakkında bilgi edinin.

MC kitaplarını okumayı seviyorum ama bu okuduğum en iyisi olmalı!
Elimden bırakamadım -Nikki *Mccrae*, *Amazon İncelemesi*

Okuduğum en iyi hikayelerden biri. Dönem. -*Tamicka Birch*, *Amazon Yorumcusu*

Ruin & Rule, Pepper Winters'tan bir başka karanlık başyapıt. Sayfa çevirme mutluluğuyla dolu çılgın bir yolculuk için kemerlerinizi bağlayın! - Rachel,
Goodreads

*

"Bir kâbusta tanıştık. Zamanın mantık üzerinde hiçbir gücünün olmadığı bir ara dünyada. Aşık olduk. Hem de çok. Ama sonra . Ve her bitti."

O bölünmüş bir kadın. Geçmiş, bugünü ve geleceği, son sekiz yıldır yaşadığı yalanlar kadar çarpıktır. Gerçeği öğrenmek için çaresizce, aynı zamanda en büyük düşmanı olabilecek tek adama başvurmak zorundadır.

Pure Corruption MC'nin başkanı. Kalpsiz bir motorcu ve intikamcı. Hiçbir kuralı kabul etmiyor, kimseye itaat etmiyor ve sadece ona haksızlık edenlerden intikam almak için yaşıyor. Ve şimdi onu çaldı, bedenini ve ruhunu.

Gizemle boğuşan bir kadın, gerçekten yüzleşmeyi reddeden bir adama aşık olabilir mi? Ve karanlığa gömülmüş bir adam intikam arayışından vazgeçip sonunda kurtuluşu bulabilir mi?

[Şimdi Satın Al](#)

Tess'in Gözyaşları (Karanlıktaki Canavarlar'ın Birinci Kitabı)

İkinci kitap: Quintessentially Q, ve Üçüncü Kitap: Twisted Together, şimdi mevcut

6 Kutsal Vay Bu Yazar Beni Hiç Beklemediğim Bir Yolculuğa Çıkardı ve Nutkum Tutuldu. Daha önce hiçbir kitaba 6 yıldız vermemiştim, bu da size bu kitabın ne kadar iyi inandığımı hakkında bir fikir veriyor. Bu hikaye sizi elinizden tutacak ve hepimizin içinde hem karanlığın hem de aydınlığın nasıl var olduğunu gösterecek. Sonunda sizi kalbinizden yakalayacak ve okuduğunuz için çok memnun olacaksınız-Kancala ***Beni Kitap Blogu***

KARANLIK VE UNUTULMAZ GÜZELLİKTE. SIZI TERK EDECEK NEFESSİZ!!!!

Pepper Winters olağanüstü! Kesinlikle çarpıcı bir ilk roman!-Lorie, ***Goodreads***

*

Keder, kölelik ve rıza dışı seks konularında hassas kişiler için uygun olmayan bir Yeni Yetişkin Karanlık Çağdaş Romantizm. Bulmak hakkında bir hikaye

En tuhaf yerlerdeki aşk, zorunluluktan doğan demirden bir irade ve yeterli olmayabilecek bir bağışlama.

"Hayatım tamamlanmıştı. Mutlu, memnun, her şey düzenli ve mükemmeldi. Sonra her şey değişti. Satıldım."

Tess Snow istediği her şeye sahiptir: emlak geliştirme alanında kariyer yapmadan önce bir sömestr daha, sevgi dolu bir erkek arkadaş ve olasılıklarla dolu göz kamaştırıcı bir gelecek.

Brax, iki yıl dönümleri için Tess'e Meksika'ya romantik bir gezi sürprizi yapar. Kumlu plajlar, lezzetli kokteyller ve ruhları birleştiren seks, harika bir tatil için ortamı hazırlar. Kalbi dolu olan ve tutku dolu bir haftayı dört gözle Tess, dünyanın zirvesindedir.

Ama şehvetli cennet paramparça oldu.

Kaçırıldı. Uyuşturuldu. Çalındı. Tess karanlık ve dehşet dolu bir dünyaya zorlanır.

Kurtarıcısı, sevgilisi, inancı ve geleceği olmayan esir ve yalnız Tess, dehşete düşmüş bir kızıdan azılı bir savaşçıya dönüşür. Ancak gücü olursa olsun, onu satılma dehşetinden kurtaramaz.

Brax, Tess'i kırılıp mahvolmadan önce bulabilecek mi, yoksa Tess'in yeni sahibi hayatını sonsuza dek değiştirecek mi?

Şimdi Satın Al

Yasak Kusurlar (Erotik Çağdaş Romantik) 2015'te Geliyor

O yasak.

Saffron Carlton beyaz perdenin sevgilisi, kırmızı halının yıldız adayı ve mega yapımcı Felix Carlton'ın karısıdır. Dolup taşan banka bakiyesi, hayranları ve dünyanın dört bir yanındaki lüks evleriyle hayatı mükemmel görünüyor. Herkes onu tanıdığını sanıyor. Ama kimse gerçekten tanımıyor.

O kusurlu.

Sefalet içinde büyüyen, şiddet ve yoksullukla beslenen Cas Smith, dünyanın iç yüzünü biliyor. Şöhret ya da servet peşinde değildir. Yıllar önce ondan kaçan kadını arıyor.

Onu istiyor.
Ondan kaçtı. Şimdi
yasaklandı.

Yasak ve kusurlu çarpıştığında ne olur?

Tamamen yok edilme.

Şimdi Tüm Büyük Online Mağazalardan Satın Alın

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.